

**HAFIZ
OSMAN
MESCİDİ**

**CUMA
SOHBETLERİ**

**HACI KÂMİL KARASU
TİREVÎ HAZRETLERİ**

İmam-ı Birgivi Kültür Sanat Eğitim Okul ve ğrencilere Yardım
Derneği

Temin Adresi

Bengisu Mahallesi
Gazi Caddesi
2. ıkmağı
İzmir-demiş

Dernek Başkanı

Fahrettin KANAT
0535 328 39 02

Baskı ve Cilt

Seçil Ofset
100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No. 77 Bağcılar İstanbul
0212 629 06 15
www.secilofset.com

2021

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
رَبِّ یَسْرٍ وَلَا تَعْسَرَ رَبِّ تَمِّم بِالْخَیْرِ وَ بِهِ

(Ön Söz)

أَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّیْطَانِ الرَّجِیْمِ
بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ

Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğrularla [sadıklarla] beraber olun. - Tevbe 119

Eşref-i mahlûk olan âdemoğlu önce yüce yaratıcımızın “Hâdi” ismini tecelli ettirmesiyle iman gömleğini giyer. Ancak kendisine ihsan edilen imanın dünya fitnelere karşı korunması ve olgunlaştırılması için nefis ve şeytanla mücadele gerekir. Bu Allahu zu’l-Celâl’in ahireti kazanma yolunda bizlere tatbik ettiği bir imtihanıdır.

Sosyal varlık olarak yaratılan insanın imanını muhafazası için en güzel yol/tarik, sadıklarla yani “mürşid-i kâmillerle” beraber olmasıdır. Ayrıca imanlı insan Allah yolunda kenetlenmiş bir duvar gibi saf bağlamalıdır. Nitekim Allahu Teala hem küçük cihad (düşmanlara karşı savaş) hem de büyük cihad (nefislerle olan mücadele) için Sure-i Saff’ın 4. ayetinde “Allah, kendi yolunda kenetlenmiş bir duvar gibi saf bağlayarak cihad edenleri sever.” buyurmaktadır. Yani içinde bulunduğumuz âlemin aldaticılığına karşı bir cemiyetin vikayesine

girmek, tarikat-ı âliyeye intisap etmek Allahu Teala'nın sevdiği amellerdendir.

Mürşid-i kâmiller için Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem "*İlmi ile âmil olan âlimlere hürmet ediniz, ikrâm ediniz. Çünkü onlar peygamberlerin vârisidir.*" (Buharî, İlm:10) buyurmaktadır. Yine İmam-ı Rabbani Hazretleri 266. mektubunda mürşid-i kâmilî tarif eder ve der ki "*...yüksek âlim oldukları için, hem ilm, hem de ma'rifet sahibidirler, yani zül-cenâhaydırlar. Akıl ile anlaşılabilen bilgilere [ilme] ve kalp ile anlaşılabilen bilgilere [ma'rifete] sahiptirler...*" diyerek anlatmaktadır.

Her Müslüman faydalanmalı düşüncesiyle mürşid-i kâmil Hacı Kâmil Karasu Tirevî Hazretlerinin Yahşibey Camii'nde pazar öğle namazına müteakip yapılan sohbetleri kitap şeklinde derlenmiştir. Hazreti Peygamber aleyhisselam "*Din nasihattir.*" buyuruyor. Allah bu derlenen nasihatlere uyabilmeyi ve kâmil imana sahip olabilmeyi hepimize nasip etsin inşallah.

Âmin!

İçindekiler

Tireli Hacı Kâmil Karasu Hazretlerinin Hayatı.....	7
Tarikat-ı Aliye İle İlk Tanışma.....	9
Hacı Kâmil Tirevi Hazretlerine Manevi Görevinin Verilişi.....	25
İlk Sohbet ve Vazifenin Açıklanışı.....	30
26 Ocak 2007 Cuma Sohbeti.....	65
10 Ağustos 2007 Cuma Sohbeti.....	80
12 Ekim 2007 Cuma Sohbeti.....	91
13 Haziran 2008 Cuma Sohbeti.....	103
20 Haziran 2008 Cuma Sohbeti.....	112
4 Temmuz 2008 Cuma Sohbeti.....	125
17 Temmuz 2008 Cuma Sohbeti.....	143
25 Temmuz 2008 Cuma Sohbeti.....	158
08 Ağustos 2008 Cuma Sohbeti.....	175
12 Eylül 2008 Cuma Sohbeti.....	192
19 Eylül 2008 Cuma Sohbeti.....	212
26 Eylül 2008 Cuma Sohbeti.....	228
3 Ekim 2008 Cuma Sohbeti.....	244
10 Temmuz 2009 Cuma Sohbeti.....	259
23 Ekim 2009 Cuma Sohbeti.....	268
6 Ocak 2008 Yeşil İmaret Camii Sohbeti.....	278

Tireli Hacı Kâmil Karasu Hazretlerinin Hayatı

Mart ayının 10'unda, 1936 yılında İzmir'in Tire ilçesinde dünyaya gelen Hacı Kâmil Tirevî Hazretlerinin büyük dedeleri aslen, Karacasu (Aydın) ilçesindedir. Annesi Fatma Hatun, babası ise helal rızka önem veren, arif ve fazıl kişiliğiyle bilinen Hafız Osman Efendi'dir.

Hafız Osman Efendi'nin hayatındaki yeri: Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri, henüz 5 yaşındayken annesi Fatma Hatun'u kaybetmesinin ardından, babası merhum Hafız Osman Efendi'nin yüksek dinî terbiyesi altında yetişmiştir. Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri, babasının dinî hayattaki hassasiyetini bir anısında şöyle anlatır: Annem, ben henüz 5 yaşındayken vefat etmişti. Çok varlıklı olan dedemin vefatından sonra ise hatırı sayılır bir miras kalmıştı. Dedemin vefatından sonra teyze ve dayılarım bir araya gelerek annemden dolayı bizlere kalan mirası pay etmemizi istediler. Ancak İslâm fıkhnına göre annemiz dedemizden önce vefat ettiği için kuşak atlıyor ve bize miras düşmüyordu. Medeni hukuka göre ise miras hakkımızdı. Bu çok nadir yaşanabilecek bir durumdu. O günlerde babamız Hafız Osman Efendi, Mehmet ağabeyimi ve beni yanına çağırarak "Evlatlarım, kanunen miras sizin hakkınız olsa da dinen hükmü biliyorsunuz. Bu konuda sizi serbest bırakıyorum. Yalnız sizden İslâm'a uygun bir davranış sergilemenizi bekliyorum." dedi. Mehmet ağabeyim de benim gibi düşünerek dünya malına meyletmedi. Miras medeni kanuna göre bölündü. Mahkemelerle uğraşılmasın diye biz de kanuni hakkımızı kâğıt üzerinde aldık. Hemen arkasından bize düşen tüm mirası tekrar teyzem ve dayımlara iade ettik. Böylece hakkımız olmayan bir mirası almadık. Elhamdülillah... Aradan bir süre geçtikten sonra teyzem bize iki büyük teneke zeytinyağı göndermiş. "Çocuklar dinî hassasiyetleri icabı mirastan vazgeçtiler. Bari şu zeytinlikten alınan

zeytinyağından onlara pay verelim.” diye düşünmüş. Ancak ağabeyim de ben de bu zeytinyağlarını kabul etmedik. Bu yağları bizim adımıza, Allah rızası için fakirlere dağıtmasını söyleyerek teyzemizi üzmeden geri gönderdik. Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri bir başka sohbetinde de babasından bahsederken şöyle anlatır: Rahmetli babamız, bizim bankalarla bağlantımız olmasını istemez ve sık sık şöyle nasihat ederdi: “Evlatlarım, yolda yürürken bir bankanın önüne gelseniz o bankanın süslü kaldırımlarından asla yürümeyiniz. Zira o süslü kaldırımlar faiz parası ile yapılmıştır. Bunun sizin ihlâsınıza, irfanınıza ve imanınıza zarar vermesinden korkarım.” Babam Hafız Osman Efendi’nin, bize ait hanın altında çay ocağı işletmeciliği yaptığı bir dönemde ben de kendisine yardım ediyordum. Bir gün beni yanına çağırarak şöyle dedi: “Oğlum, şu bankaya bundan böyle çay satışı yapmayın! Orası ile alışveriş yapmak artık benim içime sinmiyor.” Oysaki müşterilerimiz içinde en fazla çay satışı yaptığımız yer o bankaydı. Aslında dinen bankaya çay satmamızın herhangi bir sakıncası yoktu fakat rahmetli babamın faiz meselesindeki hassasiyeti nedeniyle o günden sonra o bankaya çay satışı yapmadık.

Tarikat-ı Aliye İle İlk Tanışma

Hacı Kâmil Tirevî Hazretlerinin tarikat ile tanışmasına vesile olan kişi; babası Hafız Osman Efendi'nin Tire merkezde han (otel) işletmeciliği yaptığı dönemde hanın kâtipliğini yapan Sabri Efendi'dir. Sabri Efendi aslen Tireli olup uzun süre Zonguldak kömür ocaklarında çalıştığı dönemlerde Kadiri Rufai üstadından ders almış, güzel ahlak sahibi, muttaki bir Müslümandır. O dönem, Arapçası ve hitabetiyle tanınan meşhur hocalardan Sofu Hoca ile birlikte handa bazı geceler dinî ve ilmî sohbetler yapmaya başlayan Sabri Efendi, bir süre sonra henüz 15-16 yaşlarında olan Hacı Kâmil Tirevî Hazretlerini de davet ederek ilim ve sohbet meclisleriyle tanışmasına vesile olmuştur. Katıldığı gece sohbetlerinden çok büyük manevi lezzetler alan Hacı Kâmil Tirevî Hazretlerinin özellikle Kadiri ve Rufai yoluna kalbinde bir sevgi ve aşk hâli doğar. Babası Hafız Osman Efendi'nin de Abdülkadir Geylanî Hazretlerine olan derin muhabbetinin etkisiyle bu sevgi ve aşk hâli daha da artarak devam eder. Öyle ki kalbinde, manevi yolculuğunda çok önemli bir yere sahip olacak olan Abdülkadir Geylanî Hazretlerine karşı duyduğu bu aşk ve muhabbet, zamanla Hacı Kâmil Tirevî Hazretlerinin ruhunu âdeta yakar kavurur. Hatta hüznü olduğu zamanlarda kitapçı komşusunun vitrininde yer alan Abdülkadir Geylanî Hazretlerinin eserlerine bakarken üzerinde yazan "Seyit Abdülkadir Geylanî" ismini gördükçe içi huzurla dolar, teselli bulur ve gözleri yaşarırdı.

Tasavvufa karşı bu muhabbetini fark ederek kendisine özel alaka gösteren Sabri Efendi hakkında Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri, "Eğdi, büktü, pişirdi ve bir yola soktu. O yol ki saadet yolu, ebedî mutluluk

yolu, tarikat yoluydu. Allah ondan razı olsun. Biz hâlâ Sabri Efendi'nin ruhuna Yasin-i Şerif okur, dua ederiz." demişlerdir.

Muhterem babalarına karşı Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri tam bir itaat içerisinde hareket eder ve sürekli onun hayır dualarını almaya gayret ederdi. Bu husustaki titizliğini ve hassasiyetini bizlere iki örnekle anlatır. Hacı Kâmil Tirevî Hazretlerinin 1963 yılında dünya evine girmiş olduğu Sabiha Hatun'dan, biri henüz doğmadan sekiz aylık iken kaybetmiş olduğu, diğerleri hayatta olan Abdülkadir ve Fatma isminde üç evladı olmuştur. Oğlu Abdülkadir'in ismi ise daha o doğmadan kendisine rüyasında manen bildirilmiştir. Bu konuyla ilgili olarak Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri: "Eşimin ilk çocuğumuza hamile olduğunda bir rüya görmüştüm. Rüyamda bana bir oğlumuzun olacağı ve isminin de Abdülkadir olacağı bildirilmişti. Ancak bir teamüldür ki bizde büyükler varken çocuğa isim koyma hakkı onlarındır. Bu vazife bize düşmez. Ancak çocuğun isminin Abdülkadir olacağı hakkında manevi bir ikaz da var. Ben babama usulüne uygun bir şekilde bu manevi durumu anlatmaya çalıştım. Rahmetli babam Abdülkadir ismini duyunca hemen duyulandı ve gözlerinden iki damla yaş geldi. "Tamam, oğlum bu ismi ben teklif etmiş gibi koyalım inşallah." diyerek şerefle kabul etti. Bu konuyla ilgili olarak bir başka sohbetinde şunları anlatmıştır: "Ablamın kayınpederi olan dünürümüz, halk arasında İmamîşi Efendi diye bilinen rahmetli Hacı Hafız Mehmet Evcil'in evinin bitişiğinde kiralık bir evi daha vardı. İmamîşi Efendi, bahçe kapısı ortak olan bu eve güvenilir bir kiracının gelmesi konusunda bir ara babama fısıldamış. İmamîşi Efendi'nin evi mukim, güzel bir ev olmasına rağmen diğer kiralık ev eski püskü, kırık dökük, karanlık yani mukim bir ev değildi. Ancak bahçe kapısı ortak olduğu için mübarek, güvenilir bir komşunun gelmesini arzuluyormuş. Ben de o zamanlar yeni evliydim. Bir ev tutmuş ve altı

aylık kirasını da peşin vermişim. Bir ara rahmetli babam beni yanına çağırarak:

- Oğlum yarın bir kamyon tut, eşyalarını yükle. Dünürümüzün yanındaki kiralık eve taşınıyorsun.

- Hayırdır! Nereden çıktı bu baba.

- Oğlum sen Türkçe biliyorsun değil mi?

- Baba, oturduğum evin altı aylık kirasını peşin verdim. Sürenin dolmasına henüz beş ay daha var.

- Oğlum sen ne diyorsun, ben ne diyorum? Yarın kamyonu evinin önüne çek, eşyalarını yükle, İmamîşi Efendinin yanındaki eve taşın. O kadar oğlum...

Ben de peki baba diyerek ertesi gün ev sahibimin yanına gittim, durumu anlattım. Kiranın geri kalan kısmını iade etmesi için rica ettim. Kadın bana kirayı altı ay için sözleşme yaptıklarını bu yüzden kiranın kalan kısmını geri ödeyemeyeceğini söyledi. Ben de kendisiyle helalleşerek evden taşındım."

Nazillili Hacı Ali Efendi ve Kâmil Baba'nın birlikteliği: Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri, manevi bir işaret üzerine Nazillili Hacı Ali Efendi'nin dergâhında uzun yıllar hizmet etme imkânı bulmuştur. Aydın'ın Nazilli ilçesinde mukim olan Hacı Ali Işıtan Efendi, dört tarikattan icazetli olmasına rağmen daha çok Nakşibendîlik usulleri ile irşat görevini sürdüren, dönemin en önemli mürşid-i kâmillerindendi. Tire'deki meclislerinde 13-14 yıl gönüllü hizmet etmiş olan Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri bu dönemle ilgili şunları anlatmaktadır:

“Nazillili Hacı Ali Efendi Hazretleri, dönemin meşhur evliyasıydı. Tire’de bu zatın yetişmiş birçok talebesi vardı. Her biri sanki halife gibiydi. Hafız İmamîşî Efendî’nin mescidinde sabah namazları, seçkin bir cemaatle kılınır ve bu cemaatin çoğunluğunu da Nazillili Hacı Ali Efendi Hazretlerinin dervişleri oluştururdu. Biz de böylesi güzel bir mescitte ve cemaat içerisinde 13-14 yıl hizmet etme şerefine erdik. Ben Allah’ın izniyle her sabah erkenden mescidin kapısını açar, sobayı yakar, etrafı temizler ve ezanı okurdum. Elhamdülillah! Allah bizim gönlümüzü o mescide öyle bağladı ki yeni evli olmamıza rağmen bu görevimizi hiç aksatmadık.

Nazillili Hacı Ali Efendi Hazretlerinin halifesi Çapar Hacı Emmi her sabah namazından sonra “Hatm-i Hâce” yaptırırdu. Ben, Hacı Ali Efendi Hazretlerinden dersli olmamama rağmen bu zikir meclislerine katılır ve devam ederdim. Oradaki ağabeylerimin bazıları beni dersli zannederlerdi.

Feyz ü bereket içinde geçen bu zikir meclislerinde, sanki Nazillili Hacı Ali Efendi Hazretlerinin ruhaniyetini sürekli yanımızda hissederdik. Nakşibendî usulü üzere dillerimizi üst damağımıza yapıştırır hafi yani sessiz bir şekilde zikir yapardık. Hele bir de sekerat-ü’l mevt yani ölüm rabıtası yapılırdı ki ondan çok büyük manevi lezzet alırdık. İşte böyle gençlik yıllarımızda Nazillili Hacı Ali Efendi Hazretlerinin meclislerinde bulunarak manevi yolculuğumuzda bir aşk hâli, bir şahlanma durumu meydana geldi.”

Yunaklı Hacı Molla Rahim Efendi ve Kâmil Baba’nın birlikteliği: Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri, ilk kez hacca gittiği 1967 yılında Konya’nın Yunak ilçesi Adakasım köyünde bulunan Kadiri Rufai üstadı Hacı Mollarahim Hazretlerine intisap ederek ilk dersini almıştır. Hacı

Mollarahim Efendi, hem anne hem baba tarafından seyit olup, âlim bir evliya idi. Köyün en zengini olan ve aynı zamanda cömertliği ile tanınan Hacı Mollarahim Efendi bir gün Hacı Kâmil Tirevî Hazretlerine “Oğlum biz hiç zekât vermeyiz.” dediğinde, bunu duyan Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri şaşkınlıkla “Nasıl yani Efendim?” diye şaşkınlığını dile getirdiğinde Hacı Mollarahim Efendi sözüne devam ederek “Oğlum, biz hiç zekât vermeyiz çünkü zekât verecek bir mal bırakmadan hepsini Allah rızası için tasadduk ederiz.” demiştir.

Üstadı Hacı Mollarahim Efendi'nin cömertliği hakkında Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri şunları söyler: “Adakasım köyünün en zengini hatta sahibi olan Hacı Mollarahim Hazretlerinin dergâhında her gün kazanlar dolusu yemekler pişirilir, bütün köy halkı ve ziyaretçiler bu kazanlarda pişen yemeklerden yerdi. Çok kibar ve ince düşünceli bir evliyaydı Hacı Mollarahim Efendi. Oğluna o yılın hasadını sattırır, elde edilen paranın bir kısmını erzak alımı için kullanır, bir kısmını da dergâhta halının altına koyarak ihtiyaç sahiplerinin oradan almalarını isterdi. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem âşığı olan Hacı Mollarahim Efendi, Peygamberimiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem adını duyduğunda hıçkırarak ağlardı.”

Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri, Hacı Mollarahim Efendi ile ilgili bir başka anısını şöyle anlatır: “Bir gün Yunak’a Efendi Hazretlerini ziyaret için yola çıktım. Yanıma da iki kutu baklava aldım. Yunak’a geldiğimde yolda bir derviş kardeşimiz beni karşıladı. “İzmir’den mi geliyorsun?” dedi. Ben de “Evet” dedim. Nereden bildiğini sorduğumda Hacı Mollarahim Hazretlerinin “İzmir’den bir evladımız gelecek. Elinde iki kutu baklava var. Git onu karşıla, yolda alkoyma.” dediğini söyledi. “Ben de senin elindeki kutulardan bildim.” dedi. Hacı Mollarahim

Hazretlerine geleceğimi haber vermemiştim. Mübareğin çok açık bir kerametine böylece şahit olduk. Elhamdülillah...”

Yine Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri, Hacı Mollarahim Efendi ile aralarında geçen bir başka diyalogu şöyle anlatmaktadır:

“Bir dönem boğazımdan rahatsızlık yaşıyordum. O zamanlar telefon yoktu. Hacı Mollarahim Hazretlerine mektup yazarak “Efendim boğazımdan rahatsızlık yaşıyorum, bir süreliğine zikirlerimi ağzı kapalı, sessiz olarak yapabilir miyim?” diye sordum. Efendi Hazretleri cevaben “Oğlum fısıltıyla da olsa cehri zikir sayılır. Ağzını kapatırsan hafi zikre girer. O ise bizim yolumuza uygun değildir.” diyerek mektup yazmıştı.

Diyarbakırlı Seyid Zeynel Abidin Hazretleri ve Kâmil Baba'nın birlikteliği: Hacı Kâmil Tirevî Hazretlerinin, manevi olarak kendisinden istifade ettiği bir diğer zat ise Diyarbakırlı Seyit Zeynel Abidin Hazretleridir. Şeceresi hem Hazreti Hasan'a hem de Hazreti Hüseyin'e dayanan çok muhterem ve mübarek bir zattır.

Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri, Mehmet ağabeyiyle birlikte 1967 yılında hacca gitmek üzere bir kafiye dâhil olurlar. İzmir'den hareket eden kafiye, Zeynel Abidin Hazretlerini almak üzere Diyarbakır'a uğrar. Mübareğin, şehrin hemen dışında büyük bir dergâhı vardır. Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri bu ziyaretlerini şöyle anlatır: “Zeynel Abidin Hazretlerinin dergâhına girdiğimizde yaklaşık bin kişinin katıldığı bir halka-i zikirle karşılaştık. Mübareği ilk gördüğümde sanki Peygamber Efendimiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ruhaniyetini görür gibi oldum. Zeynel Abidin Hazretleri dünyada gördüğüm en yakışıklı kişiydi. Zikir esnasında elinde iri taneli büyük bir tespih olduğu halde zikri yönetiyordu. Halka-i zikir esnasında dervişler tarafından hançer burhanı ve Kadiri huruç hareketi yapılıyordu. Biz daha önce de böylesi

burhanları duymuş ve görmüştük ama o meclisteki kadar hiç etkilenmemiştik. Bir de diğer tarikatlarda genellikle burhanları şeyh efendiler yapıyordu. Zeynel Abidin Hazretlerinin dergâhında ise dervişler yapıyordu.

Orada bir gece misafir kaldıktan sonra ertesi gün hac yolculuğu için tekrar yola çıktık. Zeynel Abidin Hazretleri bölgede çok tanınan bir zat olması nedeniyle gümrüklerde hiç zorluk yaşamadık. Zeynel Abidin Hazretleri dünya malına meyletmeyen, cömert biriydi. Öyle ki kendisine sunulan ikramları herkesle paylaşır ve dağıtılmasını isterdi. Hatta bir portakal soyulsa herkese birer dilim dahi olsa paylaştırırdı. Mübarek, geceleri çok az uyur, uyuduğunda da ayaklarını asla uzatmazdı. Kendisine bir yastık verilirse diz çöker, yastığı ikiye bükerek dizlerinin üzerine koyar ve onun üzerine başını koyarak bir saat kadar istirahat ederdi.

Zeynel Abidin Hazretleri beni çok severdi. Hac süresince yanında olmamıza müsaade ettiğinden hep birlikte olurduk. Medine’deyken ibadetlerimizi Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’in mübarek kabri saadetlerinin yanında yapardık. Ben çok kalabalık olması sebebiyle ve yer bulamayacağım kaygısıyla sürekli telaşlanırdım. Mübarek ise “Hacı Kâmil, oğlum acele etme, sen elimi tut.” derdi. Sanki her gün manevi olarak yerimiz ayrılmışçasına Peygamberimiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in kabri saadetlerini ziyaret ederdik. Mübareğin sol kolu Peygamberimiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in kabri saadetlerine, sağ kolu ise benim omzuma temas ederdi.

Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri, Zeynel Abidin Hazretleri ile ilgili bir başka anısını şöyle anlatır: “Otobüs şoförümüz Cemal Ağa’nın oğlu

Enver, tasavvuf yolunu bilmediğinden, Zeynel Abidin Hazretlerine gösterilen saygıyı anlayamıyor “Ne var bu adamda? Herkes ona saygı gösteriyor ve onu imam ediniyor.” diye söyleniyordu. Az sonra Şeyh Efendi’nin de aramızda olduğu bir sohbet ortamında Şeyh Efendi bir ara şoföre dönerek:

“Bak oğlum, otobüsün sileceklerini açık bırakmışsın.” dedi. Şoför “Hayır kapalı.” deyince Şeyh Efendi eliyle otobüsün camını göstererek işaret parmağını sağa sola hareket ettirdi ve “Oğlum bak çalışıyor, görmüyor musun?” dedi. Şoför bu duruma çok şaşırarak “Kapalıydı bu ya!” dedi. Şeyh Efendi elini indirince silecekler tekrar durdu. Şoför “İşte durdu.” deyince Şeyh Efendi tekrar elini kaldırıp parmağını hareket ettirdi ve silecekler tekrar hareket etmeye başladı. Şoför bunu yapanın Şeyh Efendi olduğunu anlayarak “Bunu siz yapıyorsunuz efendim.” diyerek Zeynel Abidin Hazretlerine gösterilen ilginin sebebini açıkça anlamış oldu.

Hacdan dönerken Şam’a uğradık. Şam’da Mehmet ağabeyimle dolaşırken bir tatlıcıya girdik. Orada tatlı kültürü çok yaygındı. Ağabeyim de tatlıyı çok seviyordu. O sırada Zeynel Abidin Hazretlerini gördük ve hemen kendisini tatlı ikram etmek için içeriye davet ettik. Mübarek “Oğlum bana hiç teklif etmeyin, zira çok rahatsız ediyor, bu yüzden ağzıma alamam.” diyerek ikramı geri çevirdi. Aslında mübarek çok ince düşünüyor, kendisini dünyaya meylettirecek hiçbir şeye yaklaşmıyordu.

Çorumlu Hacı Mustafa Efendi ve Kâmil Baba’nın birlikteliği: Hacı Kâmil Tirevî Hazretlerinin manevi yaşamında etkili olan diğer bir kişi de Çorumlu Hacı Mustafa Anaç Hazretleridir. Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri, üstadı Hacı Mollarahim Hazretlerinin 1980 tarihinde Hakk'a

yürümesinden sonra, zaman zaman Tire'ye, dervişlerine ziyarete gelen Çorumlu Rufai üstadı Hacı Mustafa Efendi Hazretlerinden ders alarak intisap etmiştir. Çorumlu Hacı Mustafa Efendi Hazretleri, dönemin birçok evliyası tarafından "Zamanın Kutbu" diye nitelendirilen meşhur bir mürşit-i kâmeldi.

Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri, Çorumlu Hacı Mustafa Efendi Hazretleriyle ilgili bir anısını şöyle anlatır: "Arkadaşlarımızla birlikte Çorum'a, üstadımıza ziyarete gitmiştik. Akşam zikir ve sohbet oldu. Saat gece yarısını geçmişti ki yol yorgunluğuyla biz de istirahat için odamıza çekildik. Teheccüd namazına uyanamayabiliriz kaygısıyla kendi aramızda kılıp da mı yatsak diye konuşurken, Hacı Mustafa Efendi Hazretleri odamıza girdi. Biz de üstadımıza soralım dedik. "Efendim yorgun olduğumuz için teheccüd namazını kılıp da mı yatalım yoksa kalkıp da mı kılalım?" diye sorduk. Mübarek bize çok zarif bir cevap vererek "Evlatlarım kılıp da yatalım, kalkıp da kılalım. İnşallah neden fazla kıldınız diye dövmezler." dedi.

Çorumlu Hacı Mustafa Efendi Hazretleri dünya malına hiç değer vermezdi. Bu konuyla ilgili Hacı Kâmil Tirevî Hazretlerinin anlattığı bir anısı şöyledir: "Çorum'a dışarıdan gelen üç kişi Şeyh Efendi'yi ziyaret etmişlerdi. Ziyaretleri sırasında işe ihtiyaçları olduğunu bildiren bu kişilere Şeyh Efendi, verimli bir bağının gündelik ücretlerinin ödenmesi karşılığında çapalanması görevini vererek iş imkânı sağlamıştı. Üç dört gün sonra işçiler, Şeyh Efendi'nin yanına gelip işi bitirdiklerini söyleyerek paralarını almış ve gitmişlerdi. Birkaç gün sonra Şeyh Efendi bağa gittiğinde çapa yapılmadığını görmüş ve insanların dürüst olmamalarına, helal kazanca önem vermemelerine çok üzülmüştü. O gece Şeyh Efendi'nin yaşadığı bu olaydan ötürü ibadetlerinde aksamalar meydana gelmiş ve bu durum manevi

huzursuzluğa sebebiyet vermişti. Sabah olunca Şeyh Efendi bir dervişini çağırarak “Oğlum! Kızılırmak’ın kenarındaki bağı akşama kadar sat gel. Sakın satmadan gelme!” demiş. Derviş üstadının neden böyle bir şey yapmak istediğine anlam veremese de kendisine verilen görevi yerine getirmek için huzurdan ayrılmış. Aynı günün akşamı bağı değerinin çok altında bir fiyata satarak Şeyh Efendi’nin yanına dönmüş. Şeyh Efendi bağı kaç paraya satıldığını dahi sormadan dervişine hayır dua etmiş. Bunun üzerine derviş dayanamayıp “Efendim, çok verimli bir arsanızı değerinin çok altında bir fiyata sattırdınız ve çok zarar ettiniz. Bu davranışınızın sebebi hikmeti nedir?” diye sormuş. Şeyh Efendi “Evladım, biz Allah rızası için geçireceğimiz bir tek gecemizi hiçbir dünyalık mala değişmeyiz. Bir gecemizi de bir bağı satmayız.” demiş.

Nevşehirli Hacı Abdullah Gürbüz ve Kâmil Baba’nın birlikteliği: 1984 yılında Çorumlu Hacı Mustafa Efendi Hazretlerinin Hakk’a yürümesinden sonra 1985 tarihinde Nevşehirli Hacı Abdullah Gürbüz Efendi’ye manevi irşat görevi verilmiş, böylece dergâhın yeni şeyhi Hacı Abdullah Baba Hazretleri olmuştu. Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri, Çorumlu Hacı Mustafa Efendi Hazretlerinden sonra Nevşehirli Hacı Abdullah Baba Hazretlerine intisap etmiştir. Hacı Abdullah Baba Hazretlerine, 2004 yılında Hakk’a yürümesine kadar bağlılığını devam ettirmiş ve kendisinden çok büyük manevi destekler görmüştür. Nitekim Hacı Abdullah Baba Hazretleri, Hacı Kâmil Tirevî Hazretlerinin yetişmesine büyük özen göstermiştir.

Hacı Abdullah Baba Hazretleri bir sohbet meclisinde Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri ile ilgili şu güzel anısını paylaşmıştır: “Sivaslı Ahmet Turan Gümüş, Burhan Kepenek, Hafız Ali Akgül ve birkaç kardeşimizle birlikte Kebapçı Kâmil Efendi’nin dükkânına gittik. Kendisi çok muhterem ve salih bir insandır. Kâmil Efendi “Efendi Baba bana bir Hû

de.” dedi. Ben de “Sebebini söylemezsen olmaz.” dedim. “Ne olur Efendim, bir Hû deyin.” diye ısrar edince ben tekrar “Oğlum sebebini söylemezsen olmaz.” diye cevap verdim. Bunun üzerine anlatmaya başladı: “Bugün rüyamda Buğday Dede Hazretlerinin oraya Peygamber Efendimiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem geldi. Birkaç tane de enbiya vardı. Cihar-ı Yar-i Güzin Hazretleri de oradaydı. Sizi çağırdılar ve Resûlullah Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem “Evladım Abdullah Efendi gel.” dediler. Peygamberimiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem huzuruna geldiniz ve selam verdiniz. Kendisi iki elinizden tuttu ve “Şimdi sana Hû diyeceğim, sen de içine çek evladım.” dedi. Üç defa “Hû, Hû, Hû” dedi ve arkasından “Hû, ism-i azam’dır, ecelden başka her derde şifadır. İnsanların niyeti üzerine ümmetime ‘Hû’ de evladım.” diye buyurdular.

Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem sizi pervane gibi döndürdükçe siz “Hû” diyordunuz. “Hû” dedikçe yerlerde tomurcuk tomurcuk güller açıyor, fidanlar çıkmaya başlıyordu. Siz üç defa böyle yaptıktan sonra uyandım. Benim kalbimde bir maraz var efendim, ne olur bana “Hû” deyin, dedi. Ben de “Ha şimdi oldu oğlum.” diyerek “Hû” dedim.

Hacı Abdullah Baba Hazretleri bir gün Ödemiş’e gelir, ziyaretlerinden sonra Adil Ağabeyimize dönerek “Hadi oğlum Tire’ye, Hacı Kâmil Efendi’yi ziyarete gidelim.” der. Minibüse binip Tire’ye doğru yola çıkarlar. Yolda giderken Hacı Abdullah Baba Hazretleri ile aralarında geçen şu konuşmayı Adil Ağabeyimiz şöyle anlatıyor:

- Oğlum, şimdi Hacı Kâmil bize yemeği hazırlamaya başlamıştır.
- Efendim geleceğimizden kimsenin haberi yok ki.

- Gidince görürsün oğlum, bizim masayı şimdiden hazırlamaya başlamıştır.

- Biraz daha yol aldıktan sonra Hacı Abdullah Babam konuşmaya devam etti:

- Müşterisi bile varsa masadan kaldırıp temizlemiştir. Biz gidinceye kadar o masaya kimseyi de oturtmaz.

Tire'ye yaklaştığımız bir sırada da:

- Şimdi bize bir de kavun keser ki bak bakalım ömründe bir daha böyle bir kavun yiyebilecek misin?

Bütün bu konuşmalardan sonra Tire'ye vardık, Hacı Kâmil Efendi'nin dükkânına yaklaştık. O gün Tire'nin büyük pazarı olduğu için her taraf kalabalıktı. Dükkâna yaklaşınca baktım ki Hacı Kâmil Efendi dükkânın önüne çıkmış sağa sola bakınıyor. Nereden geldiğimizi görebilmek için âdeta parmaklarının ucunda etrafa bakınıp duruyordu. Karşıdan bizi görünce hemen koştı ve karşıladı. Abdullah Babam Hazretleri bana dönerek:

- Gördün mü ağa, ben sana söylemedim mi?

- Evet, efendim demiştiniz, dedim.

Hacı Kâmil Efendi bizi görünce sanki bayram etti. "Efendim hoş geldiniz, şeref verdiniz." diyerek bizi hemen içeriye davet etti. İçeri girdik, dükkân çok küçüktü. İçeride uzunca iki tane masa vardı. Birinde müşteriler oturuyordu diğeri ise boştu. İki kişilik hazırlanmış olan bu masa bizim için hazırlanmış gibiydi. Abdullah Babam Hazretleri, Hacı Kâmil Efendiye dönerek:

- Ağa hayırdır, sana kim haber verdi bizim geleceğimizi? Adil oğlum, yoksa sen mi aradın haber verdin geleceğimizi?

- Hayır, efendim ben haber vermedim.

- Bu sefer Hacı Kâmil Efendi'ye dönerek:

- Hayırdır oğlum, nereden haber aldın geleceğimizi?

- Efendim kimse haber vermedi. Ben işte öyle hisseder gibi oldum, içime doğar gibi oldu.

Abdullah Babam Hazretleri bana dönerek "Görüyor musun oğlum, ağabeyin ser veriyor sır vermiyor." dedi. Sonra Abdullah Babam Hazretleri, Hacı Kâmil Efendi'ye dönerek:

- Peki, oğlum iki kişi geldiğimizi nasıl anladın? Ben yalnız da gelebilirdim veya 3-4 kişi de gelebilirdik?

- İşte Efendim iki kişi geldiğinizi görür gibi oldum.

Yemeğimizi yedikten sonra Hacı Kâmil Efendi dolaptan iki porsiyon kavun çıkarıp önümüze koydu. Hacı Abdullah Babam Hazretleri bana "Oğlum, bak gördün mü? Ben sana demedim mi? Ye bakalım, bak tadına, nasılmış kavun?" dedi. Ben "Bismillah" diyerek kavundan bir dilim aldım. Hakikaten o güne kadar ömrümde böyle bir kavun hiç yememiştim. Daha sonraları Hacı Abdullah Babam Hazretleri ziyaretimize geldiğinde mübarek sever diye kavun alır ve ikram ederdim. Abdullah Babam Hazretleri bana "Oğlum ne kadar özenirsen özen, Hacı Kamil'in kavunu gibi olmaz." derdi. Çok daha sonra bu kavun meselesini Hacı Kâmil Babama sordum. Dedi ki:

- Oğlum, Abdullah Babam Hazretleri kavun sever diye pazara kavun almaya gittim. Her tarafa baktım, aradım. Sonunda iki tane kelek kavun buldum onları alıp size ikram ettim.

Hacı Abdullah Baba Hazretleri, yine dervişlerine Hacı Kâmil Tirevî Hazretlerine rüya yorumlama görevi verilmişinden bahsederek “Tireli kebabçı Hacı Kâmil Efendi var. Ona manen rüya tabiri görevi verildi. Rüyalarınız veya halleriniz olduğunda ona anlatabilirsiniz.” demiştir.

Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri kendisine rüya tabiri yetkisinin bizatihi Yusuf Peygamber (a.s.) tarafından manevi olarak verildiğini söylemiştir. Hatta kendisi Yusuf Aleyhisselâm’a “Anlatılan rüyaları nasıl tabir edeceğim? Benim ilmim yok ki.” diye sorduğunda Yusuf Aleyhisselâm kendisine “Evladım, sana rüyalar anlatılır. Anlatılan rüyalar içerisinde manevi olarak tabir edilecek çok az rüya olur. Öyle rüya olursa, konuşan senin ağzın olur fakat manasını biz söyleriz inşaallah!” diye cevap verir.

Hacı Abdullah Baba Hazretleri irşat vazifesi gereğince sık sık yurt dışı seyahatlerine çıkardı. Yine yurt dışında olduğu bir dönemde Adil Ağabeyimiz, gördüğü bir kısım rüyayı Hacı Abdullah Baba Hazretleri ile görüşme imkânı bulamadığı için dergâhta kendisinden önde olarak tahmin ettiği bir kısım ağabeylerine anlatır. Daha sonra Hacı Abdullah Baba Hazretleri Türkiye’ye döner. Bir süre sonra da Ödemiş’e dervişleri ziyarete gelir. Gün boyu çeşitli sohbet programları olur. Akşam istirahat için Adil Ağabeyimizin evine misafir olur. Adil Ağabeyimiz Hacı Abdullah Baba’nın istirahat etmesi için odasını hazırlar ve davet eder. Daha sonra Hacı Abdullah Baba’dan müsaade isteyerek

odadan çıkmak ister. Bu sırada Hacı Abdullah Baba Hazretleri ile aralarında yaşanan diyalogu Adil Ağabey şöyle anlatır:

- Ağa gel bakalım, otur yanıma.

- Efendim ben oturmuyayım, geç oldu, siz çok yorgunsunuz, istirahat edin.

- Gel oğlum, gel otur. Rüyan neyin yok mu? Anlat bakalım.

- Var efendim ama sabahleyin anlatırım. Siz dinlenin, yorgunsunuz.

- Oğlum sana rüyan var mı yok mu diye soruyorum.

- Efendim sabahleyin anlatsam, siz bir dinlenseniz.

- Oğlum senin şeyhin kim? Oğlum sen rüyalarını kimlere anlatıyorsun? Sen onları bir şey zannedip gördüğün rüyaları anlatıyorsun, onlar da senin rüyalarını kendileri görmüş gibi bana anlatıyorlar. Kim ki onlar? Biz kimin ne gördüğünü ne görmediğini bilmiyor muyuz? (Kızarak) Otur şuraya anlat bakalım. Hayır olsun inşallah. Peki, efendim dedim ve tek tek gördüğüm rüyaları ilki şöyle ikincisi böyle diye anlattım. O da bana "Oğlum ilk gördüğünü şuna anlatmışsın, ikincisini şuna anlatmışsın, üçüncüsünü falanca kişiye anlatmışsın." diyerek tek tek anlattığım kişilerin isimleriyle bana söyledi. Ben "Evet, efendim." dedim. Hacı Abdullah Baba Hazretleri:

-Yaa, oğlum. Bundan sonra hele birine bir şey anlat da gör hâlini!

-Peki, efendim anlatmam.

Bir yıl kadar kimseye hiçbir şey anlatmadım. Hacı Abdullah Baba Hazretleri tekrar Ödemiş'e geldiğinde bana "Oğlum, bundan sonra geceleri kibleye doğru dönerek şu koltuğa oturacaksın. Eline tesbihini alacaksın, derslerini çektikten sonra 'La ilahe illallah.' demeye başlayacaksın." dedi.

Rüyalarımı başkalarına anlatamamaktan dolayı çok sıkıntılı bir dönem yaşadım. Bu durum bir sene kadar devam etti. Efendim Hazretleriyle Ödemiş'e geldiğinde tekrar görüştük. Bu sefer kendisine "Efendim, siz sürekli dışarı gidiyorsunuz, yüz yüze görüşemiyoruz. Soracağım, danışacağım şeyler oluyor. Siz kimseye bir şey anlatmayacaksınız, dediniz. Ben çok zorlanıyorum. Eğer müsaadeniz olursa yaşadığım, gördüğüm şeyleri Tireli Hacı Kâmil Ağabeyime anlatsam olur mu efendim?" dedim. Hacı Kâmil ismini duyar duymaz "He şimdi oldu oğlum." dedi.

Abdullah Babam Hazretleri bana dönerek:

"Elhamdülillah, evladımız adı gibi Kamil'dir oğlum. Anladın mı? Hem Allah ona manevi bir güzellik vermiş. Kendisine bir şey anlatılsa 'Allah'ım bu kardeşimize daha güzelini ver, daha iyi hal eyle, onun edebini ahlakını arttır.' diye dua eder. Allah da onun duası hürmetine anlatanların hâlini güzel eyler oğlum." dedi.

Hacı Kâmil Tirevî Hazretlerine Manevi Görevinin Verilişi

14 Mart 2004 tarihinde Nevşehirli Hacı Abdullah Baba Hazretleri Hakk'a yürümüş, mübareğin vefatından kısa bir süre sonra da Hacı Kâmil Tirevî Hazretlerine manevi irşat görevi verilmişti. Bu görevin verilişi ile ilgili Hacı Kâmil Tirevî Hazretlerinin de bulunduğu bir mecliste dergâhın ağabeylerinden birisi müsaade isteyerek kendisinin de vâkîf olduğu manevi görevin verilmesini şöyle anlatmaktadır: "Sevgili kardeşlerim! Tarih 21 Mayıs 2004. Nevşehirli Hacı Abdullah Baba'nın vefatından sonra çok üzüldüğüm için o sırada Muğla Köyceğiz'de ikamet eden oğlum beni teselli babında yanına çağırdı. 21 Mayıs Perşembe'yi Cuma'ya bağlayan gece rüyamda Tire'deyim. Efendimin bulunduğu cadde ve bizim olduğumuz mekân bir bütün hâlindeydi. Belki 30,000 belki 50,000 kişi vardı. Ben gelen misafirleri karşılıyordum. 12 piran Hazretleri de oradaydı. Hepsinin sancakları ayrı ayrıydı. Yeşil sancak, siyah sancak hepsi oradaydı. Efendim de oradaydı. Yemek yeniyor, Kur'an-ı Kerim okunuyordu. Vakit ikindiye doğru oldu. Az sonra Güneş ziyasızlaştı. O sırada anladık ki Resûlullah Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem teşrif ediyordu. Bir müddet sonra Resûlullah Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem aynen teşrif ettiler. Birden meydanda, iki tarafından merdiveni olan büyük bir kutlama tahtı belirdi. Ben de gümüş bir tepsi üzerinde yemek ikramı yapıyordum. İkramdan sonra Resûlullah Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bizzat ümmeti için bizim dergâhın duası gibi bir dua etti. Daha sonra üstadımız davet edildi. Efendim kürsüye çıktı. Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem kendisine Kur'an okumasını söyledi. Kur'an okuduktan sonra

bizzat kendisi günün manasını ifade eden bir konuşma yaptı. Daha sonra nurdan bir kâğıt üzerine mührünü basarak “Seni ümmetimi irşada görevlendiriyorum evladım.” dedi ve kâğıdı kendisine takdim etti.

Bu rüyayı görünce Köyceğiz’de daha fazla duramadım. Pazar günü Tire’ye döndüm. Pazartesi günü sabahleyin erkenden Efendimi ziyarete gittim. Beni görünce Efendim de ağlamaya başladı “Oğlum biz de gördük Elhamdülillah fakat sus.” dedi bana, ben de “Efendim siz bana sus diyorsunuz ama ben bunu anlatmak mecburiyetindeyim.” dedim. Kendisi bana “Sus oğlum, bunu kimseye anlatma. Biz affımızı istiyoruz.” dedi.

Manevi görevin verilmesinden sonra Hacı Kâmil Tirevî Hazretleri kendisine verilmiş olan bu kutlu görevi açıklamayarak uzun bir süre Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemden affını talep etmiştir.

Adil Ağabeyimiz, Tire’ye ziyarete gittiği bir günün akşamında Tire zâkiri Hacı Sümer Ağabeyimizin evinde arkadaşlarla birlikte ders yapmak üzere toplanırlar. Zikir meclisi kurulur. Adil Ağabeyimiz zikrullah esnasında yaşamış olduğu manevi hâli şöyle anlatmıştır.

“Zikir meclisi kurulduktan sonra Kelime-i Tevhid başladığı sırada bir manevi haberci geldi. Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem “Hafız Osman oğlu Hacı Kâmil derhal gelsin bekliyorum.” demiş. Bundan sonra bir anda Kâbe’de tavaf hâlinde olduğumuzu müşahede ettim. Çok büyük bir kalabalık vardı. Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’in bir tarafında büyük peygamberler, Aşare-i Mübeşşere hazaratı, Sahabe-i Kiram Hazretleri, İmameyn hazaratı, Piraneyn hazaratı da vardı. Diğer tarafında ise Hacı Kâmil Babam Hazretleri ve bizler vardık. Saf bu şekilde uzayıp gidiyordu. Tavaf

başladı. O esnada Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: “Hacı Kâmil artık görevini açıkla!” dedi. Hacı Kâmil Babam Hazretleri iki büklüm oldu. Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem tekrar ederek: “Anladın mı oğlum artık açıkla, bunun sakınılacak tarafı kalmadı, bekleyecek durumun yok artık.” dedi. Hacı Kâmil Babam Hazretleri cevaben: “Efendim biz affımızı talep etmiştik.” dedi. Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem: “Bunun sakınılacak, beklenilecek tarafı kalmadı.” dedi. Tavaf devam etti. Başka bir konuşma olmadı.

Adil Ağabeyimiz bu hadisenin ayrı ayrı zamanlarda iki defa daha tekrar ettiğini açıkladıktan sonra en son gerçekleşen hadiseyi kısaca şöyle anlatmaktadır:

Son zuhurat İstanbul’da gerçekleşti. Ticaret amacıyla İstanbul’da bulunuyordum. Akşam Hacı Muammer kardeşimizin de bulunduğu misafirhanede toplandık. Zikir meclisi kuruldu. Ben ömrümde o gece korktuğum kadar daha önce korktuğumu hiç hatırlamıyorum. Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem çok celalli bir şekilde geldiler ve “Tireli Hafız Osman oğlu Hacı Kamil’i bana getirin!” dediler. Yine Hafız Osman Amca ve Hacı Kâmil Babam Hazretleri geldiler. Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem önce Hafız Osman Efendi’ye şöyle bir süre baktıktan sonra Hacı Kâmil Babama döndü ve “Görevini derhal açıkla, yoksa bu geliyor!” dedi. Elinde sarımsı bir metal parça vardı. Büyükçe bir kurşundu.

Ben ertesi gün hemen işlerimi yarıda bırakarak Tire’ye geldim. Efendimin evine gittim. O zaman çok hastaydı. Beni görünce başladı ağlamaya. Ben zaten dayanamıyordum, ben de başladım ağlamaya. Epey bir süre ağladık.

- Efendim ne yapacaksınız?

- Gördün işte oğlum, yapacak bir şey kalmadı. Ne dedi?

- Ya açıkla ya da bu geliyor, dedi.

- Oğlum, söz verdim. Sağlığım düzelir düzelmez bir İstanbul'a gitmem gerekiyor. İstanbul'a gidip gelelim, sen arkadaşlara haber verirsin. Camide toplanır görevimizi açıklarız inşallah.

8 Haziran 2006 tarihine kadar Hacı Kâmil Karasu Tirevî Hazretleri kendisine verilmiş olan manevi irşat vazifesini açıklamayarak affını talep etmiştir. Ancak 8 Haziran 2006 tarihinde Tire Yeşil İmaret Cami'nde tüm Türkiye genelinden gelen zâkir ve bir kısım dervişlerin huzurunda bu kutlu görevini açıklamıştır. O gün akşam namazına müteakip Adil Ağabey'in sorusu üzerine vazifenin kendisine verilmesini şöyle anlatmıştır:

“Resûlullah Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, Cihar-i Yâri Güzin ve 12 pıran efendilerimiz geldiler, bize bu vazifeyi verdiler. Allah'ın izni ve keremiyle. Biz, biraz kendimizi hazır hissetmedik. Biz geciktirdik davayı. Evet demeyi geciktirdik. Meydana çıkmayı geciktirdik. O da hayâımızdan, bir şey olmadığımızı bilmemizden. Zayıflığımızdan, kendimizi hazırlamamış olmamızdan, haddimizi bilmekten mütevellit. Fakat ihtar ihtar üstüne geldi. Haddimiz olmayarak biz bu göreve talip değiliz, çünkü kendimizi hazır hissetmiyoruz. Bir de böyle büyüklerin yerini doldurmak, büyük bir engel, büyük bir mesele. Allah'ın yardımı yetişecektir, Resûlullah'ın şefaati yetişecektir, O'nun sevdiklerinin himmeti yetişecektir inşallah. Israr ısrar üstüne. Bu defa iş ihtara kadar gitti. İşte bize dediler ki “Bak ağa, eğer hemen meydana çıkıp, kendini ortaya koymazsan, manevi bir

kurşun gelip alt edecek seni.” İş buraya dayandı. Allah’ıma sığınırım, Allah’ıma sığınırım. O zaman mecbur kaldık vazifeyi almaya. Ama bu vazife dediğimiz şey; sizlerle kardeşlik hakkı, sizlerle Resûlullah’ın sancağı altında toplanma hakkı, sizlerle Cenâb-ı Hakk’tan dilenme hakkı. Başka bir şey değil. Bu makam kardeşlerin omuzlarına binme makamı değil, kardeşleri omzumuza alma makamı. Onlara hizmet etme, onlara hadim olma, onlara hamallık etme makamı. Böyle güzellik var bu makamda, Allah muvaffak edecektir inşallah! Bağışlayacaktır, dünyevi ve uhrevi sıhhatler verecektir inşallah! Bizi mahcup etmeyecektir, mahrum etmeyecektir, mahzun etmeyecektir, müşkül etmeyecektir inşallah! Âmin, Allah razı olsun!”

İlk Sohbet ve Vazifenin Açıklanışı

8 Haziran 2006

12 Cemaziyülevvel 1427 Perşembe

Tire Yeşil İmaret (Yahşi Bey) Cami

Hacı Kâmil Baba, Yahşi Bey Camii'nin bahçesinde gelen misafirlerle musâfaha ederek içeri girer. Kılınan namazın ardından sohbeta başlar:

Büyüklük taslamak, kibir göstermek, ben demek ne kötü! Biz kim oluyoruz ki böyle şeyler yapalım. Ben demekten, kibir göstermekten, nefsin peşinde koşmaktan Allah'a sığınırız. Mübarek büyüklerin yerini doldurmak çok büyük bir müşkül, çok büyük bir gayret istiyor. Hatta gayret de yetmiyor, Allah'ın yardımı gerekiyor. İnşallah Allah'ın yardımı hep üzerimize olur.

Allah şurâda toplanan güzel kardeşlerimizi rızasına erdirmeden burâdan çıkarmasın inşallah. Hasbelkader, emr-i ilâhî gereği, bir seçim gereği hiç aklımıza gelmeyen bir yere geldik. Bizi bu makama çıkardılar ama bu makam...

Kusura bakmayın, ben biraz gözü yaşlıyım...

...bu makam arkadaşların, evlatların omuzlarına binme makamı değil; onları omuzlarına alma makamı, onların yüklerini çekme makamı, onların dertlerine ortak olma makamı. Onları yüceltme makamı, onları

güzelliklerle donatma, onları kardeş edinme makamı. Biz hepimiz kardeşiz.

Hep dua ediyor ve şunu murâd ediyoruz; şurâdan tek fire bile vermeden Resûlullah'ın sancağı altında toplanırız, orada gölgelenme şerefine ereriz inşallah. Birimizin hatırı için öteki dua edenin duası da kabul olur inşallah. Şu âmin diyen gençlerin sesinin göklere yükseldiğini görüyorum. Buradan hiçbirimiz eli boş dönmeyiz; yalvaran dillerimiz, açılan ellerimiz nurlarla dolu, Cenâb-ı Hakk'ın rızasına ermiş olarak çıkar gideriz buradan inşallah.

Evvela uzun ömürlü eylerler bizi inşallah. Büyüklerimizin yaşadığına yakın, uzun, şerefli, ibadet dolu ve Cenâb-ı Hakk'a yakın, güzelliklerle dolu bir ömür! Yaşadığı gibi diyemiyorum çünkü onlara ulaşamıyoruz. Onların bize sergiledikleri güzellikleri elde edemiyoruz. Oralara varamıyoruz, bari yakınında olalım! O büyüklerimizin sürdürdüğü ömürler gibi fevkalâde güzel, Hakk'a yakın ömürlerimiz olsun, rızâullahı bulan ömürlerimiz olsun inşallah.

Hepimiz kardeşiz. Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için varız. Tarikat-ı âliye dediğimiz kavram, İslâm'ın kurallarının yani şeriat-ı şerifin biraz daha inceltiştir. Biraz daha dikkatli ve hassas kullanılıştır. Yoksa bazı bilmeyenler "İslâm sana yetmedi mi, şeriat yetmedi mi?" diyor. O nasıl kelime öyle! Biz şeriat dışı bir şey yapmıyoruz. "Şeriat" İslâm demek, şeriat İslâm'ın ta kendisi demek.

Tespîh konusunda Cenâb-ı Resûl'e "Bize yetmiyor." demişler; siz şunları yapın, demiş. "Bu da yetmiyor!" demişler; şunları yapın, demiş. Yine yetmiyor diyenlere de yol göstermiş Cenâb-ı Resûlallah sallallahu aleyhi ve sellem, biraz daha gayret edin, sonra er-raziye demiş. Yani tarikat-ı âliye!

Evet, cennet tarikat-ı âliyenin inhisarında, tekelinde değil. Biliyorsunuz Allah'ın rızası bin bölüm -ki daha az bir bölüm, bir bölmek yoluyla buluyor Allah'ı. Yani doğrudan Resûlullah aleyhisselam ile irtibat kurmaya, gitmeye çalışıyor, kendini harcıyor. Varını yoğunu ortaya koyuyor, yücelmeye başlıyor. Bu arada şunu da vurgulamak lazım, yücelme yakın olmak manasındadır. Yücelmek hedef olmamalıdır, hedef Allah'ın rızası olmalıdır. En güzel yücelme noktası Allah'ın rızasıdır. Velhasıl insanlar "Hakikat böyle doğrudan olandır." diyerek "Fahredden" yani dinin övgüsüne erişmiş, seçkin kişi oluyorlar. Fakat bu şekliyle yücelenlerin tehlikeleri var. Nasıl mı? Onlar ufacak bir engelde, ufacak bir tuzakta mağlup olabiliyorlar. Tarikat-ı âliyede ise şemsiye altına, himaye, koruma altına girer insan. Hemen mağlup olmaz, hemen kaybedenlerden olmaz.

Tarikat-ı âliye biraz da korku altında yaşamayı tazammun eder, yani kapsar. Bizim avantajımız burada, daha geç ilerliyoruz. Gerçi ilerliyor muyuz acaba, o da var işin içinde... İlerleyebiliyorsak şayet ki hüsn-ü zannımız öyle, inşallah öyledir, daha bir tehlikesiz ilerliyor gibiyiz. Çünkü büyüklerimizin koruması altında olma durumumuz var.

Üç kişi bir köye misafir olmuş; yiyecek arıyor, kapıları çalıyor ama ekmek veren yok. Bir kapı, iki kapı, üç kapı, beş kapı... Birisi demiş ki muhtara gidelim, gitmişler. "Muhtarım, biz misafiriz, uzaktan geldik. Bu misafirperverlik değil. Bize bir lokma ekmek vermiyorlar, kapılar kapalı!" demişler. "Siz şurâda bir dakika oturun." demiş muhtar, oturmuşlar. Akıllı insanmış muhtar, köyün âkil bir kişisi varmış, ona gitmiş. Efendim demiş, böyle bir müracaat var, böyle misafirlerimiz var, bunlara ne yapalım? Bize ekmek vermezseniz sizin için iyi olmaz diyorlar, demiş. Bu işi tehdide vardurdılar, ne yapalım? O âkil kişi tefekkür etmiş, sonra "Bu gelen üç kişi var ya, onlar zayıf!" demiş,

“Onlarda bir şey yok!” Peki, onların bağlı olduğu yer, diye sormuş muhtar. “O da zayıf! Ama bağlı olduğu yerin bağlı olduğu yer var ya, işte o, elini köyün altına sokmuş bekliyor, ters çevirecek vallahi!”

En küçükleri, en zayıfları olarak bizler meydanlardayız ama bağlı olduğumuz yerler kuvvetli elhamdülillah. Bağlı olduğumuz yerler çok güçlü elhamdülillah. Onların himmeti, onların inayeti yani lütfü, koruması üzerimize olsun inşallah.

Tarikat-ı âliye, güzel ahlâk demektir. İki cihan serveri Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem “Ben güzel ahlakı tamamlamak üzere gönderildim.” diyor. Cenâb-ı Hakk’ın “Seni yaratmayacak olsaydım, kâinatı yaratmayacaktım.” dediği o yüce zât diyor ki “Ben güzel ahlakı tamamlamaya gönderildim.” Binaenaleyh güzel ahlak hepimizin umdesi yani baş maddesi, prensibi olmalı.

Eğer tuttuğumuz oruçlar, kıldığımız namazlar, yaptığımız zikirler bizi güzel ahlaka götürmüyorsa o ibadetlerde bir noksanlık var demektir ya da lokmalarımıza yanlış şeyler karışmış!

Bir ağabeyimiz hep şunu söylerdi: “Oğlum! Biraz yanlışlıklarla doluyusak; o zaman iyiyi, güzeli, doğruyu bulmak zordur.” Çünkü sizi yaramazlığa doğru itiyor. Çirkinliğe doğru, kötülüğe doğru itiyor. O hâlde lokmalarımıza çok dikkat etmeliyiz.

Doğu illerinden birisi telefonla aradı. Daha önceden bir iki defa görüşmüştük. Diyor ki “Ağabey; ben noksanım, rahatsızım, istediğim kıvama gelemiyorum. İçimde bir boşluk, ağırlık var.” Bir şey bildiğimizden değil ama o an aklımıza geliverdi, “Sizde nazar hatası var.” dedik. Daha evvel bazı noksanlıklarını söylemişti, biz onları doldurmaya gayret etmiştik. Şu hata vardı, bitirdim ağabey, bu hata

vardı, ondan vazgeçtim ağabey dedi. En son “Nazar kaçıyor sizden oğlum.” dedim. “Eyvah! Ağabey, tamam! Nazarımı kontrol edemiyorum.” dedi. Azalarımızı tam kullanmalıyız, dikkatli kullanmalıyız; iyiye doğru, güzele doğru sevk edecek hâller içinde olmalıyız. Cenâb-ı Hakk’a, Cenâb-ı Hakk ile olan sevdiklerine sığınmalıyız. Onlardan himmet dilenmeliyiz. Yoksa biz kimiz ki! En ufakıklardanız. Fakat şunu da unutmamak lazım ki ahir zaman neslinin imanlı gençliği çok kıymetli olacak. Bu hususta size bir kıssa anlatayım:

Cenâb-ı Musa; çölde gezerken yemyeşil bir tepe görmüş, müzeyyen, mücehhez yani süslenmiş, bezenmiş, donanmış bir tepe... Musa aleyhisselamın çok hoşuna gitmiş, taaccüp etmiş, hayret etmiş; “Yarab! Bu ne hâl? Çölün ortasında bu ne güzellikler! Senin ne hikmetin var burada?” diye sormuş Allah’a. “Ya Musa! İçini görmek ister misin?” demiş Allah, “İsterim ya Rabbi.” deyince “Vur asanı yere!” denilmiş. Hz. Musa vurmuş asasını yere, o yeşil tepenin içinden bir kapı açılmış. İçeri girince Musa aleyhisselam, selam veriyor. Karşı köşede, sakalı topuklarına gelmiş bir zat “Aleykümselâm ya Musa!” diyor. “Benim Musa olduğumu sana kim söyledi?” “Seni buraya yollayan söyledi.” “Sen burada ne yaparsın?” “Ben burada Allah’ı zikrediyorum.” diye aralarında konuşuyorlar. Sonra bakıyor Musa aleyhisselam adamın bir tarafında nar ağacı, bir tarafında üzüm asması var. Bunlar senin taamın mı diye sorunca “Bunlardan günde bir tane hakkım vardır, onu yerim.” diyor o zat. “Ne kadar zamandır burâdasın?” diye soruyor. O da “Yedi yüz yıldan beri burâdayım.” diyor. Bakınız, çok dikkat ediniz. Çok hoşuma gidiyor bu kıssanın sonu çünkü bizi müjdeye götürecek husus var... Hemen Hz. Musa kendisini yere atıyor: “Yarabbi! Ben senin güzel peygamberinim, benden gizli nasıl değerli kulların varmış da benim haberim olmamış. O zaman Cenâb-ı Hakk nida ediyor: “Ya Musa, iyi

dinle bak. Benim öyle bir ahir zaman peygamberim gelecek ki onun ümmetinin ahirinin ahiri, tebe-i tabiînin tebe-i tabiîni... bu kulun yedi yüz yılda kazandığını yedi günde kazanacak!"

Mesele bu! Peki, bu devirde neden böyle hediyeler bol? Çünkü aldatici unsurlar çok. Şu ahir zamanda bir delikanlının cebine elli lira para koysanız her kötülüğü rahat rahat işler. "Neden yapıyorsun?" diyen de olmaz. Çünkü devir böyle bir devir. Hani küfür devri demeyeceğim amma zayıf devir! "Zayıf devir" yani güzel şeylerin çok çabuk kazanıldığı, kötü şeylerin insanları çok çabuk alt ettiği bir devir. Bir televizyon düşünün! Televizyon bıçak gibi amma nasıl bıçak gibi? Bıçakla adam da öldürürsün elma da kesersin. Eğer televizyon güzel şeyler sergiliyorsa, o güzelliklerin içinde yayın yapıyorsa harika bir alet. Ama işte o güzellikleri yaymıyor. "Bir gram gelen keçiboynuzu" derler ya hani öyle. Bir gram bal almak için bir avuç odun yiyorsun af edersin. Eh şimdi nesiller de böyle. Nesiller de oraya yatkın. İşte bunlara çok dikkat edeceğiz, çocuklarımıza çok önem vereceğiz kardeşlerim. Çocuklar geleceğimiz. İnşallah onlar bizden güzel yaşasınlar. Bizden daha hoş bir hayat sürsünler. Bizden daha imanlı ve ihlâslı olsunlar. Bizden daha uzun ömürlü olsunlar ama dine bizden daha güzel hadîm olsunlar. Yani dine bizden daha güzel hizmet ederek yaşasınlar.

Avrupalılar "Çocuklara hâkimiyet vermek" niyeti ile meclis kararı almışlar. Türk ailesinin geleneğini böyle bozmak çok yanlış! Neden? Çocuk hâkimiyet istiyor, çocuk geleneksel saygıyı bırakıyor, anneye babaya geleneksel itaati bırakıyor, bıraktırıyolarlar. Velhasıl bu konuda çok dikkatli olacağız kardeşim.

Hani Churchill söylemiş, ona demişler ki "Ne yapalım efendim, bu Türkler mağlup edilemiyor!" O da cevaben, "Ellerinden Kur'an'ı

alalım.” demiş. “Hay hay, toplatalım efendim!” “Yok!” demiş Churchill. “Ev ev toplasan faydası yok.” O vakit, “Öyleyse ellerinden Kur’an’ın hükümlerini alalım.” demişler. Eh işte almaya gayret ediyorlar.

Elbette milletçe saygı gösterip kitabımızı yukarılara asmak güzel bir adet ama bu kitap, bu Kur’an başucumuza asılmak için gelmedi. En basit bir insanımızın bile ki evinde namaz kılmıyordur, oruç tutmuyordur hatta din ile alakası yoktur ama Kur’an’ı baş ucunda asılıdır. Bu güzel bir olay, bir saygıdır. Bunu bazı Arap ülkelerinde görmedik. Affedersiniz, hani Türkiye kadar hassas birebir surette Kur’an’a saygıyı görmedik ama Kur’an duvarda asılmaya gelmedi! Ne demiş Churchill, “Hükümlerini alalım.” demiş. Bizi yenmek için hakkımızda planlı çalışıyorlar.

Bir iki Avrupa meraklısı sayesinde Osmanlı’yı alt ettiler! O Avrupa meraklıları gördükleri Batılılara ağam, paşam dediler. Siyaset yapmak istemiyorum. Zaten kardeşlerimizden de şunu rica edeceğim. Biz mutlu bir topluluk olmak istiyoruz, siyaset buna engel olmasın, siyaset yapmayalım, siyaset bizi kayba götürür, siyaseti bırakın siyasetçiler yapsın kardeşim.

“Biz reyimizi hangi partiye verelim?” diye soruyorlar, hangi partiye verirseniz verin ama bu topluluğun içerisine siyaset girmesin, siyaset lafları girmesin, siyaset münakaşası girmesin. Siyaset, siyasetçilerin işi. Siyaset ne kardeşim? Siyaset yani politika. Politika nedir? Yunanca bir kelime. Çok yüzlü, çok yönlü. Her boyaya giren. Her kalıba giren. Biz böyle olamayız ki! Bizler ya göründüğümüz gibi oluruz ya da olduğumuz gibi görünürüz. Çünkü güzel ahlakın umdelerinden, ilkelerinden birisi de bu. İkiyüzlü olmamak. Ya görüldüğün gibi olmak ya da olduğun gibi görünmek. Biz buna gayret edeceğiz. Güzeli ve

doğruyu arayacağız çünkü buyruluyor ki “Nefsini bilen Rabbini bilir.”
Ne güzel gaye...

Şimdi içimizde bir havf yani bir korku belirlediği zaman, birileri bizi oraya o korkuya itmeye çalıştığı zaman hemen kontrolü elimize alacağız. Bu beliren Hakk’tan mı, nefisten mi? İşte “Nefsini bilen Rabbini bilir.” Orada, ayette tecelli ediyor. Eğer gelen bizi iyiye doğru, güzele doğru davet ediyorsa o Hakk’tandır. Yaramazlığa odaklıyor, o yöne itiyorsa, o nefistendir.

Kimileri diyor ki izzet-i nefis! Yani nefsin izzeti, nefsin kendisine saygısı. Hayır! Nefsin izzeti olmaz, nefsin zilleti yani alçaklığı olur. Peki o zaman neden makamlar nefislere veriliyor? Sayalım: Nefs-i emmare, nefis-i levvame, nefis-i mülhime, nefis-i mutmainne, nefis-i raziyye, nefis-i mardiyye, nefis-i safiye. Bu makamların hepsi neden veriliyor nefse? Nefis her birisinden, her makamdan bir tokat yediği için. Eğer sen nefis-i emaredeysen, nefis bir tokat yiyor, nefsin yediği o tokat; o zillet bakınız onu izzete götürüyor. Yani nefsin zillete her düşüşünde bir izzet beliriyor. Demek ki nefsin izzeti zilletinden, alçalmasından zayıflamasından gelir. Bunu böyle kabul etmek gerekir. Nefse her zilletten sonra bir makam, bir mertebe veriliyor fakat o dayağını yedikten, men edildikten, orada darbesini aldıktan sonra alıyor mertebelerini, o makamı ondan sonra alıyor. Yani o darbe onun izzeti oluyor. Nefis hep tersini yapmak, tersine gitmek için yaratıldı. Nefis, Allah’a itiraz için yaratıldı. Oradan biçeceğiz ölçümüzü.

Birisine demişler ya hani, “Sen çok az hata işliyorsun, bu durum nereden kaynaklanıyor?” O da onlara demiş ki “Ben en çok neyi arzu ediyorsam, nefsim beni neyin peşinde zorlayıp, beni neyle rahatsız ediyorsa ve bana onun emrinde yaşamam için nereden tazyik edip

nereden baskı uyguluyorsa hemen aklımı, imanımı yürürlüğe sokar ve tersini yaparım. Böylece nefsimin istediği şeyi yapmamış olur, doğruyu ve düzenimi bulmuş olurum.” demiş.

Yani çok özür dilerim, şimdi ben uzatıyor gibiyim amma sohbet ediyoruz... Bir mahallede yahut bir yerde bir iki mübarek zat varmış. Demişler ki bunları bir deneyelim bakalım! Ne yapalım? Bir ziyafet tertip etmişler. Bu zatlardan birinin önüne lâşe yani leş çıkarmışlar. Kızarmış tavuk şeklinde önüne koymuşlar ama o tavuk dinimize göre lâşe! Yani ölüp de leşe dönmüş tavuğu güzelce hazırlayıp sunmuşlar. Adam bir bakmış, yememiş. “Ooo!” demişler, “Maşallah çok güzel!” Hani tabi o gün de yine çeşitli yönlerden ele almışlar durumu, sormuşlar sınamışlar ve ona demişler ki: “Efendim neden yemiyorsunuz onu?”, o da: “Yemem ben.” demiş, “Hoşlanmadım.”, “Neden?”, “Bu lâşedir, leştir.”, “Peki, nereden bildiniz bunun leş olduğunu?”, “Nefsim beni bunu yemem için o kadar zorladı beni öyle baskı altına aldı ki bir lokma yememek için kendimi zor tuttum. O zaman da anladım ki onda bir yasak, bir yaramazlık, bir haram var.”

Lakin bu durum nefsin derecelerine göre değişiyor, diyen de var tabi! Misal bu adam nefs-i emmareyi aşmış amma nefs-i levvameyi aşamamış. Aşamamış da olsa farkına varmış işin. Ama bir de bu makamların sonlarına varmış olanlar var. Mahallede bir başka adam, bir başka mübarek varmış, onun durumunu da anlatalım. Çünkü bu misalleri anlatmakta fayda var. Bunları düşündükçe kendimize duraklama yeri ediniyoruz. Kendimizi laboratuara sokup durumumuz nedir, ne değildir diye dikkatle inceliyoruz. Hani bunlar o iki zatı mukayese ediyorlardı ya, işte ikinci günde o ikinci zat gelmiş, tavuğu şapır şupur yemiş. “Vay be!” demişler, “Bunda iş yok! Amanın biz de bunu adam zannederdik.” demişler. Yemekler yenildikten sonra

çocuklar kahveyi getirmiş, o zat başlamış anlatmaya. “Bakın dün çağırduğunuz Ahmet Ağa var ya! İşte o bir havuz. Onun içine bir ufacak leş tavuk atarsanız havuz kirlenir.” demiş. O vakit o sınıyanlar, “Peki siz?” diye sormuşlar, o da “Biz okyanusuz.” diye cevap vermiş. “Gemi dolusu leş getirseniz biz kirlenmeyiz.” demiş.

Hani bu misal Allah’ın haram kıldığını onlara helal kıldığı anlamına tazammun etmesin, bu misalden o anlam çıkarılmasın. Burada bize derece farkı anlatılıyor. Kimimiz şuraya kadar varmış, kimimiz şuraya kadar gitmiş...

Binaenaleyh, güzellikle doğruyu aramak, güzel bir doğruyu bulmak, Allah’ın verdiği akıllı kullanmak bizim vazifemiz. Cenâb-ı Hakk ne diyor? Vücut bir gemi, akıl yelkeni, fikir dümeni kullan gemini göreyim seni.

Ne güzel ağabeyciğim ne güzel! Nerde olsa insan bir güzellik bulur. Yeter ki güzellik arayalım. Pencereden bakan çocuğa hemen, “Bakma düşersin!”; hayır ağabey öyle demeyeceğiz. “Oradan bakma oğlum, düşmeysin.” Her hatanın içinde bir güzellik var. İşte pencereden sarkan çocuğa “düşersin” derken, orada telaffuzda bir yanlışlık var. Düşersin dedin mi Allah asaniyet (kolaylık) kazandırır, düşer. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, sahabe-i kiram ile bir yerden geçerken lâşe görüyorlar. Köpek lâşesi tevafuk etmiş yolarına. Köpeğin leşi baya kokmuş, kurtlanmış artık her yerinden. Sahabe-i kiram hazarâti azıcık burunlarını kıvrırır gibi olmuşlar. “Efendim oraya yaklaşmayınız rahatsız olursunuz.” demişler. O dişleri sırtmış kalmış, her tarafı kokmuş amma dişleri bembeyaz sırtmış kalmış köpek için Peygamber Efendimiz, “Hey mübarek! Ne de güzel dişleri varmış.” demiş. Buradan anlayacağımız, çirkinliklerin içerisinde dahi bir güzellik bulmak olmalı.

Yine bir misal olsun; iki adam yolda gidiyormuş. İkisi de mübarek. Bakmışlar yol kenarında bir yaramazlık var. Bir çift var. Ahlaksızlık üzereler. Öndeki yürümüş geçmiş. Arkadaki cübbesini çıkarmış üstlerini örtüvermiş. Sonra da o önden yürüyüp geçiverene yetişip sitem etmiş, “Ya, kardeşim sen ne kadar soğukkanlı, ne kadar vurdumduymaz bir adamsın ya! Bak yaramazlık içinde yolda bir çift vardı. “Öyle mi!” demiş diğeri. “Görmedim!” demiş. Şimdi kitap diyor ki O cübbesini örten var ya! İşte o bir cennet kazandı. Lakin diyor, görmeyiverip geçen var ya! İşte o, Resûlullah’a komşu oldu.

Bir misal daha verelim. Hazreti Musa, Tur-i Sina’dan evvel halkıyla yağmur duasına iki defa çıktı ama yağmur yağmadı. O durumda Hazreti Musa’nın halkı yani ümmeti “Sen nasıl Musa peygambersin?” diyerek isyan noktasına geldi. O vakit Hazreti Musa, gözyaşlarıyla Allah’a yalvardı. “Yarabbi! Ben senin müjdeli peygamberinim. Yarabbi yağmurunu yolla, rahmetini yolla!” diye yalvardı. Cebrail aleyhisselam geldi. “Ya Musa! Aranızda zani yani zina eden var.” “Allah Allah... Ne yapalım?”, “Zani tevbesi yani zina tevbesi edin.” Bunun üzerine zina tevbesi ettiler, yağmur başladı şakır şakır... Fakat meraklarını da yenemiyorlar. Diyorlar ki “Ya Musa! Cebrail aleyhisselam ne dedi?” “Aranızda zani var, zina tevbesi edin(,) yağmur vereyim.” dedi. “Peki, kimmiş o!” Cebrail aleyhisselama ben de sordum fakat Allah ona da bildirmemiş kim olduğunu. Tabi ya, Allah yüz karasını yüze vurmaz ki.

Binaenaleyh güzellikler üzere olalım inşallah. Başınızı ağrıtıyorum, kusura bakmayın, sohbet ediyoruz. Bundan sonra hep beraber oluruz, güzelliklerle dolarız inşallah. Şimdi bu bir biat merasimi değil. Bu bir tanışma merasimi. Zaten içinizde biat alan olur, almayan da olur. Biz biraz musafaha ediveririz sarıp sarmalayarak biat yerine geçer

inşallah. O sarılma esnasında gönlünden biat eden eder, Allah bilip durur, Allah görüp durur. Biat etmeyenden de yine Allah razı olsun, deriz. Her kim olursa olsun, Allah onu murâdına erdirsin deriz. Helal olan, meşru olan murâdlarına erdirsin, deriz. Bütün bunların üstüne haklarınızı helal ediniz. Güzellikler üzerine olalım, Cenâb-ı Hakk şu toplumu iki cihanda aziz eylesin inşallah. Sıkıntılara düşürmesin, dünyevi, uhrevi sıhhatler, selametler, en güzel şeyleri yağdırsın inşallah. Cenâb-ı Hakk ıstıraplara düşürmesin. Cehennemden azadı, cehennemden kurtuluşu murâd eylesin. Dünya hayatını ve ahiret hayatımızı nurlarla dolu olarak yaşamayı nasip etsin ve huzuruna ak amellerle, ak defterlerle, ak yüzlerle varmak nasip etsin. Allah cümlemizi bağışlasın inşallah.

El Fatiha

Allah hepinizden razı olsun.

(Efendi Hazretleri, kardeşlerimize dönerek soruyor):

- Programınız nasıl?

Adil Ağabey: Müsaade buyurursanız benim, kardeşlerim adına... Hani onların bekledikleri bir şey var!

Efendi Hazretleri: Mesela?

Adil Ağabey: Bu vazifenin verilışı ile ilgili, Peygamber Efendimiz Sallallahû aleyhi ve sellem'den görev alışınızı bir açıklarsanız, herkes memnun olacak.

Efendi Hazretleri: Şimdi biz Estağfurullah, elbette onu açıklarız. Resûlullah Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, ondan sonra Cihar-i

yâr-i Güzin Efedilerimiz Ebubekir Sıddık, Ömerü'l-Faruk, Osman-ı Zinnureyn, Aliye'l-Murtaza, Abdulkadir Geylanî, Ahmed'er-Rufai, Hasan Ali Şazeli, Mevlana Celaleddin-i Rûmi, Said-i Nursi, 12 pîran yani Pir Hazretleri geldiler elimize bir vazife verdiler. Biz biraz kendimizi hazır hissetmedik, biraz geciktirdik davayı. Evet demeyi, meydana çıkmayı biraz geciktirdik. O da hayâmımızdan, bir şey olmadığımızı bilmekten, zayıflığımızdan. Kendimizi hazırlamamış olmaktan, haddimizi bilmekten mütevellit, yani haddimizi bilmemizden kaynaklanıyor. Fakat ihtar ihtar üzerine geldi. İkaz ikaz üzerine geldi. Haddimiz olmayarak haddimiz olmayarak... Biz buna talip değiliz. Çünkü kendimizi hazır hissetmiyoruz. Bir de böyle mübareklerin yerini doldurmak büyük bir engel, büyük bir mesele yani. Allah'ın yardımını bize ulaşacaktır inşallah. Resûlullah'ın şefaati, onun sevdiklerinin himmeti ulaşacaktır inşallah.

Israr ısrar üzerine... Bu defa ihtar kadar gitti iş. İşte bize "Bak! Hemen meydana çıkıp kendini ortaya koymazsan, manevi bir kurşun gelip alt edecek seni." dediler. İş buraya dayandı. Allah'ıma sığınırım, Allah'ıma sığınırım, Allah'ıma sığınırım... O zaman mecbur kaldık vazifeyi almaya. Ama bu vazife dediğimiz şey sizlerle kardeşlik hakkı. Sizlerle Resûlullah'ın sancağı altında toplanma hakkı. Sizlerle beraber Cenâb-ı Hakk'a dilenme hakkı. Başka bir şey değil. Az önce söyledim. Bu makam kardeşlerin omuzlarına binme makamı değil, kardeşlerimizi omuzlarımıza alma makamı. Onlara hizmet etme, onlara hadim olma, onlara hamallık etme makamı. Böyle bir güzellik var bu makamda inşallah ve Allah muvaffak edecektir inşallah, bağışlayacaktır inşallah. Dünyevi - uhrevi sıhhatler verecektir inşallah ve bizi mahcup etmeyecektir, mahrum etmeyecektir, mahzun etmeyecektir, müşkül etmeyecektir inşallah.

Âmin.

Allah razı olsun. Allah razı olsun. Allah razı olsun. Şöyle ileri doğru gidelim, izin verirsiniz. Sizin bir merasiminiz var mı?

Adil Ağabey: Siz nasıl emrederseniz efendim.

Efendi Hazretleri: Estağfurullah, hâşâ. Biz kardeşiz ya! Program neyse o olsun, biz kim oluyoruz. Allah'a sığınırız.

Adil Ağabey: Az önce bir kelimamız oldu. Ben bütün kardeşlerimin huzurunda haddimi aşmış olmayayım ama ben kendi adıma, size biat ediyorum.

Ahmet Turan Ağabey: Biz, ben şahsıma üç tane pire hizmet ettim.

Efendi Hazretleri: Evet efendim

Ahmet Turan Ağabey: Bilal Babam, Mustafa Efendi Hazretleri ve Hacı Babam. Tabi bunlara gidip bazı sorular sormadan hemen teslim olmadım.

Efendi Hazretleri: Evet efendim.

Ahmet Turan Ağabey: Haddim olmayarak size de sorularım var.

Efendi Hazretleri: Evet, tabii efendim. Buyurun.

Ahmet Turan Ağabey: Birinci sorum şu:

Efendimden öğrendiğime göre, efendimle en çok seyahat eden de benim, sizin şeklinize şeytan-ı aleyh-i lâne girer mi?

Efendi Hazretleri: Şimdi bakın peygamberlerden başka kim olursa olsun girebiliyor - girmez kaydı var da kitaplarda - fakat bizim bazı bizatihi müşahedemiz, yani şahsen şahit olduklarımız icabınca, peygamberlerden gayrisine girebiliyor. Fakat şekil değişik olarak giriyor. Mesela ismimizi, vücudumuzun şeklini kullanıyor, fakat yüzümüzdeki şekle, nura Allah'ın izni keremiyle giremiyor. O noktada geride kalıyor.

Ahmet Turan Ağabey: Peki, ikinci sorum:

Efendi Hazretleri: Evet efendim, buyurun.

Ahmet Turan Ağabey: Size görev verildiği an beş tane de emanet verilmesi lazım yani Mürşid-i Kâmil'e verilen emanetler...

Efendi Hazretleri: Evet efendim.

Ahmet Turan Ağabey: Bu emanetler:

1. Son nefeste dervişine yardım edecek.
2. Rabbimin izniyle kabirde Münkir - Nekir melaiyelerinin sorularında dervişine yardım edecek.
3. Dervişine sıratla yardım edecek.
4. Arasat yani kıyametten sonra toplanılan meydanda, bin koyunun içinden kendi on koyununu tanıyıp seçen çoban gibi mürşid-i kâmiller de evlatlarını, dervişlerini seçerler.
5. Terazinin başında yardım edecek. Hatta Hacı Efendi var. Efendim onun yakasından tuttu, benim dediklerimi yapın sizi arş-ı âlânın gölgesine götürmezsem siz de benim yakamı tutun, yoksa ben sizin yakanızdan tutarım dedi. Size böyle bir görev verildi mi efendim?

Efendi Hazretleri: Bize böyle bir görev verildiyse de almadık. Ama tabi Allah'ın izn-i keremiyle tekâmülün zamana bağlı dendi bize. Zaten böyle bir görev, bizim konumuzda olanlara biraz erken sayılıyor. Allah'a sığınırız. Belki kaybımıza medar olur, belki nefsimize gider, belki enaniyet gelir diye ortadaki zamana bırakıldı Allah'ın izn-i keremiyle. İnşallah umuyoruz, biz zaten bize şimdi bütün dualarımızla ittiba edenler yani tabi olanlar demeyeyim, biat edenler de demiyorum ben. Bize gönül verenler bizimle beraber olup kader birliği edenleri ya Rabbi en evvel cennetine koy. Sonra bizi koy ya Rabbi, diyoruz. Böyle dua ediyoruz inşallah. Evet...

Ahmet Turan Ağabey: Benim soracağım sorular bunlar. Benim kendi şahsıma ait. Tabii ben gardaşlarımın yerine soramam. Benim sorum beni bağlar, gardaşlarımı bağlamaz. Size bizzat Resûlullah Efendimiz görev verdi mi?

Efendi Hazretleri: Verdi elhamdülillah. Cenâb-ı Allah'a hamd olsun.

Ahmet Turan Ağabey: Kimlerin huzurunda verdi, efendim saymıştı bunları.

Efendi Hazretleri: Evet efendim, biz de saydık. Ebubekir Sıddık, Ömerü'l-Faruk, Osman-ı Zinnureyn, Aliye'l-Murtaza Radiyallahû'an, Abdulkadir-i Geylanî, Ahmed'er-Rufai, Hasan el-Şazeli, Said Nursi, Hacı Bektaş-ı Veli, Bahaeddin Nakşibendi, Mevlana Celeleddin-i Rûmi bütün pirân efendilerimiz ve daha bir sürü sahabe-i kiramdan insanlar orada hazır bulundular. Allah'ın izn-i keremiyle inşallah.

Ahmet Turan Ağabey: Peki, görev verildiği zaman size telbiye aleti verildi mi?

Efendi Hazretleri: Şimdi onu Abdulkadir-i Geylanî Hazretleri bizzat kendi geldi, getirdi bize fakat daha şimdi vermiyorum dedi. Yani Abdulkadir-i Geylanî Hazretleri bize bizzat getirdi fakat şimdi bu bende kalacak dedi. Böyle dedi.

Ahmet Turan Aġabey: Evet. Özür dilerim, ben açık konuşurum.

Efendi Hazretleri: Sen bizim büyüğümüzsün ya! Sen bizim ne zamandır elini öpmek istediğimiz birisin.

Ahmet Turan Aġabey: Ben şahsım adına bunları soruyorum.

Efendi Hazretleri: Tabii öyle, bak senle dostluğumuz bugünden değil ki! Hacı Mustafa Efendi'nin gününden, Hacı Abdullah Baba'nın gününden hep sarmaş dolaş yaşıyoruz.

Ahmet Turan Aġabey: Bilal Baba'nın gününden.

Efendi Hazretleri: Haa! Hacı Abdullah Baba'nın gününden evet sarmaş, dolaş yaşıyoruz sizinle. Elhamdülillah. (Gelen misafirlere dönerek) – Bu Hacı Ahmet Turan Aġabeyimiz.

Ahmet Turan Aġabey: Benim sorularım bu kadar.

Efendi Hazretleri: Hay hay... İnşallah güzel günlerle dolu olur hayatımız. İnşallah sizin suallerinizin karşılığı olan hususlar, Cenâb-ı Hakk tarafından bize ikram ve ihsan olunur ve lütuf olunur, hıfz olunur, hibe olunur inşallah.

Ahmet Turan Aġabey: İnşallah

Efendi Hazretleri: Hani, ya Vehhab çekiyoruz ya! Hibe olunur inşallah. Cenâb-ı Hakk bizi bağışlar inşallah. Sevdiği gibi eyler inşallah.

Ali Aygöl Ağabey: Hacı ağabey, bir soru da ben sorabilir miyim?

Efendi Hazretleri: Estağfurullah buyurun, buyurun.

Ali Aygöl Ağabey: Tarih olarak Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem size ne zaman görev verdi, bunu söyleyebilir misiniz?

Efendi Hazretleri: “Rakamların üzerinde durmayın!” diye bize emir var. “Rakamların üzerinde durmayın!” denildi bize, Allah’ın izni keremiyle inşallah. Yani yıldönümü gibi, bilmem ne gibi, şöyle şöyle şeyler tahakkuk etmesin, tecelli etmesin, zuhur etmesin diye... Bu yüzden ben bilmiyorum, Allah şahidim, bilmiyorum. Allah hepinizden razı olsun, gönlünüzün murâdı olsun inşallah. Şu topluluk bir tane fire vermeden Resûlullah’ın sancağı altında toplansın inşallah. Bir tane fire vermeden Allah’ın rızasına ersin inşallah ve ayrıca da dünya için hem dünyaya hem ahirette kâdir kapı, yüce kapı dünya için dahi helal olan, meşru olan dualarınıza erdirdin inşallah.

Dünyalık olarak da istemek Allah’ın izni keremiyle haram değil, yasak değil, hicap ya da ayıp değil. Yani isteyelim, isteyelim ağabey. Gerçi bazı büyükler dünyalık isteyememişler, dünyalık dileyememişler. Onlar artık doğrudan doğruya Hakk’a muhatap olmuş, ahireti murat etmiş, hicaplarından dünya için bir şey talep edememişler... Yoksa biz gibi zayıflar, küçükler, asiler neden istemeyelim? Biz isteyeceğiz, biz küçüğüz, ufacığız, zavallıyız. Biz Allah’tan her şeyi talep edeceğiz. Çocuklarımız, evlatlarımız için, din-i İslâm-ı mübîn için, yakın çevremiz, uzak çevremiz için, hep güzel şeyler isteyeceğiz.

Deroişlerden bir ağabey: Efendim dört gün önce, gece iki sularıydı, sağa döndüm, sola döndüm uyuyamadım sıcaktan... O sırada siz geldiniz görevin size verildiğini söylediniz bana.

Efendi Hazretleri: Allah razı olsun, Allah razı olsun. Böyle çok vaki olanlar var. Demin de anlattılar, gerçi biz kim oluyoruz da... Hani Allah'ın huzurunda konuşuyorum dedi ya, o arkadaşımız da aramızda şimdi burada. Biz hicap ederiz böyle şeyleri söylemekten...

O arkadaşımız, "Ağabey Resûlullah geldi, cübbe ve sarık giydirdi size." dedi. Tabii Allah'a sığınırız biz. Bunlar müjde edici, sevindirici, güzel şeyler ama biz de onlara layık olmalıyız. Kendimizi yenmeli, kendimizi hazırlamalıyız. Ne demişler ağabeyciğim? "Kendine mezar hazırlama, kendini mezara hazırla!" İşte bunu söylemişler. Kendimizi mezara hazırlamalı, boynumuzu bükmeliyiz. Güzel ahlakın en büyük umdesi, en büyük gereği olan tevazuu, mütevazılığı bırakmamalıyız. Tevazuu, gündüz de konuşmuşuk.

Tevazu... Sen hangi muhkem, hangi kuvvetli, dayanıklı varlıksın ki tevazu edeceksin diye düşünmek lazım! Tevazunun üstünde bir varlık olursun da tevazu gösterirsin ama biz zaten sıfırdayız! Yer seviyesindeyiz. Bir nefese muhtaç olan bir insan tevazu etse ne etmese ne! Ama tevazu fevkalade bir şey. İnsanların güzel ahlaklarının içine giriyor ve aslında bilen bir insan için tevazu kendinin ta kendisi. Tekrarlayalım, tevazu kendinin ta kendisi! Tevazu etmek için, bir varlık olmak, kendi başına buyruk olmak lazım. Dağları yaratmak lazım. Bir muhkem, dayanıklı, kuvvetli apaçık bir varlık olmak lazım. Haşa öyle değiliz ki. Öyle bir durumumuz yok. Zaten bir nefese muhtacız. Zaten tevazunun kendisiyiz, sıfırdayız yani. Yerdeyiz zaten.

Binaenaleyh tevazu biraz lükstür, lüks gibi geliyor, yani güzel ahlak umdelerinden olduğu için. O kadar Allah'a muhtaç olan bir insan, seni bir nefeste, bir defa yaşatıp bir defa öldüren Allah, senin neyine muhkem kılsın. Sen zaten mahkûmsun. Sen zaten ona mecbursun.

Amenna ve saddakna. Tevazu göstersen ne, göstermesen ne. Fakat yine de tevazu bizim gibi sıradan insanlar için, suyun yüzündeki insanlar için geçerlilik taşıyor tabii. Biraz daha derinden biraz daha incelerden. Hani daha evvel dedim ya Yunus Emre Hazretleri Mevlâna Hazretlerine gitmiş. Tak tak çalmış kapısını, kim o demiş Mevlâna Hazretleri, “Ete kemiğe büründüm Yunus diye göründüm.” demiş. O zaman Mevlana Hazretleri de, “Haa...” demiş, “Sen hâlâ ben diyorsun.” Yunus Emre Hazretleri sormuş, “Siz nasıl buyurdunuz efendim?”

Mevlâna Hazretleri cevaplamış onu: “Ete kemiğe büründü, Yunus diye göründü... Yani üçüncü şahıstan bahsedeceksin, üçüncü şahıs gibi söyleyeceksin. Büründüm dedin mi hâlâ sen varsın demektir, hâlâ yokluğa ermemişsin demektir.” demiş.

Koca Mevlana’ya bak! Nerelere varmışlar, neleri incelemişler... Bizim gibi suyun üstünde olanlar! Kabataslak. Bizi Allah affederse yaşarız. Bize Allah lütuf ederse, hıfz eder korursa, hidayet ederse ancak o zaman düdüğü çalarız. Lakin umudumuz var.

Havf ve reca. Tabii hem umut hem korku... Kırkına kadar hafvtan yani korkudan fazla olacak, umut daha az olacak. Kırkıdan sonra da umut daha çok, hafv yani korku az olacak. Yani korku ve ümit yan yana amma şimdi kırkına kadar tecavüz ve tasallutlar, nefse aidiyet daha ağır basıyor. Kırkıdan sonra Allah’ın izni keremiyle biraz daha azalıyor. Cenâb-ı Hakk’ın güzel öğüdünü buralarda bulmak, güzeli doğruyu yapmak nasip etsin. Bulmak da yetmiyor. Bugün bazı papazlar var, bizden de iyi biliyorlar İslâm dinini ama giremiyorlar safın içerisine, giremiyorlar ağabeyciğim. İşte bulmak ve bilmek yetmiyor. Hem bulmak, hem bilmek, hem de yapmak gerekiyor.

Ha, dede himmet demiş, el uzatmış, oğlum hizmet demiş. Hani bir büyüğe el uzattı deriz ya, öyle. Bir derviş bir dedeye “Aman!” demiş, “Himmet, himmet eyle!” işte dede de ona demiş ki, “Oğlum hizmet eyle!” Ya işte öyle. Yani illa ki tatbikat kardeşim. Şimdi teheccüdün büyük bir değer olduğunu hepimiz biliyoruz ama kaç tanemiz yapabiliyor! Büyük değer. Yani o kadar önemli ki diller tarif edemez. Affedersin tuvalete kalkıyorsun ama yatak muknatis gibi çekip duruyor adamı. Hemen atıyorsun kendini oraya. Çünkü nefis orada başrol oynuyor. Geçmişte Niyazi Mısırî Hazretleri diye bir mübarek var. Kırk deve yükü kitapla geziyordu. İlmin zirvesinde bir insandı Niyazi Mısırî Hazretleri. Pek çoğunuz biliyorsunuzdur. Bir gün mana ehline rastladı mübarek. Ona o mübarek mana ehli, “Bu kitapları at! Bu kitapları yak!” dedi. Aman efendim şöyle, aman efendim böyle. Mana ehli o vakit ona dedi ki, “Atmazsan bir adım ilerleyemezsin!” Niyazi Mısırî, ondan sonra o kitapları attı, nehre boşalttı diye geçiyor. Tabii kemale doğru gidiyor, kemale doğru gidişte o kitaplar ona engelmış, o kitaplar o âlimin manaya dalmasına engelmış. Tabi Niyazi Mısırî oluyor, oluyor, oluyor... Kemale doğru ilerlerken bu sırada bir de arkadaş edinmiş. Bu arkadaşıyla da kendi aralarında ahdetmişler, yani birbirlerine söz vermişler. En evvel dar-ı bekaya, ölümsüzlük yurduna kim göçerse birinci gün diğer arkadaşına gelip orası hakkında malumat verecek. Çünkü o derecelere varmışlar artık. Kesinlik var, bu yüzden kim gidecekse o gelecek, biliyor yani. Evvela Niyazi Mısırî gitmiş. Niyazi Mısırî de o kırk deve yükü kitapla gezdiği vakitlerde dünyanın gelmiş geçmiş en büyük hatibi hüviyetinde, öyle tanınıyor. Kürsüye çıktığında, kürsüde yedi saat konuşmuş. İrticalen böyle, dinleyenlerde de beşeri bir ihtiyaç hâsıl olmazmış. Öyle bir Niyazi Mısırî imiş yani. En büyük hatip. İşte o Niyazi Mısırî vefat ediyor, evvelinde sözleştikleri dünyada kalan arkadaşı da artık onu bekliyor bakalım oraların durumu neymiş diye. Niyazi Mısırî

geliyor. Şallar içerisinde, huriler içerisinde. İltifat, saltanat, şatafat aman ya Niyazi bu ne hâldir? Bu Allah'ın bize bir ikramıdır diyor. Konuşuyorlar artık. Bu ikrama muhatap olarak ne gösterildi? Bakınız! Niyazi Mısri, "Bütün hitabet, bütün keramet, bütün feraset kayboldu." diyor. "Eh bize bu ikrama muhatap olarak hıfz-ı leyliyede kalkıp kılıverdiğimiz birkaç rekât namaz gösterildi." Koca Niyazi Mısri! Hitabette üstüne yok. Keramette üstüne yok. Bunlar bir işe yaramadı. "Vallahi bize hıfz-ı leyliyede yani gece yarısında kalkıp kılıverdiğim birkaç rekât namaz bu mükâfata, bu iltifata muhatap, bu iltifata sebep olarak gösterildi." diyor.

Binaenaleyh haddimiz olmayarak hepimize tavsiye ederim. Biz yapabiliyoruz manasında tazammun etmesin, biz aciziz, asiyiz de. Yapabildiğimiz oluyor, yapamadığımız oluyor. Kalktığımız, kalkamadığımız oluyor. Amma bacağımızı uzatıp yatıyoruz sabaha kadar. Zaten onun yüzünden zaaflarımız oluyor. Herkese, hepimize teheccüdü tavsiye ederim. Her fırsatımda kardeşlerime bunu söylüyorum. Bu günlerde dördü çeyrek kala imsak kesiliyor. Üçte kalksak teheccüd oluyor. Üçte kalksan Allah'ın izn-i keremiyle teheccüd rahat kılınabiliyor. Allah razı olsun bizim Hacı Mustafa Efendi Hazretleri yatıp kalkmak olmasın oğlum derdi. İmsakten bir saat evvel kalkınca bu saatte kalkmak Hacı Mustafa Efendi Hazretlerinin saati gibi geliyor bize, aramızda bazen anıyoruz onun saati diye... Bir saat evvel kalkıyoruz haddimiz olmayarak. Kalkıp teheccüdü kıldıktan sonra azıcık bir şeyle meşgul oluverirsin. Ben kalkabilip de kıldıktan sonra gidip mutfakta yarım bardak çay pişiriyorum. O işleri yaptıktan sonra bir de peynir eklemek yiyorum, bir tane hap içiyorum, bir şeyler yapıyorum. O vakit zaten hemen geçiyor. Sabah ezanına yakın evdekileri kaldırıyorum, bir daha abdest alıyor ve camiye çıkıyorum...

Binaenaleyh, melekler şahit oluyorlar, bizim bir kardeşimiz vardı Mekke – Medine âşığı. Fakat gidemiyormuş. Fakir birisi. Bir gün bir ağabey bu kardeşimize, “Sen şimdi üç yüz altmış beş gün teheccüd kıl ve sesli olarak Allah’a dua et. Böylece Allah’ın izniyle hacca gidersin.” dedi. Yani sesli dua dediği de bağıra bağıra değil de içinden kendin duyabildiğince bir sesle dua etmek. Şimdi o adam bunu hakikaten yapmış, ertesi sene hacca gitti. Biz o abiye dedik ki ya “Bir, neden üç yüz altmış beş gün? İki, neden sesli olarak?” O da bize dedi ki, “Üç yüz altmış beş günün içerisinde mutlaka Kadir gecesi var. O gün istekler geri dönmeyecek. Peki neden sesli olarak? Çünkü melekler de şahit olacak! Yani içinden konuşma değil, hafi, gizli dua değil. Sesli dua olsun. Yani bizim zikirlerimiz de böyle cehri zikirdir amma çok bağırarak gerekmez. Yani cehri zikir sesli olmaktır. Hafi olmaktan ötedir. Hafi zikir! Konularda nerden nereye geçiyoruz amma bilmek lazım. Hafi zikir dilini üst damağına yapıştırırsın, ağzını kapatırsın. Kafanı kalbinin üstüne eğersin. Kalp çalışır. Hafi zikir budur. Cehri zikirde biraz daha sesli olmak, hani çok bağırarak sesini göklere çıkarmak manasına tazammun etmez, o manaya gelmez... Velhasıl o arkadaş hacca gitti geldi. Üç yüz altmış beş gün meleklerle dua etmiş, sesli olarak dua etmiş, melekler de şahit olmuş, Allah’ın izni keremiyle inşallah o adam hacca gitti geldi. En imkânsız günde, yani para olarak, maddi olarak en imkânsız günde gitti geldi. Allah öyle bir sebep yarattı, gitti geldi.

Binaenaleyh Allah’a yalvarmalı. Bazıları “Ben ne diyeyim, Allah’a nasıl dua edeyim?” diye soruyor. Senin nasıl dua edeceğine ben mi deyivereceğim! Sen Allah’la konuş kardeşim, hulûsi kalp ile hulûsiyet ile Cenâb-ı Hakk’a yalvar. Allah’tan neyi dileyeceksen dile, neyi isteyeceksen iste. Bu, kalp ile olur kalıp ile olmaz. Bir sürü dualar var. Evet, bunların hepsi güzeldir amma onların hepsini kalp ile okumak

lazım. Evet, kaleme alınmış güzel güzel kelimeler, cümleler, dualar, dualar... Ama onları dâhi okusan kalıp ile okumayacaksın kalp ile okuyacaksın. Kalp gözüyle, kalp diliyle okunacak ve ihsan nedir biliyorsunuz. Allah'la konuşmaktır ihsan. Allah'ı görüyor gibi ifade etmektir. Öyle yapalım inşallah. Allah bizi görüyor mutlaka şek şüphesi, gümânı yok. Allah bizi mutlaka görüyor! Bundan şüphe var mı? Yok! O hâlde Allah ile konuşalım. Samimâne ve candan. Birbirimizle konuşuyor gibi. "Rabbim şöyle ya Rabbim! Rabbim sen biliyorsun! Sen en güzeli verensin ya Rabbim! Sen benim neyi isteyip neyi istemediğimi biliyorsun ya Rabbim! Aman ya Rabbim beni bağışla. Aman ya Rabbim şu hacetimi gider. Aman ya Rabbim şöyle! Aman ya Rabbim böyle..." Allah'la konuş. Buna kalıp lazım gelmiyor. Huşu ile dua etmek. Güzel ihlâs sunmak. Allah'ın güzel isimleriyle anmak, güzel isimleri andıktan sonra duaya başlamak... Bunlar duanın usullerinden, adaplarından. "Ben nasıl dua edeyim?" Ağabey ben senin ne isteyeceğini bilmem ki! Senin ne ihtiyacın olduğunu ben bilmem ki. Allah'la aranızda girmem ki!

Binaenaleyh sen bildiğin gibi sevdiğin gibi Hakk'a yakın olduğun gibi dua et. Onunla konuş. Onunla sohbet et. Cenâb-ı Hakk'ın yardımını buradakilerin üzerine olsun inşallah. Öyle yapalım. Allah razı olsun, Allah razı olsun, estağfurullah... O kendi güzelliğinin kardeşim. O sizin kendi güzelliğiniz. Allah razı olsun. Allah günahlarımızı bağışlasın inşallah. Hakk'a sığınırız, kendine kul eylesin, Resûlullah'a ümmet eylesin.

"Soru soracaklar varsa sorsun!" deniliyor.

Efendi Hazretleri: Estağfurullah. Biz kim oluyoruz. Allah'a sığınırız. Allah razı olsun. Bir şey bildiğimiz yok. Biz hasbelkader, emir böyle oldu diye geldik buraya. Onlar kardeşlerimiz, hepiniz

kardeşlerimizsiniz. Biz bu ocağı kardeşler ocağı olarak sürdüreceğiz ve niyet ile o güzellik çerçevesinde o hüsn-ü hâl içerisinde inşaallah, Cenâb-ı Hak'ın rızasını bulacağız. İnşallah buluruz, inşaallah buluruz, inşaallah buluruz. Allah'a sığınırız. Öyle Hacı Ağabey dediği büyük vaatleri veremiyoruz amma veremeyişimiz bizim zayıflığımızdan, küçüklüğümüzden. Allah yardım eder inşaallah, Allah yardım eder inşaallah

Âmin.

Ali Aygül Ağabey: Hacı Ağabey affınıza sığınarak soruyorum. Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in görev verişini biraz açabilir misiniz?

Efendi Hazretleri: Bunun açıklayacak yanı yok. Bu bir manevi emir, açıklanacak yanı bu yanı. Allah'ın izni keremiyle inşaallah size onların huzurunda tembih edeceğiz, bu görevi verdiler. Tabi mübareğin yerine öyle tahayyun, böyle tebeyyün etti inşaallahû teâlâ, yani Allah'ın izni keremiyle açıklanacak! Allah, bu hizmette başarılı kılsın, bizi müjdegân üzere eylesin. Samimi eylesin, hadim eylesin inşaallah ve hizmetimizi inşaallah ihlâslı eylesin. Mesele burada kardeşlerim. Başka ibaremiz, gayemiz, idealimiz hâşâ sümme hâşâ yoktur. Allah'ıma yemin ederim ki Allah'a kulluktan başka, Resûlullah'a ümmetlikten başka, onun sevdiklerine evlatlıktan başka ve ona, Rabbime ak yüz ile ak amel ile ak sayfa ile kavuşmaktan başka bir emelim, bir arzum yok. Ne dünyalık ne de ahiretlik elhamdülillah. Ha kardeşlerimize faydamız olursa... İnşallah onların bize, bizim onlara... Yani karşılıklı fayda... Allah'ın izni keremiyle inşaallah biz de dua edeceğiz, onlar da dua edecekler.

Elhamdülillah biz küçüklüğümüzü biliyoruz. Allah birbirimizi, birbirimiz sayesinde koruyacak inşallah, birbirimizi kurtarıp birbirimize ikram edecek inşallah. Kimin duasının tutacağını biliyor muyuz kardeşim! Bir kişinin duası geçiverir hepimiz için. Şu camideki cemaat deyiveririz, şu camideki cemaatin geçmişlerini bile ekler de hediye eyledik üç İhlâs bir Fatıha deriz, hepsi de o anda müşahede eder, hepsinin geçmişleri memnun olur. Ha böyle güzelliklerin ifadesi bunlar. Bunlar imasız, gayesiz ibadetler, elhamdülillah riya girmeyen ibadetler. Kendin ile Allah arasında olan ibadetler. Deyiverirsin, “Ya Rabbi bu camideki bütün insanları evvela muratlarına erdir. Helal ile meşru ile. Sonra benim murâdımı ver Ya Rabbi!” dersin. Ha! Fedakârlıktır bu, bu evvela kardeşlerine öncelik tanımak, kardeşlerine üstünlük tanımaktır. Şahsımıza ait, kendimize ait sanmıyorum dünyaya müteallik, dünyaya bağlı bir emelimiz arzumuz olsun. Allah’a sığınırız. Ha... Kardeşlerimiz için, yakın çevremiz için, evlatlarımız için, dünyalık ve ahiretlik isteriz inşallah. Ne yapalım böyle tecelli ediyor. Kendi nefsin için istediğini başkası için istemiyorsan o nefsi silkeleyiver, ibadetlerinin tozunu toprağını at diyor, vakit sana bir şey kazandırmamış diyor. Bütün ibadetler, güzel ahlaki temin yolunda atılmış adımlardır. Eğer o ibadetler bizi güzel ahlaka götürmüyor, güzellikler içine daldırmıyorsa bu ibadetlerde azıcık toz toprak var, biraz silkelenmek lazım geliyor demektir. Toz toprak deyince ibadetleri kirletmiyoruz haşa! O manada değil fakat kendi şahsımıza da biraz düşünmemiz lazım. Biraz fazla istiğfar etmemiz, biraz fazla af dilememiz lazım. Yıkamamız lazım...

Tabi bunlar hep güzellikler, güzel şeyler. Lakin bakın asıl mesele bu tehditte. Allah’a sığınırız.

“Bir manevi kurşun! Hayatını bitirir!” dediler. Ondan sonra nazlanır da gecikirsene... Bu sefer biz tabii, ictinab ettik yani çekindik,

biraz daha direnmekten sakındık. Hani direnmek ne kelime, ne haddimize de... Her zaman söylüyorum. Bir daha söylüyorum. Layık görmedik kendimizi. Hazır değildik. Ama bir manevi olay, tek bir manevi olay ile hazırlarlar... Biz hazır olmadıysak inşallah hazırlarlar. Hazırlamaya yardımcı olurlar. Maneviyat! Şimdi ben onlara da aynı şeyi söylüyorum. Biz hazır değiliz. Hazırlamak manasında hepimiz destek oluruz, diye mesajlar geliyor. Allah'ın izni keremiyle inşallah onların hürmetine bizi bağışlar, yanlışlıklar hükmünden korur inşallah.

Deroişlerden bir ağabey: Efendim, biz babamıza "Efendi Baba" diye hitap ediyorduk. Size babalık görevi verildi, diye söylüyorum.

Efendi Hazretleri: Ağabey deyiverin ağabey. Bize ağabey deyin. Ben 71 yaşındayım. Bize öyle deyiverelim kardeşim. Haddimiz olmayarak "Ağabey" deyiverelim. Ahmet Ağabeyimiz yaşlı maşallah. Ben de ona Ahmet Ağabey diyorum. Geri kalanlar ufak, ondan yaş bakımından. (")Ağabey(") oluversin kardeşim. Tokat'a selam söyleyin inşallah. Allah razı olsun. Ahmet Ağabey size maşallah. Kaçlısınız?

Ahmet Turan Ağabey: 34 doğumluyum.

Efendi Hazretleri: İki yaş büyükmüşsünüz bizden. Maşallah, ne güzel, ne güzel... Allah daha çok uzun ömürler versin. Feyizler, imanlar, ibadetler, aşklar versin inşallah.

Ahmet Turan Ağabey: Hacı Ağabey, biz bin kilometre öteden geldik. Bizim Sivas, tam bin kilometre ötede. Bizim orada üç bin tane derviş var.

Efendi Hazretleri: Maşallah.

Ahmet Turan Ağabey: Sizden tabi soracaklar bize. Bu ders bakımından size bir değişiklik verdi mi Resûlullah Efendimiz?

Efendi Hazretleri: Resûlullah Efendimiz vermez ders değişikliğini. Piran verir. Abdulkadir-i Geylanî ve Rufai Hazretleri verir.

Ahmet Turan Ağabey: Peki Hazreti Pirimiz ders bakımından bir değişiklik verdi mi size?

Efendi Hazretleri: Değişikliği onlar veriyorlar. Piran Hazretleri veriyorlar. Abdullah Efendi ders yetkinliğini karşılıyor. Binaenaleyh bize ait ufak bir değişiklik var orda. Bak arkadaşlar bastırmuşlar. Celalgillerde var. Kâğıt var.

Ahmet Turan Ağabey: Ben her şeyi açık açık konuşurum.

Efendi Hazretleri: Estağfurullah sen bizim büyüğümüzsün. Estağfurullah sen bizim büyüğümüzsün ya.

Dervişlerden bir ağabey: Kelime-i Tevhid'i beş yüz tane yazmışlar.

Efendi Hazretleri: O az tabii, onu oraya arkadaşlar yazmışlar. Ben itiraz etmedim. Tabii beş yüz "La ilahe İllallah" çok az tabii. Kelime-i Tevhid'in önü açıktır ağabey dervişlere. On bine kadar açıktır yani asgari. Azami demeyelim de! Asgari on bine kadar açıktır. Daha sonrası da vardır. Kelime-i Tevhid'in önü açıktır. Fakat tabii şahsa göre değişir. Allah'ın izni keremiyle Allah'a sığınırız. Bizim bir ağabeyimiz vardı burada, Nakşî çalışıyordu. Daha ilk dersinde yirmi beş bin verdi. Allah'ın huzurunda konuşuyorum, yirmi beş bin verdi. Çünkü onun istirahati vardı. Vakti de vardı. Yirmi beş bin Kelime-i Tevhid verdi. Daha birinci dersinde...

Ali Aygül Ağabey: Özür dilerim Hacı Ağabey.

Efendi Hazretleri: Evet, buyurun...

Ali Aygül Ağabey: Burada, bu kâğıdı bize biraz önce Celal kardeşim vermişti. "Yüz Estağfurullah El-Azim", "yüz Besmele-i Şerif", "yüz Salâvat-ı Şerife", "beş yüz La İlahe İllallah", "on iki Ayete'l-Kürsi", "12 İhlâs-ı Şerif" yazılmış. Bunlar sizin bilginiz doğrultusunda mı?

Efendi Hazretleri: Bilgim doğrultusunda değil, ben şimdilik kabataslak eh dedim, yani şimdilik. Bunlar güzel şeyler, yapıladursunlar şimdilik. Tabii daha sonra kendimiz yeni şeyler ilave edeceğiz, bastıracağız Allah'ın izniyle müracaatımızı yapacağız, yükseklerle doğru. Onlardan gelen mesaj doğrultusunda tabii bunlarda değişiklik olacak. Biz şimdilik yeni kardeşlerimize, boş kalacak kardeşlerimize verdik bunu. Öteki kardeşlerimiz yapmakta oldukları derslerine devam etsinler. Öteki kardeşlerimiz daha evvelki derslerine devam etsinler. Bu, yeni alacak olanlara. Bu söylediğimiz şeyler, yeni alacak olanlara. Şimdilik yani. Hacet, yani isteğimiz bir ürkütücü rakam olmasın, evet Allah'ın izn-i keremiyle basit bir rakam olsun inşallah.

Ali Aygül Ağabey: Şimdi çok özür dilerim. Hacı Ağabey dedi ki "Gittiğimiz yerde bize soracaklar." Ki her yerde soracaklar... Biz babamın ahirete intikalinden sonra her yerde dedik ki başımıza mutlaka Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimizin görev verdiği bir kişinin gelmesi lazım. Eğer Türkiye'deki diğer dergâhlar gibi şeyh atanacak olsaydı, efendim bu dergâhtan bir sürü şeyh atardı. Diyerekten hep böyle söylemiştir. Allah nefsimize düşürmesin. Şimdi oradaki kardeşlerimiz bize yine soracak. "Gittiniz, ağabeyimle görüştünüz, geldiniz." diye...

“Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem ve piran Hazretleri görev vermiş.” Bu şekilde bir açıklamada bulanacağız. İnşallah bu şekilde bir açıklamada mı bulanacağız Hacı Ağabey?

Efendi Hazretleri: Hani siz bu derslerden götürün. Yani siz böyle bu derslerden götürün. Bunlar şimdilik ders almamış olanlara... Bakınız bir daha, bir daha söylüyorum ağabeycim. Daha önce ders almış olanlar daha evvelki derslerine devam etsinler kardeşim. Maksat böyle şeyler değil. Maksat Allah’a kulluk, Peygamberine ümmetlik, sevdiklerine de evlatlık. Mesele bu yani. Velhasıl-ı kelim biz eğer yeni bir tertip bakımından bir değişikliğe gidecek olursak size daha iyi bir malumat veririz. Allah’ın izn-i keremiyle inşallah. Öyle olsun inşallah kardeşim.

Ahmet Turan Ağabey: Hacı Ağabey! Biz şimdi ders tarif ettiğimiz zaman âcizane diyorduk ki:

“Hacı Abdullah Babam Hazretlerinin ruhaniyetini manevi babalığa kabul ettin mi?”

Şimdi ne dememiz lazım?

Efendi Hazretleri: Orada yazılı.

Ahmet Turan Ağabey: Sizin ağzınızdan duyacağım ben.

Efendi Hazretleri: Hacı Kâmil Karasu Tirevî deyiversin tamam. Hacı Kâmil Karasu Tirevî, onun himmeti ruhaniyetinin; annesinin, babasının ve ecdadının ruhlarına, bir kelime laf o kadar.

Ali Aygül Ağabey: Hayır, burada Hacı Ağabey’in demek istediği -özür dilerim Hacı Ağabey - yani “Abdullah Baba’yı manevi babalığa kabul ettiniz mi?” diye telkin ettiriyorduk, ders verdiğimiz

arkadaşlarımıza. Şimdi “Hacı Kâmil Ağabey’i manevi babalığa mı diyeceğiz, üstatlığa mı diyeceğiz?”

Efendi Hazretleri: Ya, bu dergâhın şeyhi deyiversin. Bu dergâhta babalık şart değil ki ya. Dergâhımızın şeyhi deyiversin Allah’ın izn-i keremiyle. O unvan bile bize çok ağır gelir. Bu şeyhlik unvanı bile bize çok ağır gelir. Allah’a sığınırız. Biz onu omuzlarımızda taşıyamayız fakat bir usul, bir adap öyle yürütülüyor diye biz peki dedik. Yoksa kalpte iş. Onun bilincinde olalım. Ha! Gönülde iş ağabeyciğim. Kelimedede değil. İş gönülde, kalpte yani iş... Allah’ın izn-i keremiyle.

Ali Aygül Ağabey: Peki bir sorum daha olacak Hacı Ağabey. Peki, piran Hazretlerinden kaç tanesi sizi tasdikledi? Bunu söyleyebilir misiniz?

Efendi Hazretleri: Şimdi bunu burada beyan etmek imkânsız. Tastikledi derken, bak ama tastikledi derken onlardan merâtip yani mertebeler almak lazım. Yani bak şimdi ben Abdulkadir-i Geylanî, Ahmed’er-Rufai, Mevlana Celaleddin Rûmî’yi bilirim, yani bize destek bakımından. Onlardan merâtip etmiş değilim yani. Onlardan merâtip etmek lazım. Mesela Hacı Ali Efendi Hazretleri vardı burada. Dört tarîkatten merâtip etmişti. Hacı Mustafa Efendi Hazretleri, altı tarîkatten merâtip etmişti. Ama bunlar o tarîkatleri tamamlamışlar, o tarîkatlerin içindeki bütün icapları, gereklilikleri yerine getirmişler. Hani onların desteğini almak derken onlardan ayrıca merâtip etmek lazım geliyor. Ben şimdi bildim bileli, af edersin oğlumun adını da Abdulkadir koydum, kırk beş senedir Abdulkadir-i Geylanî, Ahmed’er-Rufai Hazretlerini biliriz biz. Bunun yanında tabii hepsini sayarız Allah’ın izn-i keremiyle. Ama Mevlana Celaleddin-i Rûmî Hazretleri, Efendi Baba

dolayısıyla daha bir yakınlık duyduğumuz insan oldu Allah'ın izni keremiyle. Tabii en büyüğümüzdür zaten.

Zaten Mevlana Hazretlerini çok gönülden severiz. Tabii şöyle bir şey de oldu: Mehmet Şen var mı burada aranızda? Mehmet Şen yok ha? Neyse Mehmet Şen diye bir kardeşimiz var, benim amcamın güveysi. Onunla beraber Mevlana Hazretlerine ziyarete gidiyorduk. Otuz beş, kırk sene evvel... O zamanlar Tepeköy'ün içinden geçiyordu arabalar. Orada indir bindir yaptı, bizim Mehmet Şen ile beraber başka hiçbir gayemiz yok ama... Bir tek Mevlana Hazretlerine ziyarete, dua etmeye, onun himmetini istemeye gidiyoruz. Orada indi bindi yaparken Mevlana Hazretleri otobüse bindi geldi, "Hoş geldiniz, beni ziyarete geliyorsunuz." dedi. Yani bizim o zamanlardan ona bir muhabbetimiz var, yakınlığımız var. Fakat bizim intisabımız Abdulkadir-i Geylanî, Ahmed'er-Rufai. Bir de ben Çapar Hacı İmamışgillerle, efendim Şakirgillerle, efendim hep böyle Hacı Ali Efendi'nin talebeleriymiş Nazilli'den. Onlarla beraber on üç sene bu yukarıdaki hamamın üstündeki mescitte komşuluk ettik. On üç sene onlarla beraber sabah namazı kıldık. İmamişi hatimli kıldırıyordu orada. Hemen namazın arkasından da hatm-i hace yani Nakşî zikri yapıyorlar. Bize hiç kimse sen ne yapıyorsun burada demedi. Biz orada hizmet ediveriyoruz, sobaları yakıveriyoruz, temizlik yapıveriyoruz. En küçükleri benim, yamak gibi böyle. Hepsi memleketin tanınmış insanları, büyük insanları. Bize orada sen kimsin, necisin denmedi. Mehmet Şen ile birkaç defa Hacı Ali Efendi Hazretlerini ziyarete gittik. Semerci Hacı emmi ile oradaki Hacı Ali Efendi'nin halifesi olan kişi ile beraber kaç defa gittik. O mübareğe tabi hepsi malum, hepsine de vâkıf ama bana hiçbir şey demez. Çünkü biliyor. Biz Abdulkadir-i Geylanî Hazretleri müridiyiz. Ahmed'er-Rufai

Hazretlerinin müridiyiz fakat o mescitte on üç sene hatm-i hevacenin içinde bulunduk.

Binaenaleyh bunlar hep hüsn-ü niyetle, güzel niyet üzere yapılmış işler. Birini terk etmek manasına tazammun etmez. Geçen bir arkadaş geldi, "Ee ben Nakşî'ye geçeceğim." dedi. "Kardeşim neden?" Bizim arkadaşlardan birisi. "Ee benim işte hanım tazyik ediyormuş, söyle şöyle..." Sevdiğimiz bir kardeşimiz. Saygın bir insan, mesafe almış bir insan. "Kardeşim" dedim. "Abdulkadir-i Geylanî Hazretlerinden kimse bir tane bir şey alamaz. Mürid alamaz. Allah'ın izn-i keremiyle mürid alamaz. Alırsa ceza alır. Allah korusun." "Ee ne yapayım?" İkisini de yap kardeşim, dedim. Bu büyükler dört tarîkatten merâtip etmişler. Birini terk etmişler mi ötekine geçerken? Hayır! Hepsinden merâtip etmişler.

Binaenaleyh, hepsi başımızın tacıdır. On iki tarîkat de başımızın tacıdır. Fakat onlardan destek almak, merâtip etmek lazım. Onların koydukları bütün kaideleri tatbik etmek gerek ki o tarîkatın içinde pişmek lazım. Merdivenleri tek tek çıkıp yeniden inmek, başka tarîkata intisap etmek lazım ötekini terk etmeden! Merâtip etmek bu. Allah'a sığınırız, bizim böyle bir durumumuz yok. Allah'a sığınırız.

Ali Aygül Ağabey: Ben ayrı manada demek istemedim. Hacı Ağabey de, babam sekiz pirandan görev aldığını söylemişti. Ben o manada söylemişim. Ayrılık manasında dememişim.

Efendi Hazretleri: Tabii, bu kez merâtip ediyorlar da tamamlıyorlar o tarîkatın icaplarını. Ondan sonra başka tarîkata geçiliyor. O tarîkatın icabını terk etmiyorlar yani. Allah yardımcımız olsun inşallah. Allah bu ağır görevi yerine getirmeyi nasip etsin. Şerefle ifa etmek nasip etsin, kusurlarımızı af etsin inşallah. Biz bir şey

olmadığımızı biliyoruz, en büyük tesellim bu. Bir şey olmadığımızı biliyoruz. Zayıflığımızı, küçüklüğümüzü, adiliğimizi, asiliğimizi biliyoruz biz. Ama mademki böyle hasbelkader geldik, Cenâb-ı Hakk emretti, Resûlullah Efendimiz izin verdi, münasip gördü; o hâlde görevi yüklenmek lazım. Kardeşlerimizin omuzlarına binmek değil, kardeşlerimizi omuzlarımıza almak lazım... Hep bunu tekrar ediyorum. Kardeşlerimizi omuzlarımıza almak, onlara hizmet etmek lazım. Onlara hadim olmak lazım. Hadim-i İslâm olmak lazım. Hadim-i tarikat olmak lazım. Allah bizi o “hadim olmak”, “hizmet etmek” şerefine erdirdin inşallah.

Âmin.

Ahmet Turan Ağabey: Tarikat hususunda herhangi bir meseleyi size nasıl sormak icap eder? Telefonla mı?

Efendi Hazretleri: Evet, telefonlarımız var. Verirsiniz, yazıverirler arkadaşlar. Telefonlarımız var.

Ahmet Turan Ağabey: Tamam, biz uzak yerdeyiz çünkü.

Efendi Hazretleri: Tabii öyle efendim. Siz onun için çok kazanıyorsunuz.

Ahmet Turan Ağabey: Gelecek, bize soracaklar, “Size serbest telefon açabilecek miyiz?” diye.

Efendi Hazretleri: Açabileceksiniz tabii. Dükkânda da var telefon, evde de var. Size verirler arkadaşlarımız. Allah’ın izniyle inşallah Hacı Adil Efendi verir. Tabii efendim, tabii efendim, Ahmet Ağabey.

Ahmet Turan Ağabey: Bunları öğrenmekte fayda var tabii.

Efendi Hazretleri: Tabii öyle ya, biz kardeşiz ya.

Ahmet Turan Ağabey: Özür dilerim

Efendi Hazretleri: Estağfurullah, çok seviniyorum böyle ince eleyip sık dokuduğunuza. Çok seviniyorum, çok seviniyorum. Çünkü her şey açığa kavuşsun, gizli bir şey kalmasın. Tabii ki öyle, tabii ki öyle. Arkadaşlar verir numaraları inşallah. Hem dükkânın, hem evin numaralarını inşallah.

Ahmet Turan ağabey: Sivas'ta on iki grup bayan var. Şimdi siz daha iyi biliyorsunuz tabi, onlara beş yüz tespih ağır gelir.

Efendi Hazretleri: Beş yüz la ilahe illallah!

Ahmet Turan Ağabey: Evet, ben size açık konuşayım. Evet. Şimdi efendim aynı beş yüz tespihe siz beş yüz tevhid eklediniz mi bunların çoğu bunu çekemezler efendim, bundan haberiniz olsun.

Efendi Hazretleri: Şimdi şunu demek istiyorum ağabeyciğim. Program tek olmalı. Ya eskisini olduğu gibi tatbik etmeli ya da bizimkini olduğu gibi tatbik etmeli. Biz onun üstüne bizimki olsun demiyoruz. Onun üstüne ekleyelim demiyoruz Allah'ın izn-i keremiyle onlar kendi seviyelerinde çeksinler yeterli. Aynen devam etsinler. Hacı Ağabey ne güzel, daha güzel....

26 Ocak 2007 Cuma Sohbeti

Rızasına erdirenler listesine alsın inşallah. Biz de razı olduğu kullar listesinin en başında yer alalım inşallah. İsimlerimiz rıza defterine yazılsın inşallah. Şu mübarek saatlerin hatırı için dünyevi, uhrevi saadetlerimiz olsun inşallah. Vermeye kâdir kapı, yüce kapı, ulu kapı, her güzel şey, her dilediğimiz güzel şey bize verilsin inşallah. Bugünler bir kere daha mübarek olsun. Çok mübarek günler yaşıyoruz. Bir de yani inşallah bugün aklımıza geldi, gönlümüze düştü, herkes evinde böyle toptan olma şartı yok da bir yağmur dileyelim inşallah. Biraz kuraklık var. Allah yardım etsin inşallah. Kuraklıklar gitsin inşallah. Hatta bir kardeşimiz uğradı. Bu ilk yağacak yağmur zezem suyuymuş. Öyle mana gelmiş. Manada öyle söylenmiş. Bizler için diye söylüyor kardeşimiz. Eve kadar gelmiş. Değerli bir kardeşimiz, hafız bir kardeşimiz, hanım bir kardeşimiz. İnşallah, dua edelim inşallah. Birimizden birimizin duası geçer inşallah. Kuraklıklar... Tabii o bol bol yağışlar güzel kullanılmadı, diye ihtar gelmiş, ikaz gelmiş o kardeşimize. Artık bolluklar yerine yeterli derecede rahmet yağacak, yetecek kadar rahmet yağacak, diye bazı ikazlar, ihtarlar gelmiş. Allah kusurlarımızı, günahlarımızı affetsin inşallah. Bak bir sürü yerde yağmur duasına çıkıyorlar. Biz ferdi olarak da dualarımızı yapalım kardeşim. Biz ziraatçı değiliz ama ziraat mahsulleriyle besleniyoruz. Ziraat mahsulleri temel unsurumuz Allah'ın izni keremiyle. Onların inşallah duasını yapalım. Allah ikramını verir, bereketini verir inşallah. Çünkü hep tarih boyunca bu kuraklıklar bazı sıkıntılarla beraber gelmiş. Bazı sıkıntıların, bazı saygısızlıkların, bazı hürmetsizliklerin neticesinde gelmiş. Allah inşallah affederir diye düşünüyoruz. Allah'ın affı, hıfzı, lütfu üstümüzde olsun inşallah. Allah cezalandırmasın inşallah. Allah milletimize zeval vermesin inşallah. Bazı din kardeşlerimiz var, aşırılık yapıyorlar. O

aşırıklarını inşaallah hoş görüversin inşaallah. Cezalandırmasın, ıslah etsin inşaallah babam öyle derdi: “İki türlü ıslah etme vardır: birincisi, affederek ıslah etme; ikincisi, cezalandırarak ıslah etme.” “Cezalandırmadan ıslah etsin inşaallah oğlum.” derdi. Öyle dua edin, derdi. İslah etsin deyip geçiyoruz yani ama ıslah iki türlü olur, dedi. Şerh verin, yani araya bir kelime koyun. “Allah cezalandırmadan ıslah etsin!” deyin, derdi inşaallah. Allah rahmet eylesin inşaallah. Tekrar edeceğim yine sonradan gelenler için de. İnşallah bu ferdi dualarımızın içine de yağmur duası alalım kardeşlerim. Yağmur duasına çok ihtiyaç var bugün için. Birçok yerde yağmur duasına çıkmışlar, çıkıyorlar, çıkmaya devam ediyorlar... İnşallah o bereketli günler gelir. İnşallah Allah’ın rahmeti üzerimize olur. Allah’ın üzerimize yazılı gazabı varsa kaldırsın o gazabı. Allah kaldırsın o gazabı Rasulullah hatırı için inşaallah. Yalvaralım, yakaralım kardeşim. Tabii birtakım şartları var o yağmur duasının da. Çıkıyorlar, biz tabii toplu olarak şurada yağmur duası yapalım demedik de. Biz kim oluyoruz! Ne haddimize! Yalvarmak vazifemiz olduğu için yalvaracağız. Dilenmek vazifemiz olduğu için dileneceğiz kardeşim. İkinci namazının sünnetini geçirmeyen adam lazımmış. Düşünebiliyor musunuz? İkinci namazının sünneti, sünneti gayri müekkede(kuvvetli olmayan sünnet). Yetişmeyen, farzını kılan sonra da sünnetini kılmak mecburiyetinde değil. Önemsiz manasına tasavvur etmiyor. Dikkat edin. Onu bile geçirmemiş olmak lazımmış kardeşim!

Hazreti Musa gününde -az bir şey okuyacağım da bir konu seçeceğiz. Bu yağmur duasının konusu devam etsin diye söylüyorum- Hazreti Musa gününde bizim şimdiki hâlimizi anlatmak için bariz bir misaldir. Hazreti Musa gününde yağmur duasına çıkmışlar. Birinci dua yağmur yağmıyor, ikinci dua yağmur yağmıyor. Üçüncü duada Hazreti

Musa secdeye kapanmış: “Ya Rabbi ben senin mürsel peygamberinim. Beni bu ümmetin yanında mahcup etme Ya Rabbi. Ne hatamız varsa bana beyan eyle Ya Rabbi.”

Cebrail aleyhisselâm gelmiş: “İçinizde zâni var.” demiş. Yani zina ehli, devamlı zina eden insan var. Zani tövbesi yapın demiş -onun bir ayrı tövbesi var. Zina edenlerin tövbesi. Allah muhafaza eylesin. O tövbeyi etmişler- Allah yağmur vermiş. Sonra onun ümmeti soruyor:

- Ya Musa, Cebrail aleyhisselâm gelmiş, gitmiş. Ne dedi?

- Böyle böyle, dedi.

- Kimmiş?

Gülümsedi Hazreti Musa: “Cenab-ı Hak, o kadar sır ehli ki ben de Cebrail aleyhisselâma sordum; o, bana da söylenmedi.” demiş.

Yüzünün karasını yüzüne vurmuyor, Allah o zâni duası sayesinde -o zina eden adamın duası sayesinde Cenab-ı Hak- yani yağmur duası deyip geçmeyelim. Çok şartları var bunun, çok gerekleri var bunun, çok incelikleri var bunun. Biz gene yalvarmaya devam edelim. Ben hep böyle diyorum zaten. Benim bir duamdan ne olacak gece yarısı. Yalvarıyorum, yakarıyorum. Ama ben kayıtsız kalmış olmuyorum. Ben aldırış etmezlik yapmıyorum yani. Ben, bende yara olduğunu anlatıyorum. Bu meselenin bende yara olduğunu anlatmak istiyorum. O meselenin beni çok derinden enterese ettiğini anlatmak istiyorum. Kayıtsız olmadığımı beyan etmek istiyorum. Mesele bu. Allah kabul de ediverir. Yüz milyonlarca insandan bir tanesinin duası kabul olur. Öteki duaların hepsi, kabul olan duaların içine dahil olur. İşte hepimiz böyle, geceleri kalkabilenler bugün bu geceye mahsus

olmak üzere ve aşure gününe kadar inşaallah yağmur duası diye dileyelim. İnşallah secdelerde gözyaşlarıyla... Allah rahmetini esirgemesin.

Kuraklıklar zordur kardeşim. En zengin ülkeleri bile, en refah ülkeleri bile aç bırakır Allah korusun. Bizim şu kadar buğday stokumuz varmış, şu kadar şu, bu kadar bu... Hepsi tükenmeye mahkûmdur kardeşim. Yenisi gelmezse tükenmeye mahkûmdur. Allah korusun. Yarın ithal ederiz, diyor bir hükümet yetkilisi. İthal ettiğin o devlette de o kuraklık sürerse ne yapacaksın? Yine mecbursun Allah'a yalvarmaya. Yine mecbursun O'nun secdelerine varmaya. O'ndan yardım dilenmeye mecbursun yine. Bunun bilincinde olalım inşaallah. Yalvaralım, yakaralım; vatanımıza, milletimize, dinimize, imanımıza, ordumuza, bayrağımıza, yurdumuza zeval vermesin inşaallah. Allah cümlemizi affetsin inşaallah.

Yağmur, biliyorsunuz bir diğer adı rahmet. Rahmet-i ilâhiye. Allah o rahmeti üzerimizden kesmesin inşaallah. Allah bizi bağışlasın inşaallah, bağışladığı kullar listesine alsın inşaallah. Bağışlanmak en büyük hedefimizdir, bağışlanmak en büyük şerefimizdir inşaallah. O şerefe erenlerden olalım inşaallah.

Şuradan bir konu seçiyoruz bazen biz de, oradan bir konu seçiyoruz, oradan devam ettiriveriyoruz, (cebinden çıkardığı kitabı kast ederek) "İyi oluyor, evet."

Bu hadis-i kutsi biliyorsunuz. Cenab-ı Rasulullah'a Cebrail vasıtasıyla gelen fakat Kur'an'a girmeyecek denilen Allah'ın sözleri. Hadis-i kutsi. Hadisi şerif de Rasulullah Efendimiz'in kendi sözleri. Sünnet-i seniyye de Rasulullah Efendimiz'in hayatıdır.

(Kitaptan okuyor.)

“Ey âdemoğlu! Ne amel işlersen onun karşılığını bulursun. Ne ekersen onu biçersin.”

Dünya ahiretin tarlası. Güzel şeyler ekmeye, güzel şeyler beklemeye, güzel şeyler yeşertmeye emek verelim, talip olalım inşaallah-u Teâlâ. Yarın ahirette onların semeresi elimize gelecek. Onların semeresi defterimize yazılacak. Ne güzel şeyler yazılmışsa o güzel şeyler de misli sayısız miktarlarda. Bakınız sayısız miktarlarda, misli misli yazılıyor, bize ikram olacaktır. Diyor ki kitaplar, bazı ahiret aâleminin müştakları:

“Aman! Neden daha evvel gelmemişim ben buraya. Dünya nimetleri buradaki nimetler karşında ne kadar zayıf kalmış, diyecekmiş.” diyecekmişiz. Buranın nimetleri oranın nimetlerinin bir ayinesi. Bir aynası ama zayıf bir ayine, küçük bir ayine, bir benzerlik. Cennetin bir numunesini gösteremeyiz, diyor evliyalar, abidler, zahitler. Peygamber bile (s.a.v.): “Eğer orayı bilseydiniz diyor, burayı bu kadar benimsemezsiniz.” diyor. Tabii hayır ehline, iman ehline, ihlas ehline, hicap ehline bu laf. Allah’ın izni keremiyle topyekûn değil. Allah bizi o sevgiyi bulanlardan, yaşayanlardan, o ikramı görenlerden eyesin inşaallah. Mesele orada. Ama hayatımızı düzene koyalım inşaallah. Hayatımız rayına otursun inşaallah. Ne ekersen onu biçersiniz diyor, bu çok açık çok aşikâr. Dünya ahiretin tarlası. O tarlaya güzel şeyler ekelim kardeşim. Ahlâk ekelim, iman-ı kâmil ekelim, çocuklarımıza terbiye ekelim. Allah’a saygı ekelim, ibadetleri ekelim, namazlar, oruçlar, ibadetler, aşırılıklar... Bu aşırılık helâl çünkü. Burada aşırılık, haramda aşırılık ne kadar kötü ise helâlde aşırılık o kadar güzel. Tabii yıpratıcı, bıktırıcı olmasın, gına getirici olmasın. İman ehli bir insan zaten gına getirmez. Çünkü açtıkça kokusu fazlalaşan çiçekler gibidir ibadetler.

Açtıkça, kokusu fazlalaşan, güzelleşen, müzeyyen çiçekler gibidir, diyor ibadetler. Mümkün olduğu kadar devam edelim, her zaman söylediğim bir şey var: İbadeti az olan cennete evvel girecek, bir de bu var! Yani ibadetine güvenir hâle gelmek çok zor bir durum. Allah korusun. O zaman telafisi, tedavisi zor oluyor o işin. Yani biz ibadetimize güvenmeyeceğiz. Allah'ın rahmetine güvенеceğiz inşallah. Allah'ın rızasını murad edeceğiz inşallah ve onu da bulacağız inşallah. Ne istersen onu bulacaksın inşallah. Ne murad edersen onunla karşılaşacaksın çünkü. Fakat işte güzel şeyler ekelim. Güzel şeyler bulalım. Güzel şeyler toplayalım. En nadide meyveler, en mümeyyiz(ayırıt edilen) çiçekler, en güzel manzaralar, en nadide çiçekler, bahçeler orada. Tarif edilemez, diyorlar.

Büyüklerden bir zat vefat ettiği zaman na'sını diyorlar, mübareğin kibleye doğru döndürdüğü o anda orada hazır. Buhara'da. Orada hazır bulunan herkes bir pencerenin açıldığını gördü, diyor; feraseti, kerameti olan-olmayan herkes, orada bir ikram zuhur etti, diyor; Allah'ın bir ikramı, Allah'ın bir teşhiri, bir vitrini teşekkül etti, tecessüm etti, diyor. O zatın mübarek cenazesini kibleye doğru çevirdikleri anda diyor. Kiblede bir pencere açıldı, diyor. Mezarın karşısındaki herkes gördü, diyor. Buhara'da. Birbirlerini çağırıyorlar bakın diye diyor. Baktılar diyor, orada bir pencere açılmış. Cennet hurileri "Hoş geldiniz efendim, şeref verdiniz efendim." diyormuş boyuna. Oradaki herkes görmüş. Diyorlar ki öyle bir çiçek bahçesi görmedik daha, böyle bir güzel hanımlar manzumesi görmedik daha. Tabii nefsi mesele değil bu. Hurilerin hâlini anlatıyor. Dille tarif edilir şey değil bunlar diyorlar. Dünya ehli anlatıyor bunları ama bak dünya ehli böyle tarif ediyor. Bir daha dünyada ne manzarası vardır, ne benzeri vardır, çok harikulade bir olaydı, anlatılamaz diyorlar. Ama orada bak feraseti, kerameti olan-

olmayan herkes görmüş. Allah'ın bir hikmeti icabı olarak orada bulunmayanlara da anlatmışlar. Namütenahi(sonsuz) bir hâl. Oranın hâli anlatılır gibi değil. Orada ikrama erenlerin hâli, orada lütuf görenlerin hâli, Allah'ın sevgisine vaadi olanların hâli anlatılır gibi değil. Bu kadar güzel, bu kadar yani dille tarif edilmiş noktaya gelinmiş bir hâl oradaki güzellik. Ahiret hayatı. Ahiretteki ikramlar, ihsanlar, lütuflar... Bunlar bu kadar aşikâr, bu kadar hepimize malum olan şeyler olduğuna göre o kısacık bir ömrü ebedî bir hayata tercih etmeyelim kardeşim. Burada eninde sonunda...

Ne diyor hazreti Süleyman? Mübarek peygamber, dokuz yüz elli sene yaşadı.

- Ya Süleyman demişler, son sözün nedir?

Gülmüş -hükümdar aynı zamanda Hazreti Süleyman- hem peygamber hem dokuz yüz elli sene yaşadı. Allah'ın hikmeti icabı.

- Bileydim ölüm vardı. Koymazdım taş taş üstüne, demiş.

Dokuz yüz elli sene yaşamış da hiçe saymış hani. Çok küçük gelmiş, çok az gelmiş. Bizim gibi böyle 50, 60, 70, 80 sene, bilemedin yüz sene ömür sahibi insanlar buraya neden gönül bağlasınlar ya. Burayı neden başlarına taç etsinler, gönüllerine sultan etsinler ya. Burası bir araçtır. Bak, bu çok önemli bir konu kardeşim! Burası bir araçtır. Ahiret âlemi amaçtır, hedefdir. Araçla amacı karıştırmayalım birbirine. Aynen öyle; para da böyle, mal da öyle, mülk de öyle, şöhret de öyle, nam da öyle, bu dünya da, hayatta öyle.

Bu dünyada hayat, bu dünyada geçirdiğimiz üç-beş gün. Ne diyor Rasulullah (s.a.v.) "Bize bu dünyadan bahset Ya Rasulallah"

diyorlar. “Bir ağacın altında biraz gölgelendin, biraz serinledin, işte o kadar dünya hayatı.” diyor Rasulullah (s.a.v). Bir ağacın altında biraz gölgelendiniz, biraz serinlediniz işte o kadar, diyor. Burası bir araç. Amaç ebedî saadetler, amaç ahiret hayatının ebedî güzelliği, ebedî ikramı, ebedî ihsanı, ebedi lütfu. Binaenaleyh, biz onu bırakıp da akıllı bir insan, imanlı, ihlâslı bir insan, neden kayba uğrasın ya? Neden hakikat ehli yanlıslara dalsın ya? Burayı hiçe say demiyorum bak. Esteizübillah ayet-i kerime koymuş Allah:

“İnnema emvalukum ve evladukum fitneh, vallahu indehu ecrun azim.” Ha bunu demiş. Allah ne demiş:

“Evladı, malı, mülkü, dünya metanı(mal) size fitne olsun diye verdim, diyor. Onlara mı kapılacaksınız, bana mı döneceksiniz? Onları tekmeleyin, onları dışlayın manasına değil, hâşâ! Ama onları hedef saymayın, onları araç sayınız. Onları ahirete giden köprünün basamakları sayınız. Öyle mütalaa ve telâkki ediniz. Onlar amacınız değil, onlar baş tacınızdır ama onları baş tacı edişiniz Allah sevgisinin önüne geçer şekilde değil. Hiçbir şey, hiçbir husus, hiçbir unsur Allah sevgisinin önüne geçmemeli! Geçemez! Geçmemesi lazım! O zaman Allah gücendir. Allah’ımız! Yüce Allah’ımız! Evvela sevgi aynasının karşısında yüce Allah’ımız var. İhsan, neden verilmiş; çocuklara insanlara, kullara ihsan? Allah ile konuşur gibi ibadet etmek. Bunu mutlaka tabii Allah’ın cismini görüyor gibi tasavvur etmez hâşâ. O çok yanlış olur, çok değişik bir ifade olur. Onunla konuşur gibi. O kadar Allah’a yakınlık kesbetmiş(kazanmak) ki Allah size can damarınızdan daha yakının, diyor zaten. Şimdi bundan kırk sene evvel divan-ı salihîn kuruluyor: Burada kuruluyormuş. O İbn-i Melek hazretlerinin olduğu yerde. Yaşayan evliya ile geçmiş evliya orada toplantı yapıyorlar. Divan-ı salihîn toplantısı. Oraya Tire’de iki kişi, üç kişi giriyormuş. Sonra bir

tanesi öldü, iki kişi kalmış. Bir gün onlardan birisi -biz bakkal dükkânı işletiyorduk kırk sene evvel- koşup gelir, hacı şöyle, hacı böyle...

- Efendim buyurunuz.

- Sorma, bugün harika bir olay oldu.

- Nasıl olay oldu efendim?

- Bugün Allah'ın parmağını gördüm, dedi bana.

- Aman ağabey, tövbe! Aman, derhal tövbe et!

- Yok ağabeyciğim, gördüm.

- Nasıl bir şey???

- Yüce, devasa bir parmak.

- Ya Allah'ın parmağı olmaz. Hâşâ! Sümme hâşâ!

- Yukarıdan doğru elini salladı. Baş parmağını gösterdi.

- Haşa, çabuk tövbe et kardeşim! Çabuk tövbe et! Git eve, hemen bir boy abdesti al! Tövbe et! İki rekât namaz kıl!

Allah'ın ciddi varlığını, mevcut varlığını şekle sokamayız. Hâşâ, sümme hâşâ! O bir mefhumdur(kavram). O, bir varlıktır. Kâinatın her zerresinde vardır. Binaenaleyh:

- Çabuk tövbe et, dedim.

- Yav ben çok mu yanlış yaptım ya?

- Yanlıştan öte küfre girer.

Allah korusun divan-ı salihîne giren bir insan bu. Yaşayan evliya ile geçmiş evliyanın toplantısına giren bir insan bu. Nefsin yanılmayacağı insan yok. Sonra gitmiş o. Biraz mânâ aleminden yardım istemiş. Ertesi gün koşup gelip:

-Beni bir felaketten kurtardın sen!

Hâşâ, sümme hâşâ! Biz kim oluyoruz da gerçekler bu noktada terâküm(birikme) ediyor, tebeyyün(ortaya çıkma) ediyor. Yani yanılmak hepimizin başında bir dert. Yanılmak hepimize olabilir dediğimiz şey. Bakınız öyle bir mesafeye gelmiş bir adam, Allah'a yakınlık kesbetmiş bir insan, Allah'ın parmağını gördüm, diyor. Haşa, sümme haşa! Yani Allah'a yakınlık, ihsan bu manaya gelmez. İhsan, Allah ile görüşüyor gibi yaşamak, Allah ile görüşür gibi dua etmek, Allah'ın varlığını taa şahsın en ince noktalarına kadar...

Ben diyorum ya bazen, telefon ediyor genç genç çocuklar, ister oğlan çocuklar, bazen delikanlı kızlar:

- Efendim şöyle canım sıkılıyor. Bize bir şey tavsiye et.

- Oğlum, evladım, kızım... Sana ben ne diyeceğim, biliyor musun? Allah'ın her saniye ve her salisesinde, gecede, gündüzde, işte, tatilde, zevkte, elemde, kederde, her saniye ve her salisede bizim yanımızda, bize bakıyor ve bizi dinliyor olduğuna inanın. Bize bakıp durur, bizi dinleyip durur. Buradan yola çık oğlum, diyorum. Buradan yola çıkın kızım, diyorum. Mesele burada kardeşim. Allah yanında, içinde. Şah damarından yakınım, diyor Cenab-ı Hak. Daha ne desin Cenab-ı Hak? Şah damarınızdan daha yakımın, diyor. Nasıl anlatsın

daha yakınlığını bize. Biz içimizde, dışımızda, gözümüzde, gönlümüzde, varlığımızda hissetmezsek biz O'na aman deyip el açtığımız anda bizi duyuyor olduğuna, bakıyor olduğuna inanmazsak o zaman bizim imanımızda bir noksanlık var manasına tasavvur eder. O imanımızı silkelemek lazım. Tövbeyle, istiğfarla yıkamak lazım. Demek ki Allah bize şah damarımızdan yakın. Allah bize bakıp durur, Allah bizi görüp durur. İhsan kelimesi bunu anlatıyor. İhsan, Allah'ın bakıp durur olduğuna, görüp durur olduğuna ve bizi her saniye murakabe(denetim) altında tutuyor olduğuna delil teşkil eder. İhsan budur. O bazı mesafe almış insanlara veriliyor, ihsan. Tabii hepimize de vazife düşüyor. Allah'ı görüyor gibi, Allah'ın mutlaka bizi görüyor olduğuna inanmak gibi ve Allah'ın bize istediği şekilde ikrâm edeceğine, ihsan edeceğine inanmak gibi... Bizim vazifemizin yalnız yalvarmak olduğunu, yalnız dilenmek olduğunu biliriz ve yalnız bu şuurla hareket ederiz. Yoksa Allah'tan ne hakkımız var, ne alacağımız var? Bazı dualarım kabul olmadı manasında itiraz mahali, hâşâ, sümme hâşâ! O nefsin sesidir. Nefse dur diyeceğiz kardeşim. Biz dua etmekle mükellefiz. Yalvarmakla mükellefiz. Dilediğimiz bir şey varsa onu dilenmekle mükellefiz. O, istediği şekilde hareket eder. Neden verdin? Neden vermedin? O'na hesap soracak olan mı var ya! O zaman haddimizi aşmış oluruz Allah korusun. Cenab-ı Hakk'ı gücendirmiş oluruz. Bakınız mevki, makam, şan, şöhret, manevi durumlar bazen dikkate alınmıyor bak. Divan-ı salihîne giren bir zat ben Allah'ın parmağını gördüm, diyor bak. Nasıl olur ya! Hâşâ, sümme hâşâ! Eğer biz şiddetle itiraz etmiş olmasaydık haddimiz olmayarak. Ben kim oluyorum da... İnanmış şeyler var çünkü, bildiğimiz şeyler var. Divan-ı salihîne giriyor adam. Yaşayan evliya ile geçmiş evliyanın toplantısı bu divan-ı salihîn. 1400 yıldan beri İslâm camiasından gelmiş, geçmiş, evliyalar, abitler, zahitler ve bugün yaşayan insanlar, çevremizin insanları. Oraya kadar yükselmiş, orayı

bizatihi yaşayabilmiş, bizatihi şahitlik edebilmiş bir insan, bünyesine alabilmiş bir insan, nazarına alabilmiş bir insan yanılabilir. İnsan yanılmazlığı yok. Allah korusun bu yanılmazlıklar tövbe ile siliniyor yani, o yanlışlar tövbe ile siliniyor yani. Yanılmazlık tövbe ile elde ediliyor. Kimse kendine güvenmesin, kimse ameline güvenmesin, kimse ben filan yere vardım demesin. Bu umutsuzluk manasına tasavvur etmez ha! Tamamen bir yanlış durum olur o zaman Allah korusun!

Umutsuzluk bizim meşrebimiz değil. Umutsuzluk bizim mezhebimiz değil. Mevlâna Hazretleri ne diyor bak:

Gel, ne günah işlediysen, ne hâl üzere olduysan yine gel; bizim, diyor; kapımız açık, diyor; bizim gönlümüz açık, diyor. Tabii ben buraya şunu ilave ediyorum. Ne ilave ediyoruz? Benim kapıma geldikten sonra yapma artık.! Benim kapıma kadar işlediğin cinayetler, hatalar, günahlar orda kalsın artık. Bin defa tövbeni bozduysan yine gel benim kapıma ama benim kapıma geldikten sonra bozma artık, diyor. Benim kapıma geldikten sonra artık ölçülü ol! Benim kapım umutsuzluk kapısı değil ama hâşâ terbiyesizlik kapısı da değil. O kapıya geldikten sonra artık neyin varsa terk et! Hakk'a karşı olan, Hakk'a itiraz mercii olan neyin varsa onu terk et! Benim kapım umut kapısı, güzellikler kapısı, müjdeler kapısı. Buyur gel! Fakat artık ben bir daha günah işlerim, bir daha tövbe ederim, bir daha günah işlerim, bir daha tövbe ederim deme artık! O işlediğin son günah ve son tövbe olsun. Benim kapımın saadeti bu. Benim kapımda saadetli ol. Muhakkak böyle olmak lazım. Bunu bünyemize sindirmek lazım. Bizim ne haddimize ya. Günahsız olamayız biz. Tövbe kapısı bizler için açık. Cenab-ı Hak ne diyor bak "Eğer siz tövbe edici bir kul olmasaydınız, eğer dua edici kullar olmasaydınız sizi helâk ederdim, başka bir nesil halk ederdim." diyor. Cenab-ı Hak yalvarmayı seviyor kardeşim. Sen bir türlü yalvarırsın, ben bir türlü

yalvarırım; aman diye diye gözyaşlarıyla, tövbe ede ede, gözyaşlarıyla secdelere kapana kapana yalvarmak Allah'ın en sevdiği şey. Bazılarına da bunu söylüyorum ben. Bazıları da o kadar güzel dua edermiş ki, o kadar Cenab-ı Hakk'ın hoşuna gider şekilde dua edermiş ki, niyazda bulunmuş ki Allah mahsus, tehir edermiş onun duasını, uzatmış; bazı mühlete bağlarmış o güzel dua temadi(uzayıp gitme) etsin diye, devam etsin diye. O güzel duanın semeresini daha sonra bol bol alsın diye. Bu yüzden de kabul edilmeyenler varmış. Kabul edilmedi zannettiklerimiz varmış. Cenab-ı Hak bu kadar güzel kullarını seviyor. Bunu tekrar tekrar söylüyoruz. Cenab-ı Hak bizi yakmak istemiyor kardeşim. Cenab-ı Hak bizi cezalandırmak istemiyor kardeşim. Mümkün olduğu kadar en asi olanlarımızı bile, bizi hoş görmek istiyor. Bizi cennetine dahil etmek istiyor.

Hadis-i şerif okudum akşamda "Sizin büyük günahlarınızı evvela affedeceğim." diyor. Burada büyük günahlar bahsi vardı, orayı açmadım, uzattık meseleyi. Binaenaleyh o büyük günahları işleyenleri bile affedeceğim, diyor. Ama affetmek için tövbe etmek lazım. Pişman olmak lazım. Nadim(pişman) olmak lazım, gözyaşı dökmek lazım. Hangimizin günahı yok yav? En azından malayani, masiva(dünyaya özgü) tarafımız yok mu bizim ya? Onlar bile küçük günahlar muhaciyesinde sayılıyor. Eğer onun tövbesini yapmazsak dağlar gibi birikiyor.

İşte beş vakit namaz kılan insanın küçük günahları birikmiyor neden? Vaad-i ilâhiye var. Binaenaleyh o beş vakit namaz kılmayanların günahları dağlar gibi birikiyor büyüyor kardeşim. Büyüyor kardeşim, günahı kebirleri aşip gidiyor, büyük günahları aşip gidiyor. Ama beş vakit namaz kılan insan... Sabah namazını kıldı. Öğleye kadar işlediği küçük günahlar affoluyor. Vaad-i ilâhiye var. Allah'ın vaadi var. Bütün

muteber kitaplarda yazar Allah'ın vaadi. O beş vakit namazı kılan insannın öğleye kadar işleyeceği küçük günahlar öğle namazında siliniyor. Vaad-i ilâhiye var. Öğle ile ikinci arasındaki küçük günahlar, ikinci namazı kıldığında siliniyor. Daha sonra temadi edip gidiyor, iki namaz arasındaki günahlar silinip gidiyor.

Ama kebair ayrı bir şey, Yedi tane kebair yazılı orada. Onlardan mümkün olduğu kadar kaçınmak lazım. Ben kebair işleyenleri de affederim diyor Cenab-ı Hak ama biz orasına bakmayacağız işin. Affedecekmış, deyip de öyle yalanlara, ribalara(faiz), zinalara, bilmem nerelere girmeyeceğiz hâşâ. Gözle görülür, elle tutulur bariz günahları da inşallah.

Ne diyor bak, şüpheli şeylerden sakın. Takva ve fetva var işin içinde. Şüpheli şeylere yaklaşma, diyor. Şüpheli şeyleri yapma, diyor. Arkasından harama yaklaşma, diyor; arkasından haramı yapma, diyor. Dört kademe önceden seni bloke ediyor. Sakınacağız gene, takva yaşamaya gayret edeceğiz yine. Fakat hep bunların ötesinde, ben bunu söylüyorum hep. Bunu söylemeye devam edeceğim. Rayına otursun mesele diye. İbadetimize güvenmeyeceğiz kardeşim. Ama ibadetimizden ümit kesmek manasında değil. Ama ibadetimizle övünmeyelim. İbadetimizle kafamızı dikmeyeceğiz yukarılara kardeşim. İbadetimiz bizim Hakk'a giden yoldur, apaydın bir yoldur. Yürümeye devam edeceğiz. Takdir O'nundur, hüküm O'nundur. İster cennet, ister cehenneme. Hani bu konuda adam demiş. Böyle bir şey vardı. Allah'ı ben böyle bilmezdim ya, demiş. Moralimiz tazelensin diye. Cehennemlikmiş. Zebaniler götürüyorlar bunu. Tekrar ediyorum, genç kardeşlerimiz bilhassa üzerinde dursunlar, kendilerine şiar(slogan) edinsinler. Allah'ın rızasını ve Allah'tan ümit kesilmeyeceğini hâşâ, sümme hâşâ! O'nun yüceliği bize ulaşsın, cüceliğimiz O'na ulaşmasın.

Zebaniler almış götürüyorlar “Ben demiş, Allah’ı böyle bilmezdim.” demiş. “Hayrola?” demişler. Arkasına bakıyor. “Nasıl bilirdin?” “Ya sen nasılsa kulsun. Nefis verdin, günah işleyeceksin. Ben seni affettim ya, deyiverecek zannettim.” demiş. Yani bir affettim seni ya, diyemedi ya, demiş. Cehenneme götürüyorsun ya, demiş. Bu yaptığı Allah’ın hoşuna gitti, diyor. Koyun cennetime, demiş. Bu bize bir umuttur.

10 Ağustos 2007 Cuma Sohbeti

Bizim ne haddimize ama sen müsaade ediyorsun, sen izin veriyorsun. Din kardeşleriniz hakkında güzel şeyler murad ediniz. Onlar hakkında hayır dualarda bulununuz, diyorsun. Biz o emrin üzerine, o emrin arkasına sığınıyoruz Ya Rabbi. İşine karışmak değil Ya Rabbi. Hikmetin vardır Ya Rabbi. Hikmetsiz Allah'ın işi olabilir mi yav? Cenab-ı Hakk'a sığınırız. O'nun hikmetsiz işi olabilir mi? Mutlaka ki olamaz ama biz lakayt kalamayız, biz alâkasız olamayız. Şu hüküm bizi bağlar. Nasıl bağlar? Doğudaki bir din kardeşinin ayağına bir diken battığı zaman batıdaki bir kardeşin bu acıyı ta ruhunda, ta canında hissetmezse o iman, kâmil iman değil; o iman, olgun iman değil, diyor. Biz bu hükmün arkasına saklanarak, o acıyı hissettiğimizi beyan ederek, hiç değilse lakayt kalmadığımızı ortaya koyarak Cenab-ı Hakk'a yalvarırız. O'nun hikmetine karışmak değil. Haşa, sümme haşa! Hangi din kardeşimizin acısını isteriz? Biz hep Hak'tan yanayız, güzelliğinden yanayız. Hiçbir din kardeşimizi... Biz şimdiye kadar şöyle dua ediyorduk. Sonra aklımıza geldi bir yerlerden veyahut nasıl olduysa oldu. "Ya Rabbi İslâm'ı zaferlere erdir, düşmanlarımızı kahreyle" derdik. Ama şu on beş günden beri, biraz daha fazla belki üç haftadan beri "Ya Rabbi İslâm'ı zaferlere erdir, düşmanlarımızı ıslah eyle diyoruz." Bu bile onların felakete uğramalarına razı olmadığının ifadesi. Bu dahi ikaz gibi, ihtar gibi bir şey. Bakınız İslâm'ı zaferlere erdir, düşmanlarımızı ıslah eyle ve ıslah eylemeye dair babam öyle derdi. Allah rahmet etsin.

- Oğlum iki türlü telâkki ediniz, derdi. İslah eyle derken cezalandır mânasına da tasavvur edebilir. Öyle yapmayalım.

- Nasıl yapalım?

- Ya Rabbi, şefkatinle, merhametinle, affınla, ıslah eyle. Allah öyle de ıslah eyler, derdi. Onları ıslah eylesin. Felaketlerini istemeyiz. Ama İslâm karşıtı güçler çok iyi çalışıyorlar kardeşim günümüzde, devrimizde. Bak Ortadoğu'nun haline. Dünyada birbiriyle harp eden, birbiriyle dövüşen, kakışan, çekemeyen, hiçbir Hristiyan devlet yok, Ateist devlet yok, İslâm dışı bir devlet yok. Hep İslâm'ın üzerine terakküm etmiş, yığılmışlar kardeşim. İslâm'ı aldatmak için, İslâm'ı tuzaklara düşürmek için, İslâm'ı izmihlâle düşürmek için el birliği yapmışlar. Neden? İslâm ihtirassız. İslâm kendini hazırlamamış ki. İstese ihlâs ile iman ile hulusi kalp ile hulusi cenap ile reddedebilir onları, defedebilir onları. Ee İslâm'ı yaşamamışız kardeşim.

Ortadoğu'dan biz beş, altı defa geçtik o otobüs yolculuğu esnasında. Bakıyorum. Tabi çok ince taraflarını bilmeyiz. Hiçbir tarafa da izam etmez benim sözüm. Tahminden ibaret, görüşümden ibaret. Ortadoğu'nun çok zayıf olduğunu gördük biz. Türkiye'deki Müslümanlığın biraz daha güzel olduğunu gördük. Biraz daha saygın olduğunu gördük. Çok derin bir hoca vardı. Hafız Ebubekir Hoca Hazretleri vardı:

- Oğlum, Türkiye'de ahlâk bozulursa, din biraz inkisara uğrarsa sahil şeridine uğrayacak, derdi. Sahil şeridi hakikaten biraz zayıf kaldı. Ama orta Anadolu'da Müslümanlar hala maşallah, sübhanallah, dört dörtlük İslâm'ı yaşıyorlar. Bizim istediğimiz gibi olmasa da biraz dünyaya meyilleri var. Dünyaya meyilleri artık asıl bizi mağlup eden, asıl bizi mahcup eden bu mesele. Dünyaya meyilleri abi! Estağzubillah (ayet-i kerime okuyor) Evlatları, malı, mülkü, dünyevi bütün metaı size imtihan olsun diye yarattım, diyor Allah. Öyle verdim, diyor Allah. Ee biz onları hep Allah'tan evvel tutuyoruz. Kardeşim hep söylediğimiz şey ama unuttuğumuz şey. Gönlümüze koymadığımız şey. Hayatımıza

tatbik etmediğimiz şey. Lütfen Allah'ı en evvel turalım. Allah'ın önüne başka şeyler koymayalım kardeşim. Hepsi lazım. Ötekileri dışlayalım demiyorum ben. Hepsi de bizim saygın gördüğümüz, bize emanet edilen şeyler. Ama evvela Allah! Kimse Allah iki demiyor ama aileler, evlatlar, beyler, paralar, şanlar, şunlar, bunlar, bütün dünya metâi O'nun önünde gibi. İşte noksanlığımız burada. Takvada bu yok. Takva demin dediğimiz gibi. Hazreti Ömer'e demişler "Bize takvayı anlat." Hazreti Ömer demiş ki:

- Her an buz üzerinde yürüyormuş gibi olacaksınız.

- Ne demek bu?

- Her an tetikte, her an korkuda, her an dikkatte... Buz üstünde yürüten adam ne yapar? Dikkatsiz yürüse pat diye düşer. Takva bu, demiş. Ama hayatınıza geçireceksiniz bunu, demiş. Bir günlük, iki günlük, beş günlük işler değil bu işler, demiş.

Bunlar ebedî hayatınızı hazırlayıcı unsurlar. Fetva hoşumuza gidiyor bizim. İşte o takvayı yaşamak var ya, o Hakk'a yakın olmayı hedef almak var ya, o rızayı bulmaya gayret olmak var ya. İşte o fedakarlıklar getiriyor. O hedefimiz olsun, o baş tacımız olsun. O istikbâle ait düşüncelerimizin hepsinin mecmuu olsun. Onun hepsinin ifadesi olsun. İllâki Allah'ın rızası. Ne diyoruz? İllallah, illallah, illallah diyoruz bunu ama!..

Hiz. Ali bir yerden geçerken bakmış zikrediyorlar. Bakmış, hepsinin gönlü boş, demiş. Ne yapıyorsunuz? Zikrediyoruz. Diliniz söylüyor ama, demiş. Diliniz söylüyor. İçiniz söylemeli. Özümüz söylemeli. Allah iman-ı kâmil ile muttasıl (yan yana) eylesin. Öbür türlü mümkün değil kardeşim. İman-ı kâmil bizi kurtaracak olan tek yol. Ama

iman-ı kâmil, kendi başına değil. Bütün üniteleriyle beraber. Bütün emir ve yasaklarıyla beraber iman-ı kâmil. Şunu, şunu, şunu çok güzel şeyler yapıyor ama maddeye gelince Allah korusun, ben bu kelimeyi kullanmak istemiyorum ama kullanmasam olmuyor. Tapıyor. Yanlış! Allah'a sığınırız. Allah kendi vikayesi, kendi korumasına, kendi şemsiyesine alsın inşallah. Bizi, bize bırakmasın. Biz zayıfız, adiyiz, asiyiz, zayıfız. Her an yanılmaya mahkumuz. Padişahın otlağına yakın koyun otlatan kişi her an başını vermek tehlikesiyle karşı karşıyadır. Padişahın otlağı, yasak çizgiler.

Her zaman söyledim, yine söyleyeceğim. Takvada taa son noktaya varmak yok kardeşim. Takvada çok önceden önlem almak var. Ne diyor? Şüpheli şeylere yaklaşma! Dört kademe önceden seni bloke ediyor. Ne yapıyor? Şüpheli şeylere yaklaşma. Arkasından şüpheli şeyleri yapma. Onları yaptın. Harama yaklaşma, haramı yapma. Seni kaç kademe önceden, dört kademe önceden bloke ediyor. Bu emirler, bu yasaklar taşlara, topraklara söylenmedi abi. İnsanlara, Müslümanlara söylendi. İnsanlar bunların üzerinde mükellef. Bunların üstünde dura dura yaşayacaklar. İnsanlar bunların üstüne mükellef. Bunları hayata geçire geçire, bunlarla beraber ola ola, her an, her saniye... Demin dediğim gibi. Buz üstünde dura dura, diken üstünde ola ola yaşayacağız. Öyle bir eli yağda, bir eli balda ben cennet istiyorum. Allah duamı kabul etmiyor. Öyle şey olmaz. Neyimiz var yani? Hangi geceler kalktık da gözyaşlarıyla secdeleri ıslattık? Ve hulusi kalp ile hulusi cenap ile aman dedik? Şunu dileriz Ya Rabbi dedik? Bütün şahsi meselelerimiz bizim genel meselelerimizin arkasında kalmalı. Demin dedim en tanınmış mağaza sahipleri "Dua et işerimiz rast gitsin" Kardeşim ben sana diyorum ki:

- Kardeşim sen namaz kılıyor musun?

- Abi Şu kadar.

- Peki sen dinin yasaklarına riayet ediyor musun?

- İŞte Şu kadar.

- Dinin emirlerini tutuyor musun? Ee sen Şu takva halleri takınıyor musun?

- İŞte Şu kadar.

- Ee sen daha ne istiyorsun ya daha Allah'tan? Sen ne istiyorsun kardeşim? Evvela İŐlâm'ı sen kendin yaşayacaksın. Evvela bütün Şartlar tekellüm edecek, vücut bulacak. Ondan sonra senin Şahsi iŐlerini istemek haram değil, yasak değil. Ama evvela dini Mübin-i İŐlâm'ı dile. Onun zaferini dile. İŐnşallah din kardeŐlerini dile.

Her zaman söylediğim emri bi'l maruf nehyil anil münker. Bunu yapmazsan biz çok mesul oluruz kardeşim. Nedir? Bir din kardeşinin kötülükten alıp, çekip çıkarmak. Bir din kardeşini güzelliklerin işine çekmek. Bir Şehit sevabı verilir, diyor. Bundan alâsı olamaz, diyor. Hatta geÇen gün yine okudum bir hadis-i Őerifte "Bütün sevaplar toplansa bir cihat ehlinin kazandığı sevaba ulaşamaz." Bakınız çok ibretimiz bir mesele bak. Bütün sevaplar toplansa bir cihat ehlinin eriŐtiĐi sevaba eriŐemez ama bir cihat, cihat ehlinin eriŐtiĐi bir yüce sevap da emri bi'l maruf nehyil anil münker yapan kişinin sevabına ulaşamaz. Allah Şahit böyle yazıyor. Hadis-i Şerif bu. Bütün sevaplar toplansa bir cihat ehlinin kazandığı sevabın ecrini alamaz. Ama bir cihat ehlinin sevabı da asla ve asla emri bi'l maruf nehyil anil münker yapanın sevabına ulaşamaz. Onun aldığı sevabı, eciri alamaz, diyor. Bu kadar önemli. Hangi din kardeşimizle uĐraŐtık kardeşim? Hangi din kardeşimizin elini tuttuk kardeşim? Bakınız. Dne kadar biz de diyor ki. Kapımızda, binamızda altı kat var. İŐnsan olmayan var ama. Bazıları namaz kılıyor, bazıları

namaz kılmıyor. Hangisinin kapısını çalsam beni ters düz edecekler. Belki git benim namaz senden mi sorulur? diyecekler. Biz böyle düşünüyorduk. Ama böyle düşünmememiz lazım geldiğini anladık sonra. Habire ikazla, ihsasla işte. Her ne ise. Sonra şöyle kardeşim. Sen müracaatını yap. Seni tersleyeceklermiş. Terslesinler. Seni tahkir, tezkir edecekmiş. Etsinler. Hiçbir şey, hiçbir sevap, oradan ters düz edilmiş karşısında sükut edersen şayet, mukabele etmezsen, kavga etmeye kalkmazsan, hiçbir manevi değer bu noktaya ulaşamaz. Oradan ters düz edilmiş yok mu? Oradan tahkir, tezkir edilmiş yok mu? Süklüm büküm geri dönüşün yok mu? Seni makamların en yücesine oturtur. Neden? Senin dünyevi menfaatin yok. Allah rızası için katlanıyorsun. Allah rızası için sükut ediyorsun. Allah rızası için tahkir göreceğini bileceğin halde o kapıyı çalıyorsun. Ne kadar güzel. İslâm derin. Tasavvuf ne kadar güzel. Allah'ı bazen şöyle biliyoruz biz, bazen böyle biliyoruz biz. Öyle bildiğimiz hallerde Allah bizi affediyor, Allah bize lütfediyor, hidayet ediyor.

Hangimizin sofrasında, neyimiz noksan kardeşim? En fakirimizin sofrasında bir peynirimiz, zeytinimiz bir ekmeğimiz, bir katığımız vardır ya. Ama onun şükrünü eda etmek lazım. Onun şükürle dolu olmak lazım. Onu yapamıyoruz kardeşim. Şükürler gönülden gelecek, ciğerden gelecek. Hakk'ı ana ana, Hak'tan hicap duya duya. Ama bunu duyuyor muyuz? Bununla hangi soframızda lokmalar kalıyor kardeşim o din kardeşlerimizi düşününe düşününe? O bulamayanlara, olmayanları, o mahkûm durumda olanları, o feci haller yaşayanları nasıl hatırladık, nasıl boğazımızda kaldı lokmalar? Bunları hiç yaşadık mı biz? Herkes bir eli yağda, bir eli balda.

- Sen bugün kaçta yattın, diyorum ben.

- Abi iki buçuk.

- Hay maşallah.

- O saate kadar ibadet mi yaptın? Kardeşim ne güzel yav.

- Yok abi televizyon baktık.

Sen ne istiyorsun daha be! Sen ne duası istiyorsun be! Sen hangi rahmete talipsin kardeşim? Nasıl olur ya? Bir Müslüman başka Müslümanların uykudan kalktığı saatte adamın hayatını doldurmuş televizyon, bütün küfür, yalan, riya... Ee bütün bunlar bizi güzele doğru, iyiye doğru taşıyamıyor kardeşim. Bütün bunlar bize tuzak. Bütün bunlar bizi yanıltmak için, gayrimüslim çevrelerce veya İslâm dışı çevrelerce hazırlanmış tuzaklar. Handikaplar. Bunları atlamamız lazım, bunları aşmamız lazım. Adam 02:30'da yatmış. Ben de rıza-i ilâhi için teheccüde kalkmış sandım. Rıza-i ilâhi için o saate kadar, o saate kadar uyanık kaldı, Hak ile meşgul oldu zannediyorum. Halbuki değil! Ee bunlar hep bizi tabii ki karanlığa götürüyor. Hicap etmek lazım, haya duymak lazım.

Biz Müslüman aileleriz ya! Biz az çok ne türlü yaşantımız olursa olsun Hak ile irtibatımızı kesmeyelim. Hak ile irtibatımız kesmeyelim! Hak ile irtibatımızı kestiğimiz zaman çok feci durumlar hasıl olur. Hak bizi unuttur ve unutulanlar listesine alınırsınız ve bir daha da çok tövbeler, çok tövbeler icap eder.

Adam bir suç işlemiş. Kral var, bir yabancı ülkede. Müslüman bir suç işlemiş. Bunu demişler idam edelim. Bunu demiş idam etmeyelim. Kral aslanlara yem yapalım arenada. -İspanya'da boğa güreşinin yapıldığı yer, arenada- Bu boğa güreşinin yapıldığı yer. Toplanmışlar. Bana müsaade edin demiş Müslüman. Halbuki iftiraya uğramış. Ben bir abdest alayım. Abdest almış, iki rekât namaz kılmış bir kilot bırakmışlar ayağında. Dört kapıdan birden üç, dört gündür aç

birakılmış aslanları salıvermişler. Har, har, har koşmuş gelmişler üstüne. O hiç perva etmiyor. Koklamışlar, oturmuşlar. Koklamışlar, oturmuşlar! Bekle bekle... Kral usanmış, kraliçe usanmış, devlet erkânı usanmış, heyet-i vükela usanmış. Yav demişler bunun bir halt edeceği yok. Oturmuşlar yanına, ona öyle bakıyorlar. Hadi demişler kral emir vermiş. Bunu aslanlar kafeslerine hapsedin. Bunu da koyuverin nereye giderse gitsin, demiş. Bunda vardır bir hikmet, demiş kral. Aslanlarını kafeslerine hapsetmişler, bunu da göndermişler, gitmiş. Soruyorlar şimdi adama:

- Aslanlar senin üzerine doğru koşarken ne hissettin?

- Bir şey hissetmedim, demiş. Onlar da Allah'ın mahluku, ben de Allah'ın kulu. Ben zaten günahsızım. Allah'ın onlara izin vermeyeceğini biliyordum, demiş.

- Peki başka ne hissettin?

- Burunları yaştır diye, necis hayvanlar yaş burunlarıyla bir yerimize dokunmasın, o yaşlık abdestimizi bozar, necis sayılır. Yani o aklıma geldi, demiş. O yaş burunlarıyla bana dokundular. Acaba abdestim bozuldu mu diye biraz tereddüt ettim, onu düşündüm, demiş. Başka aklıma bir şey gelmedi, demiş.

- Peki parçalayacak olmaları?

- Hiç aklıma gelmedi, demiş. Allah'ıma sığındım, Allah'ıma güvendim. Adamı koyuvermişler gitmiş. Aradan zaman geçmiş. Bakınız çok ibretamiz bir hâl. Aradan zaman geçmiş. Adam dağlar, ovalar dolaşırken kirlenmiş, paslanmış soyunmuş. Bir dereye doğru koltuğunda çamaşırlarla beraber inerken bir çalının dibinden bir kuş "fışt" demiş çıkmış. "Heyy!" yapmış adam. Hemen bir hatipten nida:

- Ey kulum, benimle beraberken seni aslanlar bile korkutamadı. Beni unuttun ve gaflete düştün. Ufacık bir kuştan bile korktun.

İşte bu abi. Meselemiz bu. Biz Hak ile olmadık kardeşim. Hakk'ı gönlümüze sultan kılamadık kardeşim. Hak evet, Ben Allah'ı çok severim. Allah için canımı veririm. Burada maddeden bahsetmek değil de niyetim, misal vermek muradım. Allah'ı çok severim, canımdan çok severim.

- Oğlum, Allah için beş lira at.

- Ha onu yapamam.

Maşallah! Bu ne güzel bir sevgi ya, bu ne güzel bir bağlılık yav! Hakk'a bağlılık, Hakk'ı önde tutmakla olur. Hakk'ın hakkını en önde teslim etmekle olur.

Bakin bugün Mirac-ı Nebevi'den bahsedecektik laf uzadı, bir yerlere vardı yani. Velhasıl Mirac-ı Nebevi konusunda da bilmiyorum vaktimiz var mı? Vakit de olmuş neyse. Şunu bilelim kardeşim. Allah'ı en önde turalım. Allah'ı en çok sevelim ve O'nun iki cihan serveri Peygamberini gönlümüze sultan kılalım kardeşim. Bunlarla beraber olmanın yollarını arayalım. Onlar ki "Ben ümmetim için her şeyimi feda etmeye hazırım." diyen Rasulullah, iki cihan serveri "Ümmetim cennete girmezse ben de girmem." diyen iki cihan serveri. Bizim için tahtını, tacını, peygamberlik vasfını hepsini bir kenara atmış da onlar girmezse ben de girmem, demiş. Onlar hep yazılan şeyler. Biz o peygamberi o kadar çok sevebiliyor muyuz? Canımızdan öte, canımızdan önce sevebiliyor muyuz kardeşim? Ben sanmıyorum. İşte onlar bizi küçültüyor. Hakk'ın yanından uzaklaştırıyor. Bizim dualarımızın

kabulüne medâr olması için lazım gelen hususlar, lazım gelen unsurlar, vücut bulamıyor. Makes bulamıyor (yerini bulamıyor) kardeşim.

Dualarımızın kabul olmasını istiyorsak hemen kabul olma meselesi değil zaten. Birçok ihtilaf var. Cenab-ı Hak bazısı devam etsin diye istermiş. Çok hoşlanırmış. Çok güzel, edebî dualar edermiş o zât, ondan kabul etmezmiş. Bitmesin bu dua diye. Bazısını da layık olmadığı için. Ona uygun şeyler olmadığı için, kendine ait güzel şeyler dilemediği için Cenab-ı Hak vermiyormuş. Bütün bunları dikkate almak lazım. Bunlar bize birer moral, bize birer destek. Hakk'ın ruhsatı. Bunları kullanalım yav. Güzel şeylere doğru, iyiye doğru, güzele doğru, doğruya doğru. Hemen temayül edelim.

Allah sormuş. Bakınız adam çok günah işlemiş dar-ül bekaya göçmüş. Zebaniler elinden tutmuş, cehenneme götürüyor. Adam bırakın beni yav, demiş. Ben tövbe ettim ya filan. Demişler, yürü bakalım cehenneme. Cenab-ı Hakk'a müracaat etmiş. Melekler gelmişler. Cenab-ı Hakk'a müracaat edelim, demişler. Cenab-ı Hakk'a müracaat etmişler. Yönüne bakın, demiş Allah. Bakınız ağabeycim çok önemli bir nokta var, bir nüans var burada, bir çizgi var burada. Yönüne bakın, demiş Allah. Yönüne bakmışlar. Adam daha evvelden zaten tövbe etmiş imiş. Yönü sana doğru Ya Rabbi. Adam zaten daha evvelden tövbe etmiş imiş. Alın cennete demiş. Yönümüz Cenab-ı Hakk'a doğru olsun kardeşim. Hiçbirimiz günahlardan beri değiliz. Hiçbirimiz beri değiliz ama o günahlar kebar olmasın, o günahlar Allah'ı gücendirecek olmasın. O günahların affı için, hıfzı için, o günahıtan beri olmak için, yine Allah'ın kapısına muhtacız.

Hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, kabir azabından ve dünya fitlerinden bizi korusun Ya Rabbi. Maddi ve manevi bütün felaketlerden,

şerlerden, kazalardan, belalardan, kötülüklerden ve hastalıklardan, semavi ve arzi felaketlerden sen bizi koru Ya Rabbi. Sen kendi korumana, kendi himayene, kendi vikayene, kendi şemsiyene al Ya Rabbi. Bizi bize bırakma Ya Rabbi. Biz küçüğüz, adiyiz, asiyiz, hep günahlardan, mâlâyâniden, mâsivâdan yanayız, bizi bağışla Ya Rabbi. Sen rahmet nazarından bak Ya Rabbi. Gökten rahmetini, yerden bereketini kesme Ya Rabbi. Kusurlarımızı, günahlarımızı bağışlayiver Ya Rabbi. Şu kuraklık belasını üzerimizden aliver Allah'ım. Bereketli yağmurlarını salıver Allah'ım. İki cihanda saadetler, selâmetlikler veriver Allah'ım. Şurada hazır bulunan cemaati Müsliminin dahi helâl olan, meşru olan dualarını veriver Allah'ım. Cebimize, hanemize, soframıza Halil İbrahim bereketleri ver. Bize verdiğin rızıklara hamd-ü senalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara da lütfeyle Allah'ım. Şu açılan ellerimizi, yalvaran dillerimizi geri çevirme Allah'ım. Yerden bereketini, gökten rahmetini kesme Ya Rabbim. Bizi bağışladığın, affettiğin, lütfettiğin, hıfzettiğin kullar listesine al Ya Rabbi. Bizi yakma Ya Rabbi. Bizi cezalandırma Ya Rabbi. Bizi affeyle Ya Rabbi. Bizi en sevdiğin kullar listesine al Ya Rabbi. Öteki âleme ak yüzlerle, ak amellerle gelmeyi nasip eyle. Huzurunda bizi mahcup etme, mahzun etme, müşkül etme. Şu ellerimizi yüzümüze vurmaktan dualarımız kabul eyle, kusurlarımızı günahlarımızı bağışla Ya Rabbi.

El Fatiha Maassalavat.

12 Ekim 2007 Cuma Sohbeti

“İşini bozanın, işini bozarım!” diyor. Allah, işini bozar. Bozmasın inşallah. Allah’a sığınırız. Ramazanlar devam ediyor kardeşlerim. Nasıl devam edecek? Kendimize çekidüzen vereceğiz. Ramazan’daki gibi bir hayatı ömrümüze adapte edeceğiz. Bütün bir ömrümüze adapte edeceğiz. Ramazan’da çekindiğimiz şeyler, Ramazan’da korktuğumuz hususlar, bizi hep tedbire, mütedeyyin (dinine bağlı) olmaya ve temkinli olmaya sevk edecek. “Aman Allah’ı gücendiririz!” diye korkulara sevk edecek. Hazırlıklı olacağız. Resulallah’a birisi gelmiş demiş ki:

-Ya Resulallah, kıyamet ne zaman kopacak?

Gülmüş Hz. Peygamber, tebessüm etmiş;

-Ey ashabım, demiş. Kıyameti soruyorsun. Kıyamete ne hazırlık yaptın da onu soruyorsun? Ne hazırlık yaptın da vaktini, saatini soruyorsun?

Düşünelim kardeşim. Ölümüne ne hazırlık yaptık?

Kendine kabir hazırlama, kendini kabire hazırla. Kendine kabir hazırlama, kendine mezar hazırlama. Kendini mezara hazırla. Böyle bir hazırlık yapabildik mi kardeşim? Hangimiz kendisinden emin? Bu kadar günaha, vebale...

Kardeşlerimiz diyor, “Sen hep karamsar konuşuyorsun Efendim.” Kardeşim sizi ikaz ediyorum. Sizi uyarıyorum. Sizi methetmeye kalksam; siz şöyle güzelsiniz, şöyle yücesiniz, şöyle mükemmelsiniz, şöyle alâsınız demeye kalksam siz daha da şımaracaksınız. Siz daha da kayba uğrayacaksınız. Allah’a sığınırız. Zaten Rasulullah buyuruyor (s.a.v.) hakkında kesin hadis-i şerif var:

- Birisi size gelir de yüzünüze karşı överse yerden bir avuç kum alın, yüzüne serpin, diyor.

Övmekler bir insanın zararına medar oluyor, kaybına medar oluyor kardeşim. Ama bu umutsuzluk manasına tazammun etmez. Tedbir almaya, uyanık olmaya, İslâm’ı yaşamaya, İslâm’a adapte olmaya teşvik ediyor. Bizim yapmak istediğimiz bu. Eğer hep cennet benim diyorsak,

cennet kimin biliyoruz biz: Cennet Allah diyenin, cennet Rasulullah diyenin, cennet Kur'an yolunda olanın, cennet Kur'an yolunda ölenin! Kabul de mutlaka değil yalnız. Hem mülâhazat (düşünce) hanesi açık. Hep tolerans var. Hepimiz umut ediyoruz ama hiç kimse emin değil.

İslâm'da biliyorsun havf ve reca var. Nedir bu? Umut ve korku demek. İslâm'da bunlar mutlaka lazım. En âlim, abid, en mürşit kim varsa hepsi bu kaidenin içindedir kardeşim. Korku ve umut; havf ve reca! Kırk yaşına kadar İslâm'da havf galiptir. Havf, korku demektir. Kırk yaşına kadar İslâm'da havf galiptir! Korku galiptir! Nefsin tasallutu ve tecavüzü daha çok vuku bulduğu için. Daha güçlü geldiği için, daha dayanılmaz noktalara çektiği için. Havf mâliktir kırkına kadar. Kırkıktan sonra umut galiptir, havf zayıftır. Kırkıktan sonra nefsin tasallutu, tecavüzü daha bir aza inermiş. Daha bir tolerans tanımış, daha bir zayıflarmış. Ama bütün bunlara rağmen son dakikaya diyor; hangi yaşta olursan ol, son dakikaya kadar nefsini cendere altına al.

Sen nefsin emrinde yaşama, nefsi emrinde yaşat. Çünkü nefse ölüm yok kardeşim, ta ki son nefese kadar. "Küllü nefsin zaiketül mevt" diyor kanun. Cenab-ı Hakk'ın emri. Kur'an bu, ayet bu. Bütün nefisler ölüm acısı tadacaktır. Demek ki ölüm nefislere veriliyor. Ama mükafatlar ve mücazatlar muhaciseyesinde (sonucu olarak) mükafatlar da nefislere veriliyor.

Adam diyor ki benim izzetinefsim var. Kardeşim nefsin izzeti olmaz. Nefsin zilleti olur. Her zillet girişte, her tokat yiyişte, her inkisara (kırılma) uğrayışta nefse bir makam, bir mertebe verilir. Nefsin izzeti orada.

Kenan Rifai Hazretleri vardı. Mübareğin bir eseri geçti elimize bizim. O Kadiri, Rufai çalışıyordu. Tarikattan bahsetmek değil niyetim de büyüklerden, hatırı sayılır insanlardan birisiydi mübarek. Bir gün birisi ona hakaret etmiş, tahkir, tezkir etmiş. O da sükût etmiş.

-Yav demiş, üstadım; bu kadar ağır laflara karşı, tahkir, tezkire karşılık, bu kadar küçülmeye, aşağı görülmeye karşılık neden sükût ettin sen de izzetinefs yok mu ya demiş?

Verdiği cevabın güzelliğine:

- Çok güzel de demiş, bende nefsin kendisi yok ki izzeti olsun.
Bende nefsin kendisi yok ki izzeti olsun!

Makamlar nefislere veriliyor kardeşim. O bize binerse, şimdi bir platform tasavvur ediniz. Bir masa, platform dediysen. Bir merdiven aşağıya doğru kurulu, bir merdiven yukarıya doğru kurulu. Eğer nefis bize binerse o nefis bizi aşağılara doğru, okyanusların derinlerine doğru indirir, gider, kimsenin haberi olmaz. Çünkü nefsi hükümfermadır artık. Söz ondadır artık. O, mutlaka orada hakimdir. Benim dediğim olacak noktasına gelmiştir artık. İtiraz kabul etmez noktaya gelmiştir artık. Onun emri geçer orada artık. Nefs-i emmare bu. Nefs-i emmare! Ama nefs-i emarenin de aşağıdan aşağısı var. Bizi çeken var. Nefs-i emmareden kurtulamayanlar dolu. Hiçbirimiz nefs-i emmareden kurtuldum diyemeyiz. Ama nefs-i emmarenin verdiği zararlar çok değişik. Birisini cehennemine gayya kuyusuna atıyor; birisini bir çekiyor, bir bırakıyor, bir koyuveriyor, bir bırakıyor... O da nasıl? Daha az günah işleyenler, biraz daha Allah'ı düşünenler, biraz daha içtinap edenler (çekinenler), biraz daha korkulu yaşayanlar. Ne diyor o mübarek Hz. Ömer "Bu hayatı buz üstünde yürüyor gibi yaşayınız." diyor. Başka bir zât da diken üstünde yaşıyor gibi yaşayınız, diyor. Bütün bunlar bize ithaf, bize emir, bize tavsiye. Bir elimiz yağda, bir elimiz balda "cennet benim" diyemeyiz kardeşim. Biraz fedakâr olacağız. Biraz kendimiz İslâm'a adapte olacağız kardeşim. Biraz fedakâr olacağız derken acılara, ızdıraplara, uykusuzluklara, elemelere, kederlere, imtihanlara hazırlıklı olacağız kardeşim. Nükte babında söylüyorum. Adamın birisi bir günah işlemiş. Demişler ki:

-Ya bunun cezasını sen kırk güne varmadan çekersin.

Adam oradan ayrılmış yirmi adım, otuz adım gitmiş bir çukurun içine düşmüş. Hemen çekmişler, çıkarmışlar ama eli, kolu kırılmış.

-Hani yav, demiş; kırk gün sonra çekecektim bunu.

Gülmüşler:

- Bu kırk gün önce işlediğin suçun cezası.

Ya böyle kayıtlar hiç, hiç silinmiyor. Mücazatlar, mükafatlar hiç kaybolmuyor Allah'ın defterinde. Hatta ki hulusi kalp ile hulusi cenap ile aman dedik, tövbe istiğfar ettik. O zaman kapılar açılıyor. Birisi diyor ki

Allah'ın tövbe kapıları ne zaman kapanır? Allah'ın tövbe kapıları 'Haled-i nezihe'de kapanıyor. "Haled-i nezihe" ne demek? Şimdi bizim Tirelilerin deyimiyle sekeratta. Makamı gösteriliyor artık orada. Cennet, cehennem nereye gidecekse artık son nefesi vermek üzere sekerat anı. Haled-i nezih. Orada ne kadar tövbe etsek olmuyor artık. Oraya varmadan evvel, ne diyor bak Allah, dua ediniz diyor.

Ben beni bırakmadan sen beni bırakma Ya Rabbi. Ne güzel. Şimdi biz diyoruz ki bunu cemiileştiriyoruz. Biz bizi bırakmadan sen bizi bırakma Ya Rabbi. Şimdi biz derken eskiden bir, iki, üç çoğul vardı. Şimdi tek ve çoğul var. Biz o çoğulu topyekün ele alıyoruz. Ya Rabbi, biz bizi bırakmadan sen bizi bırakma Ya Rabbi. Kendi korumana al, kendi himayene, kendi şemsiyene al Ya Rabbi. Biz günahkârız, zavallıyız, kusurluyuz, biz aciziz, asiyiz, biz senin yardımın olmasa perperişanız ya Rabbi. Âlem-i İslâm adına, kendimiz adına, Ya Rabbi bizi kendi yardımına, bizi kanadının altına al Ya Rabbi. Bizi himayene al Ya Rabbi.

Ya O'nunla birlikte olmanın zevkini tatmak lazım kardeşim. O bizim tevazumuzun eseri. Ama tevazu derken ben hep şunu düşünüyorum. Eğer tevazuluk bir hâlimiz varsa o zaman tevazuya inelim. Zaten tevazuunun kendisiyiz. Düşünen bir insan için tefekkür, eden bir insan için tevazunun en alt kademesindeyiz zaten. Biz hangi dereleri, dağları, tepeleri yarattık da tevazuya ineceğiz yav! Biz zaten tevazunun içindeyiz. Tevazu bizim özümüz. Tevazu bizim imanımız. Tevazu bizim ihlâsımız. Tevazu bizim yolumuz. Tevazu bizim geleceğimiz, geçmişimiz. Tevazu... Kafayı dikme kardeşim!

Geçenlerde bir siyasi adam şey dedi. Çok hoşuma gitti de onu söylüyorum ben. "Biz dik dururuz ama diklenmeyiz." Ne güzel bir laf. Sanki birbirinin aynı gibi iki kelime. Öyle ben diyor ki birbirinden ama birbirinden o kadar farklı ki, nüansları bir fark. Koca bir fark! Dereler, tepeler arası bir fark. "Biz dik dururuz." Nedir? Vakur sahibi olarak yaşarız. El etek öpmeyiz. Kullardan, halktan bir şey beklemeyiz. Biz küçülmeyiz, nefsimiz için aşağılanmayız, aşağılara düşmeyiz. Vakur sahibi olur, vakur yaşarız. Bu, dik durmak bu! Öteki ne diyor? "Dik dururuz ama diklenmeyiz" Diklenmek ne? Küstahlık. Herkese tepeden

bakmak, aşığlamak, şuna, şuna, şuna o kim oluyor demek. Bunlar ahlâkın en aşağı kademesindeki işler. Allah'a sığınırız.

Hep ahlâkîhamideden bahsediyoruz. Bütün kıldığımız namazlar, bütün tuttuğumuz oruçlar, bütün verdiğimiz zekâtlar, bütün yaptığımız iyilikler, bütün haseneler... Bizi eğer güzel ahlâka götürmüyorsa, güzel ahlâka yaklaştırmıyorsa, bizi günele doğru, Hakk'ın rızası olan peygamber ahlâkına doğru götürmüyorsa o imanlar, o ihlâslar silkelenmeli, diyor kitap. Onlar temizlenmeli. Onlar toz toprağa bürünmüş, diyor. O verdiğiniz emeklere yazıklar olsun, diyor. Biz güzel ahlâkın arayıcısıyız kardeşim. Biz güzel ahlâkın dilencisiyiz kardeşim. O da kimin kapısında Rabbimin kapısında. Güzel ahlâk bizim için nedir? En önde giden nokta Rasulullah'ın ahlâkıdır. Hz. Aişe validemize soruyorlar. Diyorlar ki:

-Ya Aişe, bize iki cihan serverinin, gönlümüzün tacı, iki cihan serverinin ahlâkından bahseder misiniz?

- Haa diyor, siz Kur'an okumaz mısınız?

- Okuruz.

- İşte onun ahlâkı Kur'an'ın ta kendisidir, diyor.

Kur'an'ın kendisi bizim ahlâkımız olmalı. Bizim yolumuz olmalı. Bizim işimiz olmalı. Bizim özümüz olmalı. Kur'an her şeyimiz. Ama bir Kur'an kabul de onun tatbikçisi var: Hz. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem. Onun işaretçisi var, onun izahçısı var. Onun yanında hadis-i şerifler var. Hepsî başımızın tacıdır. Ama ayet-i kerime mutlaka Allah'ın emridir. Onun etrafına pervane oluruz. Onun yoluna kurban oluruz. Onun yoluna her şeyimiz feda oluyor. Biz böyle Müslümanlık istiyoruz. Biz doğruyu ve güzeli bulma... (o esnada ezan okunuyor) kısaca kesiverelim.

Doğruyu ve güzeli bulma bahsinde hassas, deli gibiyiz. Ne demiş geçmiş mübarekler, sahabeyi kiramdan bazıları. Bahsediyorlar, şimdiki nesile. Filanca şöyle yaşamış, onlar olsa ne yapardı? Onlar gelseydi, bunlar Müslüman değil, derlerdi, bizler için. Bakınız, hükmün ağırlığına bakınız kardeşim. Sahabeyi kiram bizim için ne düşünecek bakınız. Ben size ölçü veriyorum. Sahabeyi kiram bizim için Müslüman değil derlerdi,

diyor! Bakınız! Peki onlar için biz ne diyoruz? Haa siz onların çağına yetişseydiniz, siz onların demine vursaydınız, bunlar deli derdiniz. Delicesine vermişler kendilerini dine. Ahlâk şudur, İslâm budur, Peygamber budur, Rasulullah'ın emirleri budur. Şefaât budur. Kendilerine umde saymışlar. Kendilerine hedef saymışlar. Onunla yoğrulmuşlar, yaşamışlar; onunla ölmüşler. Farkımız burada. Biz onlar gibi olamadysak onların yolunda oluruz, yolunda olamadysak yolunda ölürüz kardeşim.

Essalatu vesselâmu aleyke Ya Rasullullah, Essalatu vesselâmu aleyke Ya Habiballah, Essalatu vesselâmu aleyke Ya Seyyidel Evveline Vel Âhirin. Vel hamdüllillahi Rabbil Âlemin.

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi, mâliki, hâlıkı olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa (s.a.v) kalplerimizin nuru, başlarımızın tacı, iki cihan serveri Muhammed Mustafa (s.a.v) Efendimiz'in hatırı için Ya Rabbi, ezan-ı Muhammedî hatırı için Ya Rabbim, Kabetullah hatırı için Ya Rabbi, Ravzayı Mutahhara hatırı için ya Rabbim, şu günlerin mübarek hatırı için ya Rabbim, şu saatlerin özel hatırı için Ya Rabbim. Dünyevi, uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırıver ve güzelleştiriver. Hayırlı eyle ve hibe eyle Ya Allah'ım. Bizi iki cihanda aziz eyle Ya Rabbim.

Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi koru Ya Rabbi.

Maddi ve manevi bütün felaketlerden, şerlerden, kazalardan, belalardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arzi felaketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlâksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftiralarından, büyülerden, sihirlerden, zinalardan ve acılardan bizi koru Ya Rabbi. Bütün dünyadaki din kardeşlerimizi ve Çeçen kardeşlerimizi, Afgan kardeşlerimizi, Filistinli kardeşlerimizi, Iraklı kardeşlerimizi, Bosnalı kardeşlerimizi, Güney Asyalı kardeşlerimizi; dünyada zorda ve darda olan bütün kardeşlerimizi kolaylıklara ve güzelliklere ulaştır Ya Rabbim ve onların üzerindeki kara bulutları dağıtıver Ya Rabbim. Onları da aydınlık yollara, nurların içine itiver Ya Rabbim. Rızıklarını bol eyle Ya

Rabbim. Can emniyetleri yok Allah'ım, gıdaları yok Allah'ım, ilaçları yok, onlara müzahir ol (arka çık), bize de yardımcı ol, muradlarımıza erdir Ya Rabbim. Hem dünyada hem ahirette saadetliklere, selâmetliklere erdir Ya Rabbim.

Cebimize, hanemize, soframıza Halil İbrahim bereketleri ver. Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamd-ü senalar olsun, olmayanlara da, bulmayanlara da lütfeyle Allah'ım.

Bize iman-ı kâmil, aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye ve sırrı ilâhiye, kalbi selim ve ihlâs ve huzur ve sağlık ve selâmet ve saadet ve bereket, şifalar ve şifalar, ve sağlıklar ve sağlıklar lütfeyle Allah'ım. Şu açılan ellerimizi ve yalvaran dillerimizi geri çevirme Allah'ım. Şurada açılan ellerimizi, yalvaran dillerimizi yüzümüze sürmeden, yüzümüze götürmeden, şurada oturan cemaati Müsliminin ve herhangi bir sebeple hazır bulunamayan din kardeşlerimizi muradlarımıza erdiriver Allah'ım. Helâl olan, meşru olan, güzel olan muradlarımızı şu anda, şu saniyede ol deyiver olsun Ya Rabbim. Sen ol dedin bir kere var oldu bütün cihan, sen Ya Rabbim ol deyiver olsun Ya Rabbim. Kadiri mutlaksın Ya Rabbim. Elimizi yüzümüze sürmeden şurada müjdelerimizi almış olarak kalkalım Ya Rabbim. Sen bizi bağışla Ya Rabbi.

Affedicisin, lütfedicisin, hıfzedicisin, hidayet edicisin Ya Rabbim. En güzel şeyleri, en güzel şekilde vericisin. Lütfen Allah'ım bizi bağışla Allah'ım. Sizden en büyük umudumuz rızaullahındır, cemâlindir Ya Rabbim. En yüce makamlar onları görmüşüz Ya Rabbim. Tabi ki yedi nefsin en yukarısında nefs-i aşkiye var. Bize o nefs-i aşkiyeye tattırmayı nasip eyle Ya Rabbim. Bizi bağışlayıver Allah'ım. Zavallıyız, aciziz, kusurluyuz. Sen bize rahmet nazarınla bakmazsan, hâlimiz hâl-i pürmelâl olur Ya Rabbim. Senin rahmet nazarın zaten hedefimizdir. Ya Rabbim o rahmet nazarından bizi selâmete, güzelliklere erdir Allah'ım.

Sübhane rabbike rabbil izzeti amma yasifun ve selâmün alel mursalın velhamdülillahi rabbil âlemin.

Şunu da arz etmek isterim ki hastalara şifa, dertlilere deva, borçlulara eda, na-murad olanları ber-murad eyle Ya Rabbim. Bayrağımızı, yurdumuzu, milletimizi, mukaddesatımızı, göklerde eyle

Allah'ım, zirvelerde eyle Allah'ım. İzmihlâl verme Ya Rabbim. El Fatiha.

13 Haziran 2008 Cuma Sohbeti

Üstünde değer ifade eden bir gün. Bunu böyle bilin. Cumaya perşembenin akşamından itibaren hazırlanın çünkü akşam, cuma akşamı. Bir gün evvelden başlar, cuma akşamıdır. Harikulade bir olaylar manzumesi zincir gibi gözünüzün önüne gelir. Biraz mesafe aldysanız o gün fevkaladelikler yaşarsınız. O gün namütenahi hâller yaşarsınız. Bunlar için demiyorum ama güzel ahlâk için, Allah'ın dediği gibi olabilmek için cumayı perşembeden karşıyalalım kardeşim. Boy abdesti alalım. Boy abdestiyle cumaya gelmek, mümkünse öyle yapalım inşallah. Demin söyledim tabi bizi bu rüzgarlar, bu hastalıklar etkiliyor tabi. Biz hassas bir bünyeye sahibiz. Ben onu cuma sabahı yapsam bile ancak öğleye kadar kendimi toparlayabiliyorum, fakat hemen boy abdesti alıp da cumaya gelemiyorum. Binaenaleyh sağlıklı olanlarımız bunu yapsınlar. Biz bunu çok yaptık çünkü. Allah kabul eder inşallah.

Binaenaleyh demin dedim bir de şu mesele vardı. Bakınız, Mevlâna Hazretleri buyuruyor “Hışım, şehvet ve hırs rüzgarı namaz ehli olmayanda siler, süpürür.” Namaz ehli olanda tesir eder ama silip süpüremez. Namaz, biraz da bir frendir. Bir dur deme müessesesidir. Biraz koruma müessesesidir. Bu rüzgarda namaz kılmayanların imanını, “ihlâsım var” dese de, açıkta yanan mum gibidir kardeşim. Ufacık bir rüzgar, ufacık bir meltem o güzelliği söndürür. O güzelliğin nurunu alıverir, götürür. Ama namaz kılanlarda bu vâki olamaz. Ne diyor bak, “Hışım, şehvet, hırs rüzgarı” Hışım ne ya? Hışım dehşet ya! Hışım, şiddet ya! Hışım, tahşidat yav! Hışım nefis yav! Hışım terör yav! Bunlar Müslümanın hayatında olmaması lazım gelen şeyler. Ama size anlattım, o adam sevdiğimiz bir adamdı. Yine gönlümüzde yeri vardır. Ama o hacı, hoca sıfatı altında bize ne küfürler etti. Bizi çok müteessir etti. Çok müteellim (elemli) etti. Beni çok tesir altında bıraktı. Olmamak lazım. Bir Müslümanın hayatında güzellikler altında namazlar, abdestler, o teheccüdler, o zekâtlar, haclar bizi günele doğru götürmüyorsa Rasulullah'ın tavsiye ettiği gibi, nasihat ettiği gibi güzel ahlâka doğru götürmüyorsa silkelememiz lazım o iman! Silkelememiz lazım o ihlâs! Bize, güzel ahlâkla başlamak lazım. O da namazsız ve abdestsiz olmuyor.

Nice masonlar var, nice komünistler var, nice İslâm dışı unsurlar var yüksek ahlâk sahibi. O da onlara fayda etmiyor. Namazsız, İslâm'sız olmuyor. Müterafık (birlikte) olacak kardeşim. İman ve İslâm ahlâkla müterafık olacak. Yan yana yürüyecek. Hepsi bir olacak. Biri var, biri yoksa o zâtta, o amelin sahibinde noksanlıklar vardır. Kendimizi toparlayalım kardeşim. Kendimizi çekelim, çevirelim kardeşim.

Geçen hafta yine aşağıda böyle söyledim. Ya bugün Allah aşkına kafanızı yastığa koyduğunuzda bir tefekkür edin ya! Allah rızası için “Bugün ne yaptım?” deyiniz. Namaz kıydın, oruç tuttum... Onlar borçlarımız olan şeyler. Allah için ne yaptın? Allah için güzel ahlâkın umdelerinden, numunelerinden misaller koymalıyız ortaya. Hayatımızda o misallerden, örnekler koymalıyız ortaya. Sevgiler, şefkatler muhaciyesinde, merhametler muhaciyesinde, sahavet muhaciyesinde güzel şeyler koymalıyız. Koyamıyorsak orada da noksanlığımız vardır. Yani müterafık yürüyecek. Amel ve iman.

Onlar da imansız iseler niceleri var hep iyi hâl üzereler. Masonlar tanıyorum ben efendim, din dışı unsurlar tanıyorum ben, şunlar şunlar şunlar şunlar ... Alışverişleri doğru dürüst, güzeller, hâlleri biraz daha şöyle, biraz daha böyle İslâm'a yakın durumlarda. İslâm ahlâkıyla ahlâklanmış olabilirler ama İslâm'a gönül vermemişlerdir. Onlar da hüsrandır kardeşim. Bunu her zaman söylüyorum Edison ne durumda? Evet diyor ki kitap “İnsanların en hayırlısı, insanlara en faydalı olandır.” Güzel ama bu İslâm çerçevesi içinde olunca değer ifade ediyor. İslâm'ı dışlamış insanlar. Bilemem son nefesinde nedir, ne değildir. Eğer Allah onun hizmetini Hak yolunda, insanlara hizmet yolunda, güzellikler yolunda manzumesi olarak kabul ettiyse defterine güzellikler yazdıysa iman telkin eder. İman, ihsan telkin eder Allah. Son nefesinde iman ile müterafık değilse imanla mücehhez (donanımlı) değilse, imansız gittiyse onu hiç, hiç kimse kurtaramaz. İman ve ihlâs yan yana yürüyen şeyler; iman, ibadet yan yana yürüyen şeyler. Biri noksan olunca olmuyor kardeşim. Hep güzellikler hep İslâm'ın kabul ettiği, tasdik ettiği, tavsiye ettiği, büyüklerin nasihat ettiği şeyler bizde vücut bulacak. Hayatımıza adapte olacak kardeşim veyahut hayatımız bu güzel umdeler üzere hakim olacak, yürüyecek ve güzelliklere erecek kardeşim. Yani kuru kuru, şu kuru kuru, bu kuru kuru olmuyor. Kuru kuru olmasın, güzelliklerle dolu

olsun. Hayatımız İslâm ile yoğrulmuş olsun. İslâm ile hemhâl olsun. Bütün güzellikler hayatımızı dolduruyor olsun.

Hele biraz ileri yaşlardaki kardeşlerimiz daha çok çekidüzen vermek durumundayız kendimize. Evet ölümün yaşla alâkası yok ama daha bir yakın gibi oluyor insan. Neden? Hafv ve reca. Taksim etmiş. Kırkına kadar hafv galip, umut az. Kırkından sonra umut galip, hafv az. Neden demiş bunu? Kırkına kadar nefsin ve şeytanın tasallutu, tecavüzü biraz daha gözle görülür, elle tutulur halde. Hemen böyle hayatı kaplar bir durum arz ediyor. Hayatımızı kaplayamaz da öyle bir durum arz ediyor. Binaenaleyh kırkına kadar ki hayatımız içerisinde bize tasallutlar, tecavüzler daha çok olacak. Nefsin engellemesi çok daha keskin olacak, çok daha vahim olacak. Bunlar hep alimlerin, abidlerin, zahidlerin, mürşitlerin, hatta içtihat sahiplerinin söylediği sözler. Demek ki kırkına kadarki olanlar, genç kardeşlerimiz daha çok dikkatli olacaklar, daha çok hassas olacaklar, daha çok temkinli olacaklar, daha çok tedbirli olacaklar. Ha kırkından sonra koyuverecekler mi? Hayır. Ama kırkından sonra inşaallah-u Teâlâ nefsin tasallutu, tecavüzleri, engellemeleri, biraz azalıyor. Gençlere müterafik oluyor artık. Sonuna kadar, hayatın sonuna kadar nefis devam edecek. Nefsin itirazı devam edecek. Ne diyor bak: “Küllü nefsin zaikatül mevt” Ayet-i kerime biliyorsunuz. “Bütün nefisler ölüm acısını tadacaktır.” O gün gelene kadar, o acı nefsi, o nefsin acısı bizi Allah’ın huzuruna çıkarana kadar. Biz kendimizi çekip çevireceğiz kardeşim. Yaşlı, genç hiç tanımıyor. Bak şimdi bazı noktalarda yaşlıları daha ayıp şeyle teklif ediliyor daha ayıp hale getiriyor. Ne diyor bak! Zina eden yaşlı insan diyor bak! Zina herkese haram. Herkese yasak fakat yaşlı bir insan zina yaparsa bakınız kardeşim. Katlanıyor, kaç kat oluyor. Allah’ın gücüne gidiyor. Gayretullaha dokunuyor. Allah rahatsız oluyor. Bakınız burada da yaşlılara daha bir ağır hücum var. Daha bir tehacüm (hücum) var. Nasıl? Daha çok dikkatli olmak lazım. Zinadan daha çok kaçınmak lazım. Haramdan daha çok kaçınmak lazım. Dikkatli olmak lazım. O emirler, o yasaklar önümüze dökülmesi lazım bütün mevcudiyetiyle. Bunu hissetmemiz lazım. İmanımızın, ihlâsımızın bizi alıkoyması lazım. Zina yapan ihtiyar, yaşlı insan, diyor bak. Zina yapan gençler de muaf değil. Onlar müstağni değil. Ama daha ağır, daha ağır, kat kat ağır cezalar zina yapan yaşlı Müslümanların olur mu ya? Bunlar

hep bize örnekler, ibretler. Kötüden ibret, iyiden örnek alabiliyor muyuz kardeşim?

Şuradan, cumadan şimdi çıkınca hayatımızı aynen eskisi gibi hiçbir şey duymamış gibi, hiçbir şey görmemiş gibi, yapmamış gibi böyle sıradan mâlâyânî, mâsivâ üzere devam ettiriyorsak, biz bu toplantıdan da, bu kelimeden de bir şey alamamışız. Boşa konuşuyoruz. Ben geçen hafta bunu da söyledim aşağıdaki camide. Eğer bir şey almıyorsak, eğer bu camiden girdiğimiz gibi aynen çıkıyorsanız bir nüans, bir fark, bir güzellik, bir iyiye doğru gidiş, içinizde bir nur, küçük bir fark meydana gelmiyorsa eğer o zaman ihlâsızlık bizde. Diyorum ben, “Biz, demek söylediğimiz gibi yaşayamıyoruz.” Biz söylediğimizi yapamıyoruz o zaman ama bir iz kalsın isteriz. Bir hizmetimiz olsun isteriz.

Emr-i bil maruf nehy-i anil münker yalnız alimlerin, abidlerin, zahidlerin, mürşitlerin, şunların, bunların işi değil ya. Bu bütün kardeşlerimizin işi. Birbirimizi hep iyiye doğru, güzele doğru çekmeye mecburuz. İyiye doğru davet etmeye mecburuz kardeşim. Komşundur, yakınıdır, akrabandır, dostundur, şöyle yakınıdır, böyle merhamet ettiğin insanındır... Onlara bir güzel teklif götüreceğiz kardeşim. Namazdan uzak iseler, ahlâk-ı hamîdiye noktasından uzak iseler, onlara güzellikler muhaciyesinde incitmeden, tahkir, tezhîp etmeden, izzetinefislerini kırmadan...

Hani nefsin izzeti olmaz da. Nefsin izzeti olmaz. Ben bunu kabul etmiyorum zaten. Nefsin zilleti olur, nefsin izzeti olmaz. Nasıl olur? Her zillete girişinde, her dayak yiyişinde, her horlanışta, her küçük küçüklenişte, her aşağılanışta bir mertebe verilir nefse. Demek ki nedir? Nefsin izzeti zilletindedir. Ama izzet-i nefis lafı da var ortada.

İstanbul’da bir zât vardı. Kenan Rifai. Mevlevî şeyhi. Mübarek, çok böyle üstün meziyetlere sahip. Arkadaşları, evlatlarıyla konuşuyor. Birisi gelmiş onu tahkir, tezhîp etmiş. Geçen de söyledim. Bu da bize büyük bir örnektir, büyük bir ibrettir. Tahkir, tezhîp etmiş bir zât arkadaşlarının yanında. Sıkılmışlar bir şey söylecekler, söyleyememişler.

- Aman hocam, biz delirdik ya! Sen sükût eder durumdasın. Hepsini kabul eder durumdasın. Onun söyledikleri kötülüklerden sen de zerresi yok. Sende izzetinefis yok mu ya hocam, demişler.

Gülmüş mübarek. Aaa! Mübarek, kurban olayım. Bastığı yerlerin tozu olayım inşallah. Kenan Rifai Hz. İstanbulluların çok iyi bildiği, mâna hayatının çok zengin bir siması.

- Çocuklar, demiş. İzzetnefisten bahsediyorsunuz, demiş. Bizde nefis kalmadı ki izzeti olsun, demiş.

Güzelliğe bak. Artık o son aşamaya gelmiş. Hepsini tamamlamış, gitmiş. Mertebeleri, nefis merhalelerini aşmış da tabi o yedinci kademededen sonra bir de nefis-i aşkiye var. Nefis-i aşkiye var. O, orada. Ama bizi çoktan aşan, bizim gibi zavallıların taa uzaktan bakan, baktığımız mertebeler bunlar. Zaten makam, mertebe aramıyoruz. Allah'ın rızasını arıyoruz. Bizi o rızadan, Resullulah'ın şefaatlerden Rabbim mahrum bırakmasın inşallah.

Kenan Rifai. Bakınız. Siz nefisten bahsediyorsunuz ama demiş bizde nefis kalmadı ki izzeti olsun. Nefsin izzeti olmaz zaten kardeşim. Nefsin zilleti olur. Nefis her zillette bir izzet kazanır. Nefsi, o zaman ona itibar etmiş oluruz. Onun dediği gibi olmaya gayret etmiş oluruz ve yanlışlıklar muhaciyesine gireriz. Öyle olmasın inşallah. Nefis terbiye edilmek için bize verildi. İllâ bir kademe konmuş. Bu kademeler bizi Allah'a yaklaştıran kademelerdir. O'na nasıl yaklaştıracak bizi? Ona itirazımız derecesince.

Nefsini bilen Rabbini bildi, diyor. Bak, çok güzel bir şey bu. Nefsini bilen Rabbini bildi, diyor. Ses nerden kardeşim? Bu temayül nerden kardeşim? Bu içimdeki arzu, bu yaptığım iş nerden temelleniyor? Nerden nemalanıyor? Beni nerden rahatsız ediyor, nerden yola çıkıyor, yola koymaya veya yoldan çıkarmaya zorluyor? Oradan bileceğiz kardeşim. Nefsini bilen Rabbini bildi. Beni çok enterese ediyor bu ayet. Bütün bir hayatın ifadesi gibi geliyor. Nefsini bilen Rabbini bildi. Hani nefsimizi bilelim. Nefisten gelenle Hak'tan geleni ayırt edelim kardeşim. Bunun mutlaka bilincinde olalım, Allah'ın rızasına böylece ulaşalım inşallah.

Bak ne diyor: “Hışım, şehvet ve hırs rüzgarı, şehvetle beraber.” Gençlerde var da yaşlılarda yok mu? Var ama tabi şehvet illâki kadın, erkek münasebeti değil. Şehvet aşırılık, şehvet Allah'ın dışında varlıklara veya hayal edilen şeylere gönül bağı kurmak, gönül bağlamak. İleri

derecede onunla hemhâl olmak. Onun esiri olmuş gibi yaşamak. Ona büyük payeler vermek. Şehvet bu ya. Şehvet illâki kadın, erkek münasebeti değil kardeşim. Allah'tan gayrısına duyulan bütün şiddetli arzular şehvettir kardeşim. Allah'tan, Allah'ın rızasından gayrısına duyulan bütün arzular, muradlar şehvettir kardeşim. Şehvet illâki şu değil; kadın, erkek yok yav. Kadınlar için, kadın erkek için tabi ama yalnız o değil. Şehvet; Allah'ın rızasından gayri şeyler için, içinde yanan ateştir. Seni cehenneme götüreceğ olan ateştir. Allah korusun. Sen o şehvetten geri dönmezsen o şehvet seni arzu ettiği noktaya doğru sürükleyip götürüyorsa eğer, o cinayeti işlettiriyorlarsa eğer, cinayet!

İllâ kadın erkek münasebeti değil. Tekrar tekrar söylüyorum. Çok murad ediyorsun bir şeyi ya. O kadar arzu ediyorsun ki gözünde her şeyler siliniyor. Ne namazlar, ne abdestler, ne Allah'ın rızası, ne peygamberin şefaati, ne güzel ahlâk, ne şu, ne bu, ne maneviyat... İçinde kalmıyor artık. Hedefin o oluyor. Ondan başkasını gözün görmez oluyor. Şehvet bu kardeşim. Artık onunla hemhâl oluyorsun; onunla yatıyorsun, onunla kalkıyorsun. Seni kasıp kavuruyor o his. Farkında değilsin. Senin en kıymetli yönlerini, en kıymetli yerlerini alıp götürüyor o his. O şehvet hissi. Farkında değilsin. Kimisinin parada, kimisinin şanda, şöhrette, kimisinin kadında, kimisinin şunda, kimisinin bunda, kimisinin zenginlikte... Çeşitli şekilde tezahür ediyor kardeşim. Tekevvün ediyor (oluşuyor), vücut buluyor kardeşim. Çekip çevirin kendinizi kardeşim. Çekip çevirelim kardeşim! O şehvet duyguları...

Çok kıymetli kardeşimiz vardı. Bir gün abimle beraber camiden çıktık. Şöyle bir dolanalım dedik. İkinci namazından sonra iki, üç sene evvel. Bir yerde bir bina yaptırmış. Bizi yavaş yavaş oraya götürmüş. Biz farkına varmadık. Bir bina yaptırmış olduğunu da bilmiyorduk. Bak, dedi. Şu bina benim, dedi. Tam önüne gelmişiz. Üç katlı, çok güzel bir bina yaptırmış. Allah gönendirsin. Hala sağ o kardeşimiz. Fakat öylesine kendini vermiş ki -güzel bir kardeşimiz, dindar bir kardeşimiz, hacı bir kardeşimiz- bu artık anlatıyor, bitiremiyor: "Şu çeşmeyi koydurdum. Mermeri oluklar yaptırdım. Efendim balkonda şu lüks döşemeyi koydum. Yatak odasında şöyle, oturma odasında böyle... Anlatıyor, anlatıyor, anlatıyor... O zaman içimden bir ses geldi haddim olmayarak. Günahların en büyüğü bizde haşa. Ayırmıyorum vallahi. Ama o anda içime gelen şey bu: "Ya Rabbi, iyi ki bu bina bizim değil. Ya Rabbi, iyi ki bu binayı bana

vermemişsin. Ben de bununla hemhâl olacaksam, bununla iştiğal edeceksam, bununla gönlümü yoracaksam, bununla dolu dolu olacaksam, bununla seni unutacaksam, Ya Rabbi ben böyle bina istemiyorum, böyle lüks istemiyorum, böyle konfor da istemiyorum.” Böyle bina yaptırmayın mânasına değil bu. Kendinizi çekip çevirin, teslim olmayın yani. Bu şehvettir. Bu dünyaya duyulan şehvettir yani. O binaya teslim olmaktır. O binanın gözünde, gönlünde, yeri; gönlünde en derin köşelerinde, hayatının her zerresinde hakimiyet kurmuş olma şeklidir. Allah korusun. Çekelim, çevirelim ya! Lütfen nefsimize hakim olalım. Kendimize hakim olalım. Aman, yalvaralım, yakaralım, bizi kendi kapından başka kapıya düşürme Ya Rabbi. Bizi öyle kapılara düşmekten sen koru Ya Rabbi diyelim. Hakikaten o gün çok çok şükrettim. Ya Rabbi o bina benim değil. Zaten bizim hâlimiz yok, vaktimiz yok. Ya vaktim olsaydı, ya hâlim olsaydı, ya bende bina aşkı, içimde tezahür etseydi, tecelli etseydi, ne kadar üzüldüm veyahut farkına varmazdım, yanardım. Yanar giderdim! Biz gene o abiyle, gene kendisiyle oturduk, çay içtik de böyle böyle yandan, köşeden dokundura dokundura bir şeyler anlatmaya gayret ettik. Anladı bence. Tabi resmen muhatap olmadım. Resmen şu hâlin karşılığıdır demedim de dolandırdım lafı. Böyle dolaylı şekilde bir şey anlattık, adam anladı. Adam anladı. Binaenaleyh bina yaptırmak haram değil, evler yapmak haram değil. Ama onu şehvete dönüştürmek, onu tutkuya dönüştürmek yasak.

Hâl üzere olacağız kardeşim. Allah’ı unutmadan her şeyler ikinci planda kalacak kardeşim. Allah değdiğimiz zaman kâinat yerinden oynayacak. O’nunla ancak mümkün kardeşim. O’nun adı olmadan, O’nun varlığı tescil olunmadan, gönlümüze O’nun varlığı tecelli etmeden, başka hiçbir şeyin değer ifade etmiyor kardeşim.

Allah bir diyor ama Allah iki, Allah üç, Allah beş... Hanımlarımız, evlatlarımız, mallarımız, efendim işte şimdi dedim şehvetlerimiz, şunlar şunlar.... Allah’tan evvel geliyor hayatımızda yaşadıklarımız. Onları silelim. Bunların incelemesini, tahlilini yapalım gönlümüzde. Her gün, akşam yastığa başımızı koyduğumuz zaman, bunu bir abi olarak size tavsiye ediyorum haddim olmayarak, her gün besmele çekip başınızı yastığa koyduğumuz zaman lütfen bir tefekkür edin, bir düşünün lütfen: “Bugün Allah için ne yaptın?” Lütfen. O zaman anlayacağız ki biz, Allah için yaptığımız bir hâlimiz yok. Bizim Allah

için yapılmış pek bir amelimiz yok. Hiç yok değil de belki yok yani. Mutlaka güzellikler vardır da dolu dolu değiliz. Dolu dolu değiliz! Bunun bilinciyle hareket etmiş olalım. Azıcık bir şey okuduk, okuyamadık.

Allah cümlemizi inşaallah o tefekkürü tadanlardan, o gerçeği bulanlardan, kendine kul olanlardan, sevdiklerine evlat olanlardan eylesin.

Essalatu vesselâmu aleyke Ya Rasullullah, Essalatu vesselâmu aleyke Ya Habiballah, Essalatu vesselâmu aleyke Ya Seyyidel Evveline Vel Ahirin. Vel hamdü lillahi Rabbil Âlemin.

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin, sahibi, mâliki, hâliki olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri, Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem Efedimiz hazretlerinin mübarek hatırı için. O, seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım dediğin, sevgili Resülünün yüce hatırı için Ya Rabbim, şu açan ellerimizi, yalvaran dillerimizi, geri çevirme Allah'ım. Ya Rabbi bizi affeyle, lütfeyle, hıfz, hidayet eyle, hibe eyle Allah'ım ve iman-ı kâmil, aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırrı ilâhiye, kalbi selim ve ihlâs ve huzur ve sağlık ve saadet, bereket ve şifalar ve şifalar ve sağlıklar ve sağlıklar lütfeyle Allah'ım. Bizi bağışla Allah'ım. Maddi ve manevi bütün felaketlerden, şerlerden, kazalardan, belâlardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arzi felaketlerden bizi koru Ya Rabbim. İnşallah-ü Teâlâ, Resullullah'ın şu duasıyla inşaallah-u Teâlâ bizi cennetlere, cemallere götür Ya Rabbim. Resullullah'ın şu beş hususla ilgili duası en kıymetli duasıymış Ya Rabbim: “Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerden ve kabir azabından bizi koru Ya Rabbim.” Ya Rabbim, şu Ortadoğu'daki din kardeşlerimizi de içlerinde buldukları zor durumdan kurtar Ya Rabbi. Üzerlerindeki kara bulutları dağıtıver Ya Rabbi. Güzellikler, ihsanlar, ikramlar eyleyiver Ya Rabbim. Kusurlarını, günahlarını bağışlayıver Allah'ım. Ordumuza, yurdumuza, bayrağımıza, mukaddesatımıza, bütün kıymetli şeylerimize, bütün en değer verdiğimiz noktalara sen zeval verme Ya Rabbi. Sen yücelerde eyle Ya Rabbi. Tezellül verme Ya Rabbi. Düşman ayağını toprağımıza bastırma Ya Rabbim. Kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok ama bizim toprağımızda da gözü olanlara da fırsat verme, imkan verme Allah'ım. Onların tahakkümüne bizi düşürme Ya Rabbi. Onları bizden ırak eyle Ya

Rabbi. Onları ıslah eyle Ya Rabbim. Dünyevi, uhrevi saadetler ver Ya Rabbim. Cebimize, hanemize, soframıza Halil İbrahim bereketleri ver Allah'ım. Bize verdiğin nimetlere rızıklara hamd-ü senalar olsun. Olmayanlara, bulamayanlara lütfeyle Allah'ım. Şurada burada hazır bulunan cemaati Müslüminin dahi her türlü helâl olan, meşru olan muradlarımızı şu anda, şu saniyede ellerimizi yüzümüze vurmada Resullulah Efendimizin yüce hatırı için kabul eyleyiver Ya Rabbi. Sen yüceler yücesisin. Bir kere ol dedin kâinat var oldu Ya Rabbim. Bizim dualarımıza da ol de olsun Ya Rabbim.

Sübhone rabbike rabbil izzeti amma yasifun ve selâmün alel murselin velhamdülillahi rabbil âlemin.

El Fatiha Maassalavat.

20 Haziran 2008 Cuma Sohbeti

Bir hazineyi satan zavallı, diyor. Hazine; iman, hazine; insanlık, insanı insan yapan hususlardan biri imandır, ihlâstır, efendim güzellikler manzumesidir, hüsnü ahlâktır, ahlâk-ı hamîdedir, güzellikler, güzelliklerdir, diyor. Bunu diyor başkasının kapısına gidip de diz çöküp de izmihlâle uğrayan, aman deyip kuldan kula boyun büken bir arpaya diyor, bak! -bir arpa dediği şey bir lokma, bir dünya menfaati- bir hazineyi satan insan. Hazine o adamın değeri, o adamın içindeki, karakterindeki ve imanındaki, ihlâsındaki bütün güzellikler, haysiyet, onur, şeref... Bütün bunlar değer ifade ediyor yani. Bütün bunlar kazanımı gerektiren hususlar. Bunları bir arpa tanesine satıyor adam. Bir arpa tanesi dediği şey işte dünya menfaati. Çünkü o kadar değeri var bu dünya menfaatinin. Onu gidip başkalarının kapısından aman demek, dilemek, dilenmek, izmihlâle uğramak, efendim bir artık aşağılanmak demek, aşağılanmak, o adamdan bir şey bekliyor olmak, insandan bir şey bekliyor olmak...

Bir insan, bir insandan bir şey bekler ama mana âleminde bekliyorsa eğer, manevi noktadan bir yardım talep ediyorsa eğer, himmet ve şefaet bekliyorsa eğer, şefaet Resulullah'a ait bir iş ama şimdi burada iyi anlatmak için büyüklerin bazı himmetleri var, bazı şefaetleri var. Onları kâle almak lazım. Biz diyoruz ki şefaet olsun, himmet olsun büyüklerden vâki olduğu zaman, vuku olduğu zaman o Allah'ın bileceği iştir, diyoruz. Adam himmet et diyor, adam şefaet et diyor bize ama burada Allah'ın dediği oluyor kardeşim. Allah şefaet edenle şefaet edileni kendi çiziyor kardeşim. Kendi seçiyor. O adamın ihtiyarına, iradesine bırakmıyor. Kendi seçiyor. Kendine bırakmıyor. Eğer bir zât tasarruf alıyorsa, eğer himmet etme makamı ihraz etmiş ise onu, onun hem kendinin himmetini, hem kimlere himmet edebileceğini hazırlayan Allah. Hem kimlere himmet edeceğini bir bir, nokta nokta yazan ve çizen tespit eden Allah. Kendi başına işler olmuyor kardeşim. Binaenaleyh, hani "Dede himmet" demiş el açmış. Adam "Oğlum hizmet" demiş.

Birazcık hizmet etmek lazım, biraz gayret etmek lazım, biraz boyun bükmek lazım, biraz hâdim olmak lazım, biraz fedakâr olmak lazım. Kendi başımıza iş yok. Adam burada, çok saygın bir ağabeyimiz

var burada. Bazı onu biz ziyarete gidiyoruz hala sağ. Doksan küsur yaşında. Böyle saygın bir insan. Ona birisi gelmiş zenginlerden geçen sene, evvelki sene. Çok böyle enteresan buldum ben. Beni çok yakından ilgilendirdi. Olmaması gelen şeyler dedim. Bu, doksan beş yaşında bir adam bu. Üstelik tarikat ehli bir insan bu; bilmiş, mesafe almış bir insan. Geçen gün zenginlerden bir insan gitmiş ona, bu arkadaşımızla beraber. Onu ziyaret ettiğimiz zaman kendisi söyledi. Çok taaccüp ettik, çok taaccüp ettik. demiş ki sana şu kadar para vereyim, çok halis, muhlis bir adam, ihlâslı, Allah korkulu, bütün güzel vasıflar üzerinde olan bir adam. demiş ki ona o zengin adam:

- Yav, demiş. Sizden bir ricam var efendim.

-Buyrun?

- Benim için iki aylık namaz kılıvereceksin, demiş.

Yav bu olmaz ya. O da:

- Peki demiş.

Parasına tamahkâr değil ha. O adam açlığından ölür gider gene de kimseye bir şey demez. Bir kuru ekmeğe talim eder, onun şükrünü yatar, kalkar eda eder. Böyle bir adam. Ona tenezzül eden bir adam değil de ona yardım olarak ele almış konuyu fakat yanılmış. Öyle olsa Türkiye'nin bütün zenginleri ağabeyciğim yüz tane adam tutarlar. Sabahtan akşama namaz kıldırırlar, namaz borçları kalmaz. Böyle mantıksızlıklar da oluyor bazen, böyle yanlışlıklar da oluyor bazen. Biz ona bir şey diyemedik. Çok sevgili bir kardeşimizdi. Hala hayatta. Epeydir ziyaretine gidemedik. Tire'de bir insan bu. Yani olabilir bir şey mi? Benim için iki aylık namaz kılıver, demiş. O da peki, demiş. Kâfi bir miktar, hatırı sayılır bir miktar ücret ödemiş. Olmaması lazım gelen. O yine, o yardımı ister al, ister alma, ister geri al, ister ben kabul etmiyorum diye mütalaa ve telâkki et. Fakat ben bu namazı senin için kılamam.

Namazlar herkesin kendi şahsına aidiyet kesbeder. Kim ne yaptıysa kendi adına yapar. Herkesin kendi defterlerine yazılır. Benim kıldığım namaz benim defterine yazılır, senin defterine yazılmaz demesi lazımdı. Diyememiş. Böyle yanlışlıklar da olabiliyor. Uyanık olmak lazım, yanlışlıklara sapmamak lazım, tuzaklara düşmemek lazım, nefsin

handikaplarında kendini korumak lazım kardeşim, çok uyanık olmak lazım.

Eskiden, bizim akşam dersimiz vardı. “Ya Rabbi, bizi gaflette bırakma, uyanık eyle, uyanık olanlardan eyle Ya Rabbi” diye muhassala yapardık yani. Duaların sonunda, şimdi yine bunu kullanmak lazım. Allah uyanık eylesin inşallah. İllâki gözü açık olmak değil. Uyanık, gönlü açık, gönlü! Hakk’a açık, aydınlık, apaydınlık bir kapı, nura açılan bir kapı; Kur’an’a, imana, ihlâsa açık. Ta Allah’ın rızasına açılan bir kapı. Tabii ki bize intikal ederse biz buna karşı mutluluk duyarız. Sevincimizden harmandalı oynarız yani. Tabiri amiyane tabi ama böyle geliyor aklıma. Binaenaleyh o aydınlığı elde etmek lazım, bu gafletten kurtulmak lazım. O apaydın, o nur dolu yolda inşallah-u Teâlâ yolcu olmak lazım, o yolun yolcusu olmak lazım inşallah-u Teâlâ.

Evet bir hazineyi bir arpaya satan zavallı. İşte bir arpa dediği şey dünya menfaati. O kadar değersiz ki, o kadar kayda değer yanı yok ki. İşte onun için, o kadcık bir arpa için bütün bir hazineyi, bütün bir imanını, ihlâsını, vakarının, haysiyetini ayaklar altına atıyor adam. Dünya menfaati için bunları yapmayalım inşallah.

Evet, bak ne diyor? Nemrut, gönlünü İbrahim’e kaptırmadı. Nemrut, İbrahim (AS)’a intiba etmedi, iman etmedi. Ona hep karşı, hep muhalefet kesbetti ama sonunda diyor bak! Ama sonunda canını bir sivrisineğe teslim etti. Biliyorsunuz Nemrut’un burnuna bir sinek girdi. Çıkaramadılar. Beyni uğuldadı, beyni uğuldadı, beyni uğuldadı... Doktorlar, dünyanın her yerinden hekimler geldiler, gittiler. İmkansız. En sonunda o sinek onun beynini yedi bitirdi, gitti. O uğultu ölümle neticelendi. İbrahim’e gönlünü teslim etmedi ama bir sineğe canını teslim etti, diyor. Allah öyle bir Allah ki, öyle Yüce Allah ki isterse, ne türlü murad ederse, ne türlü kendisi hüküm verirse, kendi iradî hakkını kullanırsa o öyle tezahür, öyle tecelli eder. Allah’ın izni keremiyle.

Hepimiz O’na bağlıyız. Her zaman söylüyorum: İki defa yaşatır bir nefeste, iki defa öldürür; Bir nefes alırsın veremezsin, bir nefes verirsin alamazsın. O kadar yüce Allah. O kadar O’na muhtacı. O kadar O’na bağlıyız. O kadar O’nsuz olamayız. Kâinat O’nsuz olabilir mi? Ol dedi bir kere var oldu cihan. Bakınız, olma derse yok olur gider cihan.

Süleyman Çelebi öyle demiş. O, ol dedi diye var oldu cihan ama cihanı var etmenin esbab-ı mucibesi, gerekçesi, Rasulullah'ı yaratıyor olması. Yaratıcı vasfını Rasulullah'ı dünyaya yollayışıyla kanıtlayan Allah. “Seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım.” dediği büyük Rasulullah. Sallallahu aleyhi ve sellem; eşi, benzeri olmayan ve olmayacak olan, bir daha gelmeyen, bir daha gelemeyecek olan, bir daha hiçbir surette Rasulullah'ın methine Cenab-ı Hakk'ın dilinde medar bulan, mecaz bulan hiç kimseler vâki olmadı, olmayacak. Allah'ın izni keremiyle böyle bir Rasulullah hatırı için kâinatı yaratmış Allah. Bir defa “var ol” demiş, olmuş cihan. Binaenaleyh bunun içerisinde de inşallah bu şerefli Müslümanlar kitlesi, inşallah o şereflerini kaybetmeden, şereflerini artıra artıra, Allah'ın nurunu bula bula, Rasulullah'ın şefaatine ere ere, huzura varırlar inşallah. Çünkü her insan doğarken bir şerefle doğar. Kimisi şerefini artırır gider, kimisi şerefini azaltır gider, kimisi şerefini kaybeder gider, kimisi şerefini Hakk'ın huzuruna varana kadar öylesine korur, yüceltir ki Cenab-ı Hakk'ın melekleri ona “Hoş geldin Allah'ın sevgili kulu” diye istikbâl ederler, diyor. O son teslim gününde, son muvasalat (ulaşma) gününde, son vasıl olma gününde böyle olanlardan olalım inşallah. Bizi o melekler saadetle, selâmetle karşılasınlar inşallah, teşhir etsinler inşallah, bizi saadetli insanlar muhaciyesinde karşılıyor olsunlar inşallah. En büyük muradımız budur. Dünya hayatının muhassalası orda noktalanıyor kardeşim.

Bir gün mutlaka hesaba uğrayacağız. Bir gün mutlaka hesaplar vereceğiz. Ama iyi ama kötü. Neler düşündüğümüzü, o düşündüklerimizin bize kazandırdığını veya neler kaybettirdiğini de hesap edeceğiz. Bazı büyükler diyorlar ki düşündüklerimizden de mesul olmayacağız. Bazıları diyor ki düşündüğümüz şeyler için de hesaba çekileceğiz. Şimdi burada Abdulkadir Geylânî Hz., Said Nursî şöyle diyor, “Düşündükleriniz için mesul adledilmeyeceksiniz.” O fiiliyata intikal etmediği için, bizatihi sizden sadır olmadığı için, masaya yatırılmadığı için, tatbik sahasına konmadığı için mesul değilsiniz, diyor Said Nursî Hz. Öteki taraftan düşüncelerinizde selâbet (ağırlık, vakar) lazım, diyor. Güzellik lazım, diyor. O düşüncelerinize de gölgeler düştüyse onlar da sizin kusurlarınız, günahlarınız, diyor. Öyle addediliyor, öyle telâkki ve mütalâa ediyor.

Hepsinden mesulüz ama bazen insan tabi kendini alamıyor. Ben bazen arkadaşlarımdan işitiyorum bunu. Şöyle bir şey var. Namazın tam göbeğinde aklıma şöyle geliyor. Aklıma böyle geliyor. Kardeşim yine sen içinden, eğer imamla birlikte kılıyorsan, senin zaten bir şey okuyor olman lazım gelmiyor. İstiğfar et hiçbir şey etmeden “Allah’ım sana sığınıyorum.” de içinden. Bu senin namazına halel getirmez, bozamaz. “Ya Rabbi beni müstağni kıl.” de. “Beni bu duygulardan uzak kıl Ya Rabbi. Beni aldatıyorlar Ya Rabbi. Güzel olmayan duygular kaplıyor Ya Rabbi içimi. Ben bunlardan mesul olmayayım Ya Rabbi. Beni kurtar Ya Rabbi. Beni koru Ya Rabbi” demek gene bir istiğfar manasına tazammun ediyor.

Çünkü zaten şeytan ve nefis en nazik noktada geliyor. En mukaddes noktada dağlıyor. Taa Allah’a yönelmişin, Allah-u ekber demişsin imamla beraber. Böyle huşu üzere, hudu üzere. Bir hoşluk içine düşmüşün, bir saadet rüzgarı esmeye başlamış. Böyle tam o anda aklına, bir şey getiriyor içine nefis ve şeytan.

Hacı Ali Efendi Hz. vardı Nazillili, mübarek. Yeni Cami’de otururken böyle minberin sağ tarafında bir yerde oturuyormuş. Arkada birisi oturuyormuş. Azıcık Ali Efendi Hazretleri kilolu göstermez ama kalın enseli, böyle saçı, sakalı, saçı hep böyle kesik, normal bir insan. “Ülen şuna bak!” demiş yanındakine tabi yüksek sesle değil de yavaş sesle. İnsan içinden böyle şeyler geçebiliyor. Bak, demiş. Şunun ensesine bak, demiş. “Nelerle besleniyor kim bilir bu?” demiş. Onun yediğini, içtiğini kastediyor. Avantadan geçiniyor, diyor. Öyle kabul ediyor. Haşa! Halbuki kuruş kabul etmez, haşa! O zaman Hacı Ali Efendi ama üç, beş saf fark var arkada. Şöyle dönmüş arkaya doğru. Ona nazar etmiş. Gözünün önünde bir tane ona yağlık, diyor o mendil -büyük mendil taşıyordu onlar- büyük mendil çıkarmış yavaşça ensesine doğru örtüvermiş, böyle. O enseye nazar dikkat celbetmesin diye, o ensede fitne doğuyor diye. Adam ne olduğunu bilememiş. İnsanın hatırına geliyor böyle şeyler. İnsan bu. İnsan!

En büyüğünün huzuruna geldiği zaman ne yapacağını şaşırıyorsun. Ne yapacağını şaşırıyorsun. Gönlüne hakim olamıyorsun, tasavvurlarına, tahayyüllerine hakim olamıyorsun, olmadık şeyler hesap ediyorsun. Adam kim bilir, neler neler, neler neler hayal ediyor? Kim

bilir bu, bu haldeyken nasıldır, Şu haldeyken nasıldır? Kim bilir? Böyle Şeyler, böyle Şeyler, hep yaramazlıklar, nefse aidiyet kesbeden hususlar efendim, hâkim kılıyor. Orada onun feyzini, imanını, irfanını, abdestini bozacak noktaya getiriyor. Abdesti bozulmaz. Bizim Hanefi mezhebinde abdesti bozulmaz da yalnız onun huzuru bozulur, zevki kaçar, artık onu düŐünmekten, onun affını düŐünmekten, onun altında ezilmekten mütevellî huzuru, rahatı kaçar. İnsanın aklına gelebiliyor kardeşim. İnsanın aklına gelebiliyor.

Hani adam demiş. Çok değerli bir insan varmış. Başka bir değerli insan da o memleketi ziyarete gitmiş.

- Efendim, demişler. Filan yerde çok değerli imam bir kardeşimiz var. Onun arkasında namaz kılmak ister misiniz?

- İsteriz isteriz, demiş. Maşallah ne kadar güzel olur, demiş.

Varmış onun arkasında namaz kılmış. Çıkarken intibasını soruyorlar:

- Nasıl buldunuz efendim, demişler.

- Maşallah çok ihlâslı da yalnız, demiş. Sarığı başına koyarken azıcık bu sarık bana çok yakıŐıyor mu, yakıŐmıyor mu diye çok tereddüt etti, demiş. Çok gönlüne koydu, demiş. Azıcık namazı hanel geldi, demiş.

Böyle Şeyler bile bir kusur olabiliyor. Bir incelik noktasından alındığına hata sayılıyor. İnsanoğlu bu ya; zayıfız, kçgz, asiyiz.

Her zaman söylüyorum bunu ben. Biz hatadan uzak olamayız ya. Ama bari bazı hatamızı biliyoruz. Kçklgmz, adiliğimizi, asiliğimizi, zavallılığımızı biliyoruz, hislerimizi biliyoruz. Allah bari bunu bildir, diyoruz. Ya bunları bilmesek, kendimizi bir Şey zannetsek merdivenden iterler, diyor Yunus. Allah korusun. Bir yerlere vardım zannedersin, varmıŐındır da ama o ufak hatalar büyük felaketler getirir, diyor. Tabi Şimdi bir adamın, sıradan bizim gibi bir adamın, hata iŐlemesi, ufak bir günah getirir. Ama bir âlim adamın, abid adamın, zahid adamın, mürşit adamın hatalar zincirine girmesi her bir kademedeyi onu büyük hatalara, büyük günahlara, büyük kayıplara medar eyler. Bilen ile bilmeyen işte bu noktadan mütalâa ediliyor. Oyle algılanıyor. Hem mücazat hem mükafat bakımından bilenle bilmeyen işte buradan ayrılıyor. Bilenler iyi, bilenler az çok bir yere varmış olanlar, bir hata

işledikleri zaman -şimdi bak demek istemiyorum da bunu aramızda sigara içenler vardır tabi- Mesela sıradan biri için bir günahdır, mesafe almış bir insan için on günah, biraz daha kendini Hakk'a doğru yöneltmiş, biraz daha üst kademelerine, mertebelerine çıkmış bir insan için ağır bir hükümdür. Ama bir mürşid-i kâmil için küfürdür, diyor. Allah muhafaza eylesin. Nereye kadar vardı bak kardeşim! Ufak bir suçtur, ufak bir kabahattir ama ilmi arttıkça, makamı yükseldikçe, mertebesi bir yerlere yükseldikçe onun sorumluluk sahası büyüyor kardeşim. Onun vebali nokta nokta, çoğala çoğala kebaire doğru varıyor. Demek ki biz ne kadar küçük olursak olalım, zayıf olursak olalım biz günahlarımızı en küçükten alalım kardeşim. Yahut temelli affını dileyerek, dilenerek ondan kurtulalım inşallah. Ama büyükler öyle değil. Büyüklerin günahları katmerleniyor. Ufacık bir hadise, ufacık, sıradan bir insanın gördüğü muamelenin çok çok üstünde, çok çok fevkinde neticeler tevhit ediyor (yol açıyor), neticeler getiriyor Allah korusun. Biz kendimizi çekip çevirelim kardeşim.

Şimdi fetva başka, takva başka. Biz her zaman bunu söylüyoruz. Fetva yapmayalım kardeşim, takva yapalım. Fetva Müslümanlığın en zayıf noktası. Biz zaten küçüğüz de, zaten zayıfız da; evet ama gene de gönül yükseklerde uçuyor. Gene de yüksek bir yerlere varmak istiyor. Allah'ın affına, lütfuna, hıfzına ermek istiyor. Resulullah'ın şefaatine ermek istiyor. Büyüklerin himmetine ermek istiyor. Bunlar hep bizim gönlümüzün murad ettiği şeyler. Bunları isteyebiliriz. Gönül uçar abi. Gönül nerde olursa olsun, O da isterse verir. En zayıflara, en küçüklere, an adilere en yüksek makamları verir inşallah. Bu O'nun bileceği iştir. Ben dua etmekle mükellefim, ibadet etmekle mükellefim. Ben O'nun vereceğine vermeyeceğine karışmam. Adam diyor ki:

- Sen buradan Ortadoğu'ya dua ediyorsun. Buradan senin Ortadoğu'ya duan mı geçer?

Yav geçeceğini, geçmeyeceğini ben düşünmem. Ben oraya karşı kayıtsız kalmadığımı, ben onların acısının bize de intikal ettiğini, bizim de onların acısıyla acılandığımızı, onların ıstırapıyla ıstırapa düştüğümüzü, anlatmak istiyorum sadece. Kayıtsız kalmadığımı anlatmak istiyorum sadece. Ne olursa olsun, bize ne yav bu kadar mesafedeki insanların acısı, bize ne demiyorum yani. Hadis-i şerife

uygunluk arz etsin. Ne diyor Rasulullah (s.a.v.), “Doğudaki bir din kardeşinizin ayağına bir diken batsa, batıdaki bir din kardeşiniz bunu algılamasa, kendi vicdanında, kendi vücudunda hissetmese, ona yazıklar olsun.” diyor. Buna benzer bir ifade kullanıyor Rasulullah sallallahu aleyhi ve selem. O halde insan bir bütün, İslâm bir bütün. Hiçbir insanın ıstırabını, elemi, kederini istemeyiz diyoruz zaten. Hiçbir kimsenin vatanında, milletinde, toprağında gözümüz yok ama bizim toprağımızda da kimsenin gözü olmasın Ya Rabbi, diyoruz. Bu bizim öz niyetimizdir, has niyetimizdir, barışçıl niyetimizdir. Bize verilmiş bir hoşgörü özelliğidir inşallah.

Rasulullah (s.a.v.) ne diyor “Hristiyanların diyor ruhban sınıfına kötü şeyler söylemeyiniz zira onlar ibadet edicidirler.” İslâm’ın şuuruna bak kardeşim. Dairenin genişliğine bak. Taa Hristiyanların ruhban sınıfına varıncaya kadar içine alıveriyor yani. Zira Hristiyanların ruhban sınıfı, bakınız yani papazlar sınıfı hakkında çok kötü şeyler söylemeyiniz zira onlar dua edicidirler, diyor. Sırf bu vasıftan ötürü Allah’a el açıp dua ediyorlar ya, onlar hakkında da çok kötü şeyler söylemeyiniz, diyor. Küfürler basmayınız, diyor. Zira onlar dua edicidirler, diyor. Bakınız o dua edicilik vasfı Rasulullah’ın gönlünde, dilinde, hayatında bir makes buluyor (yerini buluyor), bir yer buluyor. Böyle konuşmasına medar oluyor. Biz bu kadar toleranslı, bu kadar geniş, bu kadar hoşgörülü bir dinin mensubuyuz kardeşim. Bize kin, garez yakışmaz.

Doğruların yemin etmeye ihtiyacı yoktur. Körler görmese de yıldızlar vardır. Doğruların yemin etmeye ihtiyacı yoktur. Şimdi bakınız burada doğrular illâki yemin manasına tazammun etmez. Yemin etmeye deyince zahir manada alıyoruz hemen. Bu o manada tasavvur etmiyor. Burada inansınlar, inanmasınlar doğrular mutlak doğrudur, doğrular her zaman doğrudur, doğrular her zaman haktır. Bu manayı taşıyor. Doğruların yemin etmeye ihtiyacı yoktur. Doğrular, herkesin doğrusu kendi doğrusudur ama herkesin doğrusu genel doğruya uygunluk arz ederse doğrudur. Şimdi sen şuraya taş atarsın “Yav orada bir şey, erik gördüm. Ona attık taşı, kiremite gitti.” Doğru yapmadın, diyene: “Yoo doğru yaptım. Ben eriğe attım taşı ama kiremite gitti.” Sen doğru yaptım diyorsun ama doğru yapmadığın ortaya çıkıyor. Doğru yapmış olmak bu değil. Doğru yapmış olmak genel manada doğru. Genel manada doğru! Doğrular, hep doğrulardır.

Ne diyor bak “Barika-i hakikat müsademe-i efkârdan doğar.” diyor. Ne demek abi bu: En büyük hakikat en büyük doğru fikirlerin çarpışmasından doğar, diyor. Barika-ı hakikat; üzerine münakaşa edilemeyen hakikat, en son ulaşılan nokta, en son ulaşılan muhassala. Barika-ı hakikat müsademe-i efkârdan doğar, diyor. Fikirlerin çarpışmasından doğan hakikat en doğru hakikattir, mutlak hakikattir. İtirazı olmayan, toleransı olmayan, hoşgörüsü olmayan ve kalın bir çizgiyle tasdik edilen, sarahat (açıkça) verilen hakikattir diyor. Barika-ı hakikat müsademe-i efkârdan doğar, diyor. Demek ki doğrular tek. Ama doğrular bakınız ne diyor burada yemin etmeye ihtiyacı yoktur, diyor. Buradaki yemin mecaz manada yemin; sen desen de demesen de doğru doğrudur. Sen desen de demesen de Allah birdir. Desen de demesen de Peygamber haktır, desen de demensen de Kur’an haktır. Desen de demesen de Kur’an haktır, ahiret haktır. Desen de demesen de ahiret haktır. Desen de demesen de o yüce hesap günü gelip çatacaktır. O yüce hesap gününde Allah bizi bağışlasın inşallah. İnşallah o hesap gününü kolaylıklarla, güzelliklerle, suhuletlerle atlatmak nasip etsin inşallah. Hesabımızı kolay eylesin inşallah.

Abim geldik geçiyoruz. O hesap günü. O defter-i kebirin açıldığı o hesap günü. Ne diyor adam bak. Oğlum demiş rüyasında, benim elli bin sayfalık kitap getirdiler önüme, demiş. Beni de çok enteresan ediyor bu da bir kardeşimiz, bu Tire’de vuku buldu bu, geçen seneki bir hadise bu. Bir sene olmamıştır. Demiş:

- Baba halin nedir?

- Oğlum demiş. Elli bin sayfalık, bir bir kitap getirdiler önüme. Onun demiş hesabı içindeyim, çok sıkıntıdayım, çok elem, keder üzereyim.

- Aman baba neden elli bin sayfa?

- Oğlum; demiş, -mânâda oluyor bu- benim hayatım boyunca -babası market işletiyordu burada- elli bin kişiyle alışveriş etmişim oğlum, demiş. Her biri için bir sayfa açmışlar, demiş. Daha demiş sayfaların başındayım, demiş. Bu işler bitecek gibi değil oğlum, demiş. Ayağını denk al, demiş. Kendini koru, demiş. Kendini ölüme hazırla, demiş. Yaa... Ne demiş:

Bir hiçten ibaretmiş hayatımın varlığı
Ölümüne sebep oldu nefesimin darlığa

İnsan olan benden alsın ibreti

Beş vakit Hak için eyle gayreti.

Beş vakit Hak için eyle gayreti, diyor beş vakit namazı kılanlarla. Bak o adam da beş vakit namazı kılanlardan birisi. Ama helâl malın hesabı, haram malın azabı var. Helâl malın hesabını veriyor kardeşim. Bak, iki gün, üç gün üst üste aynı rüyayı görüyor oğlan. Oğlu hayatta bak, Tire’de. Ellin bin sayfalık! Elli bin kişiyle alışveriş etmiş. Onun hesabını mı tuttu o adam? Ama tutan tutmuş. Her kişi için de ayrı bir sayfa koymuşlar.

Onun hesabını vermeye gayret ediyorum oğlum, çok müşküldeyim oğlum, demiş. Aman, demiş. Aman kendini ölüme hazırla. Aman hazırlıklı gel buralara, demiş. Binaenaleyh aman bunlar bize ithaf, bunlar, bunlar bize ihtar, bize ikaz bunlar. Lütfen uyanık olalım.

Doğruların yemine ihtiyacı yoktur. Körler görmese de yıldızlar vardır. Şimdi körler görmeyebilir. Körler, gözü, beyin gözü, dünya gözü görmeyen manasında tazammun etmez. Ama kalp gözü kör olanlar! Kalp gözü kör olanlar; kalp gözü imana, ihlâsa yaklaşmayanlar, kalp gözüyle Allah’ı arayıp bulamayanlar, Rasulullah’ın şefaatine namzet olamayanlar, ona ittiba edemeyenler, ondan yardım dileyemeyenler, onun yolundaki nura gözlerini açamayanlar...

Körler görmese de -ah o körler- mecaz manadaki körler görmese de yıldızlar yine var. Körler görmüyor diye yıldızlar yok oluyor değil. O yıldızlar her zaman var. Körler görse de görmese de yıldızlar her zaman var. O yıldızlar Allah’ın sevgilileri, o yıldızlar Allah’ın nurları, o yıldızlar Rasulullah Efendimizin -yaa bak ne diyor bak- “Benim sahabeyi kiram evlatlarımın hepsi birer nur parçasıdır” diyor. “Hangisinin izinden gitseniz, hangisinin yolundan gitseniz saadete erersiniz” diyor. İşte o yıldızlar bunlar. O yıldızların devamı bunlar. Hiç kimse bir sahabeyi kiramın seviyesine giremeyecek ve erişemeyecek bu belli tabi. Hiç kimse Peygamber olamayacak. Abidler, zahidler, mürşitler bir noktaya kadar gidecekler, ümmet olarak kalacaklar.

Öteki tarafta da hiç kimse, siz biliyorsunuz biz tebe-i tabiiniz. Sahabeyi kiram; Rasulullah'ı görenler (s.a.v.), Efendimizi görenler. Tabiin; onu görenleri görenler. Ama tebe-i tabiin; görenleri görenler, görenleri görenler. Biz Tebe-i tabiin ehliyiz. Biz görenlerin göreni, görenlerin göreni... En üst tabakayı teşkil ediyoruz şimdi. O zincirin son halkasıyız. Son zayıf halkasıyız diye düşünüyorum ben. Yaa bu halkalar altın halkalar oldu, zümrüt halkalar oldu, zeberced halkalar oldu, yakut halkalar oldu. Bizim halkalar şimdi bu zincirin devamıysa, eğer bu zincirin devamı bizimle tekellüm edecekse, eğer bizimle tamam hale geleceyse eğer, bizim halkalar bakır halkalar gibi geliyor bize artık. Allah kusurlarımız bağışlasın inşallah. Ama bu umutsuzluk manasına tezahür etmez. Bizim umudumuz hep mutlak manadadır. Onsuz olabilir miyiz yav? Umutsuz bizim hayatımızın manası kaybolur. Umutsuzluk bizi karamsarlığa götürür. İslâm dışı güçlere teslim eder bizi Allah korusun. Amenna ve soddakna! O zaman Allah'ın yüceliğine toz konar. Biz böyle bir şeyi ne kabul edebiliriz ne murad edebiliriz. Bizim muradımız gene Allah'ın rızasıdır. Rasulullah'ın şefaattir, sevdiklerinin himmetidir, yardımımızdır. Amenna ve soddakna! Fakat bizim asıl muradımız imanımız, ihlâsımızdır. Onun tahakkuku, tecellisidir. Onun kayda geçilişidir, onun tahakkuk edilmişidir. Altın harflerle defterlerimize yazılmıştır. Allah'ın izni keremiyle biz umudu hiçbir zaman kaybetmeyiz.

Mevlâna ne diyor bak. “Yüz defa tövbeni bozduysan yine gel!” diyor bak. Yüce Mevlâna! Bastığı yerlere kurban olduğum yüce Mevlâna. Bizim kapımız umutsuzluk kapısı değil. Biz öyle umutlar yaşadık ki, öyle umutlar dağıttık ki, diyor. Artık umutsuzluk bizden çıktı gitti, diyor Mevlâna. Yüce Mevlâna! Gel, tövbeni yüz defa bozduysan gene gel. Ama müellif orada ilave ediyor. Diyor ki, yav ama Mevlâna'nın kapsına geldikten sonra yapma gayri. Nasılsa af oluyor, af oluyor, lütuf oluyor ya, oraya geldikten sonra yapma gayri, diyor. Oraya gelince bari sadık kal yeminine. Oraya gelince artık bozma artık tövbeni. Binaenaleyh Allah bizi sevdiği gibi eylesin inşallah. Allah kusurlarımızı, günahlarımızı bağışlasın inşallah. Cenab-ı Hak inşallah, yüceler yücesi Allah, ol dedi bir kere var oldu cihan. Bizim de dualarımıza ol deyiverir olur inşallah.

Essalatu vesselâmu aleyke Ya Rasullullah, Essalatu vesselâmu aleyke Ya habiballah, Essalatu vesselâmu aleyke Ya Seyyidel Evveline Vel Ahirin. Vel hamdüllillahi Rabbil Âlemin.

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin, sahibi, mâliki, hâliki olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve selem Efendimizin mübarek hatırı için, o senin sevgili peygamberin, o yüceler yücesi, gönlümüzün sultanı, başımızın tacı, sevgili resulün hatırı için, şu ezan-ı Muhammediye'nin hatırı için, şu saniyenin, eşref saniyesi hakkı için Ya Rabbi dualarımızı kabul ediver. Kusurlarımızı bağışlayıver Ya Rabbim. Dünyevi, uhrevi saadetler veriver. Allah'ım.

Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi koru Allah'ım.

Maddi ve manevi bütün felaketlerden, şerlerden, kazalardan, belalardan, kötülüklerden bizi koruyuver Allah'ım. Bizi kendi himayene, kendi vikayene, kendi şemsiyene, kendi korunana alıver Allah'ım. Bizi bize bırakma Allah'ım. Ben beni bırakmadan sen beni bırakma Allah'ım. Biz bizi bırakmadan sen bizi bırakma Allah'ım. Bizi güzel ahlâk ile ahlâklandır. İman-ı kâmil ile nurlandır. Cemalinle, cennetinle, müşerref eyle Ya Rabbim. Şu açılan ellerimizi, yalvaran dillerimizi geri çevirme Allah'ım. Bizi bağışlayıver Allah'ım. Şurada hazır bulunan cemaati Müsliminin dahi helâl olan, meşru olan, güzel olan muradlarımıza erdiriver Allah'ım. Bizi iki cihanda mutlu, bahtiyar ediver Allah'ım. Ortadoğu'daki din kardeşlerimizin de üzerindeki kara bulutları atıver Allah'ım. O din dışı unsurların tasallutunu, tecavüzünü üzerlerinden alıver, kaldırıver Allah'ım. Onları da mutlu, bahtiyar ediver Allah'ım. Hayatlarını gül bahçesinden geçer gibi geçiriver Allah'ım. Kadir-i mutlaksın Allah'ım. Hepimize mutlu etmeye, bütün kâinatı, bütün mükevvenatı (yaratılmışları) mutlu etmeye kâdirsin Ya Rabbim. Ol dedin bir kere var oldu cihan ya Rabbi. Bizim dualarımıza da ol deyiver olsun Ya Rabbim.

Cebimize, hanemize, soframıza Halil İbrahim bereketleri ver. Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamd-ü senalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara ver, lütfeyle Allah'ım. Bizi iki cihanda aziz eyle Allah'ım. Boynumuzu uzattık, ellerimizi açtık, kader senindir, emir

senindir, hüküm senindir ya Rabbim. Bizim hakkımızda güzel şeyler emrediver, güzel şeylere ulaşalım Ya Rabbi. Bağışladıklarının önünde gelenlerden eyle ya Allah'ım. Rızaullahına, cemâlullahına erenlerden eyle Allah'ım.

Sübhone rabbike rabbil izzeti amma yasifun ve selâmün alel murselin velhamdülillahi rabbil âlemin.

El Fatiha.

Allah razı olsun hepinizden. Yerinizden kalkmadan Allah dualarınızı kabul etsin inşaallah. Allah muradlarımıza erdiresin. Allah hacetlerimizi gidersin inşaallah. Bizim hacetlerimiz bitmek bilir mi? Ya insanoğluyuz biz. Ama o bitmek bilmez o hacetleri karşılamakta o kadar yüce, o kadar güçlü ki bizim hacetlerimiz bire değil bine katlansa, milyara katlansa O hacetlerimizi görmeye muktedir. İnşallah, o iktidarını, o muktedir halini, o ihtişamını, üzerimize yağdırıversin. Güzelliklerle ömrümüzü tamamlamayı nasip etsin. İnşallah gül bahçesi gibi yaşayalım inşaallah.

4 Temmuz 2008 Cuma Sohbeti

Hazreti Abdullah'ın alnındaki nur Hazreti Amine'ye intikal etmiş. Hazreti Abdullah için Kureyş'in dışındaki 24 kabileden bütün genç kızlar, kabile reislerinin kızları, Mekke'ye üşüştüler.

Şimdi gelmiş, geçmiş insan sureti güzelliği bakımından Hazreti Yusuf bir tanedir. Ama şeklen, nur yayma bakımından. Nura gark olma bakımından mukayese edilmez. Şeklen de çok güzeldi Hazreti Yusuf. Bunu bütün kitaplar yazarlar ama Hazreti Abdullah'ın yüzündeki nur, namütenahi cazibe, tarif edilir gibi değildi. İşte bu nur ondan sonra Amine'ye intikal etti. O zifaf gecesinden sonra. Artık yavaş yavaş Hazreti Abdullah biraz daha ikinci plana doğru itildi. Çünkü o nur Hazreti Amine'ye intikal etti. Hazreti Amine'nin zayıf vücudu o nuru taşıyamaz hâle geldi, diyor. Öylesine ağır bir nur ki, öylesine namütenahi bir hadise ki diller tarif edemez. İşte dünyanın bakımız, bizim var oluşumuzun sebebi bu Raibe (rağbet edilen) gecesinde, Regaip gecesinde vuku buluyor. Ne diyor Resulullah Efendimiz için Cenab-ı Hak -bu mutlak kesin- “Seni yaratmayacak olsaydım kâinatı var etmeyecektim, dünyayı yaratmayacaktım.” diyor bak Cenab-ı Hak. Dünyayı var etmeyecektim, diyor. O halde bizim var oluş sebebimizdir akşam temeli atılan o hususta, Regaip Gecesinde; dünyanın var oluşu, insanlığın var oluşu ve İslâm'ın var oluşu. Namütenahi şerefyap bir gün. Onu diller tarif edemez. Nur, Hazreti Abdullah'tan Hazreti Amine'ye intikal ediyor. Naçiz vücudu çekemez oldu, diyor o nuru. Her gün biraz daha artar. Safiye validemiz diyor. Yüzüne bakamaz oldum, diyor nurdan. Görümcesi. Hazreti Abdullah'ın kardeşi. Onun ebeliğini yaptı sonra. Allah'ın izni keremiyle. Mübarek dünyaya gelir gelmez hemen yere kapandı, hemen secde etti, diyor. Kibleye doğru hemen secde etti, diyor. Gözümün önünde cereyan etti bu hadiseler, diyor. Yemin ederim, diyor Safiye validemiz. Binaenaleyh, böyle bir muhteşem bir gün yaşadık. Böyle muhteşem bir gece yaşadık.

Bunu anlattım yine. Söylemekte fayda var. Bu Tireliler bilirler, Mehmet Abimler bilirler, yaşlı olanlar bilirler, Regaip gecesinin adı Tire'de “namaz bayramıdır” Namaz! Adı öyleydi yani. Kurban Bayramı'ndan ve Ramazan Bayramı'ndan çok daha muhteşem kutlanırdı

Tire’de. Çok değil altmış sene evvel. Sonra sonra artık biraz daha dejenere oldu. Başka hadiseler zuhur etti. Fakat bakınız değeri o zamandan müseccel (sicilli). Bakınız Kurban Bayramı’ndan ve Ramazan Bayramı’ndan çok daha fazla rağbet bulurdu.

Yeni Cami’de Çalı pazarı kurulur biliyorsunuz ve iki gün dükkanlar kapanır. Herkes en yeni elbiselerini giyer. Kutlamalar, ziyaretler, ikramlar, ihsanlar... Namaz bayramı. Namaz bayramı adı üstünde bakınız. Namaza önem verilir. Namaz dillerden düşmez. Cahili, âlimi, namaz bayramı diye o gün Tire’de cami doluydu. 86 tane mescit. Bu mescit de o 86 minaresiz mescitten biri. Sonradan satıldı tabi. Başka siyasi sebepler, siyasi idareler geldi, sattı. Siyasete karışmak istemiyorum ben. Ne diyeyim. Kimisi ev oldu. Seksen altı tane minaresiz mescit varmış. Hepsi dolar, taşar oğlum, derdi. Yer kalmaz, derdi. Öylesine namaza düşkünlük vardı. Dolar, taşar, yer kalmazdı. Sonra dejenere oldu. Ne diyelim. Demeyelim bir şey. Allah cümlemizi affetsin. Tire’de böyle kutlanıyordu. Adı namaz bayramıdır bu Regaip Gecesinin ve herkes evinde bir damla bir şey pişirir yani.

Memleketin çok tanınmış bir âlim adamı vardı. Bu Saim Namlı’nın babasıydı. Allah! Fikret Namlı’nın dedesi. Sarı İmam derlerdi. Bu fıkıh konusunda oğlum bunun üstüne adam yok derdi babam. Allah Rahmet eylesin. Sarı İmam derlerdi adına. Bir gün ona babam dedi ki, Hoca Efendi bu dedi değişmek gibi oluyor, dedi. Fakir, fukara, herkes evinde ne varsa bir damlacık bir şey pişiriyordu, derdi. Yani bak şunu da artı parantez söyleyeyim cezveyle pişirenler varmış kardeşim. Vakti yok, daha fazla yapmaya vakti yok. Cezveyle pişiriyorlarmış, biraz. Herkes çoluğuna çocuğuna pişiriyormuş. İcabet ediyor. Fakat her evde ya lokma, ya helva, ya efendim pılav, zerde ne benzer şeyler, ne benzer şeyler... İllâki bir damla bir şey konu komşuya ikram olunacak yani öyle bir âdet güzelliği. Babam dedi ki:

- Bu değişmek gibi olmuyor mu? Hoca Efendi ya, dedi. Herkesin evinde pişiriyordu. Herkes birbirine veriyordu, dedi.

-Aman Hafız Osman, dedi. O lafı bir defa ettin, bir daha etmeyessin, dedi.

- Hayrola hocam neden öyle?

- Çünkü, dedi. Git bak şimdi senin evinde kaç yerden gelmiştir, dedi. İster helva olsun, dedi. İster lokma olsun, ister zerde, helva olsun, dedi. İster benzer ikramlar olsun birer kaşık al bak, dedi. Hepsinin feyzi, tadı, şekeri, hepsinin sana verdiği feyiz ve haz ve zevk çok başkadır, dedi. Hepsinden ayrı tat alırsın, dedi. Aynı şeyi yaptım, diyor babam. Evlere bakıyor herkes de birer kaşık, hepsi başka, diyor. Allah ona, hepsine ayrı bir tat veriyor, diyor. Ayrı bir zevk veriyor ama icabet ediliyor diye. Bu namaz gecesine rağbet ediliyor, diye. Hepsine ayrı bir tat, ayrı bir lezzet ayrı bir üstünlük, feyiz, iman, irfan, ihlâs akıyor. Bunlar dikkate alınmaz oldu.

İki gün, Mehmet abim bilir. Tirelilerden, en eskilerden. İki gün dükkanlar kapanır kardeşim. Ortalık apaydın, o Çalı pazarı dediğimiz yerler, herkes giyimli, kuşamlı, herkes birbirini ziyarete gidiyor, birbirine bir damla bir şey ikram ediyor. Tebrikler, ziyaretler, el öpmeler, ihtiyarlara bilhassa bu vesileyle ziyaretler... Ne hoş âdetlerdi ya. İnşallah Allah yine o günlere erdirdin diyelim. O saygılar, o sevgiler, o şefkatler, o dine olan muhabbet, dini tahakkuk ve tesis etsin inşallah. İnşallah-u Teâlâ.

Bir kötülük, bir yaramazlık görmedik biz. Hep böyle güzellikler gördük biz. Tire'nin o zaman 15 bin nüfusu vardı. Ah sular, bereketler... Adam kapatıyor iki gün dükkanını. Umurunda değil. İki gün kazancından kaldım diye kaygı yok adamda. İhtiraslar yok. Evet bir iki zengin var ama ötesi hep orta hâlli. Hep ekmeğini o gün kazanan, o gün çıkarana, o gün çalışıp, o gün yiyen takımı. Ama herkes memnun.

Bizim şu ev, bitişik ev benim doğduğum evdir. Ben beş yaşında buradan indim. Buralarda komşuluklar. Şimdi Mehmet ağabeyin babasıgiller, Allah rahmet eylesin. Onlarla, Nuri Amcagillerle namütenahi bir samimiyet, namütenahi bir sevgi, bir şefkat ortalığı sarmış. Muhabbetler, sevgiler en üst dereceye varmış. En üst seviyeye varmış. Bir yaramazlıklar zuhur etmiyor. Herkes haline razı, güzellikler içerisinde bir güzellik. Böyle yaşandı. Sonra sonra işte dünyaya ait temayüller, hırslar hâkim olmaya başladı. Adam üç kazanıyorsa on bin

kazanmaya çalıştı. Hâli vakti yerinde olan da olmayan da hırslara düştü. Şimdi hala biz aynı hâli yaşıyoruz bakınız. O ihtiraslar, hırslar devam ediyor. Geçen gün birisi geldi. Ya bu memleketin en tanınmış müesseselerinden birisi kardeşim. Bak! Adamın hakikaten milyarlık müessesesi var:

- Hayrola ya?

- Hayırdır. Ya bize birazcık dua eder misiniz?

- Hayrola kardeşim bir müşkülünüz mü var, nedir bu durum?

- Abi azcık işler durdu sıkıntıdayız, dedi.

- Yav dedim sen hâli, vakti yerinde adamsın. Bin kazanacağına on kazanıver kardeşim.

- Onu da yapmıyoruz abi artık, dedi.

- Biz, dedi kadronun maaşını veremez hâle geldik, dedi.

Adamın elinde mal dolu. Koca bir milyarlık müessese, kadroda çalıştırdığı insanlara maaş veremez duruma geldi. Bunlarda hep böyle güzel olmayan durumlar. Bugünün şartlarını yansıtan şeyler. Biz maalesef çok zayıf bir haldeyiz bir manevi noktada. Bunları telafi etmek lazım. Bunları tedavi etmek lazım! Bu, manevi hastalık bu. Telafisi değil de tedavisi lazım. Maalesef ağabeyciğim. İhlâs ile hareket etmek lazım. İhlâsı takınmak lazım. Allah ile arayı düzeltmek lazım.

- Ee sen düzeltin mi?

- Bilmiyorum ama bir gün demiş birisi “Senin demiş Allah’ı ne kadar sevdiğini söyleyiveriyim mi?”

- Aman söyle demiş.

- Sen Allah’ı ne kadar seviyorsan, Allah seni o kadar seviyor, demiş.

Ha buradan bir teselli buluyoruz biz. Allah’ı çok seviyoruz ya. Allah’sız olamayız yav. Allah yaradan ve yaşatan Rabbimiz yav. Kâinatın mâliki, hâliki, sahibi Allah yav. O’nunla iyiysek, O’nu çok seviyorsak, umuduz var demektir, muradımız var demektir inşallah. Yarınlarla güzelliklerle bakmak imkânımız var demektir. Allah’ın izni

keremiyle. Yoksa biz kim oluyoruz, neyimize güveneceğiz? Haşa güvenmek mânasına tazammun etmez. Ama O’nu çok seviyor olmanın verdiği bir umut, bir güzellik, bir moral insana yetiyor, artıyor.

Her gün diyorum işte ben bunu. Başımızı yastığa koyduğumuz zaman akşamleyin “Bugün Allah için ne yaptım?” diye düşünelim. Bunlar bize lazım olan şeyler. Namaz kıldık, oruç tuttuk, zekât verdik bilmem ne... Ama bunlar vazifelerimiz olan şeyler. Bunlar borçlarımız olan şeyler. Bunun dışında ne yaptık? Bunu hep tefekkür etmek lazım. Akşam yastığa başımızı koyduğumuz zaman bunu böylesine sinema şeridi gibi günümüzü sabahtan akşama kadar gözümüzün önünden geçirmek lazım. Bakınız ne türlü hatalarımız çıkacak, ne türlü kusurlarımız meydana bulacak. Hiç farkına varmıyoruz. Şöylecene gelip geçiveriyoruz hemen. Ama işler öyle değil. Gelip geçmek bize yeterli huzuru vermiyor. Bizi o mesuliyetten dışarı bırakmıyor. Mesuliyetsiz hale getirmiyor yani. Mesuliyeti almıyor üzerimizden. Biz mecburuz kardeşim. Allah akıl vermiş, Allah Kur’an vermiş, Allah Peygamber vermiş. Allah ikram ile ihsan ile müzeyyen kılmış bütün bir mükevvenatı. Taa okyanusların dibindeki en ufak bir böceği en karanlık gecelerde besleyen Allah bizi mi unuttur ya? Bu mümkün mü? İslâm ile müşerref olmuş insanlar, İslâm’ı en güzel, mümeyyiz (doğruyu, yanlış ayıran) vasıflarıyla muttasıf olmuş insanlar nasıl unutulur ya? O halde hep bir eli yağda, bir eli balda yaşanmıyor bu dünyada. Bazı şeyleri çekmemiz lazım. Bazı hususları sineye çekmek lazım. Bazı hususlarda sabır ile şükür ile mukabele etmemiz lazım. Bunları yapmıyoruz. Ufacık bir hadisede hemen isyan cihetine gidiyoruz. Hemen zayıf noktamızı biliyor nefis, bizi alıp alıp götürüyor isyan noktalarına. Bunlarla inşaallah mücadele edelim.

Bunu her zaman söylüyorum. Ahlâk-ı hamidiye takınalım kardeşim. Ben güzel ahlâkı tamamlamaya gönderildim, diyor Resulullah (s.a.v.) Biz o güzel ahlâkın içinden umdeler seçelim artık. Bize yol gösterecek, bize ışık tutacak, saadete, selâmete götürececek, bize cennet yollarını açacak ışıklar seçelim. Resulullah’ın sözlerinden olsun, Kur’an’ın ayetinden olsun, büyüklerin nasihatlerinden olsun inşaallah-u Teâlâ. Güzellikler üzere olalım inşaallah. Onları bulalım, onlarla muttasıf olalım. Bize o yakışır.

(Biz affedersin, bazısı öyle söylüyor) Birisi de geçen gün, ben bu lafı kullanmak istemiyorum ama at gibi, ot gibi gelip gitmeyelim bu âlemde. Biz mesulüz kardeşim. Kur'an'lar bize geldi, kitaplar bize geldi, emirler bize geldi, yasaklar bize geldi. Peygamber bize geldi. Allah'ın bütün emirleri hep bize geldi kardeşim. Muhatabı biziz. Muhatabı insanoğlu. Hani derler ya dağlara, ovalara verilmiş de hiçbiri kabul etmemiş. İnsanoğlu kabullenmiş. İşte bu kabullenmek o mesuliyeti almak demektir. Bu kabullenmek, ben bu işlerin altına gireceğim, saadetle, selâmetle çıkacağım, nefsimin emirlerini tutmayacağım, nefsimin yasaklarına uymayacağım, nefsimin üzerine üzerine gideceğim, nefsimi islah etmeye çalışacağım. Benim bu vazifemdir. Çünkü nefis bizi hep yanlışlıklara götüren bir unsur. Nefis, bize düşman ilan edilmiş. Halbuki onu dost haline getirmek de var. Bir, iki kademe atladıktan sonra o, artık korkar hale geliyor.

Nefis üç şeyden çok korkuyor zaten. Birisi açlık, birisi ateş, birisi zikir. Bu üç şey nefsin en korktuğu şey. Onlarla korkutalım. Bakınız oruç dedik. Bu sıcak günde, en hararetin hüküm ferman olduğu bir anda siz oruç tutuyorsunuz. Ne oluyor? Ne kadar güzel bir hâl, ne kadar güzel nefsi yenme hadisesi. Bunlar yabana atılır şeyler değil. Abdulkadir Geylani Hz. zikir ederken Bağdat'ta o hâl -dedim ya demin birisi zikir, birisi ateş, birisi açlık- nefsin en korktuğu şeyler. Zikir ederken öyle hâle gelmiş ki istiğrak hali. O en büyüklerin hâli artık. Bütün makamları, bütün nefis mertebelerini aştıktan sonraki istiğrak hâli. O hâle gelmiş ki o esnada koca Abdulkadir Geylani Hazretleri, ufacık velet olmuş, fırlamış ağzından nefsi. Ufacık velet! Nefis orada kendini göstermiş yani. Nefis orda aman beni at dışarı, demiş. Aman beni serbest bırak, bu zikir beni yaktı, demiş. Bak ufacık bir velet oluyor, çocuk oluyor, incecik çocuk oluyor, ondan sonra yalvarıyor artık. Bütün kitaplar yazıyor bunu:

- Ya Abdulkadir! Al beni içeri.

- Almam seni içeri.

- Al beni içeri,

- Almam seni.

Üçüncüde Cenab-ı Hak, nida ediyor:

- Ya Abdulkadir, biz seni onunla yarattık, onsuz olamazsın. Biz seni onunla da severiz, diyor ya!

“Küllî nefsin zaiketül mevt” ayet bu. “Bütün nefisler ölüm acısı tadacaktır.” Hangi evliya, esfiya, abid, mürşit, âlim, zahit olursa olsun. O nefsi vücudunda taşıyacak kardeşim. Ta ki son nefesini verene kadar. Fakat o nefsi ıslah etmek var, o nefsi hizaya getirmek var. O nefsi memnun hale getirmek var. O nefsi sana hizmet eder hale getirmek var. Ama sen ona hizmet eder hale gelirsen, ona mahkûm olursan; o sana mahkum olacağına sen ona mahkum olursan, o da seni çeke çeke taa okyanusların dibine götürür de farkına varmazsın. İşte bu yüzden diyorum, gece tefekkür edelim. Başımızı yastığa koyduğumuz zaman “Bugün ne yaptık?” diyelim. “Allah için ne yaptık?” diyelim veya “Allah’ın yapma dediği şeylerden ne yaptık?” diyelim. Onları hep bakınız göreceksiniz, çok değişik manzaralarla yüz yüze geleceksiniz. Çok beklemediğiniz hadiseler gözünüzün önünde terakkum edecek (birikecek), tecessüm edecek (belirecek). Binaenaleyh biz ne kadar zayıf olduğumuzu, ne kadar küçük olduğumuzu öyle öyle anlayacağız. Tövbelerimizi can-ı gönülden bütün varlığımızla, bütün mevcudatımızla ancak böyle yapabileceğiz.

Tövbe dilin söylemesi değil ağabeyciğim. Tövbe nedamettir, tövbe pişmanlıktır, tövbe bir daha yapmayacağına dair Hakk’a söz vermektir. Babam derdi, Allah rahmet eylesin. Oğlum kapının önünden birisi geçerken çağırsak da senden özür dileriz desek güler adam “Yav sen bize ne yaptın ki benden özür diliyorsun?” Oğlum Allah’a karşı durumumuz bu değil derdi, babam -Allah rahmet eylesin- Ee? O’na karşı her zaman muhtacız. Her zaman hicap halindeyiz. Her zaman yapma dediği şeyleri yapıyor olmamın utancı içindeyiz evladım. Onun için bizim için çıkan kapı mutlaka tövbe etmektir, istiğfar etmektir.

Geçen gün arkadaş bir rüya görmüş bunu yapayım. Kaç para vereyim? Kaç para verme kardeşim dedim ben. Sıkıntılı bir rüya. Yedi gün dedim şu kadar, şu kadar istiğfar ediver. Abi zamanım olmuyor. Vah vah vah! Beş kuruş parayı basıp geçeceksin. Sen yine Allah’ı unutacaksın, yine tövbeyi unutacaksın. Olmaz kardeşim öyle şey. Tövbeni yapacaksın kardeşim dedim. İstiğfar edeceksin. Ben sana çok bir şey rakam vermiyorum ki. Zaten yapamayacağını düşünerek az rakam

veriyorum. Sen bu istiğfardan ders alacağına, Allah'a karşı utanç duyacağına, O'ndan özür dileyeceğine, O'ndan hicap duyacağına, sen daha bunu yapamam diyorsun. Bunlar yanlış şeyler kardeşim. Olmaması lazım gereken şeyler. Onlar nefsin sesi. İşte bak hoşlanmıyor nefis, işte onlardan; o özür dilemelerden, o faziletten, o erdemden, o yüksek duygulardan hoşlanmıyor nefis. Onun hoşlanmadığı şeyler bizim hoşlandığımız şeyler olacak. Onun hoşlanmadığı şeyler bizim hoşlandığımız şeyler olacak, onun hoşlanmadığı şeyler Allah'ın ve Peygamberin hoşlandığı şeyler olacak. Binaenaleyh uyanık olalım kardeşim. İşte bizim akşam dersimizin sonunda "Bizi uyanık eyle Ya Rabbi. Gaflette olanlardan eyleme Ya Rabbi. Gaflette olanlardan uyar bizi Ya Rabbi!" diye muhassala yapardık. Akşam derslerinin sonunda. Hep gaflet üzereyiz kardeşim ya. Hiç uyanık olamadık ya! Biz kendimizi hiç Hakk'a veremedik, Hakk'a adayamadık. Biz, her işini bırak da artık böyle varını yoğunu Hak ile meşgul olmaya!.. Bak oraya harca demiyoruz.

Biz çok güzel bir tavsiyede bulunuyoruz. "Hayrul umur evsatuha" Nedir? Vasat olmakta hayır vardır. Vasat halde olunuz, diyor. Biz demiyoruz dünyayı mutlaka bir tarafa at da din ile meşgul ol. Adam diyor "Ben çocuğumun, çoluğumun rızkı ile uğraşmayacak mıyım?" Uğraşacaksın kardeşim çocuğunun, çoluğunun rızkı senin için mukaddestir ama helâl olması şartıyla. Ama bir yer de var ki Hakk'ı unutma. Hakk'ı unutma! Eğer helâl rızık peşinde koşan adam beş vakit namazını kılıyorsa, iki namaz arasındaki bütün çabaları, Allah rızası için helâl rızık peşinde koşuyorsa bütün çabaları ibadet yerine geçiyor. Fakat onu güzelliğe çevirmek lazım. Onu bu kayıtlar altına almak lazım. Helâl kayıt altına almak lazım. Kimse demiyor ki her şeyi bırak da sabahtan akşama, akşamdan sabaha ibadet et. Bakınız Rasulullah'a (s.a.v.) iki tane kadın geliyor Sallallahu aleyhi vessellem'in huzuruna. Hz. Ömer de orada.

- Ya Rasulallah bir maruzatımız var.

Perde arkasından alıyor seslerini Rasulullah (s.a.v.). Öyle laubalilik, mâlâyâni, mâsivâ Rasulullah'tan hiçbir zaman sâdır olmadı. Perde arkasından konuşuyor kadınlarla:

- Buyurun anlatınız, diyor.

- Efendim bizim maruzatımız var.

-Buyrun. Biz filancanın filancanın hanımlarıyız.

- İyi.

- Biz filancanın hanımlarıyız. Bizim beylerimiz sabahtan akşama kadar oruç tutuyorlar.

- Ee?

- Akşamdan sabaha kadar namaz kılıyorlar.

- Ee güzel ya, diyor. Bir daha söyle bakalım, diyor. Bir daha söylüyorlar.

İkincisinde, ee iyi ya diyor, “Maşallah onlar yetişmiş insanlar demek”

Hz. Ömer : “Efendim bir şey demek istiyorlar”

Halbuki Rasulullah anlıyor. Rasulullah’ın anlamaması mümkün mü? Hz. Ömer “Bir şeyler demek istiyorlar Efendim” diyor. Cenab-ı Resulullah (SAV) yarın diyor, beyleriniz bana yollayın, diyor.

Ertesi gün beyleri Rasulullah Efendimize gidiyorlar. O iki komşu, dipdibe komşuymuş onlar:

-Ya Rasulullah, bizi emretmişsiniz, geldik.

- Siz filancanın filancanın beyleri misiniz?

- Evet.

- Siz sabahtan akşama kadar oruç mu tutuyorsunuz?

- Evet Ya Rasulullah. (İftiharla söylüyorlar.)

- Peki akşamdan sabaha kadar namaz mı kılıyorsunuz?

- Evet ya Rasulullah.

- Bunu size kim söyledi, diyor Rasulullah.

Çünkü bizim dinimiz tolerans dini, hoşgörü dini, hayat dini. Aynı zamanda dünya dini. Oraya buradan gidiliyor kardeşim. Bunu size kim söyledi, diyor. “Bu akli size kim verdi? Nerden öğrendiniz? Benden

kuvvetli Müslüman mısınız?” diyor. Benden ileri Hakk’a yakın mısınız siz, diyor. Nerden aldınız bunu? Lütfen gidin, diyor. Orucunuzu, namazını yine yapın. Arada bir evlerinize, eşlerinize lütfen meşgul olunuz, diyor. Onların hayat hakkını hiçe saymayınız lütfen, diyor. Allah sizden razı olmaz, diyor. “Hayrul umur evsatuha” diyor işte böyle vasat halde olunuz ümmetim, diyor. Vasat halde olunuz. Sonra birkaç gün sonra kadınlar teşekkür ediyor.

- Ya Rasulallah, emir buyurduğunuz gibi eşlerimizden şimdi memnun hale geldik, diyorlar.

Sen dünyayı unut, hanımını bir köşeye at, çocuğunu, çocuğunu hiçe say, sabahtan akşama kadar oruç tut, akşamdan sabaha kadar namaz kıl... Din bunu emretmiyor kardeşim. Bizim dinimiz dünya dini. Dünyadan gidiliyor oraya. Öyle seni zabta, rabta almıyor kardeşim. Evet bir fetva var, bir takva var. Biraz daha inceltilmiş şekli var dinin. Onu yapabilen yapsın, diyor. Ama yine de bakınız; bazı dünyevi işlerimizi, bazı dünyevi görevlerimizi ihmal etmemek şartı ve kaydıyla. Birini bırak, birini al değil kardeşim. İslâm dini tolerans dini, sevgiler, şefkatler dini; İslâm dini, hoşgörü dini. Neden demiş kadın erkek münasebetinde, birliğinde, evlenmelerinde, ev hali yaşamalarında birbirinize saygılı olun, demiş. Evet erkek bir hatme ilerdedir diyor Müslüman Türk ailesinde.

Geçen yemek yiyorlardı bizim orda böyle bir kadın erkek lafi ediyorlar da ben de araya girmiş bulundum. Sen de bir şey söyle amca, dediler. Söyleyeyim, dedim ben. Böyle erkek yarım hatme veyahut bir hatme -hatme adım demek- ileridedir, dedim. Kadın dedi “yook” dedi. Çok yanlış, dedi. Neden yanlış, dedim ben. Ama beş, altı kadın var hepsi onun tarafını tutuyorlar. Hepsi sosyetik kadınlar böyle. Öyle laf arıyorlar benden de. Bir şey izah ediverdim. Dedim ya bu kitabı bir konu.

- Sen kaç yıldır evlisin?

- 18 yıllık evliyim. Çok konuşkan kadın.

- Dedim, 18 yıldır bu adamdan, bu beyinden hiç memnuniyet görmedin mi, dedim sen. Hiçbir hizmet görmedin mi?

- Gördüm çok gördüm.

- Ne yaptı sana? Rapta, zapta mı aldı? dedim ben. Seni dayakla mı yola getirdi, dedim ben. Senin ekmeğini hiç aksattı mı, dedim ben. Seninle olan münasebetinde bir rahatsızlık duydun mu?

- Duymadım, görmedim.

-O halde lütfen, dedim. Yarım adım üstünlüğü kabul et kızım, dedim ben.

- Ee her başarılı bir erkeğin arkasında bir başarılı kadın vardır. Onu başarıya götüren kadın vardır?

- Ama dedim evet, dedim. Bu senin dediğin doğrudur. Müstesna bir hâldir, dedim. Ama her batan erkeğinin arkasında da mutlaka batıran bir kadın vardır. Bunu da sakın unutma ha, dedim.

- Seninle konuşulmaz bilmem ne...

Velhasıl muvazeneli (dengeli) kardeşim. Muvazeneli. Allah öyle bir hayat hakkı tanımış ki birbirinizi tamamlayınız demiş yav. Birbirinize ülfet ediniz demiş. Bak ne demiş Rasulullah (s.a.v.) “İster kadın, ister erkek kendisiyle ülfet olunmayan mümin kâmil ve olgun mümin değildir.” diyor. Ülfet; tatlı dil, güler yüz, güzellikler manzumesi, tersliklerden arınmış bir gönül. Her şeylere hoşgörüyü bakan, olumlu nazarıyla gören, böyle bir ülfet ehli. Kendisiyle ülfet olunmayan mümin olgun ve kâmil bir mümin değildir. O olgunluğu, o ülfeti bulalım kendimizde kardeşim. Öyle, onların dediği gibi her başarılı bir erkeğin arkasında bir başarılı kadın vardır. Onun itmesiyle, onun teşvikiyle, tasvibiyle, onun desteğiyle başarıya ermiştir ama, dedim ben, her batan erkeğin arkasında da batıran bir kadın vardır ha, dedim. Bu daha ekseriyettedir, dedim. Seninki on taneyse benimki doksan tane, yüz tane. Aman senle dediler, şakaya boğdular işi. Velhasıl böyle kardeşim. Muvazeneli, ene yapmayacağız yani. Adam despot bir hayat kurmak için ille benim dediğim demek için, o yarım hatme veya bir hatme hakkını kullanmıyor ki yav Müslüman. Müslüman tolerans ehli, hoşgörü ehli, Müslüman eşine sadık, çocuklarına sadık. Onlara sevgiyle yaklaşan, onlara hep böyle kucak açan, onlarla sımsıkı münasebet kuran. Biz böyle bir ailede yetiştik de ben hep bunları müdafaa ediyorum.

Benim babam çok hassas bir insandı. Çok böyle dikkatli, yanına böyle rahat gelinebilen, bir şey sorulabilen, bir adamdı ama tabii ki

disiplinli bir insandı. Çok disiplinli bir insandı. Allah rahmet eylesin. Ama arada bir bizi çağırır, koskoca adamlarız ya. Han vardı bizim. Abim bilir. Hanın ağzında bakkal dükkânı var, biz oraya bakıveriyoruz. “Kâmil!” bağırır. Biz bunlardan aldık örnekleri, buralardan aldık. Çok disiplinli bir adamdı. Bak ben şunu da artı parantez söyleyeyim “Vallahi ben babamın karşısında çay içmedim.” Çayhanemiz vardı. Çay bile içmedim. Ayıp değil, günah değil, haram değil yav! Bizi öyle bir disipline etti babam. Ama sevgiyle karşı disipline. Böyle çağırır:

- Kâmiilll!

Ben bir iş var zannederim. İşimi bırakırım, bakkal dükkanını. Hemen hanın içine dalarım oradan. Hanın ağzında zaten bakkal dükkânı.

- Buyur baba?

- Sarıl.

Öyle duygulu ana gelmiş, öyle yumuşamış gönlü, sevgiyle, şefkatle dolmuş, sarılıırım iki damla, iki gözünde yaş. Öper, koklar. Biz hepimiz koca koca insanlarız. Çocuk sahibi olduk. Hala bu sıkı münasebet devam ediyor. Şimdi ben çocuklarımdan da aynı şeyi istiyorum ve aynı şey devam ediyor. Böyle güzel oluyor kardeşim. Resulullah (s.a.v.) Hasan, Hüseyin Efendimizle biraz şakalaşırken sahabeyi kiramdan bir zat girmiş içeriye. Ne kadar ibretimiz. Ne kadar ibretimiz! Hayret etmiş. Arkasına bindirmiş, diz çökmüş, Resulullah (s.a.v.) böyle imece oynar gibi, böyle arkasına birisini bindirmiş. Birisi arkasından “dah” deyip durur. Hayretler etmiş, iki cihan serverine bak.

- “Ya Resulullah ne yapıyorsunuz siz ya?” demiş. Bu nasıl bir hareket tarzı? Nasıl bir aile yaşamı böyle bu?

Resulullah (s.a.v.) sormuş:

- Senin çocukların var mı?

- Var, demiş. Kalabalık çocuklarım var -kimi kitaplarda on taneye yakın diyenler var hiç önemli değil.-

- Sen, demiş çocuklarıyla hemhâl olmaz mısın? Böyle iltifatlı konuşmaz mısın?

- Ya Resulullah ben daha çocuklarımı kucağıma alıp öptüğümü bilmem.

- Ee demiş, Allah senin kalbine şefkat, merhamet, sevgi koymadıysa ben koyamam, demiş. Çık git buradan, demiş.

Bakınız, Koca sallallahu aleyhi ve sellem torunlarıyla şakalaşıyor ya!

Şimdi kendi çocuklarımdan söylemek için değil ama ben kendimden bahsetmeye utanırım ama bir misal olsun diye. “Kendisi yutar salkımı, âleme verir talkımı” demek istemiyorum. Bu duruma düşmek istemiyorum yani. Biz bu hâli yaşıyoruz yani. Benim çocuklarım ister kızım, ister oğlum; birisinin iki tane, birinin üç tane evladı üniversitelere gitti. Büyüdüler artık. Ama öyle eve gelsinler de bir kere boynuma sarılmasınlar, annesinin boynuna sarılmasınlar... Bu olmaz! Olmaz ya illâki öyle alışmışlar. Torunlarım öyle. İlle sarıl, sarmaş olacağız bir kere. Sevgi yumağı meydana getireceğiz bir kere. Ancak o zaman rahat edeceğiz. O zaman güzellikler ortaya serilecek inşallah. Bir “Babacım” diyecekler, bir “Annecim” diyecekler, sarılıp sarmaşacaklar, öpecekler, koklayacaklar. İşte böyle, güzellik burada kardeşim.

İslâm ailesinin temel unsuru sevgi. Bütün temel unsuru sevgi. Bu sevgiyi yaşayamıyorsak, bu sevgiyi bulamıyorsak, o sevgiyi aramak mecburiyetindeyiz kardeşim. Gün geçmeden, saat geçmeden, o sevginin arayıcısı olalım kardeşim ve arayıcısı olursak en son bulucusu olacağız artık. Sahibi olacağız inşallah. Ailemize karşı, çocuklarımıza karşı, efkâr-ı umimiye (genelin fikri) karşı. İçeriye karşı, sokaktaki arkadaşınıza karşı, komşumuza karşı.

Hele komşular bahsinde o kadar emirler var ki. Cebrail (a.s.) diyor. Resulullah (s.a.v.) “Cebrail (a.s.) bana komşular hakkında o kadar çok emir getirdi ki komşuyu komşuya mirasçı yapacak zannettim.” diyor. Bakınız, komşunun İslâm dinindeki yerine bakınız kardeşim. İslâm dininde komşunun değerine bakınız kardeşim. O kadar çok emir getirmiş ki Cebrail (a.s.) komşular hakkında komşuyu komşuya mirasçı yapacak zannettim, diyor. Resulullah (s.a.v.) o kadar komşuluk üzerine çok sıkı münasebat kurmuş İslâm dini. Bakın komşular hakkında bir şeyler, bir şeyler.

Aynı apartmanda oturuyorlar. Geçen gün birisi söyledi İzmir’de bilmem kaç 25 dairesel bir apartmandaymış. İkinci katta mı, üçüncü katta mı cenaze vuku bulmuş kardeşim. Cenaze çıkmış gitmiş evden. O koca apartmandakilerin haberleri yok. Bu nasıl komşuluk? Bu nasıl komşuluk! Olmaması lazım gelen şeyler. Dertlerimizi paylaşacağız kardeşim. Hani hep söylüyorum, bakınız “dertlerimizi paylaşacağız” Hem sen onun dertlerini paylaşacaksın hem o senin derdini paylaşacak. Ama sevgi halesi içerisinde. Sevgiyle, şefkat ile böyle muttasıf olarak. Güzellikleri duya duya, güzellikleri yaşaya yaşaya. O güzellikler öyle kolay bulunmuyor kardeşim. O güzellikler bizi cennet yollarına taşıyacaklar. Yolumuza ışık tutacaklar. Rasulullah’ın şefaatine götürecekler.

Geçen gün gene söyledim. Bakınız konu komşu ile ilgilenmenin ne kadar lazım olduğunu anlatıyor bu hadise bize. Tam akşam yemeğine oturacaklar Hz. Ali, Hz. Fatıma validemizle beraber. Tık tık kapı.

- Bak bakalım ya Fatıma.

Gidiyor Hz. Fatıma validemiz açıyor. Dibiindeki komşu:

- Ya Fatıma, Hz. Ali evde mi?

- Evde.

- Ona bir söyleyeceğimiz vardı bizim.

- Ya Ali, seni çağırıyorlar.

diyor ama kapının arkasından Hz. Fatıma da dinliyor. Komşu Hz. Ali’ye hitap ediyor:

- Ya Ali, çok muzdarip durumdayız. İki gündür ağzımıza lokma koymadık. İş de yok. Çocuklar sızlanıyorlar. Bize bir iki akçe ödünç verebilir misiniz, diyor.

Hz. Ali:

- Evet diyor. Hemen diyor, gidip içeriden alıp geliyor, veriyor. Komşu o parayı alıp gittikten sonra hemen kapanıyor, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlıyor. Hz. Ali (r.a.) Fatıma validemiz hayret ediyor:

- Ya Ali, hem bu kadar yardımda bulundun hem gönüllü gönüllü gittin, aldın, geldin, verdin. Ee şimdi şimdi pişman mı oldun, diyor.

- Ne pişman olması Ya Fatıma! Ne pişman olması! Öyle bir hâl içindeyim ki. Hüngür hüngür hem ağlıyor hem derdini anlatıyor.

- Nedir ya Ali? Bu kadar müteessir olmuş halin var? Neden böylesin?

- Ya Fatıma bu bizim dibimizdeki bir komşumuzdu. Dibimizdeki komşunun haline hiç aldırış etmemiştik, hiç dikkate almamıştık. Bizi öldürdü. Bizim Müslümanlığımıza yazıklar olsun. Onu kapımıza kadar gelme mecburiyetinde bıraktık. Onun o halini kendimiz tespit etmeliydik. Onun o halini biz onun kapısına koşarak, tedavi ve telafi etmek durumunda olmamız lazımdı. Böyle muttasıf olmak lazımdı. Din-i Mübin-i İslâm ile. Ama biz bunu yapamadık. Biz çok sakin davranmışız, umursamazlık yapmışız, lâkayta vurmuşuz, mâlâyâni, mâsivâ bizim hayatımızı doldurmuş. Ondan ağlıyorum ya Fatıma.

Bakınız neden ağlıyor Hz. Ali! Bakınız! Onun kapısına kadar gelmiş olmasını hazmedemiyor. Onun kapısına kadar gelmiş olmasını kendi ihmeline veriyor. Kendi lâkadiyesin veriyor. Kendi umursamazlığına veriyor. Kendi utanıyor, kendi haya ediyor, kendi hicap ediyor. Böyle olmak lazım kardeşim. Hangimiz kapısını çalıyoruz kardeşim? Hangimiz din kardeşimizin kapısını çalıyoruz? Bu emr-i bi'l marûf.

Dün işte üç kişi geldi gene oraya. Konuşuyorlar. Çok hoşuna gitti. Buradan bir esnafın İstanbul'dan misafirlermiş. Emr-i bi'l marûf nehy-i anil münkerden bahsediyor. Azıcık sen de söyle abi dediler. Biz de bir şeyler söyledik. Bunlar âlimlerin, abidlerin, zahidlerin işi değil kardeşim. Bunlar din kardeşlerimizin işi: Bir din kardeşimizi bir karanlıktan alıp çıkarmak, bir kötü âdetinden vazgeçirmek, bir namaza, abdeste doğru, güzel ahlâka yakın eylemek... Bamm diye cephede kurşun yemiş şehitle aynı muameleyi görmek mânâsında mutazammındır kardeşim. Bunu yapmayalım. Bunu yapamıyor olduğumuz zaman işte Allah'ın gücüne gidiyor. Hatta daha ileri derecelerde Allah korusun gayretullaha dokunur. O'nun gazabını celb eder. Celb ederiz gazabı. Allah korusun! Allah bizi böyle akıbetten korusun.

Ortadoğu'ya bakınız kardeşim. Oradan ben altı defa geçtim. Bir Suriye'si, Ürdün'ü, Irak'ı... Oralardan at gibi, ot gibi gelip geçmedim ben. Kaç günler kaldık, kaç günler kaldık... Gelmek gitmek... Eskiden

uçaklar yoktu. Otobüslerle gelinip gidiliyordu mübarek yerlere. Oralarda çok mâsivâ, mâlâyâni var kardeşim. İslâm çok dejenere olmuş. Biraz artık yumuşamış. Biraz hükümlerini almışlar İslâm'ın. Biraz zayıflatmışlar. Kendi işlerine gelir hale getirmişler. Şimdi neden bu izmihlâl diyoruz, neden bu elemeler, ıstıraplar diyoruz, elemeler, kederler Ortadoğu'nun üstünde diyoruz. Hikmeti vardır. Ben bir sebebe bağlamak istemem. Ben kim oluyorum sebebe bağlayayım ama onların büyük ihmali gördüm ben. Yine de diyorum en iyi Müslümanlık Türkiye'de yaşanıyor. Hiç değilse adam Kur'an'ı Kerim'i alıyor; ister yatak odasında, ister oturma odasında tavana yakın bir yere asıyor. Onlarda Kur'an bu saygıyı görmedi. Allah hepsini affetsin. Böyle bir günde iftira etmek istemem. İftira etmek istemem ama bir gerçek var. Realite var ortada. Biz İslâm'ı yaşarken Allah'ın izni keremiyle hep böyle şuuru ele aldık. İdraki ele aldık. İman-ı kâmilî ele aldık. İmanın en mümtaz (seçkin), en mümeyyiz (doğruyu yanlış ayıracak durumda olan) vasıflarını ele aldık. Hangi Anadolu'da hangi köye giderseniz gidiniz, orada Kur'an en yüksek noktada asılıdır. Aa ben ona da taraftar değilim ha! Kur'an orada asılmak için inmedi. Fakat hiç değilse zahir sebepler noktasında ele alıyoruz konuyu. Zahir sebepler noktasında bari yükseklerde, bari saygıdeğer. Onlarda pek görmedim. Üzülerek söylüyorum yani. Oralar haşa bühatan (suç yüklemek) etmek istemem. Oralarda salihler var bir sürü, salihalar var bir sürü. Ekseriyet biraz daha maddeye düşmüş. Biraz daha kendilerini aldattır hale gelmişler. Biraz daha dünyaya dönük, manevî değerleri biraz daha çığner halde yaşamışlar Allah korusun. Ondaki sonra da izmihlale düşmüşler. Yine de Allah'ın bir hikmeti vardır. Yine bize yalvarmak düşer. Yine bize inşaallah-u Teâlâ saadet ve selâmet dilemek düşer. Onların üzerindeki kara bulutları alıver Ya Rabbi demek düşer. Biz güzel şeyler istemeye mecburuz kardeşim. Kimsenin helâkından, kimsenin kötülüğünden, kimsenin belâsından bize bir fayda yok. Herkesin saadetinden, mutluluğundan, güzelliğinden bize fayda var. Biz herkes mutluydu mutluyuz. Kendi başımıza mutluluk istemiyoruz. Herkesle bir mutluluk istiyoruz inşaallah-u Teâlâ; komşumuzla, akrabalarımızla, yakın çevremizle, uzak çevremizle... Herkesle beraber, mutluluklar istiyoruz. Allah o mutlulukları bulmak, yaşamak nasip etsin inşaallah. Allah cümlemizi korusun inşaallah. Cenab-ı Hakk'ın rızasına eren hareketler

üzerine eylesin bizi inşallah. Kendi yönlendirsin, kendi korusun, himayesine alsın inşallah.

Essalatu vesselâmu aleyke Ya Rasullullah, Essalatu vesselâmu aleyke Ya habiballah, Essalatu vesselâmu aleyke Ya seyyidel evveline vel ahirin. Vel hamdüllillahi Rabbil Âlemin.

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin, sahibi, mâliki olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri Muhammed Mustafa Efendimiz Hazretlerinin mübarek hatrı şerifleri için, o sevgili peygamberin, şu sevgili günü kutlamamıza vesile olan, yüceler yücesi, sevgiler odağı yüce Peygamberimizin hatrı için, şu ezanı Muhammediye hakkı için Ya Rabbim, şu cuma saatinin eşref saati için Ya Rabbim. Sen bizi bağışla Ya Rabbim. Dünyevi, uhrevi bütün işlerimiz kolaylaştırıver, ve hayırlı eyle, hibe eyle Allah'ım.

Bize iman-ı kâmil, aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırrı ilâhiye ve kalb-i selim ve ihlâs ve huzur ve sağlık ve saadet ve selâmet ve bereket ve şifalar ve şifalar ve sağlıklar ve sağlıklar ver Allah'ım. Ya Rabbim bizi bize bırakma Allah'ım. Bizi kendin korusun Ya Rabbim. Biz bizi bırakmadan sen bizi bırakma Ya Rabbim.

Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi korusun Ya Rabbim. Kendi vikayene, kendi himayene al Ya Rabbim. Maddi ve manevi bütün felaketlerden, şerlerden, kazalardan, belalardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arzi felaketlerden bizi korusun Ya Rabbim. Dünyevi, uhrevi saadetlikler, selâmetlikler ver Ya Rabbim.

Şurada hazır bulunan cemaati Müsliminin meşru olan, helâl olan, güzel olan muradlarımızı biz şuradan kalkmadan, elimizi yüzümüze vurmadan sen ikram ediver, ol deyiver olsun Ya Rabbi. Ortadoğu'daki o din kardeşlerimizin başlarında dolaşan o kara bulutları, o din dışı unsurları, başlarına ördüğü çorapları al, atıver Ya Rabbi. Onları da selâmete, saadete erdiriver Ya Rabbim. Ekmekleri yok Ya Rabbi, ışıkları yok Ya Rabbi. Can kaygıları var. Can emniyetleri yok Ya Rabbi. Sen onları bu badirelerden kurtar. Din dışı unsurları, onların üzerine kurduğu baskılara son ver Ya Rabbim.

Ve inşallah-u Teâlâ bizim dahi ordumuza, yurdumuza, vatanımıza, milletimize, mukaddesatımıza, bayrağımıza ve kıymet, değer izafe ettiğimiz her şeyimize sen sahip çık, sen koru Ya Rabbi. Doruklarda eyle Ya Rabbim. Tezellül verme Ya Rabbim. Zillete düşürme Ya Rabbim. Ve din dışı unsurların veya dine karşı unsurların bizim başımıza musallat olmasına, hükümferma olmasına izin verme Ya Rabbim. Vatanımızı, dinimizi, diyanetimizi, mukaddesatımızı en güzel şeylerimizi sen koru Ya Rabbi. Sen himayene al, sen vikayene al, sen şemsiyene al Ya Rabbim. Şurada hazır buluna cemaati Müslüminin de helâl olan, meşru olan, güzel olan muradlarına erdir Ya Rabbim. Cebimize, hanemize, soframıza Halil İbrahim bereketleri ver Ya Rabbim. Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara sayısız hamd-ü senalar olsun, hamd-ü senalar olsun Ya Rabbim. Olmayanlara da bulmayanlara da lütfeyle Ya Rabbi. Ya Rabbim hastalara şifa, dertlilere deva, borçlulara eda, namurad olanları da bermurad eyleyiver Allah'ım. Biz şuradan kalkmadan, elimizi yüzümüze sürmeden hem özel hem genel mânâdaki bütün muradlarımız, bütün arzularımız sen ol deyiver olsun Ya Rabbim. Ol dedin bir kere var oldu cihan, bizim dualarımıza ol deyiver olsun Ya Rabbim.

Sübhone rabbike rabbil izzeti amma yasifun ve selâmün alel murselin velhamdülillahi rabbil âlemin.

El Fatıha.

17 Temmuz 2008 Cuma Sohbeti

Kelime anlamı itibariyle huruç; yükselmek, Hakk'a doğru yol almak, namütenahi hâller içerisinde varlığından sıyrılıp bir yerlere, Hakk'a mülâki olmak için bir yerlere vasıl olmak manasına mutazammın. İnşallah biz de o huruç edenlerden, zaten bir şey söylemek istemiyorum.

Geçenlerde tarikattan bahsediyorsun, diyor bir kardeşimiz. Kardeşim tarikattan bahsetmek değil. Biraz bilgilendirmek. Zaten ben kim oluyorum, bilgi diye bir şey yok bende. Ben duyduğumu, okuduklarımı söyleyiveriyorum. Tarikatta huruç vardır biliyorsunuz. Biz buna şahit de olduk. Şimdi bazı tarikatlarda başka özellikler vardır. Bir de huruç vardır. İstesen on kat, elli kat üstünde bina olsun, açılır ve huruç edersin yani. Hulusi kalp ile hulusi cenap ile bütün teslimiyetinle, bütün mevcudatınla. Eğer oraya gönül vermişsen, oraya bağlantı kurmuş isen himmet istemiş isen o katlar sıfır üzere oluyor Allah'ın izni keremiyle. Ha oradan da diyorlar ki zaten Mirac-ı Nebevi'den kalma, Rasulullah Efendimizden, Abdülkadir Geylani'ye bu diyorlar. Huruç özelliği, yükselme özelliği. Oturduğun yerden huruç ediyorsun. İşte huruç Mirac-ı Nebevi'den, oradan dolayı geliyor. Allah'ın izni keremiyle. İşte bazı arkadaşlar ufak tefek bizim içimizden yorumcular da buna iştirak etmişler ama biz oraya çok değer vermiyoruz. Yüzde doksan dokuzu hem vücuduyla hem ruhuyla gitti, diyor. Ben buna inanıyorum. Neden inanmayalım? Neden inanmayayım yav? Çünkü Burak'a binmeye ihtiyacı var mı ruhun?

Haa sonra o Muallak taşı. 1967'de biz hacca gittik. Haddim olmayarak en son biz ziyaret etmiştik Kudüs'ü. Haddim olmayarak. Biz geldikten bir ay sonra Yahudiler işgal etti. Allah tez saatte, tez zamanda onların mezalimini durdursun. Onların o elinden o toprakları kurtarsın. Bize hediye etsin inşallah ve olacak zaten inşallah. Olacak. Olacak! Sabırsızlık gösteriyoruz da biz davaya dua köşesiyle yapışalım diye şey yapıyoruz inşallah. İnşallah, o dualar müstecap olacak inşallah. Binaenaleyh biraz da o Muallak taşını gördük. Orada Burak'ın bağlandığı, Cebrail (a.s.) o kayayı parmağıyla oyduğu ve Burak'ı oraya bağladığı anı, yeri gördük. Altında namaz kıldık, o Muallak taşının altında. Oralar var mıydı ya? Vücuduyla beraber gitmeyecek olsaydı.

Burak'a binmeye ihtiyacı var mıydı ya ve Mekke'den Kudüs'e gitme ihtiyacı var mıydı ya? Orada bir hikmet var. O Mescid-i Aksa'da, topraklarını mübarek kıldığımız belde, diyor Cenab-ı Hak. Orada Peygamberimiz namaz kıldırdı bütün peygamberlere. Sonra Sidret'ül-Münteha'dan evvel bir daha da kıldırdı diye de kayıtlar var.

Sonra şunu da söylüyorum ben. Yav ameliyat ihtiyacı var mıydı yav? Hiçbir canlı hayattayken Cenab-ı Hak ile mülâki olamaz, muhatap olamaz. Mümkün değil gücü yetmez. Yaratılışı uygun değil. Şimdi Rasulullah, peygamber olarak yaratıldı. Bir sürü, onun doğumuna ait mucizeler, bir sürü kayıtlar, doğumuna ait bilgiler, bir sürü kayıtlar, bir sürü bizi ikna edici... Buna rağmen dört defa ameliyat geçirdi Rasulullah.

Hz. Musa Tur-i Sina'da yalvardı, yakardı. Kaç defalar. Bu sefer dedi Cenab-ı Hakk'a "Aman Ya Rabbi cemâlini görmek dilerim." Tur-i Sina'da.

- Aman Ya Rabbi, Aman Ya Rabbi.

- Ya Musa, sen beni görmeye elverişli yaratılmadın, dedi Cenab-ı Hak. Dayanamazsın ki. Senin yaratılışın içinde beni görmeye muktedir, beni görmeye mütehammil hassalar konulmadı.

- Aman Ya Rabbi, aman Ya Rabbi.

- Peki, dedi Cenab-ı Hak. Bak, dedi karşıdaki tepeye. Adı var o tepenin. Tecelli edeceğim, dedi. Beni zaten müşahede edemezsin, dedi. Oraya tecelli edeceğim, dedi. Oraya bak, dedi Hz. Musa'ya.

Oraya döndü Hz. Musa. Cenab-ı Hak o tepeye tecelli etti. Sular gibi akıverdi, dedi Hz. Musa. Eriyip yok oluverdi, diyor. Hemen secdelere kapandım, diyor.

- Aman Ya Rabbi, aman Ya Rabbi, küstahlığımı bağışla. Aman Ya Rabbi, beni affet.

Şimdi Hz. Peygamber (s.a.v.) peygamber olarak yaratıldığı halde, bütün yaratılmışların ve bütün yaratılacak olanların en üstünü, en mükemmeli, en şahanesi olduğu halde, bir tane daha Muhammed salallahu aleyhi ve sellem gelmeyecek olduğu halde, Allah isterse yaratır bir Muhammed daha ama gelmeyecek. Kayıtlar böyle, Allah'ın emri böyle, Allah'ın isteği böyle, Allah'ın rızası böyle. Gelmeyecek bir daha

Muhammed. Öyle yaratıldığı halde ve yaratılırken bir sürü mucizeler, bir sürü normalin üstündeki haller içerisinde, hadiseler cereyan etmiş iken Muhammed, Muhammed olarak dünyaya gelmiş iken. Çünkü ne demiş Safiye Validemiz? Abdulmuttalib'in kızı, Rasulullah'ın halası, Safiye Validemiz. Gördüğüm harikaları anlatmaya benim dilim varmaz, diyor. Başında o vardı, mübarek dünyaya gelirken. Böyle yaratıldığı halde dört defa kalbinden ameliyat geçirdi; altı yaşında, on yaşında, yirmi yaşında, kırk yaşında. Bakınız Cenab-ı Hakk'a mülâki olabilmek için, muhatap olabilmek için, onun kendi vücuduyla, kendi dünya haliyle yüz yüze gelebilmek için, bu tahammülü kurtarabilmek için, bu tahammülü elde edebilmek için dört defa ameliyat geçirdi. Koca Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem. Allah bizi onunla beraber eylesin inşallah. Onun şefaati üstümüze olsun inşallah. Bak böyle bir Rasulullah (s.a.v.) ne ameliyatlar, ne hazırlıklar, ne artık refref gelmiş ya. Ne yapmaya gelsin refref? Refref, merdiven demek biliyorsunuz. Arapça. İçten içe hâdim olmak, hizmetçi olmak. Ruhun eğer yalnız ruh gidiyor olsa ruhun merdivene ihtiyacı olabilir mi? Ya olabilir mi! Akla yatkın değil. Akla uygun değil. Demek ki vücuduyla çıktı Rasulullah (s.a.v.). Ve der miydi yav? Cebrail (a.s.) “Sen buradan öteye yalnız gideceksin Ya Rasulallah. Buradan öteye ben yanarım” demesi vücuduyla gidiyor olduğunun işareti değil mi? Oradan öteye Cebrail (a.s.) gidemiyor. Bunlar hep vücuduyla beraber çıktığının işareti. Rasulullah Cenab-ı Hak'a mülâki olduğu zaman hem vücudu hem ruhu tam tekmil. Cenab-ı Hakk'a muhatap olmuş idi, mülâki olmuş idi. Şimdi mesele bazı münakaşa konusu ediliyor da bu artık yanlışlıklar muhaciyesinde yer alıyor. Öyle mütalâa ve telâkki etmek lazım. Bazı, içimizden de rüyaydı diyenler var, şöyle böyle. Yav kayıtlar, bütün içtihatlar, bütün alimler, bütün zahidler ve bütün gerçekler onun vücuduyla beraber çıktığının işaretini veriyor. Vücuduyla beraber Hakk'a mülâki olduğunun işaretini veriyor. Başka türlü bir şey düşünemeyiz yav. Bu, Mirac-ı Nebevi bu yav! Gelişi güzel bir iş değil. O zaten insanoğlu yaratıldığı günden itibaren Rasulullah'ın geleceği ve miracın vuku bulacağı bazı işaretler, bazı imalar ve ihsaslarla beraber devirlerinin arifi durumunda olanlar tarafından anlatılmış. Hem Rasulullah'ın geleceği hem Rasulullah'ın Mirac-ı Nebevi'yi yaşayacağı. Miraca çıkacağı anlatılmış.

Miraç harikulade bir olay, bir daha vuku bulmayacak bir olay. Biz bunu şahitlik ettik yav. Biz Kudüs'te Muallak taşı denilen kaya. Oraya Burak'ı bağlamış. Bilmem 67'den sonra Kûdus'e kimse gitmedi. 67'de biz Kudüs'ü ziyaret ettik. Allah'ın izni keremiyle. Orada Mescid-i Aksa'ya girdik. Orada namaz kıldık. Orada Muallak taşının altında namaz kıldık. Cebrail (a.s.)'ın kayaya parmağıyla Burak'ı bağladığı kayayı gösterdiler. Parmağıyla kayayı oyuveriyor şöyle Burak'ı bağladılar. Burak'ı tarif ediyor Rasulullah (s.a.v.): Katırdan küçük idi. Merkepten biraz büyük idi. Beyaz bir binek idi, diyor. Benim kolay binmem için öyle bir binek seçilmiş, diyor. Aldı beni, diyor. Mescid-i Aksa'ya götürdü, diyor. Orada peygamber izam efendilerimize namaz kıldırılmış. Hatta Cebrail (a.s.)'a teklifte bulunmuş.

- Sen, demiş.

- Cebrail (AS) “Ben mükellef değilim. Ben demiş ancak tebliğ memuruyum. Ancak bütün peygamberlere Allah'ın emirlerini taşımak memuruyum” demiş. Buradan öteye benim vazifem yok, demiş. Hem haya ederim, demiş. Hem senin karşında eğilmekten şeref defterlerine yazılmaktan meneden olurum, demiş. Ondan mahrum kalırım, demiş.

Binaenaleyh işte böyle bir Mirac-ı Nebevi. Allah'ın izni keremiyle. Harikulade olaylar cereyan etmiş. Şimdi bazı kitaplar Sidre-i Münteha'yı altıncı kattaki bir ağacın adına verilmiş diyorlar ve bunu şey yapıyor alimler, abidler, zahidler, müçtehitler. Demek ki bir hikmet var burada Sidre-i Münteha. Orası bir hudut. Oraya varıncaya kadar diyor Rasulullah (s.a.v.) her katta, her katın hâdimi ve hakimi olan bir sürü peygamber kardeşlerimle karşılaştım, diyor. Oraya varana kadar. Bir sürü peygamber kardeşlerimle. Adını duyduğum, kendisini görmediğim peygamber kardeşlerimle beraber mülâki oldum, diyor. Her katta ayrı ayrı vazifedar, ayrı ayrı görevli, oraların amiri durumunda, o katın her şeyi durumunda kaç tane birden peygamberler mülâki olmuşlar. Saygı durumunda bulunmuşlar, yerlere kapanmışlar, “Aman bize şefaata ya Rasulullah!” demişler. Kendileri de peygamber. Zaten kayıtlarda da böyle geçiyor. Gelmiş geçmiş bütün peygamberler dar-ül bekaya göçmeden evvel hepsi bir “Ya Rabbi senin bir ahir zaman peygamberin gelecek ya. Ya Muhammed, dediğin Rasulullah'ın bizatihi kendisi. Gelecek dediğin o yüce peygamber var ya, Ya Rabbi biz peygamberiz ama biz ona ümmet olmak murad ederiz Ya Rabbi” Hepsı bu niyetle, bu

dilekle çıktılar, diyor bedenlerinden. Ruhlarını öyle teslim etti, diyor. Hatta iki tanesi peygamberlerden; İdris peygamber ve İsa peygamber vücutlarıyla beraber gök yüzüne alındılar, diyor bir hikmet zarfında. Onlar peygamber olarak gitti. Hz. Ali (r.a.) fitneye meydan vermemek için o da alındı. Ama o peygamber olmadığı için diyorum ben. Daha bir sürü ona benzer olaylar var Rasulullah'a gelene kadar. Birtakım hadiseler, birtakım isimler, birtakım kişiler o ikrama, ihsana muhatap olmuşlar. Ama bakın peygamberler arasında da Hazreti İsa, Hazreti İdris peygamber bizatihi vücutlarıyla beraber gökyüzüne alındılar. Onlar da vazifedar olarak sonra inecekler. Şimdi bazı Hristiyanlar gelince peygamber olacak diyorlar. Ben bunu artı parantez arz ediyorum yani haşa, sümme haşa! Haşa, Sümme haşa! Haşa! Sümme haşa! Peygamberimiz kim? Ahir zaman peygamberi. Ahir zaman ne demek yav? En son demek, en ahir demek. Bizim durumumuz şimdi sahabe var, onu görenler var, onu görenler var... Tebe-i tabiîn, tebe-i tabiîn... Şimdi biz tebe-i tabiîn'in son kuşağıyız, son kuşaklarındanız. Halkanın son kuşaklarındayız. Ama onlar gelecek diye inancımız var. Onlar İslâm'a vazifedar gelecekler. Hristiyanlar onu kendilerine şerefpaye ediyorlar. - Ha bak siz de o onun geleceğine- Gelecek ama kardeşim. Rasulullah'a ümmet olmak için yalvardı, o yüzden gelecek. Hazreti İsa bizim çok sevdiğimiz bir insan. Biz Hz. İsa'yı Hristiyanlardan fazla; Hz. Musa'yı Yahudilerden fazla severiz. Neden? Kur'an'ın gösterdiği gibi severiz de ondan. Hak severiz de ondan. Bâtılı sokmayız içimize de ondan.

Demek ki Mirac-ı Nebevi yalnız Rasulullah'a has bir olaydır, bir hadisedir. Bir namütenahi bir hâldir. Oraya çıktığı zaman bir sürü hediyeler aldı. Namaz hediyesi oradandır. Genç kardeşlerim, bilhassa ve bilhassa namaz rica ediyorum sizden. Bir cumayı bir bayramla bağlamayın. Sizleri tenzih ederim. Böylesinizdir demek istemiyorum. Ama namazı kılan dinin direğini dikti. Namazı kılmayan dinin direğini yıktı kardeşim. Dinin direğini yıkanlardan olmayalım kardeşlerim. Namazımızı ihmal etmeyelim. Bilhassa genç kardeşlerimiz. Şimdi sizin gençken kıldığınız namazlar altın. En değerli maden neyse o. Bizimkiler artık gümüşe, bakıra doğru döndü. İnşallah bizimkiler de değerinden kaybetmiş olmasın inşallah. Umudumuz vardır, muradımız vardır. Fakat sizin yaşlarınızda vaad-i ilâhiye var, o cevahirleri, o en kıymetli madenleri kazanmak istemez misiniz kardeşlerim? Size bire on, bire yüz

verilirken, bire bire neden razı olacaksınız yav? Gerçi hulusi kalp ile hulusi cenap ile kılınan namaz -hangi yaşta olursan ol- gene de Cenab-ı Hak'ın vaad-i ilâhiyesi muhataptır ama sizinkiler kesin. Nefsinizle mücadele ediyorsunuz çünkü. Nefsiniz galip geliyor. Biliyorsunuz kırkına kadar nefis daha çok musallat oluyor. Kırkıdan sonra daha az musallat oluyor. Bunun bütün kitaplar yazıyor. Kırkına kadar olan yaşımız içerisinde, kırkına gelene kadar ki yaşantımız içerisinde, kendinizi daha çok çekip çeviriniz kardeşim. Nefsin tasallutu daha fazla. Kırkına kadar gelecek zaman içerisinde nefsin tasallutu daha fazla. Onun tecavüzü, tasallutu, onun rahatsız edici hâli daha fazla. O halde kendinizi sakının kardeşim. Bak bu Mirac-ı Nebevi kutluyoruz ya, bu Mirac-ı Nebevi'de neyi kutluyoruz? Namaz. Elli rekât yazmış Cenab-ı Hak. Yalvarıyor Cenab-ı Rasulullah (s.a.v.). Bütün kayıtlarda var. Elli vakit kardeşim. Biz beş vakite bile zaman ayıramıyorsak, gerekli şekilde önem saymıyorsak, hayatımızı o namazın içine adapte edemiyorsak bize yazıklar olsun. Üç senelik bir ömür yaşasak ne olur? 950 sene yaşadığı Hazreti Süleyman. En son demişler:

- Ey Süleyman! Diyecek lafın var mı?

Gülümsemiş:

- Bileydim ölüm vardı, koymazdım taş taş üstüne, demiş. 950 sene ona hiç gelmiş. Nasıl geçti bilemedim, demiş.

Bizim ömürlerimizi düşünün. Biz 50 ,60 100 ,120 sene... O da azami. Bu yıllar gelip geçer kardeşim. Geçmez gibi, uzak gibi görünen o yıllar geçiveriyor kardeşim. Yabana götürdüğümüz yılların arkasından ağlayacağımıza o yılları yabana götürmeyelim kardeşim. Dikkatli yaşayalım. Ömrümüzü müzeyyen kılalım ve müjdat kılalım. Müzeyyen tezyin edilmiş demek, ziynetlendirilmiş demek. Müjdat ederim diyor Cenab-ı Hak. Uzatılmış. Ömrüne bereket verilmiş, güzellikler verilmiş. Güzelliklerle dolu bir ömür sana hediye edilmiş demek. Uyanık olalım kardeşim. Neden yabana götürelim. Bu günler geçecek kardeşim. Ama bu tasallut, tecavüz meselesinde, bu şeytanın ve nefsin üzerimize gelişi meselesinde kırkına kadarki zaman içerisinde daha çok tehlikesiniz ama o tehlikelere göğüs germek yok mu? O tehlikelere dalmaktan, düşmekten sakınmak yok mu? Sizin ruhunuza aydınlıklar olur, ışıklar saçar bir an Allah'ı düşünmek.

Rabia Hatun Hazretleri diyorlar ki, yolda giderken taşa çarpmış ayağı. Biraz kan revan. Başlamış gülmeye.

- Ya Rabia, bu ne hâl, hem gülüyorsun. Neden?

- Allah'ın demiş, sabredenlere ne vereceği karşından gösteriliverdi de, demiş. Bunun karşısında ancak gülünür yav, demiş.

Sabredenlere sabır büyük bir silah kardeşim. En büyük, en güzel Allah'ın müzeyyen kıldığı, mübarek kıldığı bir duygu kardeşim. Sabredelim kardeşim.

İnsan hayatta her şeyle karşılaşabiliyor. Gene dün birisi anlatıyor. Bana şöyle yaptılar, böyle yaptılar. Hep kadın. İşte filan hoca bana şöyle demiş, böyle demiş. Evladım, kardeşim. Sen bak hem tasavvufu seviyorum diyorsun hem din-i mübin-i İslâm'a hizmet etmek istiyorum diyorsun. Hem ruhum hoş olsun istiyorsun hem bazı şeylerden kaçıyorsun. Nedir o şeyler? Sabır müessesesi. Sen hiç kullanmaz mısın evladım? dedim. Yeni evliymiş. Bir komşusu varmış dibinde. Yok benim sayemde öyle oluyor. Öyle olsa ne olur ya, dedim ben. Kızım, dedim öyle olsa ne olur sen tahtından düşer misin? Bırak o defter onun elinde kızım, dedim. Kendi defterimiz toza, çamura bulamayalım kardeşim. Bizim defterimiz bizim elimizde. Bazı şeyler var; bazı insanlara, bazı makamlar verilirken, diyorlar ki bak haa! O makam yüce bir makam. Ee? Bazı tahkirlere uğrayacaksın, tecavüzlere uğrayacaksın, bazı namütenahi çirkinlikler senin kapını çalacak. Sabırlar göstereceksin, göğüs gereceksin, hatta şöyle, hatta böyle, hatta şöyle, hatta böyle bir sürü şartlar ileri sürüyorlar, bir adama bir makam verilecekse. Ona layık görülmüşse, bak ha işin içinde bunlar da var. Bunları da çekeceksin ha, diyorlar.

Hatta bazı kardeşlerimizden, büyüklerimizden birisi de sana kadın musallat edilecek, denmiş. O bu yaştan sonra ha, demiş o da yaşlıydı tabii. Evet, demişler. Maneviyatın yaşı olmaz demişler. Bunlara hazırlıklı olacağız kardeşim. Bazı şeyler var ki namazdan, abdestten, ibadetten, bir sadakayla, şununla, bununla varılmıyor o noktalara kardeşim. Bazı şeyleri mecburen çekeceksin kardeşim. Onları çekmezsen eğer kâmil mümin değilsin. O tekâmül noktasına gelmiş değilsin. Olgun mümin defterinde yerin yok. Bunları elde etmek için bazı şeyleri çekmek durumundasın kardeşim. Oraya ibadet ile varılmıyor yani. İbadet her şeyi

halletmiyor. İbadeti lüzumsuz saymıyorum. Bakınız yanlış anlaşılmasın, ibadeti her şeyden önce ama ibadet bir görev. Arkasından gelecek ek güzellikler ikramdır, ihsandır, lütuftur, bahşıştir, bahşiş!

Hazreti Musa Cenab-ı Hak ile mükâlemeye giderken birisini görmüş. Çekmiş kendini tecrit eylemiş. Bir şeyler çizip durur yere çölün içerisinde. Dünyadan uzak. Selâm vermiş almış, geçmiş gitmiş. Aradan zaman geçmiş. Bir daha gidiyor Tur-i Sina'ya. Bakmış o adam yine yerinde ama kurtlar vücudunu yiyip durur. Kuşlar tepesini deşip durur. Biraz kan revan, biraz huzursuz, sağlığını kaybetmiş.

- Ya Rabbi hikmetinden sual olunmaz, diyor mükâlemenin sonunda. Çok merak ettim Ya Rabbi. Beni mazur gör. O kulun, diyor orada. Zaten tecrit edilmişti. Zaten sana olan aşkını haykırıp dururdu. Zaten sana olan bağlılığından dolayı mücerret bir hayat yaşıyordu. Ya Rabbi bu ne hikmettir? Çekmiş kendini Allah diyip durur.

Bakınız Cenab-ı Hak ne emrediyor?

-Ya Musa! Ona öyle bir makam vermek murad ettim ki, oraya ibadet ile varılmıyor, tesbih ile varılmıyor.

Bazı şeyler önceden haber veriliyor çekecek olana. Bazı şeyler aniden geliyor. Sürpriz gibi. Ama o hazırlıklı. Ruhu hazırlıklı. Genel yapısı hazırlıklı. İmanı, ihlâsı, tevekkülü hazırlıklı. O zaten ona göre adepte olmuş. Hayatı öyle algılamış. Niceleri var bu memlekette kardeşlerimiz. Böyle bir tanesi var doksan küsür yaşında, görseniz ne iman, ne ihlâs, ne teslimiyet... Onların bazı kuru ekmek yediği oluyor yav. Hep şükür, nasıl şükür, hem nasıl hamd! Nasıl Hakk'a kulluk, bu kadar olur!

Bizim burada bir ağabeyimiz vardı. Hatta çok oldu dar-ül-bekaya göçeli de Ulu Camii'nin odalarında oturuyordu. Ali Dayı derdik biz ona. Tireliler belki bilirler. Böyle harikulade tevekküllü bir adam. Yaşlanmış. Harplere iştirak etmiş. Biz ufak bir yaptığımız şey, ara da bir ufacak bir çorba. O zaten zeytinyağla yapılan çorba. Şehriye çorbası falan, ufak bir tas. Yalnız işte, o kadar hepsi. Onu götürdüm ben de. Bir iki ses çıkarmadı. Sonra:

- Oğlum bunu bana getirme, dedi.

-Neden Ali dayı ya, dedim. Helâl bu, Allah'ın verdiği. Biz alın teriyle kazanıyoruz. Şöyle zerre miktar şüphem yok bu çorbanın içinde, dedim.

- Ondan değil oğlum be, dedi.

- Ee?

- Bu yemek bana yetiyor, dedi.

Baktım. Taş koymuş, iki tane. Barakada. O zamanlarda şimdiki gibi düzgün değil Ulu Cami. Barakalar şimdi düzgün. O taşlar derenin sesinde konuşulmuyor bile. Derenin hemen üstü falan.

- Oğlum bu yemek bana yeter.

Baktım bir güveç simsiyah. İçinde bir su var, onun içinde ne kaynar ne ısınır...

- Ali dayı bunda bir şey görmüyorum ben.

- Oğlum, dedi orada su var içinde azıcık. Ben tuz atıveriyorum, dedi. Azıcık, üç tane kuru ekmeğe var asılı, onu doğrayıveriyorum ben, dedi. Yiyorum, dedi. O bize pek güzel geliyor, dedi.

- Ali dayı bizim yemeğimizde, bizim çorbamızda bir sakınca mı görüyorsun?

- Öyle de değil oğlum, dedi.

Bakınız şu laf hala beni titretir:

- O çorba bize lüks gelir oğlum, dedi. Lüks gelir, dedi.

Zeytinyağlı şehriye çorbası veyahut tarhana çorbası. Lüks geliyormuş ona. Haya ederim Allah'tan, dedi. Sonra bana bir değnek çıkardı. Şöyle bir çentik:

- Bununla beraber gömün beni, dedi.

- Olur, dedim ben.

Çentik. Çentik, söğüt dalı kurumuş gitmiş, çatlamış gitmiş. Kaç yıllar, kaç yıllar, cebinde taşıyor!..

- Bunlar ne biliyor musun oğlum, dedi? Bunlar cepheden dan dan kurşunlar sağımızdan, solumuzdan geçerken geçmiş namazlarımızın

işareti, dedi. Kaç namaz geçirdiğimin işareti, dedi. O kurşunlar kulağının dibinden vızır vızır geçerken o namazını düşünmüş. Bugün ikindi kılamadım diye, yarın öğlen kılamadım diyor. Onların kaç defa kaza edeceğim diye çentik yapmış abi. Kalem yok, defter yok, bilgi yok, tahsil yok ama Allah var Allah! Haa Allah var! İşte böyle kardeşim bunlarla yücelmişler bunlar.

Şimdi biz çok şikâyet üzere oluyoruz kardeşim. En zengin insan, ağza alınmadık laflar. Çok müteessir oluyorum. Memleketin tanınmış insanları. Koca müesseselerin sahipleri. Ben geçenlerde yine anlattım mı bilmiyorum. Yani evin senin, en güzel ev olmalı kardeşim. Birisine sormuşlar da senin hayatın nasıldır diye? demişler ki, benim evdeki ailem, hanımım, dünyanın en güzel kadını. Ee? Benim çocuklarım var iki tane, demiş. Dünyanın en güzel çocukları. Benim sofram var öyle müzeyyen bir sofraya, o nasıl sofraya. Padişah sofraları bile onun yanında vız kalır. Ne var o sofrada, demişler. Ne olduğuna bakma, demiş. Ot, çöp var ama içinde baklava, börek var, demiş. Benim, demiş evim en büyük padişah saraylarından daha muhkem, daha muhteşem. Öyle giriyorum ben o eve demiş. Benim demiş evimin odaları çok kısıtlı ama, demiş geniş saraylardan daha geniş geliyor bana, demiş. Gül bahçelerine girer gibi giriyorum, demiş. Ben daha ne isteyeyim, demiş. Binaenaleyh böyle düşüneceğiz, böyle mütalâa edeceğiz kardeşim. Hayatı böyle kabulleneceğiz kardeşim. Yoksa şükretmezsek olur mu ya? Hamd etmezsek olur mu yav? Bize ayıp. Bu şükürle bu hamdler, bu Allah'a şükran borcumuz ebediyen borcumuz olarak kalıp gidecek kardeşim, bari ödeyelim. Mümkün olduğu kadar, karınca kararınca halimize şükredelim kardeşim. Hamd edenlerden olalım kardeşim. Bugün varız, yarın yokuz kardeşim. Oraya varırken bizi selâmlasınlar. Biz bir şey bilmeyiz, görmeyiz. Ama gören kardeşlerimiz var. Bak, diyor, bak. Bu gelen beş şartı tamamlayıp da geliyor, diyor. Bu gelen Hakk'ın sevgisiyle geliyor, diyor. Kalkın melekler istikbâl edin, karşılayın. Önde giden meleğe, sonradan gelen melekler, yolun üstünden çekilsene yav, derlermiş. Yani o defin olacağı yere doğru giderken öyle derlermiş. Yolun üstünden çekil yav, derlermiş, engel olursun, derlermiş. Böyle gidenlerden olalım inşallah.

“Kendine mezar hazırlama, kendini mezara hazırla!” Bize lazım olan bu kardeşlerimiz. Mezara ak yüzlerle, ak amellerle, ak amellerle

varalım inşallah. Bu Mirac-ı Nebevi'yi inşallah-u Teâlâ bihakkın gönlümüze sultan ederek, değerini bilerek.

Şu Recep ayı mesela kendi başına namütenahi bir ay. Bunun değerini bilebildiğimizi sanmıyorum kardeşim ben. Bu neden haram ay? Hani dört ay var ki savaş olmaz. Münakaşa, cidal bile haram. Ha bu ayın bu dört ay içindeki özelliği de aynı ayın içinde iki tane özel gecenin bulunması. İki tane mübarek gecenin bulunması; birisi Regaip gecesi, ilk Perşembe, ikincisi de 27nci gecesi, Mirac-ı Nebevi gecesi. Aynı ayın içinde iki tane gece yok başka. Yalnız bu Recep ayında var. Müstesna günler yaşıyoruz kardeşim. Bu Recebi şerifin kıymetini bilenlerden olalım kardeşim. Bu Mirac-ı Nebevi inşallah-u Teâlâ dört dörtlük kutlayanlardan olalım.

Şimdi bize arkadaşlarımız soruyorlar. Ne yapalım? Kardeşim Hak ile ol. Kendini Hakk'a adapte et. Emirleri tut, yasaklardan kaç. Senin ibadetin bugün çok olur, yarın az olur. İş içindeyiz ama gönlünü Hakk'a bağla kardeşim. Bu elle tutulur, gözle görülür bir şey değil. Bu Allah verirse olur. Allah rızasına yazarsa olur. Ama sen talip ol, sen üzerinde dur. Sen de ki; Ya Rabbi, Senin rızana talibim. Sen de ki; senin cennetine, cemâline talibim. Bana böyle bir ömür ver. Beni böyle bir ömür üzerine eyle Ya Rabbi. Senin rızan üzere kurulu bir ömür diliyorum senden. Bunu dileyelim inşallah. Geldik, gidiyoruz kardeşlerim. Bu ömrü ilelebet devam edip gidecek sanmayalım kardeşlerim. Bize en büyük nasihat ölümdür kardeşlerim. Yarın bak hangimizin ne olacağı belli değil. Rasulullah'a soruyorlar:

- Bize nasihat et ya Rasulallah.

Gülümsüyor.

- Size ölüm yetmez mi? Size ölüm yetmez mi? Size ölüm yetmez mi?

Üç defa tekrar ediyor kardeşim. Bu bize ne büyük bir ihtar, en büyük bir ikaz, en büyük bir nasihat değil mi yav? Ne arıyoruz biz daha ya? Biz bugünleri yaşamanın şükrünü eda edelim. Receb-i Şerif namütenahi bir ay. Bunu her zaman söylüyorum ben. Kendim de yapamıyorum. Kendim de yapamıyorum ama yapamıyor olmanın acısını, elemi, kederini, pişmanlığını duyuyorum hiç değilse. Bugün uyandın

yav. Bu ay ne ayı yav? Bugün ne günü yav? Bugün cuma sabahı. Kalktın yav. Bugün bir başka gün diyeceksin yav. Bugün Receb-i Şerif'in cuması yav. Receb-i Şerif içinde bir cuma diyeceksin yav. Tir tir titreyeceksin yav. Büyükler böyle yapmışlar, önem vermişler, üzerinde durmuşlar. Hayatlarını öyle adapte etmişler, öyle kurmuşlar. O düşünceler üzerine bina olmuş hayatları. Öyle algılamışlar. Tir tir titremişler. Receb-i Şerif demişler.

Biliyorsunuz Hz. Musa devrinde bir oğlan bir kıza aşık olmuş. Bu da beni çok enterese ediyor da çok hoşuma gidiyor. Bir oğlan bir kıza aşık olmuş, üzerine gitmiş, üzerine gitmiş en son muvaffak olmuş. Bir yerde buluşmuşlar. Bir odaya girmişler. Biraz soyunmaya başlamışlar affedersin. Pencere açılmış, oradan hilâl görünmüş. Bir hilâl görünmüş oradan. Oğlanın gözü ilişivermiş. Bu demiş hangi ayın hilâli? Kız demiş bir yandan soyunuyorlar. Bu demiş ki Receb-i Şerif'in. Bak bu vuku bulmuş hadise. Bütün kitaplar yazıyor. Hangi hilâl bu? Receb-i Şerif'in hilâli, demiş kız. Eyvah! demiş oğlan, bir iki üzerine attığı çamaşırı hemen kapmış. Ne oluyorsun sen, demiş. Aman demiş Receb-i Şerif bu. Aman Allah'ım! Günah yazacaksa bire milyon yazar. Bile bile yaparsak bu zinayı bire milyar yazar, bire sayısız yazar. Aman, demiş, Ya Rabbi bizi bağışla. Hemen demiş sen de giyin, sen de kaç, demiş. O kız arkasından amma aptalmış demiş. Aylarca peşimden koştu, demiş hem de şimdi benden kaçıyor, demiş. Cenab-ı Hak diyor Cebrail (a.s.)'ı hemen yolladı, diyor. Git o oğlana teşekkür et, benim adıma içtinap ettiği için, benim adıma nefsinı yendiği için ona cennetimin baş köşesine yazdım git ona teşvir et, diyor. Bakınız ağabeyciğim bir o nefsinden fedakârlık ediyor. Bir Allah korkusu tecelli ediyor. Ama onun karşısında Cenab-ı Hak anında Cebrail (a.s.)'ı yolluyor. Git ona müjde ver, cennetimin en güzel köşesini ona ayırdım, diyor. Çünkü neden? Göz göre göre nefsinı yenmek, göz göre göre nefsinden uzak durmak, göz göre göre Allah'tan korkmak. Allah'tan korkmak lazım kardeşim.

Bazı kötülükler kendiliğinden yakamıza yapışıyor. Bazı kötülükler kendi kendine ayağımıza dolanıyor. Bunlar gelişi güzel işler değil kardeşim. Tesadüfi işer değil bunlar. Bunlar programın içindeki işler. Bir mümin tesadüfe hiç değer vermez. Bir müminin hayatında tesadüfe yer yoktur. Ne vardır? Tevafukat vardır. Yani mutabakat hâli vardır kardeşim. Tesadüfat yok İslâm'da. Mutabakat var, tevafukat var.

Zannedersin ki tesadüfen karşıma çıktı. Bazen kardeşlerimizden ben bazen duyuyorum da 20 sene, 30 sene görmediği arkadaşı aklına geliyor, yolda gidiyor. Abi diyor öyle birşey oldu. Ee? Hemen diyor köşeyi dönüyorum o kardeşim önüme çıkıyor, diyor. Ne diyorsun, bu tesadüf mü? Hayır tesadüf değil. Tevafukat! Senin onu görmeden hatırlaman var ya onun hakkında güzel şeyler düşündüğünün eseri. Onu görmeye her halde kendiliğinden vuku bulmuş bir hadise gözüyle bakamazsın. Allah karşılaştırdı. Sen onu hatırladın ya, onu görmeden. Al sana karşına çıkarıveriyorum, diyor Allah. İstese çıkarmazdı. Tevafukat var, tesadüfat yok kardeşim. Biraz bu tevafukata muvafık yaşayalım. Muvafık yaşayalım kardeşlerim. Allah ikram sahibi, ihsan sahibi, her şeylerin sahibi, mâliki, hâlîki.

Allah, insanı bir nefeste iki defa yaşatıp, iki defa öldüren Allah. Nefesi verirsin alamazsın, alırsın veremezsin. Böyle bir yüce Allah. O'nun kapısında olmayı, O'nun kapsında dilenmeyi, O'nun kapsında olmanın şerefine ermeyi bilelim kardeşim, teşekkür edelim.

Bu günlerimizi ikram eden Allah. Şimdi size şunu da söylemek istiyorum bu vesileyle. Şimdi bize soruyorlar, oruç soruyorlar kardeşlerim. Tabii bak temmuzun göbeği, en sıcak günleri yaşıyoruz. Ama bak Allah bir serinlik vermiş. Ben kendim bile çok rahatsızım. Bilmiyorum yapabilir miyim, yapamaz mıyım ama bütün kardeşlerimize bilhassa sıhhati, sağlığı yerinde olan kardeşlerimize. Bilhassa diyorum ki üç gün oruç tutun kardeşlerim. Üç gün. Pazar günü mesela. Üç tutacak olanlar cumartesi, pazar, pazartesi tutsun. Ha Cenab-ı Rasulullah buyuruyor ki benim ümmet çok farklı bir ümmet. Başka ümmetleri taklit edemez, benim ümmetim, diyor. Bunu neden söylüyorum, diyor. Bu oruç konusunda bir gün tutmayınız, diyor Rasulullah (s.a.v.). Başka ümmetlerde; Yahudilerde, Hristiyanlarda bir gün oruçlar var. Onlara benzemek istemem ben, diyor Rasulullah. Benim ümmetim de onlara benzemesin, diyor Rasulullah. Ne yapalım ya Rasulullah? Ya iki gün ya üç gün tutun, diyor. Binaenaleyh üç gün tutacak olan cumartesi, pazar, pazartesi yapsın. İki gün yapacaksan o zaman ya cumartesi, pazar ya Pazar, pazartesi yapsın mümkünse, sağlığı yerindeyse, durumları uygun ise. Abi hepimiz çalışıyoruz. Çok kısa geceler yaşıyoruz; sahura kalkılacak, bir daha yatılacak, bir daha şöyle, bir daha böyle. Tabii zorluklar var. Zaten kıymetli şeyler zor elde edilir diye kayıtlar var

kardeşim. Kolay şeylerle elde edilen muhassala on kuruşluk muhassala ama zor şeylerden elde edilen kıymetli şeyler kıymetli oluyor ve o zor şeylerin muhassalası size tanıdığı hak. Bize tanıdığı, kazandırdığı cevher çok daha büyük oluyor. Ne diyor kitap: “Eğer iki tane işin var ise diyor, bakınız burası çok önemli. Zoru başarmanın, zora doğru gitmenin, zorun bize neler kazandırdığını bilmenin burada mühim bir işareti var. Eğer iki tane işin varsa, diyor; bir tanesi ahiret işi, bir tanesi dünya işiyse önce ahiret işini yap, diyor. Eğer ahiret işin iki tane ise, diyor; birisi zor, birisi kolay ise evvela zor olanı yap, diyor. Bakınız zor olan ne? Bakınız mesela bu Mirac-ı Nebevi’de namaz indi. Elli rekât idi, beşe indi. Miraçtan bahsediyoruz ya. Bir de özel olarak Rasulullah’a teheccüd emrolundu. Bak yine Mirac-ı Nebevi’de bu senin özel namazın bu, dedi. Başka peygamberlere verilmemiş. Teheccüd başka peygamberlere verilmemiş. Onların da namazı vardı. Bu senin özel namazın, diyor Cenab-ı Hak. O halde ha o zor olanı o işte uykulardan kalkmak, o tatlı bal uykunun içerisinde ha abdest al, abdest boz, namaz kıl biraz, biraz şöyle, biraz böyle. O yatak da insanı nasıl çekiyor. Mıknatıs gibi ağabeyciğim. Hani abdest bozmaya mecbur isen abdest bozar bozmaz nerdeyse koşarak gideceksin yatağa, mıknatıs gibi gideceksin yatağa. İşte orada nefsi yenmek lazım. Orada iki rekâtıcık namaz kılmak lazım. Şimdi ben diyorum ki bazı kardeşlerimiz tabî ki geceler kısa, bazı işlerimiz var. Bizim Hacı Mustafa Efendi Hz. vardı. Bir yerden döndü Çorum’a gece geç vakit. Dediler ki teheccüd ne yapalım? Hani kılalım da mı yatalım, yoksa kalkalım da mı kılalım? Gece geç vakit. Gülmüş Hacı Mustafa Efendi soran kardeşimize. Sen, demiş ne soruyorsun ya, demiş? Efendim müşkül de kaldık da böyle. Oğlum, demiş hem demiş yatmadan kılın, hem kalkın gene kılın, demiş. En kolayı bu. Şimdi bazı biz öyle yapıyoruz işte. Kalkabildiğimiz günlerde ahım, şahım ibadetimiz yok. Kalktığımız zaman yatmayivermek daha kolay geliyor gayri insana. En iyisi imsaktan bir saat evvel kalkıvermek daha kolay geliyor insana. O zaman kalkıyorsun ağabeyciğim. Azıcık meşgul oluveriyorsun. Hatta ben bir damla, yarım bardak cezvenin içinde çay yapıyorum, kimseyi rahatsız etmeden, bir dilim peynir, ekmek. Onu yerim hap içeceksem, bir de hap içerim. Öyle giderim camiye. Yatıp da kalkmak daha zor. Ondandır sonra işrakı bekleriz. İşraktan sonra yatarsak yatarız çünkü bizim işimiz yok. İş olanlar değil ama demek istediğim daha kolay. Hem o gecenin seher vaktindeki muhassala alınıyor. Hem defterlere altın harflerle

ibadetler yazılıyor kardeşim. Bu özel Rasulullah'a verilmiş özel ibadet. Biz onu istifade edelim inşallah.

Esselâtu vesselâmu aleyke ya Resullulah, Esselâtu vesselâmu aleyke ya Habiballah, Esselâtu vesselâmu aleyke ya Seyyidel Evveline Vel Ahirin velhamdülillahi Rabbil âlemin.

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi, mâliki, hâliki olan yüce Allah'ım, iki cihan serveri Muhammed Mustafa (s.a.v.) mübarek hatrı için dünyevi, uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırıver ve güzelleştiriver ve hayırlı eyle, hibe eyle Allah'ım. İki cihanda bize saadetlere, selâmetlere erdir Allah'ım. Dünyevi, uhrevi işlerimizi hep en güzel şekilde bize ikram eyle, ihsan eyle Allah'ım.

Şurada hazır bulunan cemaati Müsliminin helâl olan, meşru olan muradlarımızı biz şuradan kalkmadan, bize ikram eyle, ihsan eyle, lütfeyle Allah'ım. Ya Rabbi bizi yanılmaktan koru Allah'ım. Ordumuza, yurdumuza, vatanımıza, milletimize, mukaddesatımıza iyilikler ver Allah'ım. İkrâm ile ihsan ile muamele eyle Allah'ım. Açılan ellerimizi, geri çevirme Allah'ım. Senin kapın yüce kapı Ya Rabbim. Biz cüceyiz, sen yücesin Allah'ım. Bizim akıbetimizi hayreyle Allah'ım. Rasulullah'ın şefaatine, kendi rızanı bizim üzerimize Ya Rabbim. En güzel şekilde bize ikram ile ihsan ile muamele eyle Allah'ım. Ve inşallah-u Teâlâ cennet ile cemalin ile müşerref olanlardan eyle Allah'ım.

El Fatıha...

25 Temmuz 2008 Cuma Sohbeti

Kendisine karşı yanlışlık yapmaktan Allah bizi korusun inşallah. İkincisi de o yine telefonda soranlar söylüyorlar şöyle bir laf: “Ne şeytanı gör ne salavat getir.” Nasıl laf böyle yav? Şeytanı görmeden salavat getirmeyecek misin yav? Bunu izah et. Bunlardan kaçınalım kardeşim. Hiç böyle laf mı olur kardeşim yav? Biz şeytanı görmeden salavat getirmeyecek miyiz yav? İllâ şeytanı görünce mi salavat getireceğiz yav? Haşa! Sümme haşa! Bunlar bizi küçültür, bunlar bizi düşürür. Allah yardımını esirgemesin inşallah. Bu yanlışlıklara düşmekten korusun inşallah. Allah kendi himayesine, kendi vikayesine alsın inşallah. Rabbim hep bizimle beraber, dostumuz olarak kalsın. Hasımı olmaktan korusun bizi. Böyle akıbetten inşallah bizi alikoysun. Allah kendi himayesine, kendi vikayesine alsın inşallah. Ne demek ya “Ne şeytanı gör ne salavat getir!” Haşa, Sümme haşa! Böyle bir şey bahis konusu olabilir mi? Biz şeytanı görmekle mi salavat getireceğiz yav? Hem bu bir şart gibi, bu bir tahkir gibi, tezyif gibi geliyor. O salavat-ı şerife Rasulullah için yapılmış bir duadır. Benim bu duaya ihtiyacım yok diyen varsa bu salavattan müstağni kılınsın kendisini. Bütün mükevvenatın bu duaya ihtiyacı var. En başında iki cihan serveri Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem Efendimizin salavat-ı şerife nedir kardeşim? Ona getirilen duadır, ona tâzimdir, ona saygıdır, ona hürmettir, ona duadır. Onu Allah’ın kapısında yüceltmektir. Daha daha yüceltmektir. Onun yüceltilmeye ihtiyacı mı var? Ama bize öyle emir olunuyor. Mademki böyle emir olunuyor, o halde onu yapacağız kardeşim. Ne sen şeytanı gör ne salavatı getir! Bunlar çok yanlış deyimler. Çok yanlış deyimler. Bunlardan içtinap edelim kardeşlerim. Bunlardan kaçınalım kardeşim. Çünkü gayretullaha dokunuyor. Allah’a karşı iştinat (senet, delil göstermek) olunuyor. Haşa, sümme haşa. Allah aciz mi yav? Allah o salavat-ı şerifeyi getirin diye emir veriyor. Beni anmanız, beni yüceltir, diyor. Onun yücelmeye ihtiyacı yok ama bizim onu anmaya ihtiyacımız var. Bizim onu anmamıza, salavat-ı şerif ile anmamıza, herhangi bir vesileyle sünneti seniyeyle anmamıza, onun hayatını dile getirirken onu anmaya, bir sürü esbab-ı mucibe... Tahtında ihtiyacımız var. Bunlarla ancak muttasıf olursak saadet buluruz kardeşim. Rasulullahsız bir hayat düşünülebilir mi yav? Düşünülebilir mi? Mümkün değil! Rasulullah’ın

hayatı yalnızca sünneti seniyeyle değil, Rasulullah Kur'an, Rasullah'a farz, Rasulullah Allah. Allah'ın emriyle hareket ediyor çünkü. Allah'ın emri. Ne diyor Aişe validemiz Rasulullah'ı anlatırken:

-Bize Rasulullahın hayatını anlat Ya Aişe, diyorlar.

Diyor ki:

-Siz Kur'an okumaz mısınız?

- Okuruz.

- İşte onun hayatı oydu, diyor. Binaenaleyh Kur'an onun hayatı, Kur'an Allah'ın emri. Gelmişlerin, geleceklerin, en yücesi, en mükemmeli, en noksansız, en harikuladesi.

Yüceler yücesi Rasulullah (s.a.v.) bakınız ne diyor abi? Salavat-ı şerife. Onun adına, onun saygısına, onun hürmetine, mutlak mânada yalnız ona ahkem salavat getiriyoruz. O salavat-ı şerife bizi yüceltir. Onun yücelmeye ihtiyacı yok ama biz onu anınca, biz yüceliriz. O böyle bir emir içerisinde, böyle bir saygı içerisinde beni anın, diyor. Kendisi diyor beni anın diye. Neden? Bizim menfaatimize. Biz onu anmakla, salavat-ı şerife getirmekle biz onun şefaathane defterine adımızı yazdırıyoruz inşallah. Adımızı yazdırıyoruz inşallah onun şefaathane defterine. Binaenaleyh bundan büyük saadet olabilir mi bizim için? Ne diyoruz: "Ya Rabbi kendi rızandan, Ya Rabbi Rasulullah'ın şefaathane, Ya Rabbi sevdiklerinin himmetinden, bizi alıkoyma Ya Rabbi. Bizi mahrum etme Ya Rabbi" demiyor muyuz? Bu duanın içinde işte Rasulullah'ın şefaathane. Ne diyoruz? Benim adım her anıldığında, anıldığı yerde salavat-ı şerife getirin diyor Rasulullah. O salavat-ı şerife bizi şereflere yükseltir, bizi saadete yükseltir. Bizi en mükemmeliyete, mazhariyete erdirir. Hep böyle saadetli, selâmetli olmanın yollarını arayalım inşallah. Güzellikler manzumesi olalım inşallah. Yanlışlıklardan korunalım inşallah. Allah'ın kulu olmaya, Rasulullah'ın şefaathane nail olmaya, Rasulullah'a ümmet olmaya inşallah-u Teâlâ gayret edelim. Tabii ki bizim bir hareketimiz gerekiyor orada. Bizim bir insiyatifimiz gerekiyor orada.

Hep oldum olası her şeyi bırakamıyoruz ki. Bize bir irade verilmiş. Bize Allah'ın izni keremiyle yapılması lazım gelen, gereken şeyler tebliğ edilmiş. Namazdır, abdesttir. Namazların, abdestlerin bize

yüklediği büyük mükafatlar, yüklediği büyük mükellefiyetler... Bunlar da anlatılmış ama insiyatif bize bırakılmış.

Her zaman bunu söylüyoruz. Fenâ fiz'zât. Fenâ'bizat aynı mânaya dairdir. Ha evvela kendine himmetin lazım. Fenâ olmak kendi şahsında. Adımını atmak, iradeni kullanmak, ihtiyarını kullanmak, tercihini kullanmak... Hakk'a doğru, iyiye doğru, güzele doğru. Bunları kullanmak lazım. Fena fiz'zât! Fena'bizat aynı mânaya mütedairdir. Ondan sonra fenâ fiş'seyh, fenâ fir'rasul, fenâ fillah, bekâ billah geliyor. Demek evvela insan kendi iradesini kullanması lazımmış yani. Kendi aklını öne alması lazımmış. Kendi insiyatifini mutlaka kendi lehine, iyiye doğru, güzele doğru, hayra doğru, olması lazım geliyormuş. Ondan sonra himmetler geliyor. Ondan sonra fenâ hâller zuhur ediyor. Yani fani olmak, fenâ olmak. Fenâ hâllerden kastım fani olmak. Önce kendinde fani oluyorsun. Sonra büyüklere fani oluyorsun. Ne demek fani olmak: Nefsini yenmek kardeşim. Nefis mertebelerini çiğnemek, nefis mertebelerini aşmak.

Nefsin yedi mertebesi var. O yedi mertebesinin yedisini de aşanlar var. Yedisini de aştıktan sonra en son mertebede, o nefsin en yüksek mertebesinden sonra nefsi aşkiye var kardeşim. İşte, biliyor musunuz, Nefsi aşkiye var. Uyuyalım mı ya, biz mahrum mu kalalım, mahsun mu kalalım yav? Biz müşkülde mi kalalım yav? Biz Allah'ın kuluyuz. Biz Rasulullah'ın ümmetiyiz. Biz şerefli bir ümmetiz. Allah'ın kapısında olmaktan başka çaremiz yok kardeşlerim. Allah'ın kapısında olmak ve Allah'ın emirlerini tutmak ve Allah'ın yasaklarında kaçmak. Bizim bundan başka çaremiz yok kardeşlerim. Mutlu olmanın en büyük çaresi O'nunla olmak. Şimdi adam hacca gidiyor, soruyor. Efendim bize ne tavsiye edersiniz? Kardeşim şu şu şu şekil değil. Şekil, şekil önemli değil kardeşim. "Ne yapayım Efendim?" O'nunla ol kardeşim. Bir saniye O'ndan ayrılma kardeşim. Yolda, belde, Kâbe'de, Ravza'da... Şununla, bununla, bütün hadisatta. Çünkü orada nefis daha çok musallat oluyor insanlara. Babam derdi oğlum hacca giden iki şeyi mutlaka yanında alsın. Nedir o? Bir heybe alsın. Heybe bilirsiniz omuza atılan şeydir. Bizim buralarda geçiyor. Bilmeyen vardır: İki gözü olan; bir gözüne para, bir gözüne sabır doldurması lazım. Daha çok tasallut oluyor. Nefsin şiddeti artıyor oralarda. Daha bir kazansın diye inşallah. Sabreden O'nu kazanıyor. Sabretmeyen daha fazla kaybediyor. Böyle bir şey yani.

Onlara bunu söylüyoruz “Oğlum, şekilciliği bırak. Yine oku, yine namazını kıl, Kur’an’ını oku, yine zikrini yap, yine Kâbetullah’a en mükemmel bir şekilde tavrını al, saygını göster, ona ne türlü tazim gerekiyorsa onu öyle yap. Ama O’nunla ol. Yalnız Allah ile ol. Allah’a sığınırız. Allah’tan bekle; Allah’ın ikramını, ihsanını, lütfunu. Allah’la olduğunun şerefini yaşa.” Evvela onu diyoruz biz. Bunlar çok önemli şeyler kardeşim. Evet hacca gitmenin bir sürü şartı var. Hac kitapları var bir sürü. Onu insan bir defa okuyurse zaten o kulağında kalıverir, gönlünde yer ediverir. Ama meselenin ruhuna inmemiş olur. Meselenin özüne inmemiş olur. Oraya giden insan evvela Hak’la olacak kardeşim. Hak ile beraber olacak kardeşim. Kendisine olan saygısını kaybetmeyecek kardeşim. Ee, o ne oluyor? Ee tabî ki orada biraz daha zorluklar oluyor kardeşim.

Hacca doğru döndük, geldik laf mevzu bu değildi. Fakat bize sabrı, bize güzelliği, bize nefsi ezmeyi emreden bütün hususlar Allah’ın varlığına ait işler. Allah ile beraber olunca mümkün olabilen şeyler. Allah varsa, var! Ama Allah diyemiyorsak biraz noksanlığımız var demektir. O Allah ki, O yüce Allah ki biz hep af ile lütuf ile hıfz ile hidayet ile karşılıyor inşallah ve inşallah-u Teâlâ bize umduklarımızı versin. Bizim kaçtıklarımızdan, korktuklarımızdan bizi korusun inşallah. Binaenaleyh O’nunla olmanın yollarını arayalım kardeşim hiç değilse. Ne demiş kaplumbağa:

- “Nereye?” demişler de,
- Hacca gidiyorum, demiş.
- Bu gidişle, sen bu yürüyüşle hacca varamazsın ki.
- Varamazsam bari yolunda ölürüm, demiş.

Yolunda bari ölelim kardeşim. Yolunda ölmek bir zevk, bir şeref. O’nun yolunda ölenlerin bizatihi gittiğini, bizatihi bilmiyoruz, bazı gören kardeşlerimiz böyle o mezarlara nasıl girdiklerini, ne şerefle, ne karşılamalarla, ne iltifatlarla girdiklerini görüyoruz kardeşim. Görüyorlar. Biz bir şey bilmeyiz. Görüyor kardeşlerimiz. Binaenaleyh, kardeşim hazırlıklı olalım yav.

Ne demiş Rasulullah (s.a.v.) “Kendine mezar hazırlama, kendini mezara hazırla.” Kendimizi mezara hazırlayalım kardeşim. Rasulullah’ın (s.a.v.) kendisine soruyorlar sahabeyi kiramdan. Rasulullah bize nasihat et. “Size ölüm yetmez mi? Size ölüm yetmez mi! Size ölüm yetmez mi!” Üç defa tekrar ediyor kardeşim. Bu az bir nasihat değil. Az bir miktar değil. Az bir ikaz değil. Şöyle bir düşündüğünüz anda zaten mutlaka güzeli ve doğruyu bulmak adına mutlaka bir adım atmış oluyoruz. Bazen bir adım, bazen on adım, bazen bin adım atmış oluyoruz kardeşim. Bir mezarlıkta bir defin esnasında bakıyoruz çok değişik duygular içine giriyoruz kardeşim. O defin esnasında -o ölünün- kendimizi onun yerine koyuyoruz. Şöyle midir acaba, böyle midir acaba, acaba hâli nedir? pürmelâl midir, efendim hoş bir seda mıdır? Ha bunları düşünürken başka bir dünyaya gidiyor gibiyiz. Ama mezarlık kapısından çıkınca eski hamam eski tas oluyoruz. Halbuki nefsimizi terbiye etmemiz lazım. Nefsimizi ölümle terbiye etmemiz lazım. Ölümü anlatmamız lazım nefsimize. Ölüm olacak zaten. Ölüm düşünce. Ben bütün bir âlemi terk et de bütün hayatımı bacağına uzat yat da, kendini harap edercesine vakfet de, ondan sonra çoluğunun çocuğunun rızkını düşünme. Bu şekilde söylemiyorum. Haşa, sümme haşa. Muvazeneli(dengeli) bir yaşantımız olsun inşallah. Hep iki taraflı. Terazinin iki kefe dolusu olsun inşallah. Hem maddi hem manevi, hem dünyevi hem uhrevi. Hâllerimiz bizi inşallah saadetlere götürecektir. Tek taraflı olmasın.

Rasulullah zamanında gelmişler. İki kadın gelmiş. Bunları daha evvel anlattım ama bize fikir veriyor diye, bazı şeyler hakkında ne düşünelim diye tereddütler varsa, onlar giderilsin diye anlatıyorum. İki kadın gelmiş. Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz’e. “Efendim bir maruzatımız var.” Perdenin arkasından konuşuyorlar. “Peki anlatın bakalım maruzatınızı.” “Efendim demiş kadınlardan birisi: “Bizim beylerimiz sabahtan akşama kadar oruç tutuyorlar, akşamdan sabaha kadar namaz kılıyorlar.” Ee iyi ya demiş. Orada Hz. Ömer varmış (r.a.) iki defa tekrar etmişler, Ya Rasulullah bir şey demek istiyorlar, demiş. Rasulullah tabi onun ikazına ihtiyacı mı var? Ama onu tekrar ettiriyor mahsus. Yarın beyleriniz bana gelsin demiş. Ertesi gün beyleri geliyorlar:

- Ya Rasulallah, bizi emretmişsiniz.
- Sen filancanın filancanın beyi misiniz?

- Evet Efendim.

- Oğlum siz sabahtan akşama kadar namaz mı kılıyorsunuz? Akşamdan sabaha kadar namaz mı kılıyorsunuz?

- Evet. Kimden öğrendiniz bunu, demiş. Bunun böyle olduğunu kim söyledi size?

- Size böyle bir aşırılık telkin edildi mi, tavsiye edildi mi? Böyle emir geldi mi size? Benden ileri Müslüman mısın yav, demiş. Bak, bana iki cihan serveri diyorsunuz, demiş. Ben peygamberim, demiş. Benim eşlerim var, demiş. Benim bir dünya hayatım var, demiş. Dünya işlerim var, demiş. Duygularım var, demiş. Zaman zaman ibadetlerim var, zaman zaman dünyevi işlerim var, demiş. Bunların hiçbirini ihmal etmem, demiş. Siz nerden buldunuz bunu, neden böyle yapıyorsunuz, demiş. Yarın demiş, başka türlü olacaksınız. Hem orucu terk edeceksiniz. Hem namazı, abdesti, kılacaksınız; hem dünya işi için çalışacaksınız hem eşlerinizle beraber olacaksınız, demiş. Afedersiniz. Bir hafta sonra eşlerine haber yollamış Rasulullah (SAV) bir ulakla sor bakalım “Hâlleri nedir?” “Yatıyoruz, kalkıyoruz Rasulallah’a dua ediyoruz biz.” demişler.

Din her şeyi terk et de, dünyayı unut da, benimle iştiğal et demiyor kardeşim. “Hayrul umur evsatuha” vasatta hayır var, diyor. O vasatı yakalayalım. Orta hâlli olmanın yaşantısını yakalayalım.

Biz, Müslümanız biz yav. Her şey akıl ile sabit kılınmış. Akıl ile iman yan yana gelirse saadet bütün olur diyor. Din ne diyor bak. Bakınız! Dinin tarifi var İslâm’da “Maddiyat ile maneviyatın birleşmesinde meydana gelen bir kuvve-i müttehiyedir.” Din budur yani. İslâm’ın tarifi budur. Maddiyat ile maneviyatın birleşmesinden usule gelen bir kuvve-i müttehiyedir. Müttehiye ne? İttifak. Onun birleşmesi. Onun itirazsız birleşmesinden mutazammın. Bakınız bir daha söyleyeyim. Maddiyat ile maneviyatın birleşmesinden husule gelen bir kuvve-i müttehiyedir. Din budur. Bu yav. Birisini terk et, diğerine sarıl yok. Binaenaleyh, tabi bazı büyükler var, bazı yüceler var kendilerini vakfetmişler. Oradan feyiz, iman, irfan almışlar ama sonunda kaybederiz korkusuna düşmemek için yine hep kendilerine çeki düzen vermişler. Sonradan kaybetmek korkusu olmasın diye. Kendilerini hep hesaba çekmişler, hep ölçülü yaşamışlar, hep mütevazi olmuşlar, kendilerini göze batar hâlden korumuşlar. Ama öyle hâller yaşamışlar ki tabi bir eli yağda, bir eli balda olmak zor. Bir eli

yağda, bir eli balda öyle cenneti yakalamak, öyle rızayı yakalamak zor fakat biz diyoruz ki öyle yakalayanlar var ki nefsin en zor maddesine, en son merdivenine çıkmışlar, o bile yetmemiş de ‘nefs-i aşkiye’ye ulaşmışlar. Nefs-i emmare, nefs-i levvame, nefs-i mülhime, nefs-i mutmaine, nefs-i razîye, nefs-i mardîye, nefs-i safiye, bunları aşmışlar, yedi kademesini aşmışlar, ondan sonrasında nefs-i aşkiye’ye dalmışlar.

Ama bakınız onlar şikâyet etmemişler bir karı koca. Hz. Eyyûb Allah’ın yüce bir peygamberi. Ne diyor bak! Kendisi rahatsızlıklar içerisinde kıvranıyor. Kurtlar yüzüne, elini, yiyip durur, kuşlar tepeden yiyip durur. Hanımı diyor ki:

- Ya Eyyûb sen Allah’ın sevgili bir peygamberisin. Dua et de sana sağlık versin.

Cevaba bakın. Peygamber cevabındaki güzelliğe bakınız:

- Ya hatun, sağlıklı yaşadığım kadar bu elemi, bu kederi çekeyim de ondan sonra el açmaya yüzüm olsun, diyor.

Aa bir de bizim hayatıma bakınız. El açmak yasak değil, aman dilemek, sağlık dilemek, O’ndan murad etmek, O’nun kapısında dilenci olmak çok büyük bir saadettir. Ama onlar buna bile hicap etmişler, sabırsızlık saymışlar yani, tahammülsüzlük saymışlar yani. Algılarken böyle mütalâa ve telâkki etmişler yani. Öyle yücelmişler, öyle büyümüşler. Ama bazıları tabi.

Hani Hz. Musa Tur-i Sina’ya giderken birisini görmüş. Selâm vermiş geçmiş, o da selâm almış geçmiş. Sonra aradan zaman geçmiş bir iki ay yine gidiyor. Yine aynı adam aynı yerde oturuyor. Bu defa kurtlar tepesinde didip durur, kuşlar tepesinde didip durur. Ellerini, vücutlarını kurtlar yiyip durur:

- Ya Rabbi hikmetinden sual olunmaz, demiş. Ben geçer sefer selâm verdim geçtim, bu zaten kendisini size adamıştı, zaten kendisini tecrit etmişti. Şöyle kendisini tecrit etmişti. Sizden müstağni kalmış değildi. Yani sizinle beraberdi ama kendisini bu dünya hayatından tecrit etmiş idi. Bu defa onu çok feci gördüm, çok perişan gördüm. Bu ne hikmet Ya Rabbi?

Cenab-ı Hak mukabelede şöyle diyor bak. Cevaba bakın Allah'ın bir mürsel peygamberine! Şu cevaba bakınız:

- Ya Musa, ona öyle bir makam vermek murad ettim ki oraya tesbih ile ibadet ile, diğer güncel ibadetlerle varılmıyor. Bunları çekmesi lazım.

Allah istese bir saniyede onu alırdı. Ama Allah'ın imtihanı tahakkuk, tecelli ediyor. Allah'ın imtihanı diye algıarsak böyle mütalâa ve yorum yaparsak inşallah-u Teâlâ sabrı yakalamış oluruz, şükri yakalamış oluruz, tevekkülü yakalamış oluruz, teslimiyeti yakalamış oluruz. İman-ı kâmilî yakalamış oluruz.

Biz çok şikayetçi bir milletiz yav. Ben hakikaten bazen böyle olmadık telefonlarda, olmadık kardeşlerimiz, akla hayale gelmedik şikayetler... Kardeşim, şimdi bakınız bazı müzayeka hâlleri var. Özür dileyerek söylüyorum. Müzayeka hali demek; maişet darlığı demek. Allah'ın izni keremiyle görenler var. Tabii koca müesseseleri var. Adam isterse Tire'nin içi, isterse Türkiye'nin herhangi bir yerinde adam milyar kazanıyormuş, milyona düşmüş, on bine düşmüş.

- Kardeşim bunların hepsi için sen ne yapıyorsun?

- Ben çok sıkılıyorum efendim.

Bu on bin mesela en asgari rakama inmiş kazancı.

- Bu on binle sen idare ediyor musun kardeşim? Senin ailene çoluğuna çocuğuna yeterli rızık sağlıyor mu bu? Geçimini temin ediyor mu?

- Fazla fazla efendim.

- Ee? Daha ne istiyorsun ya kardeşim yaa! Hadi hâline şükrediver kardeşim ya. İllâki milyar üstü, milyar şartı yok kardeşim yav.

Hamd etmeyi unutmuşuz biz millet olarak. Şükretmeyi, hâlimizden razı olmayı unutmuşuz kardeşim. Kime gitsem bir sürü şey... Bir sürü arkadaşlarımız var. Ben dükkanlara pek uğrayamıyorum. Güceniyor, sıkılıyorlar bir çayımızı içmiyor diye de. Biz, alışmamışız. Bazı arkadaşlar bize geliyorlar.

- Nasıl işler?

- Oo işler çok kötü abi.

- Neden kötü ağabeyciğim?

- İşte şöyle, işte böyle.

- Kardeşim aç değilsin değil mi? Ekmeğin eline geliyor değil mi? Az çok ikram görüyorsun değil mi? Sana yeterli derecede bir şey veriliyor değil mi?

- Veriliyor ama eskisi gibi değil.

- Eskisi olması için sen eskisinden daha ileri ol oğlum. Sen eskisinden daha ileri ol, Allah'a yakın ol. Allah'a yalvar, yakar. Allah'tan af dile, Allah'tan lütuf dile, hikmet dile. Cenab-ı Hakk'ın ikramını, lütfunu dile. Sen daha yakın ol. Sen daha üstüne git inşallah.

Sen daha bu vaziyette kaçırıyorsun güceniyorsun. Kime abi? Gücendiğimiz kim, kaçtığımız kim? Allah'tan mı kaçırıyorsunuz ağabeyciğim? Nasıl yanlışlıklar bunlar böyle! Nasıl yanlışlıklar böyle! Olmayan şeyler böyle! Allah'ı gücendiren şeyler böyle!

Ne demiş Rasulullah “Ben güzel ahlâkı tamamlamaya gönderildim.” Bütün dinin muhassalası, oruçlar, namazlar, zekatlar, benzer bütün hayırlar güzel ahlâkı tamamlamak için, esbab-ı mucibedir, basamaktır, merdivendir, birer merhaledir kardeşim. Bunlarla beraber muttasıf olursa, bunlarla beraber yan yana yürürse, güzel ahlâk ile yan yana yürürse bütün ibadetler ancak o zaman kâr getiriyor. O zaman bire on, bire yüz, bire bin; ihlâsa göre, tevekküle göre, hizmete göre, teslimiyete göre büyüklükler arz ediyor. Rakamlar, nispetler gittikçe yükseliyor. Ama bakınız şükür ile hamd ile karışık olacak. Hâlinden memnun olacaksınız. Hem dünya hem ahireti müterafik (birlikte) yürüteceksin. Terazinin kefesinde ikisine ait ne türlü hakikatler varsa hepsi hazır bulunacak, hepsi sana şahitlik edecek. Zaten yarınki hayatımız bizim hiç su götürmez, toz kondurmaz şekilde hesaba çekileceğimizin resmidir kardeşim.

Estauzubillah, ne diyor ağabeyciğim, bütün azâlar kendileri dile gelecek, diyor. Sizin onu yapmadım Ya Rabbi, bunu etmedim Ya Rabbi demenize ihtiyacı yok, diyor. Ayaklar, benden günaha gitti; gözler benden harama baktı; ağız benden küfür söyledi; boğaz benden midesine

haramı doldurdu... Bunlar hep kendi ağzından. Ama bunların tersi de olacak tabii. İşte o güzellikleri yakalamak lazım. Ağız benden hep Hakk'ı andı; göz benle hep Hakk'ı gördü; ayaklar benle hep Hakk'a yürüdü... Bütün azâlar güzele doğru, iyiye doğru dönük yaşadı diye şahitlik ederlerse o zaman güzellikler manzumesi oluyor. O zaman alın cennetime bu evladımızı, bu kulumu, diyor Ya Rabbim. Alın cennetime, diyor. Ne kadar güzel bir olay. Bunu temin etmek lazım. Bunu ihraz etmek lazım, ihraz! Ne demek ihraz? Kazanmak! Bunu defterimize yazdırmak lazım. Ama bizim müracaatımızla, bizim gayretimizle, bizim tasavvurumuzla, bizim tahayyülümüzle, bizim muradımızla olacak ancak. İhtiyatımızı kullanacağız burada, irademizi kullanacağız kardeşim; güzele doğru, iyiye doğru.

Sabah gözümüzü açıyoruz kardeşim. Ben bazı soruyorum. Ne diyorsunuz bugün, ne diye düşünüyorsunuz? Güzel bir gün. Çarşamba, perşembe... Başka ne düşünüyorsun kardeşim? Bana düşmez bu işler kardeşim ha. Fakat biraz tetkik etmek, biraz analiz etmek istiyorum. Duygularımızı ne yapıyoruz? Ne yapıyoruz, ne yapmıyoruz diye? Bugün şurada. Ee? Ondan sonra ne yapıyorsun kardeşim? Hemen ondan sonra ne işim varsa onu düşünürüm, diyor. “Bugün Allah için ne yaparım?” diye de düşünmek lazım. Güzellik burada kardeşim. Sen gene dünya işini atma bir yere. Dünya işi gene lazım. Ama senin kafadaki ilk düşünce tarzı, bugün “Allah için ne yapabilirim?” demek olmalı. Bugün Allah'ın rızasını nasıl tahsil edebilirim, Rasulullah'ın şefaatine nasıl erebilirim demek olmalı. Bunu yapamıyoruz kardeşim. Hep dünyaya mütaallik (ilgili) işlerimiz, dünyaya bağlı, dünyaya adepte edilmiş işlerimiz. Bunlar tabii ki bizim için noksanlıklardır, ezikliklerdir, eksikliklerdir. Bunları temin etmemiz lazım. Bunlarla muttasıf olmamız lazım. Bunlarla dolu olmamız lazım. Hayatımızı böyle idame ettirmemiz lazım. Masanın üstüne bütün bunları sermemiz lazım. Bunları gözetlememiz lazım. Bunlarla yaşamamız lazım. Nasıl? Hakk'a doğru. Hakk'a dönük.

En güzel şeyler Hak ile beraberken yapılan şeylerdir. Çünkü sen Hakk'ı gözetiyorsan, sen Hak'tan korkuyorsan, Hakk'ı seviyorsan, sen Hak'sız yaşayamıyorsan, sen o günahlara, o kusurlara, o bataklara batamazsın. Çünkü o duygular seni alıp çekip çıkarır. Seni kendi korumasına, kendi himayesine, kendi şemsiyesine alır. Sen artık koruma altındasındır, emniyet altındasındır. Ama o emniyeti sağlamak için de

hayatını dine adapte edeceksin kardeşim. Doğruluk, güzellik üzere kuracaksın kardeşim. Güvenilir insan olacaksın evvela. Rasulullah bunu söylüyor evvela. Ben güzel ahlâkı tamamlamaya gönderildim, diyor zaten. Halk içindeki hâlimiz güvenilir insan. Güvenilir insan! Yoksa halka bağlı insan değil! Dikkat ediniz. Halka bağlı insan değil. Biz halka rağmen Hak diyoruz. Halkın içindeyken Hak diyoruz. Biz halkın içinde, halk bizim içimizde değil. Geçen gün söyledim ya, hani bir tezellül noktasıdır. Menfaatlerimizi halkın üzerine kurulu yürütüyoruz. Şundan şu kadar alırım, bundan bu kadar temin ederim, şundan şuna benim sözüm geçer, buna benim hatırım geçer, ona şöyle, ona böyle hesaplar ediyorsak eğer Hakk'ı gücendiriyoruz kardeşim. Hakk'a bağlı kardeşim.

Ha diyor ki zenginler fakirlere yardım etsinler. Yalnız para, pul noktasında değil. Hangi din kardeşimiz darda ise onun yardımına koşmak o din kardeşimize büyük ecirler, kazançlar sağlıyor o ayrı konu. Fakat bakın ne diyor; eğer birisi size geldi, bir miktar talep ettiyse o, diyor, çünkü karz-ı hasen oluyor bak. Sadaka başka, karz-ı hasen başka. Sadaka olarak verirsin birisine. İstemeden verirsin. O sadakadır. Defterine amelî güzellik olarak, amel-i hamîdiye olarak yazılır. Ama karz-ı hasen diyor. İhtiyacı olduğu zaman gelir sana diyor. O borç vermek. Eğer karşılığında bir kuruş almamak kaydıyla. Faiziyle almamak kaydı ile. Allah rızası için para veriyorsan, işte o diyor sana en büyük kazancı sağlar. Bir sadaka verirsin on kazanırsın, diyor bakın. Ama birisine bir ödünç para verirsin bin kazanırsın, diyor. Çünkü o, ihtiyacı olmasa sana gelmez, diyor. Senin verdiğin sadaka bakalım ihtiyacı olana mı verildi? Yabana gitmez. Ayrı konu. Sen ver Hakk'a, balık bilmezse Halîk bilir.

Şimdi aklıma geldi. Yap iyiliği at denize, balık bilmezse Halîk bilir. Senin iyiliğin yine iyilik, sadaka yine sadakadır. Yalnız, sadakanın tanımını yapalım, yalnız. Eğer 25 kuruş verirseniz birisine o sadaka değildir, o ianedir. O bir yardımdır. O bir gönül alıştıdır. Sadaka memadına girmez. Bir yardımdır, yine defterine yazılır. Ama sadaka Rasulullah (s.a.v.) günde iki öğün yemek yiyordu. Şimdiki ekmekler iki öğüne yeter miktarda büyüklük ifade ediyor. Yarısını sabah. Çünkü iki öğün yiyordu Rasulullah (s.a.v.). Bizim gibi üç, beş öğün yemiyordu; yarısını öğlen veya sabah yahut yarısını sabah, yarısını akşam yese bir insan. Bak kuru bir ekmek. Çünkü buğday ekmeğinin yanına katık aramadı Rasulullah (s.a.v.). Kaldı ki bugünkü buğday ekmeği değildi onlar. Yarısını sabah

yese verdiği insan, yarısını akşam yese. Rasulullah'ın sadaka dediği noktaya ulaşıyor. Bir sadaka sayılıyor. Öteki iane. 25 kuruşla bir ekmek alınmaz. Bakınız ben sizi uyarıyorum. Eğer birisine bir sadaka vermek icap ediyorsa; icap ediyorsa diyorum bakınız! Sadaka vermek icap ediyorsa! En az bir ekmek parası verin kardeşim! Bir bütün ekmek parası yetmiş kuruş bugün. O yetmiş kuruşu verin. Veyahut bir lira verin, fazla fazla. Ama yarım ekmek parası verirseniz o iane olur, yardım olur, gönül alma olur sadece. Sadaka memadına girmez. Bunun bilincinde olalım inşaallah. Çıkarmış şimdi mesela bir 25 kuruş veriyorsun bir çocuğa, bir büyüğe, bir şöyle, böyle... O sadece bir gönül alma oluyor, bir gönül hoşluğu oluyor. Boş geçirmemek oluyor. Sadaka, gerçek mânada sadaka bir bütün ekmek parasıdır en azından. En azından bir bütün ekmek parasıdır!

Nitekim mesela yemin kefareti meselelerinde en azından iki öğün yetecek kadar, on kişiye bir gün veya bir kişiye on gün sadaka veriniz, diyor; yemek yediriniz, diyor. Bazı eli dar olanlar bunu yapabilmeleri için bir kuru ekmek alıveriyor. Hem sabah hem öğlen yesin diye. Öyle de geçerlilik kazanıyor. Ama herkes vusati (güçü yettiği) kadar. Çok yerinde, hâl-i vakti yerinde olup da bir kuru ekmek alıvermek de o yemin karşılığında hoş olmuyor tabi doyasıya oluyor.

Rasulullah döneminde (s.a.v.) bir mübarek, sahabeyi kiramdan bir zât, Rasulullah'ı yemeğe çağırıyor. Davet ediyor akşam yemeğine, çok fakir ama. Sahabeyi kiram zaten hep öyle çok fakir yaşadılar kardeşim. Ben şimdi sofraya oturduğum zaman nerden nereye geçiyoruz da utanıyorum valla kendi kendime. Bugün yemek yok dedikleri zaman bakıyorum kardeşim; salata yapmış getirmiş, peynir getirmiş, zeytin getirmiş, has ekmek getirmiş, yoğurt getirmiş... Yav bunlar ne ya? Yemeğin olmadığı günlerdeki yemekler bunlar kardeşim. Bunlar altından kalkılmaz nimetler kardeşim. Biz bunların altından kalkıyoruz zannediyoruz ama kalkamıyoruz kardeşim. Gönül dolusu hamd edemiyoruz, şükredemiyoruz kardeşim. Rasulullah gününde bir sahabeyi kiramdan bir zât Rasulullah'ı davet ediyor. “Ya Rasulallah bugün bize şeref verirsiniz filan filan yakınlarınızla beraber.” Rasulullah gidiyor. O zat bir arpa ekmeği koymuş, bir sirke koymuş, bir tuz koymuş. Bakınız! Arpa ekmeğini sirke ve tuza banıp yiyorlar. Ziyafetin adı bu. Bütün kitaplar yazar, okumuşunuzdur. Rasulullah yiyor, çok teşekkür ediyor,

çok memnun oluyor. Artık kapıdan çıkarken “Allah seni cennetin köşesine yapsın inşallah!” diyor. O kadar çok sevindirdin bizi, diyor. Sofran, diyor harika nimetlerle donatılmıştı, diyor. Çok memnun olduk, diyor. Aradan bir hafta geçiyor. Başka bir sahabe Rasulullah ile beraber orada bulunanlardan bir zât. Kendisi bir yemek tertip ediyor. Rasulullah yine oraya gidiyor, sallallahu aleyhi ve sellem. O da arpa ekmeği koymuş, sirke koymuş, tuz koymuş. Ama onun hâl-i vakti yerinde danalar kesmeye, develer kesmeye gücü olan bir insan. Rasulullah (s.a.v.) yemiş. Efendim, demiş bize bir dua etmediniz. Kardeşim, demiş; evladım, demiş; ashabım, demiş. Sen, demiş vüs’atinle (genişliğine göre) mütenasip (orantılı) davranmadın demiş. Ben o fakirin gönlünü etmek için, o fakir daha ilerisini yapamazdı zaten, demiş. Daha iyisini veremezdi zaten, demiş. Yine dua ediyorum, yine Allah razı olsun. Müminlere, Müslümanlara vüs’ati ile mütenasip davranmak güzel olur. Sen zengin bir insansın daha başka türlü bir şey tertip edebilirdin, demiş. Herkes vüs’ati kadar!

Bu yemin bahsinden dedim ya hani, adamın vakti (maddi durumu) yoktur. Zaten hiç vakti olmayana da yeminde üç gün oruç tavsiye ediliyor birbirine ekli olarak. Birbirine tamamlayıcı olarak. Birbirine ekli olarak, hiç ara vermeden üç günlük oruç tavsiye ediliyor o yeminin karşılığı olarak. Çünkü bir kişi on gün veyahut on kişi bir gün sadaka vermek, yemek yedirmek. Öyle bir gücü yok, onun vüs’ati yok, ona daha başka kolaylık sunulmuş dinde: Üç gün oruç demiş. Ama öyle her şeyi yerine olan bir insan. Din kardeşinin yanında bir tane ekmekle yetinmesin yani. Vüs’atiyle mütenasip olsun Rasulullah’ın (s.a.v.) buyurduğu gibi. Ona ikramda, ihsanda bulunsun. Bir sabah çorbası, bir akşam çorbası içirsin mesela. Benzer şeyler. Bir kişiye on gün veya on kişiye bir gün sabah, akşam yemeği ancak böyle ödeniyor. Bak vüs’ati kadar, ona yakışan kadar, ona yakıştığı gibi davranmak gerekiyor kardeşim. Biz biraz çekimser davranıyoruz bu konularda. Sevdik gitmedikçe sevdik gelmez diyoruz ama lafta kalıyoruz. Biz sevdik gelsin diyoruz. Sevdik gitmesin. Sevdik gelmez diyoruz. Bunlar yanlış şeyler, telâkkiler, yorumlar hep bizi aşağılayıcı tavır içinde kalıyorlar ve biz noksanlık arz ediyoruz böyle olunca. Allah bizi sevdiği gibi eylesin inşallah. Böyle noktalarda kardeşim biraz sahavetli (cömert) olmak lazım. Zaten güzel ahlâkın baş umdelerinden birisi tevazu. Bir tanesi de

sehavet. Güzellikler üzere olalım inşallah. Çok elini açma, diyor kitap. Kur'an ile sabit. Okuyanlar biliyorlardır. Bu ayetle sabit. Çok eline açma, dağıtma, diyor. Sonra diyor gülünç olursun, pişman olursun diyor, düşersin diyor. Ama sınıksız da olma, diyor. Orada yine bir kere daha söylüyor "Hayr-ül-ümür evsatuha" Vasat hâlde yaşayınız diyor. Elindeki saç savur demiyor yani. Hepsini dağıt da demiyor. Bir Ebubekir Sıddık (r.a.) Hazretleri geldi, geçti. Zekât emri geldiği zaman Ebubekir Sıddık (r.a.). Ben size demin dedim ya nefsin yedi basamağını geçtikten sonra bir de aşk-ı ilâhiye makamına erenler var, Allah'ın izni keremiyle işte onlar, onlar. Ebubekir Sıddık (r.a.) Hazretleri diyor ki, Ya Rabbi zekât emri gelmiş. Zengin bir iş adamıydı. Kumaş tüccarıydı. Koca mağazaları vardı. Hepsini devredivermiş. Hepsini fakire, fukaraya dağıtıvermiş.

- Ya Ebubekir çoluğuna çocuğuna ne bıraktın?

- İza Vakia'yı bıraktım, diyor.

İza Vakia, Bereket Suresi'dir. Bereket tevhid eder. İhlâs ile okuyanları hiç boş bırakmaz. Alışmışız, okuyoruz bilir bilmez. Üç sayfadır o. Binaenaleyh bakınız, ne bıraktın sen, biraz ileri gitmedin mi? Hemen Allah'ın, Allah'ın ihsanı, ikramı, lütfu yeter bana, diyor. Ben "İza Vakia'yı bıraktım." diyor. Ne kadar teslimiyet hâli, ne kadar tevafuk hâli Cenab-ı Hakk'ın emriyle üzerimize müterafik yürüme hâli. Ne kadar güzel! Koca Ebubekir Sıddık (r.a.) Hazretleri. Geçen birisi diyor ki mesela:

- Gayrimüslim olanlarla hukuki münasebetimiz nasıl olacak?

İşte Ebu Bekir Sıddık (r.a.) Hazretlerini yine misal gösterdim ona. Haramlar, helâller noktasında alacaklar, verecekler hakkında. Bazıları Almanya'da, şurada, burada görev yapıyorlar, dışarılarda. Aman ha kardeşlerim diyorum. Onlarla olan alışverişlerinize biraz daha bir hassas davranın. Çünkü âlem-i ahirete kalırsa sizin borcunuz o Anya'da, sen Konya'da. Birinizden alınıp biriniz nerede olacak? Onun hakkını teslim edebilmek için, onun sende olan hakkını teslim edebilmek için, o haktan kurtulabilmek için, çok az miktar ödemek yetmiyor. Bire on, bire yüz, bire bin gidiyor. Gayrimüslimlerle helâlleşme meselesinde bire on, bire yüz, bire bin gidiyor kardeşim. Onlarla hakkı, hukuku tanımak, hukuk dışı olayları yaşamak, onlarla daha dikkatli davranmak lazım. Daha çok hassas olmak lazım. Daha çok korkmak lazım. Evet onlarda

Allah'ın kullarıdır. Demeyiz bir şey ama onlarla olan münasebetimizde, gayrimüslimlerle olan münasebetimizde çok daha hassas davranmamız lazım. Daha çok dikkatli olunması lazım. Daha çok Allah'tan korkmak lazım kardeşim. Daha çok haya etmek lazım, daha çok dikkat etmemiz lazım, daha çok içtinap etmemiz lazım. Onlarla olan helâlleşmemiz nasıl mümkün olacak kardeşim! Onlar mutlaka cehennemde demek istemiyorum ama ben yakıştırma yapıyorum. Biriniz Anya'da, biriniz Konya'da. Nasıl helâlleşeceksiniz kardeşim? Eğer az bir alacağı varsa sende, çok bir alacağı var gibi senden tahsil edecek. Neden? Çünkü gayrimüslim o. İsterim diyecek. Orada kurtuluşu yok onun. Orada kurtuluşu belki bu sebeplere bağlı kalacak. Helâl ettim derse belki kurtuluşa erdirecek Allah. Belki iman ile ihlâs ile muttasıf olacak. İş oraya kaldıktan sonra nasıl olacağını bir Allah bilir. Ama gitmeden evvel Allah, ona Allah iman verir, ihlâs verir bilemeyiz. Kimseyi tahkir, tezhir etmiyoruz. Kimseyi aşağılarda görmüyoruz. Ama öyle bir hâl ki.

Ben Yahudi mahallesinde büyüdüm. Tireliler bilirler. Koskoca sokakta üç tane Türk evi vardı. Koca bir mahalle olduğu gibi Yahudi. Babam tembih ede ede oğlum onlarla beraber oturmayın. Onların kötülüğünden değil, sevmediğinden değil. Öyle komşuluk hakları vardı aralarımızda ama hep babam yedirirdi onlara. Onların bir lokması... halbuki kitap ehlidirler. Onların kestiği yenir. Hristiyanların kestiği de yenir. Ama babam mümkün değil müsaade etmezdi. Aman oğlum ha onlar komşular. Gelsinler, gitsinler. Onlar bizim kesilenler hayvanlarımıza turfa derlerdi. Bak yani yasak, haram demek. Şimdi bizim evimizin yanında çok meşhur bir kadın terzi vardı. Anneme tembih ederdi babam “Ya Hatun! Gülova'yı çağır öğlen yemeğine. Etlı bir şey pişir de çağır bakalım yiyecek mi?” Bazen ben takılırım “Madam Gülova hani turfa?” O da “çok konuşma Kâmil” derdi. Ete kıyamazdı. Hile bunlar turfayı, haramı yerler bunlar. Yemeyiz demezler ama biz onlardan bir şey yemeyiz. Babam çok hassas davrandı bu konularda.

- Baba onlara sadaka verilir mi derdik, biz.

- Oğlum vermemek evlâdır. Müslüman din kardeşlerimiz varken onlara vermek doğru olmaz. Ama yine de senden bir yardım talep ederse, bir ekmek parası isterse verir geçersin çocuğum derdi.

Babam, Allah rahmet eylesin. Bazen böyle işler yaşadık. Böyle böyle geldik. Fakat babamın bu hassas davranışları sayesinde yanlışlıklar yapmadık elhamdülillah. Avrupa'daki kardeşlerimize, yaşayan kardeşlerimize ben bunu söylüyorum. Çok hassas olmamız lazım. Daha bir hassas olmamız lazım. Daha bir hassas olmamız lazım! Allah cümlemizi yanlışlar yapmaktan korusun. Sevdiği gibi eylesin inşallah. Kısa bir dua edelim.

Essalatu vesselâmu aleyke Ya Rasullullah, essalatu vesselâmu aleyke Ya Habiballah, essalatu vesselâmu aleyke Ya Seyyidel Evveline vel Âhirin Vel hamdülillahi Rabbil Âlemin.

Ey yerlerin ve göklerin ve bütün mülklerin sahibi Halîki, Malîki olan Yüce Allah'ım,

İki cihan serveri Peygamberimiz Muhammed Mustafa Sallallahu Aleyhi ve sellem Hazretlerinin mübarek hatrı için, o sevgili peygamberin, seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım dediğin yüce peygamberin gönüllerimizdeki yüce yeri için, yüce hâli için, yüce emirleri için, yasakları, yüce hayatı için. Ya Rabbim, bizi iki cihanda aziz eyle Ya Rabbim. Şu açılan ellerimizi, yalvaran dillerimizi geri çevirme Ya Rabbim. Dünyamızı, ahiretimizi mamur eyle Ya Rabbim. İstedığimizi tam isteyiniz, ikâme etmeye gücüm var diyorsun Ya Rabbim. İstiyoruz Ya Rabbim. Tabii ki gücün var Ya Rabbim. Ol dedin, ol dedin, bir kere var oldu cihan Ya Rabbim. Bizim dualarımıza ol deyiver olsun Ya Rabbim. Şurada bulunan cemaat-i Müsliminin de hayır olan, meşru olan, güzel olan muradlarına erdir Allah'ım. Bizi yanlışlıklar yapmaktan koru Allah'ım. Ordumuzu, yurdumuza, vatanımızı, bayrağımızı, mukaddesatımıza yücelerde eyle Ya Rabbim. Yerlere düşürme Ya Rabbim. Tezellül verme Ya Rabbim. Hep onurla, hep şerefle oralarda dalgalansın Ya Rabbim. Bizi de muhtaç ve mahrum etme Ya Rabbim. Cebimize, hanemize, soframıza Halil İbrahim bereketleri ver Ya Rabbim. Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamd-ü senalar olsun. Olmayanlara, bulmayanlara da lütfeyle Allah'ım. Şurada bulunan cemaat yerinden kalkmadan, inşallah-u Teâlâ ellerimizi yüzümüze sürmeden inşallah, dualarımız kabul olsun inşallah. Kabul ettim deyiver olsun Ya Rabbim.

Sübhone rabbike rabbil izzeti amma yasifun ve selâmün alel
murselin velhamdülillahi rabbil âlemin.

El Fatiha maassalâvat.

08 Ağustos 2008 Cuma Sohbeti

Cehennemden alıkoymak için sebepler arıyor. Bize iltifat ihsan etmek için, cehenneme kim girecek, diyor. Orada birisi soruyor, kitapta da cehenneme musır olanlar girecek, diyor. Israr edenler. Israrla ben cehennem isterim diyenler. Küfrünü yığanlar, itirazlar üzere olanlar, isyanlar üzere olanlar. İslâm'ı tahkir, tezhip edenler. Allah muhafaza eylesin, ancak onlar. Ha cehennem de dolacak, cennet de dolacak; cehennem de hak, cennet de hak ama şartlara bağlı. Biz boynumuzu büksek, biz aman demeye devam edersek, biz O'ndan af dilersek, lütuf dilersek O da yüceler yücesi yaratan ve yaşatan Allah olmanın vasfı ile inşallah bizi bağışlayacaktır ya.

Mesela önümüzde Beraat Gecesi geliyor. Konumuz belki o olmayabilirdi ama aklıma geldi de beraat ne demek ya? Evvela kendi içimizdeki beraat. Haa! Evvela kendimizi temize çekelim bakalım. Kendimizi sigaya çekelim bakalım. Kendimiz o beraata layık mıyız, değil miyiz, onu hesaba koyalım bakalım. Ben layığım demek de biraz hatalı olabilir. Ama layığım demeye yakın bir hayatımız varsa haya ile, hicap ile o da söylenebilir. Kimse ben layığım diyemez. Çünkü o zamanda dört dörtlük İslâm'ı yaşamış olmak lazım. Hayatımızı bütün üniteleriyle İslâm'a adapte etmek lazım. O bizde olmadığına göre layığımız demek de biraz kendini beğenmişlik manasına tazammum eder (gelir). Biz ondan da kaçınıyoruz, ondan da içtinap ederiz (çekiniriz). “Ne yaparız aman!” değiliz. Lütfen koru Ya Rabbi, deriz. Lütfen kurtar Ya Rabbi, deriz. Beraat edenlerden olalım Ya Rabbi, deriz. Yalnız içimizde, kendi şahsımızda evvela beraatı bulacağız kardeşim. Beraat edeceğiz. Kendi ruhumuzda, kendi karakterimizde, kendi gönlümüzde, kendi kalbimizde, kendi yaşayışımızda...

Her gün bunu söylüyorum kardeşlerimize. Başımızı yastığa koyduğumuz zaman “Bugün ne yaptık?” diyelim yav. O levhalarda asılı kalıyor, “Bugün Allah için ne yaptın?” Namaz kıldım, abdest aldım, efendim zekât verdim, sadaka verdim, şu yardımda, bu yardımda... Haa vazifelerimiz. Bunların dışında ne yaptık? Beraat bunlarla mümkün oluyor kardeşim. Beraat Allah'ın ikrâmına, ihsanına, hıfzına muhatap olacak güzellikler manzumesi. Hayatımıza adapte oluyorsa öyle mümkün

oluyor. Evvela dedik ya kendi kendimiz beraat edeceğiz, evvela Allah'ın katında, Allah'ın kanununda, Allah'ın gecesinde affını, lütfunu bulabilmek için evvela kendi hayatımızda, kendi yaşantımızda beraati bulmamız lazım. O gönül rahatlığına ermemiz lazım. Biz o beraati yaşayamıyorsak beraati yaşamak lazım dedik. Beraati yaşayamıyorsak mucize bekler gibi.

Aa O mucize de gösterir, istediğini affeder, istediğini hıfzeder, ister lütfeder, ister cezalandırır. Cennet hak, cehennem hak, O'na biz bir şey diyemeyiz, haşa! Bütün tasarruf O'nundur. Bütün hikmet O'nundur. Bütün karar O'nundur. Ama bize düşen bir şey yok mu yav? Nerden karar verilecek, o bir ipucu yakalayacak. Bir öğretmen. Sınıf öğretmenidir. İmtihanlar yapıyordur. O imtihanlarda sınıfının en çalışkan bir çocuğu vardır, en çalışkan bir talebesi, öğrencisi vardır. O imtihanın heyecanı dolayısıyla bocalar. Onu sınıf öğretmeni takviye eder. O diğer mümeyyiz üyelere der ki “Bakmayınız siz bugün çok heyecanlandı bu. Bugün tam manasıyla kendi hayatını veremiyor, kendi çalışkan vasfını burada ortaya koyamıyor. Ama ben onun sınıf öğretmeniyim, yıllardır o benim elimde yetişti, büyüdü. Onun çok iyi bir ders anlayışı vardır. Çok iyi bir merdivenleri tırmanışı vardır. Güzellikler manzumesidir. Burada heyecanlandığına bakmayınız. Burada başarısız gibi görüldüğüne bakmayınız” der sınıf öğretmeni. Oradaki heyecanı onun için mümeyyiz (iyiyi, kötüyü ayıracak durumda olan) vasfını kırmaya yetmesinden oradaki mümeyyizleri de anlatır. “O çok çalışkan bir talebedir, çok bilgili, çok saygın, çok sevgili bir talebedir. Bakmayın bugün heyecanı engel oluyor başarılı olmasında.” der. Böyle Cenab-ı Hak da bizim hayatımıza bakıyor ya.

Bizim hayatımız saniye saniye, salise salise kayda geçiyor. Buna şek, şüphe yok. “Kirâmen Kâtibîn” dediğimiz ne o mübarekler sağımızda, solumuzda. Şek, şüphe yok. Gerçek manada bizim kaydımızı yapıp dururlar hayatımızın. Ömrümüzün her saniyesi, her salisesi kayda geçip durur. Bu kadar eminken, bu kadar kesinken yapma denilen şeyleri yaparsak Allah gücenmez mi yav? O kayıt hanesinde, sol taraftaki kayıtlar hanesinde, sahifeler dola dola, boyumuzu aşarsa o zaman Cenab-ı Hak gücenmez mi ya? O'na nasıl Allah'ım diyeceğiz? Rasulullah'a nasıl peygamberim diyeceğiz? Nasıl imdat diyeceğiz? Nasıl şefaata diyeceğiz?

Aman Ya Rabbi af dileyceğiz. Af dilemek her zaman mümkündür. O'nun yüceliği O'nu kapsar ama af dilemeyi de hak etmek lazım. Af dilemenin huzuruna ermek lazım yav. O af dilemenin ne olduğunu ne olmadığını gönlümüze nakşetmek lazım. Ne yaptım da şöyle oldu ne yapmadı da böyle olmadı? Bunların muhasebesini kendi içimizde yapacağız kardeşim. Beraat kendi içimizde evvela. Kendi kendimiz beraat edeceğiz evvela. Beraat Gecesi çok güzel.

Adam diyor ki “Kadir Gecesinde öyle bir saat var ki bütün bir ömrü affettirir. Bütün bir ömrü af ile, lütuf ile, hıfz ile, hidayet ile süsler. Cennet, cemâl ile müşerref eyler.” Çok güzel kardeşim de ben ona bakarım, diyor adam. Senin sınıf öğretmenin dediği gibi mümeyyiz vasfı olan çocuğu öğretmen diğerlerine ikaz etmezse eğer, onun hayatı o kadar yaramaz değil ki. Hem o kadar Allah’a isyan ile geçmemiş, demezse eğer yandığı gün. Şimdi diyor ki o adam mademki Kadir Gecesinde o saat varmış, o saatte ben uykuda olmam, uyanık olurum, dilerim Allah’tan, sağlığa selâmete ererim. Allah, seni o saatte rastlatmaz kardeşim. Sen ömrünü öyle isyan ile, Cenab-ı Hakk’a itiraz ile geçir, günah ile, bühtan ile haram ile yaşa. Ondan sonra sen, o Kadir Gecesini bulacağım de. Bu yine bir iman nişanesidir. O Kadir Gecesini bulacağım demenin iman nişanesidir. Fakat Allah’ın affına, hıfzına, lütfuna, hidayetine o Kadir Gecesini bulanlar şerefine, saadetine ermek için yeterli sebep değil. Kadir Gecesini her gün yaşayacaksın kardeşim. Atladık Kadir Gecesine.

Şimdi Beraat Gecesini her gün yaşayacağız kardeşim. Nasıl yaşayacağız? Kendi kendimize beraat edip etmediğimizi kontrol edeceğiz. Bunun muhasebesini vereceğiz kendi kendimize kardeşim. Başımızı yastığa koyduğumuz zaman “Bugün ne yaptık?” günlük muhasebe bu. Günlük muhasebe. Günlük muhasebeler birike birike ömürlük muhasebeler haline geliyor. Allah’ın rızası böyle bulunuyor kardeşim. Bir eli yağda, bir eli bağda, küfürler üzere, yasaklar üzere her türlü denaeti işle. Ee!? Ben cennet isterim, de. Azıcık yüzümüz olsun yav. Diyorum yani tasarruf O’nundur, hüküm O’nundur. İsterse en asi kullarına en iyi şekilde ikram ve ihsan eder. En yüksek makamlara koyar. Fakat O da bazı kanunlar koymuş. Bazı din-i mübin-i İslâm’a maddeler koymuş. Öyle yaparsanız şöyle olur demiş, böyle yapmazsanız böyle olur demiş. O şartları yerine getirmezseniz... Mümkün mü ya? Cebimize bir bilet almadan bir futbol müsabakasına giremiyoruz. O bileti Allah

verecek kardeşim. Girebilmemiz için O affedilenlerin, hıfzedilenlerin, lütfedilenlerin, hidayet edilenlerin sınıfına, kadrosuna, takımına girebilmemiz için bilet almamız gerekiyor. Hakk'ın beraat biletini almamız lazım kardeşim. O cennetler ağzına kadar açık! Kime? O beraat biletini alanlara, o Hak ile müntesip (bağlı) olanlara, o Rasulullah'a itiba edenlere. Sünnet-i seniyye ile hadis-i şerif ile Rasulullah'ın hayatını hayatına geçirenler ile onları yapmanız lazım. Bunlarsız olamayız kardeşim. Hani ben amiyane tabiri kullanacağım burada. Burada nasıl yok, orada da yok! Ne yok? Avanta yok kardeşim. İsterse yapar, isterse verir, kimse O'na hesap soramaz. Haşa! Sümme haşa! Ama biz bizden sorumluyuz kardeşim. Biz bize verilen emirleri yapmakla mükellefiz kardeşim. Bize verilen yasaklardan kaçmakla mükellefiz kardeşim. Günlük hayatımız, haftalık hayatımıza döner; haftalık yıllara döner; ömür biter, gider. Ama nasıl? Balla, börekle öyle bitsin inşallah. Rıza ile Allah'ın ikramı ile Rasulullah'ın şefaati ile. Öyle bitsin inşallah. O güzellikler hayatımızı doldursun inşallah. Hayatımız çirkinliklerden müstağni kalsın inşallah. Şereflerle, haysiyetle, ilim ile, iman ile, ihlâs ile öyle bulalım inşallah Rabbimin rızasını ve bu Beraat Gecesinde inşallah-u Teâlâ beraatımızı alabilmek için, beraatımızı bulabilmek için şimdiden o beraate hazırlanalım kardeşim. Şimdiden dediğim yarınki, öbür günkü mesele değil. Hayatımız boyunca. O Beraat Gecesi biliyorsunuz; insanların, devletlerin, bütün dünyanın kaderi tayin ediliyor, tespit ediliyor. Şaban'ın 15'nci gecesinde Levh-i Mahfuz'a iniyor. Levh-i Mahfuz'dan da muvazzaf melekler tarafından tatbik memurlarına vazife ediliyor, taksim ediliyor. Levh-i Mahfuz'dan. Mesela geçen sene bu Beraat Gecesinde kimler hayattaydı veya değildi? Gelecek Beraat'ta kimler hayatta veya olmayacak? Milletlerin kaderleri, devletlerin kaderleri, dünyanın kaderi tayin edilecek, tespit edilecek. Allah'ın defterinden dünya göğüne indirilecek. Levh-i Mahfuz'a indirilecek. O Levh-i Mahfuz'dan da zaman zaman, vakit vakit saati geldikçe hayata geçirilecek. İnsanlara ne lazımsa, ne kanun vaaz edilmişse, ne türlü mücazat (cezalar) ve mükafatlar yazılmışsa işte onlar geçerlilik kazanacak. Nasıl? Biz ona hazırlıklı olalım kardeşim. Bizim hakkımızda Levh-i Mahfuz'dan gelecek emirler, o 15 Şaban'da vaaz edilecek hükümler, kanunlar inşallah-u Teâlâ lehimize vaaz edilmiş olsun. İnşallah-u Teâlâ o beraatı demin dediğimiz gibi; kendi kafamızda, kendi gönlümüzde, kendi vücudumuzda, kendi yaşantımıza elde etmiş olalım

evvela. Kendi kendimize muhasebe edelim evvela. Kendi kendimizi sigaya çekelim, tabiri amiyane sigaya çekelim. Bunların muhasebesini vermeliyiz kendimize evvela, beraata ulaşmadan evvel.

Beraat, bizim de kaderimizdir. Geçen sene aramızda Beraat'ı yaşayanlar vardı. Bu sene ben biliyorum ki bir, iki tane bu cemaatten, bir iki tanesi dar-ül-bekaya göçtü. Onlar için demek ki kader-i ilâhiyede huzur-u ilâhiye varmak yazılıymış. Bizim için ne yazılı olduğunu bilemiyoruz. Devletler için, milletler için, bütün mükevvenat için neler yazıldıysa tatbik sahası bulacak.

Levh-i Mahfuz'dan zaman zaman tatbik meleklerle indirilecek. Kimisi kalın harflerle yazılı olacak. Onlar mutlak mana tahakkuk, tecelli edecek. Onlar Allah'ın kesin emirler hüviyetini taşıyacaklar. Bazıları da daha az kalın harflerle yazılı olacak. Onlar da yine Cenab-ı Hakk'ın takdiri ile. Eğer milletler ve devletler hukuku konusunda ele alınıyorsa, onların yaşantıları konusunda genel mana ifade ediyorsa milletlere bakacak Allah genel manada tövbekârlar mı, isyankârlar mı, değiller mi? Ona bakacak. En sondaki hafif çizgi de insanların kaderi ile ilgili. İnsanların tabi o kalın çizgide, en baştaki o kalın çizgide, insanların kaderi de var. Fakat burada tercih hakkı tanıyor Allah. Üçüncü çizgide, ince çizgide, hafif çizgide, tercih hakkı tanıyor Allah. İnsanlara şöyle yaparsa böyle olacak, şöyle yaparsa böyle olacak. Eğer isyan ile Cenab-ı Hakk'a itiraz ile ömür sürüyorsa, tevbe etmiyorsa, günahkâr ise, namaz kılmıyorsa, ibadetleri yapmıyorsa, yasaklardan kaçmıyorsa, emirleri tutmuyorsa Allah ona göre hüküm verecek.

15 Şaban'daki hadisat ona göre tanzim edecek, yazıya bağlı kalacak. Bazısı böyle işte değişebilir bir durum var, değiştirilebilir bir durum var. İnsanın ömrü nefes sayısı ile ölçülüdür. Yalnız insan ömrü olarak ele almıyorum konuyu, son nefesi almak, vermek meselesi yapmıyorum 15 Şaban'ı. İnsanların kaderi yalnız ölümle, kalımla bağlı değil kardeşim; başarılar var, başarısızlıklar var, kazalar var, kederler var, yanlışlıklar var, kusurlar var, günahlar var... İşte bunlar o hafif çizginin içerisinde yer alıyor. Tutumumuza bırakıyor Allah, tercihimize bağlı bırakıyor Allah, davranışlarımıza bağlı bırakıyor Allah. Rasulullah (s.a.v.) çok sevdiği sahabeden bir zât vardı. Onu evlendirdi elhamdülillah. Evladım diye tuttuğu birisi. Cebrail (a.s.) geldi akşamdan:

- Ya Rasulallah, yarın bir cenazeniz vuku bulacak.

-Kim?

- Filanca.

- Allah Allah daha da yeni evli o delikanlı.

Sahabeyi kiramdan bir zât. Rasulallah Efendimiz ashabına duyurdu. Yarın inşallah-u Teâlâ bir cenazemiz vuku bulacak diye. O vuku bulması gereken cenaze, vuku bulmadı kardeşim. Bekleştii, vuku bulmadı. Rasulallah hayret etti. Allah sâdikul va'dil emin; vaat ettiği her şeyi yerine getiren, mutlak manada yerine getiren. O'na itiraz vâki olamaz. O kadar kesin, o kadar mutlak, kalın çizgi arkadaşlar. Rasulallah'a dendi ki bir yılan onun hayatına son verecek, emir aldı. Rasulallah hayret etti, gidin bakalım filancanın evine kadar. Gidiyorlar, o delikanlı sağ. Geliyorlar Rasulallah'a "Efendim, bir şey yok." Rasulallah (s.a.v.) kendine geliyor:

- Gelin bakalım buraya. Siz nasıl bir hayat yaşadınız akşamdan beri?

- Normaldir Efendim, diyorlar karı koca.

- Nasıl normal? gülümsüyor.

Tam böyle karı koca yeni evli insanlar yemeğe oturacaklar. Biri kapıya bir sail geldi, diyor. Hanım git bak, demiş nedir? Geldim, diyor o mübarek sahabe -hanım sahabe- gelen bir şeyler istiyor. Kendi yiyeceğimiz anca bize zor yetecek, yetmeyecek, dedik. O kadardı, dedik. Yetiversin, dedik kendi kendimize. Hemen diyor ne varsa o yiyeceğimizi eline uzattık. Ver bunu o gelene, dedik. Verdim. Kendimiz aç yattık efendim. Budur yani, fevkalade saymıyorum ben bunu, diyor. Sordunuz diye cevap veriyorum, diyor. Gelin, diyor sahabeyi kirama nerde sizin yatağınız? Şurada. Kaldırım yastığı, diyor. Yastığın altında bir koca yılan, çerçeve içerisine alınmış, demir çerçeve içerisine alınmış kardeşim. Dile geliyor "Ya Rasulallah, ben vazifemi yapardım. Cenab-ı Hak beni demir çerçevenin içerisine aldı ve onun ömrünü müjdat eyledi." diyor. Uzattı yani. Müjdat eylemekle de kalmamış sonra müellif söylüyor, müzeyyen eyledi. Tezyin eyledi, ziynetlendirdi, değerdendirdi, diyor. O bir kap yemek, onun bitmiş ömrüne, ömürler, ömürler, ömürler ilave ediyor ve tezyin ediyor, ziynetlendiriyor. Böyle hâller vuku bulmuş

hep. Demek ki bazı kayıtlar muhayyer davranışlarımıza, tutumlarımıza bağlı. Ne ekersen onu biçersin. Ne yaparsak onu bulacağız.

Davranışlarımıza dikkat edelim. Deminden beri söylediğim şey bu. Kendi şahsımızda, kendi imanımızda, kendi nefsimizde, kendi karakterimizde, kendi irademizde, kendi gönlümüzde, kendi ihlâsımızda evvela beraat edelim kardeşim. Kendi kendimize beraat edelim. Allah'ın beraatını dileyeceksek o beraatı hak etmenin yollarını arayalım. Sebepler arayalım, sebepler bulalım, o beraatı yakalayalım inşaallah. Evvela da, sonra Allah'ın beraatını yakalayalım inşaallah. Beraatımızı dilenelim inşaallah. Allah'ın izni keremiyle. Lütfen ya! Uyanık olalım kardeşim. Kendi nefsimizden başlayalım muhasebeye. Beraat, bir hakimin karşısına geçiyoruz; O da kul, sen de kul. Elimiz ayağımız titriyor. Acaba ne gelir, kanaati nedir, ne değildir? Ben burada haklı mıyım, haksız mıyım? Hakkımda ne türlü karar acaba diye? Tereddütler içerisinde uykularımız kaçıyor. O kararı verecek olan Allah kardeşim.

Gelecek sene 15 Şaban'a kadarki gerek bizim gerek genel manada milletimizin, Türkiye'nin, bütün âlem-i İslâm'ın, bütün âlem-i insanın kaderi tayin edilecek kardeşim. Bunlar Levh-i Mahfuz'da gökyüzüne muvazzaf meleklerle verilecekler. Nasıl şimdi büyük meclisten karar çıkıyor, kanun çıkıyor. Orası kanun yapıcı müessese. Ne yapıyor o kanunu? Tatbik edicilerin eline veriyor, idarecilerin eline veriyor. Kanun adamlarının eline veriyor işte. Kanun çıkardım, diyor. Bunları siz tatbik sahasına koyacaksınız, diyor. Benzetmek gibi olmasın işte buna benzer. O muvazzaf melekler eğer kesin emir almışlarsa, eğer kalın çizgilerle o kader-i ilâhiye onlara teslim edilmişse onlar için yapılacak bir şey yok. Onlar için yapılacak bir şey yok! Onlar tatbik memuru. Rasulullah bile (s.a.v.) tebliğ memuru. Tebliğ memuru! Onlar için yapılacak bir şey yok. Ben, diyor hidayet edici değilim, diyor. Ben, diyor kanun koyucu değilim, diyor Rasulullah (s.a.v.). Hidayet edici olan Allah. Rasulullah "Ben kanun koyucu değilim. Ben Allah'ın koyduğu kanunu tatbik ediciyim." Allah'ın koyduğu kanun kim? Kur'an-ı Kerim. Allah'ın koyduğu kanun Rasulullah'ın emriyle tatbik sahasına iniyor. Muvazzaf melekler getiriyor. O kanun değişmezlik arz ediyor. O kanun mutlakiyet arz ediyor artık. Levh-i Mahfuz'a muvazzaf meleklerle indiriliyor. Orta çizgi, kalın çizgi, hafif çizgi. Biz o hafif çizgiler içinde olabiliriz. Bizi muhayyer bırakır Allah. Bakalım bundan sonrasına ne

yapacak? Şükür mü edecek? Hamd mi edecek? İsyanlara mı girecek? Yasakları mı çiğneyecek? Yoksa Rabbim deyip bana mı koşacak?..

Hayatımızı düzene koyalım kardeşlerim. Hayatımızı Hakk'ın kanunlarına göre adapte edelim kardeşlerim. Kurtuluşun yolu bu. Ben ne edeyim ya. Şu üç günlük ömrün içerisinde nelere, nelerini avuçlarıma yığsalar, şuradan kalkmak nasip olmasın istemem yav. Ne yapayım ben yav? Şu yaşa geldim diye değil. Özür dilerim ben kendimden bahsetmekten haya ederim. Ben gençliğimden beri öyle pek düşmedim dünya metainâna, gönlümüze koymadık yani. Aç mı kaldık? Hayır. Allah ikram etti, yedik. Para kazanmanın yollarını aradık ama çok kazandık, sevinmedik; çok kaybettik, üzülmedik. Lütfen Hakk'ı unutmamak lazım.

Birinci sırada Allah. Bütün tatbikatın, bütün gönül unsurlarının, bütün elektriklenmenin, tek noktası Allah. Kardeşim, ondan sonra insanların birbirleriyle olan münasebatı geliyor. Allah ile aramızı sağlam tutalım kardeşim bu Beraat Gecesi şerefine. İnşallah-u Teâlâ beraata geliyoruz artık. İki cumartesi sonra akşam müddetine giriverelim inşallah. Cumartesi günü akşam, önümüzdeki cumartesiyi pazara bağlayan gece inşallah-u Teâlâ Beraat Gecesi. Ya cumartesi, pazar; ya cumartesi, pazar, pazartesi mümkünse iki gün oruç yapiverelim, vakti olan, sağlığı olan, durumu müsait olan. Bu Beraat Gecesinde beraat etmesine fırsat verir. Yardımcı olur. Beraatının imzasına belki de esbab-ı mucibe olur. Belki de gerekçe olur. Onunla kurtuluyor, onunla kurtuluşa erebilir belki. Bütün bunlar hesapla kardeşim. Bu sıcakta bayağı yoğun yaşadık. Bu sıcak günler de büyük bir devlet. Öğleye kadar zaten yat, öğleden sonra bir ikindi kıl, sonra iftar hazır. O yine değerdir ha, yine bir gündür, saygıdır, sevgidir, yine Allah'ın emirlerini tutmaktır, yasaklarından kaçmaktır.

Oruç oruçtur. Oruç hiçbir zaman zaten riya girmeyen ibadetlerin başında geliyor. Şimdi burada oruçluyum dersin, gidersin evine, girersin şu duvarın arkasına geçersin, saklanırsın, şakır şakır yersin, kimse de farkına varmaz. Çünkü oruç burada riya girmeyen ibadettir. Namaz kılarırsın, gösteriş dersin, Allah-u ekber, bir şey dersin falan. İslâm'ı yaşayalım kardeşim. İslâm'ı doya doya yaşayalım kardeşim. İslâm'ı bütün üniteleriyle yaşayalım kardeşim. İslâm'dan kopmayalım. İslâm'dan kaçmayalım. İslâm'a biz yöneldikçe İslâm bizi kurtarıcılık

vasfıyla koruyacaktır kardeşim. Ama yalancı Müslüman olmayalım kardeşim. Biz hep yakîn olalım. Hep sevgili olalım. Hep sevinçle dolu olalım. Hep iman ile, ihlâs ile dolu olalım. Bunlarla müntesip olalım. Hayatımızın en derin köşelerinde İslâm yazılı olsun kardeşim. Yalancılıktan olmasın.

Geçenlerde bir yerde okudum bir şeyler de, gerçi mizahtır da fakat çok dikkatimiz bir olay. Yahudinin birisine hanımı demiş. Ya demiş bugün Kurban Bayramı. Biz demiş merak edelim, bir kurban keselim biz, demiş. Ee olabilir ya, demiş. Bir koyun almışlar oradan. Orasına batırmış, olmamış koyunun; burasına batırmış, olmamış. Girmiş camiye “Yav, demiş içinizde Müslüman var mı?” Ulan bakmışlar Yahudi iri yarı bir adam. Bakmışlar koca bir saldırma (herhalde bıçak) Yahudi'nin elinde. Ülen demişler bu ne ya? Süklüm büklüm bir ihtiyar çıkmış ben varım evladım Müslümanım, demiş elhamdülillah. Gel sen benimle, demiş. Gelmiş, kapıdan çıkmışlar. Adam, amca demiş senden bir ricam var. Koyunu demiş sizin gibi imrendik, bir koyun kurban keselim, dedik. Fakat ben demiş kesemedim, sen kesiver. Oğlum, demiş keserim ama, demiş ben demiş yüzemem, elimden o gelmez. Olsun amca sen kesiver, demiş. Kesmiş adam bırakmış, gitmiş o süklüm büklüm Müslüman ihtiyar. Yahudi bir daha girmiş içeriye. Pür azamet, elinde kanlı bıçak. Yahu demiş “Başka Müslüman yok mu içinizde?” Ulen bakmışlar, eyvah demişler, ya bu canı demişler ya. Bıçağın ucundan kan damlayıp durur. Ne bilsinler koyun kestiğini. Herkes süklüm büklüm. İmam da varmış. Kimse alınmasın, kasta mahsus değil bu. Bizim Müslümanlığımızı anlatmak bakımından diyorum. Yahudi, imamı biliyormuş. Ulan ya imam, demiş. Sen de mi Müslüman değilsin yav demiş. Gel sen buraya. Bırak benim yakamı ya, demiş. İki rekât namaz kıldırdık diye biz de mi Müslüman olduk ya, demiş korkudan. Öyle Müslüman olmayalım kardeşim. Böyle yarım yamalak, korkudan korkan, hayatını dinden, imandan önde tutan insanlar olmayalım ya. Lütfen ya!

(Başka birisi konuşuyor) Allah sevgisinden başka ne de olsa hepsi yalan, şeker de zehir de olsa.

Hacı Kâmil Babam: Amenna ve saddakna. Ne kadar güzel bakınız.

(Başka birisi konuşuyor) Allah sevgisi her şeyden üstün geliyor; dünya sevgisi arttıkça Allah sevgisi azalır, Allah sevgisi arttıkça dünya sevgisi azalır.

Elhamdülillah ama üzerimize düşeni yapacağız. Nefsi zorlayacağız. Nefis itiraz için çünkü. Bizim o zevki sefaya engel olan şeyleri bertaraf etmek için nefis, ortaya atacak kendini. Zevki sefa; bir eli yağda, bir eli balda yaşamak varken “Sen ne yapıyorsun ya diyecek?” Nefis bizi durdurmaya çalışacak. Biz de nefsi durduracağız inşallah-u Teâlâ. Nefis bize muharezet kesbedecek. Nefis itiraz merciidir. Onun itirazını biz kıracağız. Bizim sefamızı o kıracak değil. Onun itirazını biz kıracağız inşallah. Her zaman söylediğim şey. Nefse biz binersek, nefsin dediğini yapmazsak nefse biz biniyoruz. Nefsin dediğini yapmazsak nefis bizi inşallah göklere doğru, Allah’ın rızasına doğru, Rasulullah’ın şefaatine doğru götürecektir inşallah. Ama o nefis bize binerse okyanusların derinliklerine doğru, kayıplara doğru, günahlara doğru, cehenneme doğru bizi götürüp gidecektir. Allah bizi öyle akıbetten korusun inşallah. Allah cümlemizi inşallah sevgililer listesine alsın inşallah. Kusurlarımızı, günahlarımızı bağışlasın. Yani nefisle mücadelelerimiz bizim zaferimizin imzasıdır, tescildir, mutlak manada kayıdır.

İşte demin dedik Kirâmen Kâtibîn melekleri saniye saniye, salise salise yazıp durur her şeyleri. Ama güzeller yazan taraf, hemen yazılıyor. Biraz kusurlar, günahlar olan yazılar biraz sonraya bırakılıyor, biraz tehir oluyor. Belki af dileyebilir diye, belki pişman oluverir, nâdim oluverir diye, af dileyiverir, güzelliklere dönüverir diye. O tehir oluyor. Güzellikler manzumesi olan sağdaki Kirâmen Kâtibîn meleği anında yazıyor. Aman başka bir iş yapmadan hemen onun güzelliğini yazıvereyim diyor. Allah bizi cennetine koymak için sebepler arıyor. Allah bizi cehenneminden alıkoymak için sebepler arıyor. Cehenneme kim girecek kardeşim? Musır olanlar. Ne demek musır? Israr edenler. Ben cehennem gireceğim diye tepinenler. İllâki ben cehennemliğim, başka bir şey istemiyorum diyenler. Bunları lisan-ı hâl ile söylüyorlar. Lisan-ı kâl ile söylemiyorlar ama lisan-ı hâl ile söylüyorlar. Bütün hâlleri onu anlatıyor yani. Günahlarla, isyanlarla geçmiş bir ömür. O mezara girişler... Biz bir şey bilemeyiz de arkadaşlarımız görüyorlar. O mezara girişler bizim zannettiğimiz kadar kolay değil kardeşim. O mezara

girişler çok feci, çok elem verici. Ne diyor bak Beyazıt Bestami Hz. onun hayatı Şam'da geçti. Ekseriyet Şam'da. O günün bahrinde ilim yatağıydı, irfan yatağıydı, ihlâs yatağıydı, İslâm yatağıydı. Oralara talebeler İslâm'ı öğrenmeye gidiyorlardı. Şam'ın Cenup kapısına oturdum, diyor o günün bahrinde her on Müslümandan ya sekizi ya dokuz -orayı, onu unutuyorum da dokuzu diyelim- Cenup kapısından gelip geçen her on Müslümandan dokuzu hüsrandıydı diyor Beyazıt Bestami. Ama hüsranda olanın hepsi Müslüman, hepsi İslâm'ı yaşıyor. İslâm'ı yaşıyoruz zannediyorlar. O tip insanlar. Müslümanların gönlüne bakıyor. Onlar tabi her şeye musahhar kılınmış, Allah izin vermiş, Allah tasarruf vermiş. Şam'ın Cenup kapısına oturdum, diyor. Her geçen on Müslümandan dokuzu hüsrandıydı, diyor. Bizim hâlimiz nice olur kardeşim. Bizim hâlimiz hâl-i pürmelâldir. Bu umutsuzluk manasına tazammun etmez. Bizim umudumuz her zaman var olacaktır. Ama umudumuz bizi şımartmayacaktır kardeşim. Umudumuzun arkasına geçip de gurur, kibirle ihlâssızlıklar, kendini beğenmişlikler, enaniyetler girmesin. Onları yaşamayalım kardeşim.

Umut, Allah'ın yanında biraz daha incelmek. Umut Allah'tan hicap etmek, biraz daha içtinap etmek, Allah'tan hep dilenmek, hep dilenmek. O'nun hakkını O'na vermek. Rabbim demek. O'nun hakkını O'na vermek! O'nun yüce kapısından umutlar beklemek, umutlar beslemek. Umut böyle olunca güzel. Umut bunu söylüyorum bazen ben.

Aşere-i Mübeşşere Cenab-ı Rasulullah kanalıyla Cebrail Aleyhisselâm'ın selâm sabah ettiği on tane yüce sahabe. Müjde aldılar. Cenab-ı Hak bizatihi dedi. Şu isimlere, şu isimlere: Evvela Cihar Yâri Güzin, arkasında Talha'lar, şunlar... Sıra sıra git, tebliğ et, dedi Rasulullah'a. Cebrail (a.s.) geldi, "Allah şu isimleri verdi Ya Rasulallah." Bunlara git, de ki "Siz ne yapmanız, ne yapmasanız Cenab-ı Hakk'ın takdirini kazanmışsınız. Cenab-ı Hak sizi cennetiyle müşerref eyleyecek." Tebliğ etti Rasulullah. Sevinçten öldüler, sevinçten uçtular. Ama Cenab-ı Hak, sadıkul vad'ül emin. En mühim bir kayıttır bu. Cenab-ı Hak vaadinden asla dönmez. O öyle dediye mutlaka olur. Ne yaptılar biliyor musunuz kardeşlerim? Biz olsak oh be, nasılsa cennet bizim deriz kardeşim. İki arşın yatarız, dört arşın kalkarız, keyfimize bakarız, nefsimize uyarız. Hayır abiciğim katladılar hicaplarını, ibadetlerini, tövbelerini, dilenmelerini, şükürlerini, hamdlerini katladılar. Hayatlarını

ortaya döktüler, hayatlarını Allah'a adapte ettiler, utandılar. Çünkü böyle bir müjde Allah tarafından veriliyor. Cebrail (a.s.) Rasulullah'a getiriyor. Rasulullah (s.a.v.) isim isim okuyor. Abim bakınız, bu kadar büyük bir müjde dünyasını ve ahiretini büyük miktarda ikram ile ihsan ile dolduracak olan müjde onları daha çok edebe çağırды, daha çok tedbire sevk etti. Daha çok utanır oldular. Daha çok edep ile Allah'a yakın oldular, hicap ettiler, tövbelerini arttırdılar, ibadetlerini arttırdılar, oruçlarını arttırdılar, namazlarını arttırdılar. Her şeylerini daha çok arttırdılar, katladılar, katladılar. Bu müjdeleri almış olmalarına rağmen Sadıkul vad'ül emin. Allah mutlaka vadine sadıktır. Mümkün değil dönmeyecek. Bütün bu emniyet noktasına rağmen, emniyet vaadine rağmen kendilerinden geçti adamlar ve kendilerine benzemeye çalıştığı Aşere-i Mübeşşere'nin dışındaki sahabeler. Onlar bu müjdeyi almışlar madem, onlar bu şekilde yaşıyor madem, böyle davranıyorlar madem, biz hiç değilse benzeri oluruz, dediler. Sahabeyi kiram böyle düşündü. Onlara var, bize neden yok demediler. Allah'a küsmediler. Haşa, sümme haşa! Haşa, sümme haşa! Haşa! Sümme haşa! Allah, yüce Allah! Kendi katından müjde yolluyor kullarına. Daha hayattayken cennet ile müjde yolluyor. Ne yaptıysanız, yapınız, ne yaparsanız yapınız. Ama onların bir şey yapmayacağını, yasaklara dalmayacağını biliyordu Allah.

İslâm'ın şartı beş, altıncısı haddini bilmek. Haddimizi bilelim kardeşim. Boynumuzu bükelim kardeşim. Allah kafasını dikenleri sevmiyor kardeşim. Bunu bazen dile getiriyorum ben. Ameli az olanlar cennete evvel girecek. İlk nazarda biraz acayip geliyor insana, yanlış bir deyim gibi geliyor. Halbuki manasında derin bir mutlakiyet var. Ameli az olan ne yapacak abiciğim? Allah'ın huzurunda boynunu bükecek. Az amelle geldim Ya Rabbi diyecek, senden hicap ediyorum Ya Rabbi diyecek, senden af diliyorum Ya Rabbi diyecek. Ah biraz daha fazla çalışsaymışım. Biraz daha sana kul olabilmenin, Rasulullah'a ümmet olmanın yollarını arasaymışım. Ah ben bomboş gelmişim Ya Rabbi. Boynunu bükecek, gözyaşlarıyla Rabbinin kapısında dilenecek. Allah onu seviyor. Benim amelim beni kurtarır, biraz daha hak ettikçe kendini beğenmişliği içerisinde ne olursa olsun kardeşim.

Şimdi biz cuma günü Afyon'a gittik. Biraz sağlık açısından banyo almam lazımdı. Uşak'ta cuma namazımızı kıldık. Afyon'a kadar yetişmeyecekti çünkü. Orada hatip bir şey söyledi. Sünnetten bir şey

bahsetti hatip. Uşak'ın bir camisi yol kenarında. Yanımda bir arkadaş vardı, gözlüklü. Sandalyede oturuyor benim gibi. Bak, dedi.

- Sen nerelisin?

- İzmirliyim, dedim. Tireliyim, dedim.

- Bak, dedi. Uyanık bir adam. Ağzı laf yapıyor. İhlâslı da görünüyor. Bak, dedi bir şey diyor.

- Evet, dedim ben. Bize bir ikaz var, dedim ben. Kendinizi hazırlayınız ölüme. Farzlar, sünnetler şöyle olmalı.

- Bak, dedi. Benim hiç farz borcum yok, dedi. Ben rahatım, dedi. Sormadım ama kimsin, nesin? Gözlüklü bir beyefendi, emekli bir zat gibi görünüyor. Dedim:

-Nerden biliyorsun olmadığını?

- Kıldım yav, dedi.

Bir yandan hutbe okunuyor ha. Bir yandan sohbet ediyoruz. Orada hiç doğru değil aslında. Hutbe dinlemek farzdır. Hutbeyi dinlemek farzdır.

-Ben dedim, kardeşim böyle demek doğru olmaz.

- Onu kılmam ben, dedi.

Farz namazları, kaza edin diye söylüyor imam da. Hutbe bitti, anti parantez arz ediyor kendi kanaatince.

- Yav, dedi. Benim farz namazlarım tamam, dedi. Sen herhâlde çok borçlusun, çenen çıkmıyor bak, dedi.

- Kardeşim benim çenem neden çıkmıyor biliyor musun? Ben Allah'tan haya ediyorum, ondan çıkmıyor, dedim. Ben şimdi bir şey söylesem sana çok ayıp olur, çok günah olur. Ben kendimden bahsetmek haşa, sümme haşa! Sümme haşa! Adilerin, en zavallıların zavallısı biziz. Ama artık orda gayri konuşmak lazım geldi. Konuşmak lazım geldi.

- Konuş madem ya, ne varsa söyle.

- Sen dedim, bak hiç borcum yok diyorsun. Eğer benim kıldığım bütün namazım kabul olduysa benim namazım üç yüz yılı aşmıştır kardeşim. Üç yüzyıl!

İşte biz de biraz ikaz ettik. Bak utanıyoruz, bak dedik, hep böyle. Ömrümüz böyle geçti, hep böyle. Kendimizden bahsetmek istemiyoruz, dedik. İşte böyle biz sizi sevdim, dedik. Hemen cumadan çıkar çıkmaz konuşalım, dedik. Hemen kaçtı ağabeyciğim namazdan sonra.

Hayırlar olsun inşallah. Allah sevmediği her şeylerden bizi irak eylesin, sevdiği şeyleri yakın ve sahih eylesin. Allah sevdiği gibi eylesin, kusurlarımızı bağışlasın inşallah. Dünyevi, uhrevi saadetler olsun inşallah. Hepimizi inşallah iki cihanda doğrularla karşılaştırsın. İkrâm ile ihsan ile muamele etsin inşallah. O Yüce Allah bazen ben söylüyorum kardeşlerimize de “Allah! Allah bir! Allah en önde! Allah mutlak! Evvel Allah. Sonra mükevvenat” diyoruz. Dilimiz bunu söylüyor da arkadaş bunu anlatmak istedi. Burada biz bunu yapamıyoruz şimdi. Allah bir kabul de, daha evvelden kaç defa geçtik yani bu konuları. Fakat Allah iki, Allah üç, Allah dört; hanımımıza bakıyoruz, Allah’tan çok seviyoruz; evladımıza bakıyoruz, Allah’tan çok seviyoruz; paramıza pulumuza bakıyoruz, Allah’tan çok seviyoruz; evimize bakıyoruz, Allah’tan çok seviyoruz; şanımıza, şöhretimize bakıyoruz, içtimai mevkiimize bakıyoruz... Farkında değiliz ama bunların muhasebesini yapmak lazım. En son kim gelirse gelsin, en son Allah geliyor. Halbuki Allah’ın önüne bir daha sevgi koyabilirsen bizim o imanımız silkelemeye, silkelenmeye, temizlenmeye muhtaçtır. Allah, inşallah kendini sevenlerden eylesin inşallah.

Hani der ya Musa (a.s.) bir yere varmış. Çok değerli bir insan. Taaccup etmiş. “Vur asayı!” vurmuş, girmiş içeriye. Tur-i Sina’ya gidiyor; Cenab-ı Allah ile mukabeleye, demiş. “Vur asayı!” vurmuş bir kapı açılmış. İçeride ta köşede sakalı topuklarına değer bir pîrifani oturuyor. Yanında asma dalı, bir yanına nar:

- Selâmunaleyküm

- Aleykümselâm.

Bunu hatırlatmakta fayda var. Daha evvel anlatmışımdır ama imanımızı tahkik bakımından faydası var ve bize umut vermek bakımından. Şimdi:

-Selâmunaleyküm.

- Aleykümselâm Ya Musa.

- Benim Musa olduğumu sana kim söyledi?

- Seni buraya yollayan söyledi, demiş.

- Sen burada ne yaparsın?

- Ben burada Allah'ı tesbih ederim, tehlil ederim. Allah bu görevle görevlendirdi beni burada. Kısaca söylüyorum. Yedi yüz yıldır buradayım. Allah beni muvazzaf kıldı.

Hemen Cenab-ı Hakk'a yönelmiş:

- Ya Rabbi, demiş. Bak benden kıymetli, benim bilmediğim kim kullar varmış da biz bundan bihaberiz. Hani her şeyleri bana musahhar kıldydın Ya Rabbi.

- Ya Musa, o Hızır (a.s.)'a mâl ediyorlar bu lafı, çünkü biz Musa'nın üzerindeyiz şimdi. Ya Musa, o sana sevdiğimiz listesiydi, sana verdiğim. Hızır (a.s.) kapsıyor aynı zamanda. Beni sevenlerin listesiydi. O liste beni sevenlerin listesiydi.

- Ee Ya Rabbi?

-Benim sevdiğilerimin listesi bende Ya Musa, demiş. Bunu ben bilirim, bunu kimselere bahsetmem.

İşte en çok ibretimiz şekilde üzerine titrediğim bir noktayı bana hatırlatıyor. Gönlümü beyhuş (aklı başından gitmiş) ediyor. Kapanmış secdelere:

- Ya Rabbi! Madem bu kadar pîrifaniler var, bunların değerleri peygamberlerden önde olur.

- Ya Musa! peygamberlerden önde olamaz. Fakat benim bir ahir zaman peygamberim gelecek. Onun sahabeyi kiramdan sonraki tabiin, tebe-i tabiîn, tebe-i tabiîn silsilesinin sonunda, en sonuna doğru, ahirin sonuna doğru ahir zaman peygamberinin (s.a.v.) ümmeti gelecek. Bakınız bu bize büyük şevk veriyor, büyük heyecan veriyor. İşte o peygamberimin ahirete yakın, kıyamete yakın ümmeti, bunun yedi yüz yılda kazandığını yedi günde kazanacak, diyor.

Bizim kıymetimiz de burada kardeşim. Onun yedi yüz yılda kazandığı ecri o ümmet, tebe-i tabiîn, tebe-i tabiîn halkalarının en ucundaki ümmet, bunun yedi yüzyılda kazandığını yedi günde

kazanacak, diyor. Biz büyük umutlar içindeyiz. Hesap devrindeyiz çünkü. Kayıtların hemen kaleme alındığı, orada tehir yokmuş yalnız, sonraya bırakmak yokmuş. Kayıtlar hesap devrinde ama kazançların, güzel şeylerin kaleme alındığı sayfa; bire on, bire yüz katlar yapıyormuş. Böyle bir gün yaşıyoruz. Ya bunun kıymetini bilemezsek bize yazıklar olur. Bizi Allah ayıplar, bizi melekler ayıplar. Kendimiz çekip çevirelim kardeşim.

Bilhassa rızık konusunda çok dikkatli olalım kardeşim. Bunu hep istiyorum sizden. Bunu lütfen dikkatle hayatınıza geçirin kardeşim. O yediğiniz lokmalarda şüphe olmasın. Haramı bırak. Seni dört kademe önden bloke ediyor. Ne yapıyor abi? Şüpheli şeylere yaklaşma! Yaklaştın. Yapma! Şüpheli şeyleri yaptın. Hatadır insanlık halidir. Şüpheli şeyleri yaptın. Harama yaklaşma! Harama yaklaştın. Haramı yapma artık, diyor. Padişahın otlığına yakın koyun otlatan çoban başını vermek tehlikesiyle her an yüz yüzedir, diyor. O hududa yaklaşmayalım ya. Padişahın otlığına ne yaklaşıyorsun ya? Padişahın otlığı haram çizgisi. Yaklaşma ya. Şüpheli şeylere yaklaşma! Şüpheli şeyler yapma! Harama yaklaşma! Haramı yapma! Bunlar Hasan'a, Hüseyin'e, Ahmet'e, şuna, buna değil kardeşim. Müslüman ümmetine, Muhammed ümmetine vaaz olan konular bunlar. Yapmayalım kardeşim. Daha ileri gitmek lazım gelirse mesela çok kısa. Piyango bileti alma kardeşim. Toto oynama kardeşim. Loto oynama kardeşim. O iddaa mı nedir, oynama kardeşim. Çıkarsa şöyle yapacak, hayır yapacak. Eğer o çıkarsa sen o hayrı da yapamazsın bir. Eğer çıkarsa sen o hayrı yapsan bile senin defterine zerre miktarda hayır yazılmaz. İkincisi, çıksa da çıkmasa da o haramı sen defterine yazdırıyorsun kardeşim. Kumar oynamış olursun, kumar! Yapmayın yav. Kendi hayatımızı berbat etmeyelim. Kendi güzel halimizi kendimizi ellerimizle boğmayalım ya, gırtlaklamayalım yav. Lütfen uyanık olalım kardeşim. Ezanı Muhammediye okunuyordu biz gene çenemizi kesmedik. Zaten zamanımız dar. O bakımdan bir kelime daha söyleyiverelim kâr olsun dedik. Kardeşlerim lütfen uyanık olun, bu Beraat'ı evvela kendi vücudumuzda, kendi gönlümüzde, kendi kalbimizde, kendi imanımızda, kendi ihlâsımızda, kendi hayatımızda tatbik edelim kardeşim, ismimizi duya duya, vurgulaya vurgulaya ben o ihlâsı, ben o beraatı kendimde buldum diyene kadar bulduk desek de övüne övüne gurura, kibire takıla takıla değil.

Esselâtu vesselâmu aleyke ya Resullulah, Esselâtu vesselâmu aleyke ya Habiballah, Esselâtu vesselâmu aleyke ya Seyyidel evveline ve ahirin velhamdülillahi Rabbil âlemin.

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin, sahibi, mâliki ve hâliki olan yüce Allah'ım, iki cihan serveri Muhammed Mustafa sallahu aleyhi ve sellem Hazretlerinin mübarek ve mutahhar hatırları için, seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım dediğin, o gönlümüzün sultanı, başımızın tacı, güzeller güzeli, yüceler yücesi Muhammed Mustafa hatırı için Ya Rabbi, Ezan-ı Muhammedî'nin hatırı için Ya Rabbi, şu saatlerin hatırı için Ya Rabbi, dünyevi, uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırıver ve güzelleştiriver ve hayırlı eyle ve hibe eyle Allah'ım. Maddi ve manevi bütün şerlerden, kazalardan, belâlardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavî ve arzî felaketlerden, sıkıntılardan, zararlardan ve şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlâksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, huzursuzluklardan, iftiraldan, büyülerden, sihirlerden, zinalardan, acılardan ve sevmediğin her şeylerden bizi koru Ya Rabbi! Kendi himayene al bizi Ya Rabbi. Ben beni bırakmadan sen beni bırakma, demiş şair. Biz bizi bırakmadan sen bizi bırakma Ya Rabbim. Kendi himayende, kendi korumanda tut bizi Allah'ım. Vatanımızı, milletimizi, ordumuzu, yurdumuzu, bayrağımızı yücelerde eyle, doruklarda eyle Ya Rabbim, yerlere düşürme Ya Rabbim. İzmihlâl verme Ya Rabbim. Hep güzellikler üzere olsun Ya Rabbim. Vatanımıza düşman ayağı değdirme Ya Rabbim. Din dışı unsurları başımızı hükümferma eyleme Ya Rabbim. Bizi öyle akıbetten koru Ya Rabbim. Cümlemizi inşaallah sağlıklı, selâmetlikle hem dünyamızı hem ahiretimizi mâmur olan kullar listesine adımızı aliver Ya Rabbim. Şurada hazır bulunan cemaati Müsliminin de helâl olan, meşru olan, güzel olan, sevdiğin muradlarımıza erdiriver Ya Rabbim. Cebimize, hanemizi, kesemize Halil İbrahim bereketleri ver. Bize verdiği nimetlere ve rızıklara hamd-ü senalar olsun. Olmayanlara, bulamayanlara da lütfeyleyiver. Ol dedin bir kere cihan var oldu. Bizim dualarımıza ol deyiver şu saniyede olsun Ya Rabbim. Sübhâne Rabbike Rabbi'l-izzeti amma yesifûn ve selâmun ale'l-mürselin ve'l-hamdu lillâhi Rabbi'l-âlemîn.

El Fatiha Maassalavat.

12 Eylül 2008 Cuma Sohbeti

Ne zaman oluyor önemli değil. Kıyamet mutlaka tahakkuk edecek, mutlaka tecelli edecek, mutlaka kopacak. Ama oraya hazırlıklı mıyız, değil miyiz ona bakalım. İnşallah-u Teâlâ defter-i ahvalimize güzel şeyler yazılı olur, dolu olur. İnşallah ak defterlerle, ak amellerle, ak sayfalarla huzura varırız inşallah. Sevinçlerle, coşkularla karşılanırız inşallah. Allah'ın ikramı, ihsanı, lüftü üstümüze olur inşallah. Fakat tabii bunun da şartları var. Artık gelişigüzel iş yok. Çok kıymetli günler yaşıyoruz. Bunu her zaman söylüyoruz. Çok kıymetli günler yaşıyoruz, devir çok kıymetli.

Fesat devri. Devir bire on, bire milyon yazılan gün. Ama gerek mücazat (ceza) gerek mükafat itibariyle. Bire on, bire yüz yazılan günde, o devrin kıymetini bilmek durumundayız. Devir kendiliğinden gelmedi. Bu devri insanlar bu hale getirdi. Bakınız birtakım hususlar var, birtakım emareler var, işaretler var. O işaretler ve emareler büyükler tarafından değerlendiriliyor. Biz kim oluyoruz, haddimiz olmayarak. Birşey bildiğimizden değil. Bize bazı birşeyler fısıldanıyorsa biz onu söyleyiveririz. Biz kim oluyoruz? Zelzeleler artacak diyor, kuraklık artacak diyor, bereket gidecek diyor, Allah'ıma sığınırız, haya ortadan kalkacak diyor.

Zaten Cebrail (a.s.) kıyamete yakın üç defa incekmiş. Üç defa incekmiş yer yüzüne! Kıyamete yakın! Bereketi götürecekmiş, hayayı götürecekmiş, Kur'an'ı götürecekmiş. Kur'an yazılı halleriyle, kitap durumuyla, mushaf durumuyla hep bâki kalacak. Kur'an'ın hükümlerini götürecek. Kur'an'ın hükümleriyle amel eden kalmayacak. Allah korusun. O günler tahakkuk edecek. Bundan evvel demin getirmek istediğim laf buydu. Bir konu açıldı da ondan buraya girdik, ondan evvel İslâm kendi içindeki ihtilafları halledecek kardeşim. Kendi içindeki gerek makul gerek gayrimakul ihtilafları halledecek İslâm. Evvela mesela dört mezhep hak mezhep; İmam-ı Âzam, İmam-ı Şafii, İmam-ı Mâliki, İmam-ı Hanbeli evvela. Evvel tahakkuk, tecelli edecek. Bütün amelleriyle, bütün üniteleriyle onun hakimiyetini kuracaklar. Onlar ne? Onlar ehli sünnet ve'l cemaat fırkası. Ehli sünnet ve'l cemaat fırkası hakimiyet kuracak. 73 fırkaya ayrılacak, diyor Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem.

- Yetmiş ikisi dalalette, bir tanesi saadette olacak.
- O saadette olan kimdir Ya Rasullullah?
- O saadette olan Fırka-1 Naciye'dir.
- Fırka-1 Naciye nedir ya Rasullullah?
- Fırkayı-1 Naciye, ehli sünnet ve'l cemaat fırkasıdır, diyor.

Şimdi bazıları bu fırkayı yozlaştırmaya çalışıyorlar. Bilhassa Suudi Arabistan mensupları vahabiler ve bu dört hak mezhebin dışındaki faaliyet gösteren bir sürü güçler. Muvaffak olamayacaklar. Çünkü eninde sonunda, mutlaka bu dört mezhep, bu hak mezhep hakimiyet kuracak, mutlaka haklılığını ortaya koyacak. Mutlaka bir sürü emarelerle, bir sürü delillerle insanların gönlünde yer bulacak, makûs bulacak. Binaenaleyh bu dört mezhep hak mezhep olarak tahakkuk ve tecelli edecek. Bunlara bile Cenab-ı Hak nahase etmiş yani biraz cinaz koymuş.

Ayrılıkların muhaciyesine geçiyorum ben biraz fazla konuştum. Tarikatlar olsun, cemaatler olsun, birbirini sevmek durumunda kardeşim. Bak İmam-ı Âzam, İmam-ı Şafi, İmam-ı Mâliki, İmam-ı Hanbel. Dört hak mezhep, dedik. Müşahede ehli bakıyorlar. Bunları Cenab-ı Hak celb ediyor. Meleklerine emrediyor. Gelin bakalım, diyor; "Benim dinimi neden böldünüz? Neden parçalara ayırdınız?" diyor. Halbuki hepsi hak mezhep. Diğer bir mezhep dışı, din dışı, şeriat dışı, konular hiç bahsedilmemiş. Onlar arasında bile mezhepler olduğu halde, hak mezhep olmasına rağmen, onlar arasında bile bu tahakkuk, tecelli böyle bir münakaşa, münazara vâki olundu. Müşahede ehli bakıyor. Sual ediyor melekleriyle:

- Neden böyle yaptınız? Neden böyle ayrılıkçılık yaptınız?

İmam Âzam Hz. cevap veriyor:

-Ya Rabbi, senin dinin için biz ayrımcılık yapmadık. Senin dinin için biz aydınlattık. Senin dininin biraz daha meçhul kalmış noktalarını aydınlattık Ya Rabbi. Onu meydana çıkardık, güzelleştirdik Ya Rabbi. Hepimiz herhangi bir noktada beyanı mütalâa ettik, beyanı fikir eyledik. En güzeli ve en doğrusunu bulduk ve ortaya koyduk Ya Rabbi. Bunlar ayrılık mânasına değil, bunlar dinin açıklanmadık noktalarına daha bir

açıklık getirmek mânasına Ya Rabbi. O zaman Cenab-ı Hak razı oluyor. O zaman diyor ki:

- Geç, İmam ol. Öteki mezhep imamlarına imam ol, onlara namaz kıldır, diyor.

Binaenaleyh bu ayrımcılık bizi fena halde hırpalıyor kardeşim. Ehli sünnet ve'l cemaat fırkasında hırpalayıcı hususlar var. Bak kaç defa Cenab-ı Hak nasip etti. Kâbelere, kaç defa hacılara gittik, geldik. Oralara at gibi git gel, ot gibi gidip gelmedim ben. Hep inceledim. Bu birtakım mezhep dışı işler genel mânada. Bak bu vahabilik mesela o bizim mezhep dışı saydığımız işlerdir. Onlar orda ehli sünnet ve'l cemaat fırkasını yemek için, hırpalamak için, hasara uğratmak için ellerinden geleni yapıyorlar kardeşim. Biz onlara tabi olmayacağız kardeşim. Biz ehli sünnet ve'l cemaat fırkasıyız kardeşim. Ayrılıkçılık gütmeyeceğiz kardeşim.

Bak bu Hristiyan misyonerler. Geçen gün vaiz efendi onu konu etti. Bütün varlıklarıyla çalışıyorlar kardeşim. Hak din değiller. Rasullullah Efendimiz, sallallahu aleyhi ve sellem, teşrif ettikten sonra, vazife aldıktan sonra, görevlendirildikten sonra, öteki dinlerin hükmü kalmadı kardeşlerim. Hükmü kalmadı demek, onlar peygamber değildi, onlar yalancıydı mânasına tazammun etmez. Bu silahı kullanıyorlar onlar. Başımızın üstünde, bütün peygamberlerin yeri başımızın üstünde. Bütün hak peygamberler bizim gönlümüzün içindedir. Bütün hak peygamberler! Hak tarafından gönderildiyse Hak ile gelenler, suhuf ile gelenler, dört Mürsel peygamber, kitaplarıyla. Binaenaleyh bütün bunlar bize büyük delil teşkil ediyor. Ayrılıkçılığımızı, yenmemiz isteniyor burada. Şu söyleniyor burada Hz. İsa konu ediliyor ya. Nasıl Hak olur ya? Nasıl Hak olur? Bugün bak herhangi bir kiliseye git. Papaz senin günahını çıkarıversin. Papazın günahını kim çıkarsın ya? Böyle bir şey olabilir mi ya? Böyle bir şey bahis konusu olabilir mi ya! Bu kadar bâtil bir din. Hz. İsa'yı Allah'ın oğlu Meryem, İsa, İncil. Bunlar... Nasıl işler bunlar böyle, bunlar hak olabilir mi? Bunlar hak olabilir mi ya! Bunlar mutlak olabilir mi ya? Bunlar mâna ifade edebilir mi ya? Bunlar gerçeği dile getirebilir mi ya? Olamaz! Haşa! Mâna âlemini yıkar, indirir bu hakikatler. Hakikat olsa Allah korusun, bu Allah iki, Allah beş, Allah on demek gibi bir şey. Olur mu bu? Haşa, sümme haşa! Haaa! Biz onların peygamberliğini kabul ettik. Şimdi şöyle misal ediyorum. Bir

cumhurbaşkanı, ya Ahmet Necdet Sezer var mıydı bizden evvel? Vardı. Bu adam cumhurbaşkanı değil diyebilir miyiz? Ya adam gene cumhurbaşkanıydı ama öteki cumhurbaşkanları geldi. Onun hükmü kalmadı. Ama cumhurbaşkanlığı yaptı. Cumhurbaşkanı değildi o, diyemeyiz. Cumhurbaşkanlığı yapmadı o, diyemeyiz. Diğer bütün peygamberler de böyle.

Peygamberler sıra sıra geldiler, gittiler. Kitaplar aldılar, suhuplar aldılar. Hep aydınlattılar, hep güzellikler sundular. Ama en sonunda Rasulullah (s.a.v.) mütemmim peygamber, tamamlayıcı peygamber. Kur'an, mütemmim kitap, tamamlayıcı. Bütün diğer peygamberlerde bulunmayan, bütün diğer kitaplarda bulunmayan hususlar ve vasıflar Kur'an'da mündemiç, Kur'an'da toplandı. Bunu bilhassa böyle bileceğiz kardeşim. Bu şeyler, misyonerler hak peygamber olmadığı halde, hak din olmadığı halde, sırf para karşılığı ve sırf İslâm'ı bozmak pahasına ve sırf ehli sünnet ve'l cemaat fırkasını zedelemek, hırpalamak mânasına, hasara uğratmak mânasına büyük faaliyet gösteriyorlar kardeşim. Kendileri inanmıyorlar belki ama bütün dünyayı sarmışlar onlar.

Geçen gün vaiz efendi anlattı. Beni çok enterese etti. Kenya diye bir ülke var. Çok fakir bir ülke. Onun ilk kurucusu Kenyatta diye bir devlet başkanı. O anlatıyor. Diyor ki, bakınız ne kadar manidar. Benim tüylerim ürperdi kardeşim. O anlatıyor Kenyatta, Kenya devletinin kurucusu. Biz, diyor bir şey bilmez idik. Devletti, siyasetti, derken, diyor misyonerler daldı aramıza, diyor. Elllerinde İnciller vardı, diyor. Bize diyor, gözlerimizi kapayarak dua etmeyi öğretiler, önerdiler, diyor. Ama diyor, arkasında neler yattığını sonra öğrendik. Nasıl öğrendik? Bizi, diyor gözlerimiz kapalı dua etmeyi öğretirken biz gözümüzü açmaya niyet etmedik, fırsat bulmadık, murad etmedik. "Ne oluyor ya, bu gözleri kapamakta ne mâna var?" demedik. Onlar İncil'in böyle ruha hitap eden kısımlarını bize okudular, gözlerinizi kapayın ve dua edin, dediler. Biz gözlerimiz kapalı dua ederken bizim topraklarımız onlara geçti, onların İncilleri bizde kaldı diyor. Bakın kardeşim, uyutmuşlar o Kenyalıları. Kenyatta, anlatıyor bunları. Çok akıllı bir devlet adamıydı. Devleti kuran adam. Biz, diyor elimizde İncillerle kaldık, diyor. Kendi topraklarımızda onlara işçi olduk, diyor. Bizim elimizden yavaş yavaş İncil şöyle, İncil böyle derken, diyor; topraklarımızı aldılar, diyor. Bizim topraklarımız gözümüzü açtığımız zaman mâna âleminde -yani gerçek mânadan

uykuya dalıp uyanmak mânasını da değil- gerçek mânada gözümüzü açtığımız zaman, diyor çoktan bizim topraklarımız o misyonerlerin eline geçmişti. Onların elindeki kitap bizim elimizde kaldı ama bir işe yaramadı, diyor. Onların elindeki kitap bizim elimize geçti ama bir işe yaramadı diyor! Aldanmayalım kardeşim. Kardeşlerim İslâm'a sahip çıkalım kardeşlerim.

Çok önemli günler yaşıyoruz. Bazı büyükler çok yakın olduğunu söylüyorlar, bazı günlerin. Bazı beklenen günlerin hemen şurada bekliyor olduğunu söylüyorlar. Evet şöyle, evet böyle bizi hiç enterese etmez. Biz hep hazırlıklı olmak durumundayız kardeşim. Biz hep uyanık olmak durumundayız. Bak ehli sünnet ve'l cemaati hasara uğratmak istiyorlar kardeşlerim.

Burada şimdi şunu beyan etmek istiyorum. Namaz vakitleri konusunda, namazlar konusunda, sünnetler muhaciyesinde yav. Sünnet-i müekkelede ne demek yav? Sünnet-i gayri müekkelede Rasulullah'ın zaman zaman terk ettiği bir sünnet. Sünnet-i gayri müekkelede Rasulullah'ın zaman zaman terk ettiği, farz olmasın diye terk ettiği, kuvvetli sünnet olmasın diye, mümin kardeşlerim her zaman fırsat bulur, fırsat bulamaz kaygısıyla gayri müekkelede sünnet olarak bırakmış onu. İkinci namazının ilk sünneti gayri müekkelede. Mesela yatsı namazının ilk sünneti gayri müekkelede de ama bir öğlen namazının sünnet-i müekkelede, terk edilemez sünnet. Şimdi bunları ters mütalâa ve telâkki ediyorlar. Ben kabul etmiyorum kardeşim. Şimdi bazı büyükler demişler ki yav; farz borcu olanlar sünnet yerine farz kılsınlar. Yav ben diyorum ki, namazdan çalma ya! Namazdan çalma kardeşim! Sünnetini de kıl, kazanı da kıl kardeşim. Sünnet-i müekkelede de terk edilebilir mi kardeşim? Rasulullah'ın hiç terk etmediği. Mânasına bak. Hayatı boyunca, bak! Sünnet-i müekkeledeyi Rasulullah hiç terk etmemiş kardeşim. Bazı büyükler söylüyorlar. Farz namaz borcu olanlar. Bunları hep vahabiler uyduruyorlar. Vahabilerin kitaplarından alınma birtakım örnekler.

Şimdi Abdulkadir Geylani Hz. bizim çok sevdiğimiz, başımıza taç ettiğimiz, gönlümüze sultan ettiğimiz bir insan. Evvela Mâlikî mezhebinden idi. O mezhebin gerekleri icabı farzları önde tuttu. Bazı İmam-ı Şafîî, İmamı Mâlikî'nin emirleri muhaciyesinde o da iştirak etti. Bir yanlışlık olmasın, bir ihtilaf olmasın, biri şöyle, biri böyle söylüyor

denmesin diye. Sonra Hanbelî mezhebine girdi. O mezhep çok zayıf kalmıştı. O mezhebe biraz takviye bakımından girdi. O mezhebin içerisinde, o mezhebi ayakta tutmak için gitti. O mezhebin içerisine Abdulkadir Geylani. O mezhebin gerekçeleri içerisinde sayılıyor yani bir farz namazı aman ihmal edilmesin diye. Ama kaza ayrı bir şey. Kaza yapılamayan namazların yapılma muhaciyesinde kat edilen mesafe demektir. Kaza, farzların tamiridir, yamasıdır. Farzların yerine ikame olunan bir husustur. Ama sünnet yerine değil. Sünneti sakın terk etmeyin kardeşim. Ben bu uğurda yanlış yapıyorsam Allah cümlemizi bağışlasın, sizi de bağışlasın, beni de bağışlasın. Ama bu vahabilerin bir oyunu. Din dışı unsurların bir oyunu. Ehli sünnet ve'l cemaat fırkasını yıpratmaya, hasara uğratmaya matuf (yönelik) bir oyun. Yav sen neden çalışıyorsun ya! Kitaplar ehli sünnet ve'l cemaat fırkasını kitaplarında, ya namaz hırsız olmayın, diyorlar. Kaza namazını yine kıl ama sünnetin yerine kılma ya. Sana kaza namazı kılma diyen yok ki. Sabahtan akşama, akşamdan sabaha, kaza namazı kıl. Ama sünnetin yerine değil. Onların bozgunculukları bu işte. Ehli sünnet ve'l cemaati bozdurmak, ehli sünnet ve'l cemaati yıpratmak. Bakınız bizim bir ağabeyimiz vardı. Çok sevilen bir insan, Tireliler bilirler onu. Büyüklerden bir insandı. Böyle bir laf olur, kaza namazlarından olsun, sünnet namazlarından olsun.

- Oğlum?

- Buyrun Efendim.

- Sünnet, farzdan daha önemlidir ha?

- Aman Efendim siz ne yapıyorsunuz?

Mahsus öyle bir şey söylemiş. Mahsus. İçtinap gösteririz. Arkasından gelsin o diye, ne diyecekse gelsin diye.

- Oğlum, sünnet, farzdan önemlidir.

- Aman Efendim.

- Oğlum neden önemlidir? Yarın Rasulullah'tan nasıl sen şefaahat isteyeceksin ya? Senin sünnetini ben terk ettim, sen bana şefaahat et. Bu olamaz ağabeyciğim. Ne akılla, ne mantıkla, ne iman ile, ne ihlâs ile, ne tevekkül ile olamaz kardeşim. Hem namazını, sünnetini kılacaksın hem kaza namazı kılacaksın kardeşim. Sabahtan akşama kadar, akşamdan sabaha kadar namazını kıl, kaza namazını kıl ama sünnetin yerine değil.

Onlar sünneti söndürmek için yapıyorlar. Vahabiler bilhassa din dışı unsurlar bilhassa.

Ehli sünnet ve'l cemaat fırkası hakim olacak ya 72 fırkanın gözdesi çünkü. Rasulullah'ın hakkında sözleri var. Hakkında bir sürü sözleri var. Rasulullah'ın ehli sünnet ve'l cemaat fırkası hakkında. Bütün fırka-ı naciye, fırka-ı naciyedir. Kurtuluş fırkası mânasına. Ee bunlar dururken, o kadar Rasulullah'ın tavsiyeleri dururken ben ondan nasıl şefaata isteyeceğim ya? Ondan, yarın? O beni nasıl karşılayacak ya?

Cemaatler arasındaki ihtilaflarda ben bunu böyle konuşuyorum. Kardeşim, hangi cemaate mensup olursan ol, hangi tarikata mensup olursan ol, ötekilerle düşman değilsin kardeşim. Neden bağışlamalarında on iki pîranın reislerine, büyüklerine hediye ediyorsun üç İhlâs bir Fatıha? Neden kardeşim? Düşman olmak mânasına tazammun etmez. Evet, din disiplindir. Tarikatlar ve cemaatler disiplin içinde disiplindir. Ama disiplin düşmanlık demek değildir. Bunlar, birbirimize selâm sabah etmez olduk dünyada yav. Nasıl olur ya! Herkesi çok sevmek lazım. Ha burada hata nerede? Hata şurada. Evvela din kardeşliği kardeşim! Tarikat taassubu. Efendim cemaat taassubu. Sonra? Evvela din kardeşliği, din! Evvela hepimiz din kardeşiyiz. Ya ne güzel ya. Şu başka tarikatta, bu başka tarikatta, şu başka cemaatte, ehli sünnet ve'l cemaatte, şu şuradan, bu buradan ama güzel de hepsi Müslüman ya! Eğer dinini onun önüne almazsak biz taasuba düşmüşüz, yanlışlıklara sapmışız demektir. Evvela din kardeşliği. Din kardeşliğinin arkasında tarikatlar, cemaatler gelir. Bunu da böyle bilelim yani birtakım yanlışlıklar yapıyoruz, birtakım üzücü hallere düşüyoruz. Kayıplara medar oluyoruz kardeşim. Böyle şey olmaz abi.

İslâm akıl dini. İslâm, aydın din aydın. Namütenahi ışıklar dini İslâm. Hiç meçhul kalmış, hiç muhkem kalmış bir yan yok. Sana beş tane kapı açmış, Kur'an demiş, hadis demiş, sünnet-i seniyye demiş, içtihatlar demiş, icma-i ümmet demiş, beş tane kapı. Bütün bunların kapısı bilgi dolu, ilim dolu kapısı. Bütün bunlarda bulamazsan iman dolu kalbine müracaat et demiş. Sana beş tane kapı açmış İslâm. Hiçbir şey muhkem kalmamış. Hiçbir şey meçhul kalmamış kardeşim. Sen böyle bir aydın dinin mensubusun, böyle bir hazır dinin mensubusun. Bu din bize gelene kadar, bizim nesile gelene kadar ne badireler atlattı. Ama hepsinden çıktı,

geldi ama hepsinde çıktı geldi. Sağlıkla kurtuldu geldi. Neden? İman ile, ihlâs ile, sarılanların emeğiyle inşallah-u Teâlâ. İman ile ihlâsı elden bırakmayalım inşallah kardeşim. Hiçbir başka tarikat mensubu, hiçbir cemaat mensubu bizim düşmanımız değil ki yav. Bizim dostumuzdur yav. Din kardeşimizdir yav. O oraya intisap etmiştir, bu buraya intisap etmiştir. Bak kitap yol gösteriyor sana nasıl davranacağını, yol gösteriyor diyor ki en güzeli benim yolumdur diyebilirsin, benim tarikatımdır, benim cemaatimdir, diyebilirsin. Ama seninki yaramaz diyemesin. Bunları lütfen bilincimize alalım kardeşim. Kimse kimsenin düşmanı değil yav. Evvela din kardeşi olmak yetmiyor mu yav? Birlik ve beraberliği neden bozalım yav? Birbirimize neden hasım olalım yav? Hısum olmak varken, beraber olmak varken, gönül birliği varken, bu kadar hoşgörü varken neden başkalarının ivalarına (aldatıcılarına) düşelim, tuzaklarına yuvarlanalım? Neden? Aklımızı kullanalım. İman ile ihlâs ile muttasıf olalım kardeşlerim. Ben özür dileyerek söylüyorum, bunlar bilinmez şeyler değil, yapılmaz şeyler değil. Yapılmaz şeyler değil. Selâm sabah etmez oluyorlar kardeşlerimiz sokakta şurada, burada bazılarıyla. ne demek yav? Sen evvela din kardeşliğinden önce din dışı unsurlar, din içindeki bazı unsurlar bire farz-ı muhal. Hak olmayan unsurlar var din içinde de. Onlar da yarın hep düzene girecekler, hep hizaya gelecekler. Hep ehli sünnet ve'l cemaat fırkasının içinde yer alacaklar. Onlar da kurtuluşu burada arayacaklar. Zaten bunlar olmayınca kıyamet kopmayacak. İslâm kendi içindeki ihtilafları, itirazları evvela böyle halledecek. Ondan sonra bazı şeyler vuku bulacak, zuhur edecek, tecelli edecek, tahakkuk edecek ve kıyamet kopacak. Ama biz bugünü değerlendirelim kardeşlerim. Yanlışlıklar yapmayalım.

Din kardeşliğimiz önde gelir. Evvela kim olursa olsun, hangi cemaat üyesi olursa olsun. Onu din kardeşimiz diye bağrımıza basacağız. Ama biz yine yolumuza devam ederiz. Biz yine kendi sistemimizi yürürlüğe koyarız. Kendi sistemimiz muhaciyesinde mesafe almaya gayret ederiz. Bize ne öğretildi, onu yapmaya gayret ederiz ama düşman olmayız. Düşmanlık yapmayız. Din kardeşimize karşı hasımâne bir tavır almayız Allah'ın izni keremiyle.

Lütfen uyanık olalım kardeşlerim. Hani nerden açıldı laf onu bilemiyorum. En başta bir damla Ramazan'dan doğru da geldi işte. Ramazan en kıymetli günlerini bize haslediyor artık. Bakınız başı rahmet,

ortası mağfired, sonu cehennemden kurtuluş günleri. Bakınız kardeşim mağfired günlerine geldik, af günlerine, hıfz günlerine, lütuf günlerine geldik kardeşim. Bu günlerin değerini bilelim kardeşim. Rüzgar gibi geçti bak bugün 12 oldu galiba. Nasıl geçti bilemedik. Yarın, bayram geldi, diyeceğiz. Eski hamam eski tas. Bazı yanlış alışkanlıklarımız, çirkin alışkanlıklarımız yeniden hayatımıza girmesin. Yeniden tahakkuk, tecelli etmesin, yeniden bizi yoldan çıkarır hale getirmesin inşallah. Allah hepimizi korusun, kendi himayesine, vikayesine, kendi şemsiyesine, kendi korumasına alsın inşallah. Yarın ya! Ramazan yok! Ama bu mağfired günleri bak, bu mağfired günlerinin ötesinde, cehennemden kurtuluş günlerinde, o itikaf günlerinde, inşallah bir Kadir Gecesi var. Namütenahi, bin aydan hayırlıdır denilen Kadir Gecesi. Ona doğru gidiyoruz. Ne hazırlığımız var Kadir Gecesi'ne? Ne hazırlığımız var bu mağfired günlerine? Lütfen bir kendimizi çekelim, çevirelim, bir kendimizi hesaba çekelim, bakalım. Bir sigaya çekelim bari amiyan tabiriyle. Sigaya çekelim yani. Kendimizi yav. Gel buraya diyelim nefsimize. Nefs-i emmare hala bizde hüküm sürüyorsa, nefs-i emmarenin hala emrinde yaşıyorsak, çok düşünmemiz lazım, çok tövbe etmemiz lazım, çok istiğfar etmemiz lazım. Bir iki basamak atlamak lazım böyle günlerde. Atladığımı nerden bileceksin? Atladığımı hâliyet etvarından bileceksin. Atladığımı içindeki nurdan bileceksin. Atladığımı tavırlarından, hayatına koyduğun hakikatlerden bileceksin. Sana bazı emareler, bazı işaretler, bazı ihsaslar, bazı imâlar gelecek. Ha diyeceksin ki yav ben demek ki Ramazan'ı biraz değerlendirme noktasında ele almışım. Bu Ramazan bana faydalı olmuş. Bu Ramazan'da ben at gibi, ot gibi olmamışım diyeceğiz kardeşim. Bunları hep yapacağız. Bunlarla müntesip? olacağız. Kendimizi çekip çevireceğiz kardeşim. Bu mağfired günleri. Yarın gidecek bir daha gelmeyecek. Bir daha hangimizin göreceği, hangimizin bulacağı, hangimizin yaşayacağımız belli değil. Bakınız diyor Beraat Gecesi'nde hangimizin gelecek seneye çıkacağı yazılı belli değil, hangimiz çıkacağız, hangimiz çıkmayacağız. Beraat Gecesi'ndeki hayırlar, devletlerin, bütün dünyanın, bütün mükevvenatın ve inşallah-u Teâlâ bütün insanların, Müslüman ya da gayrimüslim, bütün insanların kaderini yazan, bir büyük defter. Bu, Levh-i Mahfuz'a iniyor. Gelecek seneye kadar o Beraat Gecesi'ne kadar ki programın içerisinde bizim için neler yazılı olduğunu bilmiyoruz. O halde ne demiş; yarın ölecekmiş gibi ahire, hiç ölmeyecekmiş gibi dünya, diyor. Bu dahi

bize biraz hafif geliyor. Bunu Şakîk-i Belhi'ye soruyor. Kendimizi dünyaya vakfetmiş olarak sayıyorum ben de. Kendimi müstağni saymıyorum. Zayıflığımızı, küçüklüğümüzü, ortaya koymak noktasında ele alıyorum konuyu. Şakîk-i Belhi talebesi İbrahim Ethem'e soruyor:

- Rızık için ne düşünüyorsun, diyor.

Yani biz yarınlarımıza hiç ümitle bakamaz olduk. Kime gitsen milyar sermayeli müesseseler var. Şikayetçiler kardeşim. Allah'a hamd olsun benim şu hâlime Cenab-ı Hak ikram ile ihsan ile muamele etti. Ancak şükretmenin hâlleri, hakkımı veremiyorum diyecek, diyemiyor. Bütün ihtirasımızı mânadan çekmişiz. Maddeye teksif etmişiz (yoğunlaşmışız). Ona yüklenmişiz.

Bakınız kardeşlerim Şakîk-i Belhi. Talebesi eski hükümdar idi. Belh devletinin hükümdarı idi. İbrahim Ethem'e soruyor:

- Rızık hakkında ne düşünüyorsun?

Bunlar deli miydi ya? Onlar tasavvufu dinin bütün inceliklerine, bütün derinliklerini kendi şahıslarında, kendi ruhlarında yaşayan, hisseden ve yaşatmaya çalışan insanlardı. Ne diyor bakınız İbrahim Ethem:

-Oğlum, rızık hakkında ne düşünüyorsun?

- Ey üstadım bulursak yeriz, bulmazsak şükrederiz, diyor İbrahim Ethem. Gülüyor Şakîk-i Belhi.

- Aman Efendim neden güldünüz? Siz ne yaparsınız Efendim, diyor.

Hani hafife aldı onun söylediği sözü. Biz keşke onun söylediği gibi olabilsek. Keşke bulduğumuzu yesek, bulmadığımıza şükretsek. Diyor ki Şakîk-i Belhi:

- Ha diyor biz ne yaparız biliyor musun?

- Buyrun Efendim ne yaparsınız?

- Biz, diyor bulursak dağıtırız, bulmazsak şükrederiz, diyor. Bulursak dağıtırız, bulmazsak şükrederiz, diyor.

Bu kadar tevekkül içindeler, bu kadar teslimiyet içindeler. Bunlar da insan olarak nefislerini feveran (ansızın öfkelenmek) ede ede yaşadılar

gittiler abi. Ama nefislerinin feveranını dinlemediler. Nefislerinin sırtlarına bindiler, nefislerini sırtlarına almadılar.

Böyle bir durumda bakınız, buğday ekmeğini bulan Rasulullah (s.a.v.) “Buğday ekmeğine katık arayacak.” diyor. Bunu söylüyorum kaç defadır. Yedikleri buğday ekmeği de bizim şimdiki kullandığımız lüks, kullandığımız francala unundan yapılan buğday ekmekleri değil. Taşta öğütülmüş, kaba saba bazlamalar. Bunu lüks ekmek sayıyor Rasulullah (s.a.v.). Bütün bunları düşünmesek biz, bütün bunlara karşı şükretmesek biz, sofralarımız ayan beyan. En fakir soframızda bile bir damla bir şeyler bulunabiliyor yav. Bizim soframız da öyle. Ben hep onu söylüyorum. Allah şahittir, bunu söylüyorum ve Allah şahittir, bunu böyle yapıyoruz. Bir tencere yemek pişiririz biz. Ahım şahım bir hayatımız olmadı bizim. Hep bunu düşünerek yaşadık. Bir tencere yemek pişiririz biz, üç gün yeriz. Bunu dün yedik, öbür gün bir daha yedik. Yok! Yok! Yok öyle bir şey! O yemek bitecek, dökülmez Allah’ın izni keremiyle. Ama şükür ede ede, o nimeti balım, gülüm bile bile, o nimetin hakkını vere vere, teşekkür ede ede... Allah’ın rahmetinden geldiğine, Allah’ın lütfundan, ihsanından, hidayetinden gelecek. O’nun rızık deposundan geldiğini bile bile öyle yeriz elhamdulillah. Ama yeriz. Ve hamd ederim, şükrederim.

Lütfen bugün Ramazan diye mesela sofralar donanıyor kardeşim. Bunun bari karşılığını ver yav. Bari şükrünü eda et yav. Bari küçük karşısında, bari şükredememenin ezikliğini hisset. Bari mahcubiyet duy, hicap eyle. Ben yapamadım de, karşılığını veremedim de. Bununla muttasıf ol. Bu hâle düş. Allah’ın yanında küçül. Ben kazandım, ben yaptım!.. Bunları atalım kardeşim. Bunları diyenler nefs-i emmareyi daha aşamamış olanlar. Ama işte bak, demin dedim ben. Bu müjdeleri alanlar var. Nefs-i emmareyi geçip, merhale merhale bir yerlere varanlar var. Bir yerlere varmak için gözümüz açılsın, kerâmet, feraset sahibi olalım mânasına mutazammın (içine alan) değil sözlerim. Hiç böyle bir şeyi zaten düşünmeyiz. Böyle bir şey zaten hedefimiz olmaz. Sadece sebebimiz olur. Ha diyolar ki nefs-i emmare, nefs-i levvame, nefs-i mülhime, nefs-i mutmainnede perde açılır. Ya açılır, açılmaz ama perde açılmadan taa nerelere varanlar var. Nefsin taa yedinci merhalesini aşanlar var. Hikmettir bu. Bizim muradımız perde açılması değil. Feraset, kerâmet değil. Bu olamaz, hiçbir zaman olmamalı. Hiçbir zaman! Bizim

muradımız Rasulullah'ın şefaattir. Bizim muradımız Allah'ın rızasıdır. Bunu bulmaya gayret edelim. Bununla muttasıf olmaya gayret edelim. Bunu hayatımıza adepte etmeye gayret edelim. Bunu hayatımıza geçirmeye gayret edelim. Böyle yaşayalım kardeşlerim. Ne diyor büyükler: “Ya Rabbi, senin rızan istikametinde benim hayatımı sürdürmek nasip eyle! Senin huzuruna geldiğim zaman senin rızan üzerine olayım Ya Rabbi. Öyle bir hayatı geride bırakayım ki senin rızan ile geçmiş bir hayatım olsun Ya Rabbi! Senin huzuruna varmaya yüzüm olsun Ya Rabbi. Ak defterlerle varayım Ya Rabbi huzuruna.” Bunları büyükler söylemişler. Ee biz bunların hiç değerini bilmiyoruz kardeşim.

Bu kadar güzel günler içinde başka günlerden hiçbir farkımız kalmadı hayatımızda. Bir kere düşününüz ya, sabahleyin ben hep bunu söylüyorum. Sabahleyin gözünüzü açtığınız zaman bugün ne; çarşamba, perşembe... Ha bugün asıl olan ne? Asıl olan günlerden şu, günlerden bu da aslı olunan bugün Ramazan. Bugün Ramazan'ın on ikisi. Bugün artık ikinci merhaleyi yaşıyoruz. İkinci merhalenin şartları içindeyiz artık. Gel bu şartları hayatımıza geçirelim. Gel bu şartlardan istifade edelim. Gel nefsimize gem vuralım. Nefsimize dur diyelim. Nefsimize binelim. Eğer siz nefsinize binerseniz, nefis size kıza, söylene Hakk'ın rızasına doğru götürecektir. Bir satıh, satıh maili (eğimli satıh) düşününüz. Bir merdiven aşağıya doğru kurulu, bir merdiven yukarıya doğru kurulu. O merdiven sizi ya aşağıya doğru çekecek ya yukarıya doğru götürecektir. O nefse vereceğiniz değere bağlı. Nefis ile yapacağınız mücadeleye bağlı. Nefse vuracağınız tokata bağlı. Nefsi aşağılayacağınız hâle bağlı. Nefis size binerse hiç farkına varmazsınız. O aşağıya doğru inen merdiven sizi okyanusların derinlerine doğru götürür, gider. Kayıp, kayıp üstüne, bela bela üstüne. Allah'ın rızasından uzak bir hayatımız olur. Bunun bilincinde olalım. Bunu Allah'a sığınarak aman diyelim. Yalvaralım böyle akıbetten, Allah bizi korusun diyelim. Öyle yalvaralım inşallah. Hiç farkına varmayız kardeşim. Ha bak, bu yukarı doğru, o satıhtan yukarı doğru kurulan o merdiven var ya, işte oraya nefis sizi sırtına alırsa oraya “ıh” diye diye, kıza söylene sizi götürür, gider. Nereye doğru? Yukarıya doğru. Nefs-i emmare, nefis-i levvame, nefis-i mülhime, nefis-i mutmainne, nefis-i raziye, nefis-i mardiye, nefis-i safiye. Taa en yüksek makamlara erdirir sizi. Allah'ın izni keremiyle. Ayet-i kerîme şöyle diyor

zaten. Beni çok enterese ediyor bu kelime, çok yetiveriyor bana zaten. Kur'an, Kur'an...

Nefsini bilen Rabbini bildi.

Nefis ve Rabbim. Tercihini yapacak kardeşim. Nefis vermiş sana. Nefis demek illâ kadın erkek münasebatı değil. Allah'tan gayri, Allah'ı içine almayan, Allah'ın adı olmayan, Allah'ın hatırlanmadığı bütün sözler, bütün haller, bütün dünya hayatı nefse aidiyet kesbeder kardeşim, nefse hizmet eder kardeşim, nefsin emrindedir kardeşim. Nefse dur demek için, nefse binmek lazım. Nefsin arzu ettiği şeyleri yapmamak lazım. Ne dedik ya! Bak ayet! Ya Kur'an bu ya:

- "Nefsini bilen Rabbini bildi." diyor ya.

Bundan alâ ikaz mı olur, bundan alâ ihtar mı olur? Bundan alâ güzellikler mi olur? Nefsini bilen Rabbini bildi. Rabbimizi bilmek için, nefsimizi bilmek durumundayız. Nerden geliyor ses? Abdulkadir Geylani Hz. giderken yolda bir ses işitmiş. Bakınız anında imanlı ve ihlâslı insanların hayatına bakınız. Bir ses işitmiş:

- Ya Abdulkadir, başkalarına haram kıldığım şeyi size helâl kıldım.

- Git ülen lain! demiş. Anında! O zaman şeytan insan suretine girmiş, geçmiş karşısına. Demiş:

- Nasıl sen beni teşhis ettin? Bu kadar seri, bu kadar anında, saniye, salise içinde?

- "Bir kere demiş, nefsim hemen senden yana tavır koydu. Aman, dedim nefisten gelen ses hak olamaz. Bir kere, dedim gaipten gelen ses, Allah'tan gelen ses cenah vermez, yön vermez. Senin sesin cenah (yön) verdi. Sonra peygambere bile müsaade edilmemiş olan şeyler, âleme haram kılınmış şeyler, bana nasıl helâl kılınsın? Bunu nasıl mümkün olur, dedim. Haşa, sümme haşa! Saniyede, salisede Rabbim'in ağzı ile Rabbim'in lütfu ile ikazıyla, ihtarıyla hemen hayır, dedim. Lain, dedim. Git benim başıma musallat olma, dedim. Anında bunu söylüyor.

Binaenaleyh nefsini bilen Rabbini bildi kardeşim. Nefsimizi bilelim. Sesin nerden geldiğini bilelim. Bunun bilinciyle hareket edelim. Nefisler bizi ya batırır ya çıkarır. Nefs-i emmare, nefs-i levvame dedik

yani. Hemen daha birinci kademedede nefs-i emmare rolünü oynamaya başlar abi. Evvela kendini beğenmeye başlarsın. Evvela “Ben neymişim” demeye başlarsın. Ben neymişim demeye başlarsın. İşte o hâl senin felaketini hazırlar. Senin Hak’tan uzaklaşmanı sağlar. O hâl sana zaten düşman sesidir o. Ben neymişim diye gelen ses düşman sesidir. Bu sesi hemen tanıyalım, tefrik edelim, ayırt edelim, birbirine karıştırmayalım.

Nefsini bilen Rabbini bildi, diyor. O Rabbimizi bilmek meselesi. Nefsi bilmekten başlıyor. Nefsin ne olduğunu ne olmadığını bilmekten başlıyor. Ne dedim demin bak, Allah’ın dışındaki bütün arzular nefistir. İllâki kadın, erkek münasebatı değil. İllâki yatak meselesi değil. Çok özür dilerim. O meseleler ayrı, bu meseleler ayrı. Nefis dünyaya aidiyet kesbeden bütün meselelerde zevkler, keyifler, günahlar, haramlar yasaklar, ne varsa ne yoksa Allah’ın rızasının dışındaki her şey nefistir kardeşim. İşte o nefse dur demek lazım. Neden oruç tutuyoruz? Nefse dur demek için, nefsi hizaya koymak için, nefse şekil vermek için, Hakk’a doğru giden yolda nefsi nura boyamak için.

Nefis şey oldu. Abdulkadir Geylani Hz. bahsettim demin şöyle bir şey de olmuş. Aklıma geliverdi. İsim şu olmuş, bu olmuş önemli değil. Büyüklerimizin isimleri. Bağdat’ta zikrederken ufacık velet oldu ağzından düştü.

Nefis üç şeyden çok korkar, çok nefret eder, üç şeyi katiyen istemez: Birisi, açlık; ikincisi zikir; üçüncüsü ateş. Bu üç şeyi istemez. Bakınız açlığı istemez nefis. Ona dur demek için bak, açlık emretmiş Allah. Bu açlığın yanında ateş göstereceksin. Bak ha tutmazsan! Ateş göstereceksin. Sonra zikir. Allah’ı daha çok anacaksın. Böyle zikir esnasında, meclis kurulmuş Bağdat’ta büyük camide. Nefis ufacık bir velet olmuş. Ufacık bir velet! Bunu bütün Bağdat ahalisi görmüş. Bütün eserler yazar, bütün kitaplar yazarlar bunu. Bağdat ahalisi görmüş. Bağırıyormuş nefis:

- Al beni içeri Abdulkadir!
- Almam seni içeri.
- Al beni Abdulkadir!
- Almam seni içeri.

Üçüncüde Cenab-ı Hak nida etmiş:

- Ya Abdulkadir, al onu içeri. Biz seni onunla yarattık, biz seni onunla da severiz.

Çünkü artık nefis dayanamaz hale gelmiş. Aşk demiş yanmış, ateş demiş yanmış, zikir demiş yanmış. Fırlamış çıkmış bir velet olmuş ağzından şu kadicık. “Al beni içeriye” yalvarıyor. Cenab-ı Hak, emrediyor o zaman “Abdulkadir, biz seni onunla yarattık. Biz seni onunla da severiz.”

“Küllü nefsin zaikatül mevt” diyor. Hemen arkasından hemen bak Kur’an’ın bir ayeti de bu. Çünkü ölüm acısı nefislere gelecek. Ölümü nefisler tadacak kardeşim. Ölüm nefislere ait bir olay. Ruha ait değil. Nefislere ait bir olay Ayet ile sabit. “Küllü nefsin zaikatül mevt” diyor. Bütün nefisler ölüm acısı tadacaktır. Bu ölüm acısını tatmadan evvel o nefsi biz kendimize uyduralım. Hakk’a doğru giden yolda bize nurlar saçar hâle gelsin. Bizi itiraz mercüinden çıkarsın. Çünkü nefsin baş işi itirazdır. Muteriz olma vasfıdır. İtiraz noktasından illâki güzel şeylerin hepsine başkaldırır nefis. Onun başkaldırmasına aldırış etmeyeceğiz. Ona dur diyeceğiz. Ona mutlaka bir boyunduruk vuracağız. Mutlaka bir çelme atacağız. Mutlaka bizim üzerimizdeki hakkını, bizim üzerimizdeki baskısını azaltmanın yollarını arayacağız. Nefisle mücadele etmeden Hakk’a varılmıyor kardeşim. Nefsin dediğine muhalefet etmeden Peygamberin şefaatine erilmiyor kardeşim. O halde nefsimize dur diyelim kardeşim. Nefsimizden gelen sesi bilelim kardeşim.

Nefsini bilen Rabbini bildi, diyor. Nefislerimizle mücadele edelim kardeşim. Nefislerimizin yolunda olmayalım kardeşim. Nefis sarar. Gece yarısı kalkıyorsun. Ne yapıyor nefis? Onun emrine söz dinler halde yaşıyorsan eğer ya “Ya dur ülen!” diyor. “Alemin uyku saati, sen namaz mı kılacaksın yav?” diyor. Pat diye seni yatağa atıyor. İşte orada onun sözünü tutmamak lazım. “Sen sus bakalım. Sen yerine otur bakalım. Ben seninle muttasıf değilim. Ben senin emrinde yaşamam. Ben Allah’ın verdiği emri tutarım.” deyip iki rekât namaz kılabiliriz var mı? İşte o nefse muhalefet, nefse itiraz o. Yoksa onun itirazını dinlemek demek, onun yolundan gitmek demek, bütün kazançlardan berî olmak demek. Bütün kazançlardan uzak durmak demek. Biz bunun bilinciyle hareket edelim kardeşlerim. Nefis bize itiraz ediyor. Nefis muteriz makamı. İtiraz

makamı kardeşim. Bütün güzelliklere karşı. İmana karşı, ihlâsa karşı, ibadete karşı, tevekküle karşı, güzel ahlâka karşı. Bütün, Allah'ın emrettiği, bütün her güzel şeye karşı, nefis itiraz mercii. Allah'ın bir hikmeti icabı ama o nefisler yola geldikleri zaman, o nefisler bize tabi oldukları zaman. Biz onlara değil de onlar bize tabi oldukları zaman. O nefisler kıza, söylene Hakk'a teslim oluyorlar. Bizi Hakk'a teslim ediyorlar. Makam makam, mertebe mertebe... Merdiven merdiven, basamak basamak... Hakk'a doğru yükseldiğimizi insan fark eder. Allah akıl vermiş, ruh vermiş, izân vermiş, ihlâs vermiş, kendine yakınlık vermiş. Buralardan iman, ihlâs ile alacağız kardeşim. Kısa bir dua ediverelim.

El Fatiha.

19 Eylül 2008 Cuma Sohbeti

Bazen değerini küçümsüyoruz, Allah muhafaza eylesin. Bu günler bulunmaz günler. Bulunmaz değerli günler. Evvela gelecek sene kim çıkacak Ramazan'a o belli değil. Sonra bak; başı rahmet, ortası mağfiret, sonu cehennemden azat günleri yaşıyoruz. Zaten mağfiret günleri bitiyor. Arkasından bir on gün cehennemden azat(kurtuluş) günleri. Bugün itikafa girecek olanlar bugün akşamüstü gidiyorlar. İşte bak. Çünkü bu sene Ramazan 29 gün. Eylül'ün içinde başladı. Eylül'ün içinde bitiyor. Sonunda bayram. Binaenaleyh sayılı günler. Gök ayları biliyorsunuz bazen 29, bazen 30 çekiyor. Bu bakımdan kıymetli günler bitiyor kardeşim. Bir daha kavuşup kavuşamayacağımız belli değil. Çok fazla mutlu olmak lazım. Çok dikkatli yaşamak lazım kardeşim. Allah yardım eylesin inşallah. Allah sevdiği gibi eylesin inşallah. Allah kusurlarımızı, günahlarımızı bağışlasın inşallah. Dünyevi, uhrevi saadetler versin inşallah.

Zayıflığımızı, acizliğimizi unutuyoruz kardeşim. Bazen kendimizi bir şey zannediveriyoruz. Allah korusun. O zaman ene araya giriyor. İşte nefsin o ene kısmı en aşağı kısmı. Nefs-i emmare kısmı araya giriyor. İşte bizi yanılırlara düşürüyor. Allah bizi öyle yanılırlara düşmekten korusun. Şimdi Allah yanılığa düşürmesin demek biraz Allah'a itham etmek manasına geliyormuş da büyükler çok ince düşünüyorlar bu konuda. Allah yanılığa düşmekten korusun demek lazımmış. Çünkü Allah bizim dostumuzdur. Hasmımız değil. Biz olumlu tarafını hep ele alalım konunun. Biliyorsunuz ortaokullarda yarım bardak su gösteriyorlar. Bunu anlat bakalım diyorlar çocuğa, talebeye. Yarı boş bardak, diyor olumsuz bakan. Olumlu bakan yarı dolu bardak, diyor. Biz dolu tarafına bakanlardan olalım inşallah. Olumlu bakanlardan olalım. Olumlu görenlerden olalım inşallah. Bir çocuk pencereden bakarken oğlum oradan bakma düşersin denmeyecek. Ya ne denecek? "Oğlum oradan bakma, düşmeyesin" denecek. Düşersin dersen saatine rastlar, diyor kitap. Düşmesine vesile olursun diyor. Oradan bakma, düşmeyesin demek lazım. Düşersin demek hoş olmazmış. Binaenaleyh olumlu tarafına bakalım inşallah. Olumlu yönünü ele alalım.

Aylar, yıllar, bugünler, aylar içinde bulunduğumuz günler... Çok mübarek günler içindeyiz. Demin dedik işte bak; başı rahmet, ortası mağfiret, sonu cehennemden azat günleri. Cehennemden azat (kurtuluş) günlerine geliyoruz inşallah. Allah bizi azat ettiklerinden eylesin inşallah. Kusurlarımızı, günahlarımızı bağışlasın inşallah. Dünyevi, uhrevi saadetleri versin inşallah. Gelecek sene kimin çıkacağı, kimin çıkmayacağı belli değil. Bu günleri değerlendirelim, elimizden geldiği kadar. Ben değerlendiremiyorum şahsen. Çünkü rahatsızlıklar var. Rahatsızlıklar var. Sahurda bir, iki yedek hapları da içiyoruz artık. Öğlen içeceğimizi de içiyoruz sahurda. Bu tabi müddeti geçiyor. Binaenaleyh çok sağlıklı olamıyoruz. İstedğim gibi faaliyet üzere olamıyorum yani. “Az ye, az uyu, az konuş” Mevlâna Hazretleri mübareği. Ben onları yapamıyorum mesela. Az uyu; ağırlıklar basıyor, rahatsızlıklar basıyor. Elime bir kitap alıyorum, üç beş sayfa okuyorum. Kalıveriyorum orada. Binaenaleyh sağlıklı hâllerinizden istifade edin kardeşim. Ben yetmiş üç, yetmiş dört yaşındayım Allah’ın izni, keremiyle. Yapılacak bir şey yok. Artık yıllar hükmünü icra ediyor. Sağlığımızı koruyalım, sağlığımızın kıymetini bilelim.

Gençliğimizin kıymetini bilelim. Gençlikte çok gayret ettik yani. Riyakarlık olmasın. Riyakarlık olmasın, Allah’ıma sığınırım. Gençliği ile övünenlerden olmayın, diyor. Böyle bir hâlimiz yok elhamdülillah. Fakat çok hareketliydik yani. Gençliğimizde tabi dindar bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldik biz. Çok muhafazakâr, çok dindar, çok sakıncalı bir ailenin çocuğu olarak yaşadık. Böyle dünyaya geldik çok şükür. Binaenaleyh sonraki hâllerimizde göze batar hâllerimiz olmadı, dişe dokunur hâllerimiz olmadı, yüz karası hâllerimiz olmadı elhamdülillah ve diyebilirim yani kaç sene olduğunu. Şuradan kalkmak nasip olmasın. Kaç sene olduğunu ben de bilmiyorum fakat en az 20 sene kadar bu şeylere gayret ettik. O yaz günleri, o köpürten günlerinde, üç aylara gayret ettik bütün. Yapabildiğimiz kadar. O on gün kurban oruçları, on gün aşure oruçları, efendim o mevlit oruçları, hiçbirini aksatmadık. Bunu söylemekten utaniyorum. Fakat gençliğin ne avantaj olduğunu anlatmak için söylüyorum bunları. Azıcık gayret edin kardeşlerim. Azıcık üzerine gidin yav.

Kıymetli şeyler zor elde ediliyor kardeşim. Zor elde edilmeyen şeyler az puan veriyor kardeşlerim. Adam ufacık bir şeye sabrediyor, oo

ben sabırlı kulum, diyor alacağı bir puan. Ufacık bir hadisede alacağı bir puan. Ama kendisini enterese eden, çok can damarı bir noktasına bastığımız zaman feveran ediyor, isyan ediyor, sinirleniyor, itiraz ediyor. İşte oradaki sabır yüz puan, işte oradaki sabır bin puan. Asıl önemli olan, o bize alerji veren, bize çok dokunan hâllerdeki sabırlarımız bizi sabır hanesine yazdırır. Ufacık sabırlar bize puan vermez ama ufacık sabırlar bize büyük sabırlara gebedir. Ufacık sabırlarla kendimizi alıştıralım inşallah. Oruç sabırdır kardeşim. Oruç imtihandır kardeşim. Oruç zorluktur kardeşim. En dayanabilene bile, en kolay gelene bile nihayet bir açlıktır ya.

Her zaman söylediğimiz şeyleri bir daha söylüyorum. Oruç üç kısımdır kardeşim. Avam orucu, bizim gibi aç kalanlar yalnız. Allah'ın bizim aç kalmamıza ihtiyacı yok. Ama bizim gibi bir açlıkla geçirenler. Oruçlar -bu sıradan oruç bizimkiler- İkinci oruç havas orucu. Birincisi avam orucu. İkincisi havas orucu. Bütün üniteleriyle, varlığı ile, yokluğu ile kendini Hakk'a adanmış, dünyaya mümkün olduğu kadar meyletmemiş, dünya gâilelerine (sıkıntılarına) mümkün olduğu kadar kalbini kapamış, gönlünü kapamış, hep Hak için, hep zikir halinde, hep düşünce hâlinde, hep tefekkür hâlinde yaşamış. Bu da havas orucu. Bir de bunların üstünde ne var kardeşim, üçüncü ve en değerli oruç: Hass'ül has oruç. Havas'ül has diyorlar ona ama hass'ül has oruç. Hasın hası oruç. Onlar da artık büyüklerin orucu. Onlar da böyle yücelmişler. Bu bugün hep adlarını andığımız Abdulkadir Geylani, Ahmed er-Rufai, Hacı Bektaş Veli, Bahattin Nakşibendi, Mevlâna Celâleddin Rumi, Said-i Nursi... Say say say... Bunlar hep böyle oruçlarla, böyle fedakarlıklarla, böyle kendilerine çeki düzen vermekle, böyle zorluklara katlanarak bir yerlere varmışlar. Büyükler çoğu zaman dağlara çekilmişler, oruçlar yetmemiş onlara. Halk arasındaki perhizkâr yaşantıları onlara yetmemiş. Kâfi görmemişler. Ondan sonra kendilerini dağlara atmışlar. Fakat bugün şöyle bir deyim de var. Böyle bir tabir de var: Dağlardaki evliyalık kolay kardeşim. Şimdi halk içinde evliyalık zor. Halk içinde olmak. Nasıl olacak o? Biz halkın içinde, halk bizim içimizde olmayacak. Biz halkın içinde olacağız. Belli etmeyeceğiz kendimizi. Sıradan insanlar gibi yaşayacağız, sıradan insanlar gibi davranacağız. Kendimize paye ayırmayacağız. Kimseye tepeden bakmayacağız. Ne diyor mübarek Mevlâna Hz. "Yetmiş iki buçuk millete hep aynı gözle bakamıyorsanız,

sizin imanınız kâmil iman değildir.” diyor. Mealen böyle yav. Şu oruç tutmuyormuş, onu horlamayalım abi. Bu İslâm’ı yaşamıyormuş, onu horlamayalım kardeşim. Hep böyle kendi kendimize, içimizde hemhal olalım. Kendi dünyamızı yaşayalım. Kimse ile övünmek yarışına girmeyelim kardeşim. Bizi sıradan insanlar olarak görsünler. Şurada bazen büyükler öyle yaparlarmış. Tabi şimdiki akıl sahipleri, iman, ihlâs sahipleri, onlar pek kabul etmiyorlar. Ne yaparlarmış? Hususi günah işlerlmiş halkın gözünden düşmek için. Hususi kendilerini ayıplattırlarmış. Ayıplasinlar diye, hoş görmesinler, beni küçümsesinler diye, yazıklar olsun desinler diye. Kendilerini ayıplatici haller içine düşerlirmiş. Fakat bugünkü büyük birtakım evliyalar, esfiyalar, abidler, zahidler, bugün çok iyi düşünebilenler, çok iyi tefekkür edebilenler onu da hoş karşılamıyorlar. Halkın gözünden düşeyim derken bakınız çok ince bir nokta! Halkın gözünden düşeyim derken halkı günaha sokuyoruz. Halkı kendi hakkımızda yanlış fikirler beslemeye zorluyoruz. Bunlardan içtinap edelim. İnşallah-u Teâlâ bunlardan kaçınalım kardeşim. Kendimizi kendimizle murakabe edelim. Ben bazen diyorum yani adam bazen şöyle, şu hâlde nasıl olunabilir? Şuranda bir polis takınacaksın kardeşim derim (kalbini göstererek) Şuran var ya! Et parçası. Kalbin olan bir et parçası polis olacak orada. O polis imandır, vicdandır, ihlâstır, Allah’tır, peygamberdir, kitaptır, Kur’an’dır, doğru yoldur, güzelliklerdir... O polis bütün onların cemmidir. Seni tek muhakeme edip duracak, sana hep çekidüzen verip duracak, seni hep sigaya çekip duracak, O polis her zaman lazım bize. İkaz edip duracak. İhtar edip duracak. O bizden hayatımız boyunca ayrılmayacak. İşte o polis vicdandır, imandır, ihlâstır, Allah’tır, peygamberdir, kitaptır, imandır, ihlâstır, korkudur. O polis bize hep yardımcı olacak, hep ikaz edecek.

Eskiden padişah varmış Sultan Mecit diyorlar. Galiba ona o ihdas etmiş (tahsis etmiş) böyle bir şeyi. O yanında polis taşırmış kardeşim. Azıcık yüksekte attığı zaman biraz kendine... hâl düştüğü zaman, yanındaki memur onu hep ikaz edermiş:

- Gururlanma padişahım. Sen’den büyük Allah var!

Gururlanma padişahım senden büyük Allah var. Onu ikaz eder dururmuş. Şimdi bu ikazı biz hiç dikkate almıyoruz. Bu ikazı biz işte

içimizdeki polisten alacağız. Gönlümüzde yaşattığımız, kalbimizde yaşattığımız, en derin köşesinde gizli sır gibi sakladığımız o polis, o vicdan, o iman, o ihlâs, bizi her zaman güzele doğru, iyiye doğru itmesi lazım geliyor. O polisi ihmal etmeyeceğiz kardeşim. Hep yanımızda, hep gönlümüzde taşıyacağız. Bizi ikaz edip duracak. Biz ikaza muhtacız çünkü. Rasulullah bile sallallahu aleyhi ve sellem “Bir yanlışımı gördüğünüz zaman, aman beni ikaz ediniz.” diyor. Bir karar alınacağı zaman, bir istişare edileceği zaman Rasulullah tek başına hareket etmedi hiçbir zaman. Şimdi mesela şöyle idi, böyle idi laflar var. Rasulullah (s.a.v.) bir istişari meclis taşıyordu. Ashab-ı suffa o günlerde. Ashab-ı suffa! Rasulullah’ın (s.a.v.) üniversite dedikleri grup. Gece gündüz yanında, bir karar alınacağı zaman. Bakınız Rasulullah kendi başına hareket eden bir diktatör değildi. Hiçbir zaman olmadı. O ahlâk onu diktatörlük etmeye engeldi. O yüksek ahlâk, o ahlâk-ı hamîdiye onu diktatörlük etmeye engeldi zaten! Ne yaptı ashab-ı suffa, devrin üniversitesi? Rasulullah’ın dibinde bir bina inşa ettiler. Basit bir bina. Orada yaşamaya başladılar. Ashab-ı suffa. Aynı zamanda danışma meclisiydi kardeşim. Aynı zamanda danışma meclisiydi ashab-ı suffa. Bir münakaşa edileceği zaman, bir konu müzakere edileceği zaman, ashab-ı suffayı çağırıyordu Rasulullah (s.a.v.). Ashab-ı suffe, onların sözcüsü olan kişi şöyle soruyordu:

- Ya Rasulallah bu konuşacağımız konu, Allah’ın emri midir? Sizin tavsiyeniz veya muradınız mıdır? Allah’ın emri ise, Cebrail (a.s.) getirdiyse asla münakaşa edilemez Ya Rasulallah.

- Hayır ya ashabım, buyururdu. Hayır ya ashabım. Bu soru, bu konu, bu müzakere edilecek husus, bizim aramızda halledeceğimiz bir husustur. Cebrail (a.s.) bu konuda bir rolü olmamıştır.

O zaman müzakere ediyorlardı. O zaman herkes fikrini söylüyordu. Biliyorsunuz meşhur bir kelam vardır. “Barika-i hakikat müsamede-i efkârdan doğar.” Nedir bu? Hakikat, en güzel hakikat barika-ı hakikattir. O en güzel hakikat nasıl meydana gelmiştir? Müsademe-i efkardan. Barika-ı hakikat müsademe-i efkardan doğmuştur. Müsademe nedir? Çarpışmadır. Fikirlerin çarpışmasından, fikirlerin ortaya atılmasından doğan hakikattir. Ama bu hakikat münakaşa edilemez noktaya geliyor artık. Barika-ı hakikat oluyor. Eğer, bakınız biz gene enaniyet noktasından ele alırsak konuyu, bir mecliste

müzakere edilirken, bir konu müzakere edilirken, bir konu tartışılırken o konuda en doğru bilgi sizde ise, en alâsı sizde ise, siz biliyorsanız, siz o söylenenlere hiçbirine itibar etmiyorsanız, asıl bende en iyisi diyorsanız ve en son en doğrusunu siz söylüyorsanız, en son ve en doğrusunu siz söylüyorsanız ve kabul görüyorsa “Sakın ha!” diyor, kitap. Ben söyledim demeyiniz, diyor. Ha karşımızdaki bir arkadaşımız söyledi, fikir sahiplerinden birisi söyledi, ha siz söylediniz. Katiyen kendinize paye ayırmayınız, diyor. Enaniyet noktasına gelmeyiniz sakın, diyor. Kaybınıza medar olur, diyor. Bakınız siz aradan çekiliniz, diyor. Size o doğruyu ve güzeli söyleten Allah’tır. Ben söyledim demeye içinizde ufak bir uhde yaşarsanız, o hakikat müsademe-i efkardan doğan hakikat olmaktan çıkar, diyor. Gerçek hakikat olarak ortaya atılır fakat size kaybettirir diyor. Sizin kaybınıza medar olur diyor. En iyisini ben bildim demeyin. Sakın! diyor. Ha siz söylemişiniz, bakınız ha başkası söylemiş. O havaya giriniz lütfen diyor. Allah bizi ters noktadan çekip çeviriyor, enaniyet alamayalım diye. Nefs-i emmareden başlıyor bu işler. Levvameye gidiyor, artık yukarıya doğru. Biz nefsimize uymayalım kardeşim. Nefis hep enaniyet ister, hep saltanat ister, hep itibar ister, hep iltifat ister. Biz bunlara katiyen gelmeyelim kardeşim. Katiyen nefse uymayalım kardeşim. Nefis bize uysun inşallah.

Binaenaleyh “Küllü nefsin zaikatül mevt” diyor kitap. Ne demek? Kur’an’ı Kerim. Ayet-i kerime bütün nefisler ölüm acısı tadacaktır, diyor. Nefisler ölüm acısı tadacak ama hepsi hesaba çekilecek, ölüm acısı tadacak. O mezara girişler bizim zannettiğimiz gibi kolay girişler değil kardeşim. O mezara girişler çok büyük bir mesele. Çok büyük bir engel. Çok büyük bir mana. Tarif edilmez bir hava. Biz bunları tasavvur edemiyoruz, tahayyül edemiyoruz kardeşim. Bunları hayatımıza adapte edemiyoruz kardeşim. Rasulallah (s.a.v.) bakınız:

- Bize nasihat et ya Rasulallah, diyorlar. Sahabeyi Kiram.

Gülümsüyor.

- Size ölüm yetmez mi? Size ölüm yetmez mi? Size ölüm yetmez mi? Üç defa tekrar ediyor kardeşim.

En büyük nasihat ölümü düşündürmektir. Bugün materyalist gençliğe bakıyorum kardeşlerim. Varını, yoğunu dünyaya harcamış; varını, yoğunu dünyaya bağlamış. Biz dünyayla irtibatımızı keselim

demiyorum. O gün helâl rızık peşinde koşan bir insan, beş vakit namazını kılıyorsa, ibadetini yapıyorsa Allah'tan korkuyorsa, Allah'ı seviyorsa bugün kazandığı helâl olması, helâl rızık, onun için kurtuluş olur. O her dakikası ibadetle geçiyor olur. Her dakikası ibadet içinden sayılır. Bakınız eğer namaz kılıyorsa, eğer beş vakit namazını kılıyorsa, doğruyu, güzeli arıyorsa, helâl rızık peşinde uğraşıyorsa, çoluğunun, çocuğunun rızığı için helâl rızık peşindeyse, helâl rızık için yaşıyorsa bunlar o adamın her dakikası ibadetle geçen günler olarak defterine yazılıyor kardeşim. Neden? Hem ibadetini yapıyor hem dünyasını adam, diyor. “Ben dünyayı bir tarafa mı atayım?” Hayır kardeşim dünyayı atma ama bugün çok kazandın kalbine koyma, bugün çok kazandım diye sevinme, orada kayba uğrarsın. Yarın az kazandım diye üzülme, orada kayba uğrarsın. Allah'a teslim ol. Allah'a tevekkül et. Allah yardımcımız olsun inşallah. Allah bizi yanmaktan korusun inşallah. Böyle şeyler bize çok lazım şeyler.

Şimdi Ramazan için bazı şeyler soruyorlar. Tabi artı parantez deyiverelim. Şimdi Ramazan'da kıldığımız teravih namazı sünnet-i müekkedde bir namazdır kardeşim. Rasulullah Efendimiz'in hiç terk etmediği namazlardandır. Çok rahatsız olduğu günlerde adedini düşürdü fakat teravihi terk etmedi. Çok rahatsız olduğu günlerde bakınız adedini düşürdü! Fakat teraviyi terk etmedi! Şimdi biz 20 rekât kılıyoruz. 15 kıldığı olmuştur, 18 kıldığı olmuştur, 16 kıldığı olmuştur... Şimdi bu namaz müekked sünnet bir namazdır. Şimdi arkadaşlar diyorlar ki, bazı arkadaşlar iki rekâttan sonra ayağa kalktığı zaman Sübhaneke'yi okumuyorlarmış. Sübhaneke'yi okumak lazım. Sünnettir o da. Ne zaman okumak lazım? Birde, üçte, yedide, dokuzda, onbirde... Her neyse istersen yirmide bir selâm ver. Bakınız yirmi rekâta bir selâm ver istersen. İstersen her iki rekâta bir selâm ver. Her oturduğunda -tahiyyata oturduğunda- salavatlar okunacak kardeşim. Adam Ettahiyatü'yü okuyor, bırakıyor. Bunlar tabi fikhî bölümler ama birbirimize bakıyoruz, birbirimize yanlışlıklar aşıyoruz. O diyor, okunmaz, diyor. Kim dedi bunu, diyor. Bilmem ne, diyor. Bunlar yanlışlar kardeşim. Bakınız müekkedde bir sünnettir. Sünnet-i müekkededir teravih namazı. Fakat müstakil namazlardır bunlar; ister iki rekâta selâm verirsin, ister dört rekâta, ister on rekâta, ister yirmi rekâta selâm verirsin... Ama her oturduğun tahiyyattan sonra salavat-ı şerifeleri okursun. Ondan sonra ayağa kalkarsın. Ondan sonra kalkar kalkmaz, yine Sübhaneke'yi

okursun kardeşim. Bunlar birbirine ekli ama müstakil namaz selâm vermekte birbirinin içine giriyor. Müstakil namaz olmakta kendi başlarına kalıyorlar. İkişer rekâttır namazlar. Teravih namazları ikişer rekâttır kardeşim. Bunları alalım inşallah-u Teâlâ ve bir daha, bir şey vardı. Onu soruyorlar. Binaenaleyh bu namazlarda da birbirimize dikkat edelim. Birbirimizi kontrol edelim. Birbirimizin yanlışlıklarını düzeltelim kardeşlerim. Bu emri bi'l maruf nehyi anil münker yapmanın ta kendisi bu işte. İllâki bir insanı yanlışlıktan çekip çevirmek çok güzel bir şey. Bu mutlaka cennete giden bir yoldur da. Mutlaka şehitlerle beraber muamele görmektir. O değeri ifade ediyor da. Fakat bu ufak hususlar da -ufak değil ha büyük hususlar- bunlar da namazı namaz yapan hususlardan bir tanesi bunlardır. Dikkatlerdir, bilmektir, bilerek yapmaktır. Biz de bir şey biliyoruz demek istemedik de bunlar sorgu, sual olunuyor bize. Bunlar çok önemli konular. Allah doğruyu ve güzeli bulmak ve yapmak nasip etsin. Allah bizi kötülüklerden korusun inşallah.

Şurada azıcık bir şeyler var okuyuverelim. Azıcık bir konu olur bizim için.

Ha bir de şunu söyleyecektim kardeşlerim. Şevval orucu var. Altı gün. Bunu da büyükler çok ibretimiz buluyorlar. Terk edilmemesi lazım geldiğini söylüyorlar. Kardeşim altı gün Şevval orucu. Şevval biliyorsunuz bayram demek, bayram orucu demek, bayram ayının orucu demek. Bu bayram orucu altı gün kardeşim. Şimdi kitaplarda bir sürü kayıtlar var. Kitaplarda bir sürü kayıtlar var. Bu Şevval orucunu -altı gün orucunu- tutan bütün bir yılı oruçlu geçirmiş gibi Allah katında muteber olacak, müseccel (tescil edilmiş, önem verilen) olacak. Ha neden hesabını yapıyor? Çünkü Allah, ibadetlerin en efdâli oruçtur, diyor. Onun sevabını ben bilirim diyor. Bire ondan başlarmış kardeşim. Bire ondan başlarmış! İşte demin dedik yani şu oruç, bu oruç, dedik ya. Avam orucu, havas orucu, hass'ül has orucu. Bunlar hep böyle kademe kademe gidiyor yukarıya doğru. Fakat bire ondan başlıyormuş en az oruç sevabı. Onun kıymetini ben bilirim, ben değerlendiririm, diyor Allah. Ondan hesap edersek çok doğru bir hesaptır. Çok doğru bir neticeye varıştır kardeşim. Ne oluyor 30 gün oruç tutuyorsun Ramazan'da. Hep otuz sayılır. Ortalama bire on olsa 300 yapar kardeşim. Bu altı gün orucu da tuttuğunuz zaman 360 yapar kardeşim. Onu yapalım kardeşlerim. Bu Şevval orucu çok önemli. En azından, en asgari hesaptan Allah'ın vaad-

i ilâhiyesi var. Rasulallah'ın vaad-i Muhammediyyesi var. Bu Şevval orucu çok önemli. Bütün yılı oruçlu geçirmiş olmak gibi. Sevaba ermek istemez miyiz kardeşlerim? Hem onu bu ay içinde bir arada hepsini tutmak mecburiyeti yok. Bir gün tut, iki gün tutma; iki gün tut, dört gün tutma... Bu ayın içinde olsun yani. Önümüzdeki Şevval ayı. Şevval bayram demek biliyorsunuz. O Şevval orucu Şevval ayı içinde yapılan altı günlük oruç tek tek de olabilir, çift çift olabilir, yan yana olabilir, birbiriyle aralı olabilir. Binaenaleyh, o oruçları tutalım kardeşim. Bakınız otuz gün oruç en az itibariyle, en az ihtimaliyle bire on kabul edildiği zaman 300 oruç yapıyor kardeşim. 300 oruç sayılıyor Cenab-ı Hak. Ben değerlendiririm onu, diyor. En azı bire on, diyor. Bire ondan değerlendirelim, asgariden alalım 300 yapar kardeşim. Her gün bire on yazarsak 300 yapar. Geriye atmış gün kalır. Çünkü 354 gündür Arabî ayların yekünü. 60 gün diyelim, 65 değil yani. Binaenaleyh bu altı günlük oruç bizim yılımızı tamamlıyor kardeşim. 60 günde oradan alıyoruz 6 günü, 10 ile çarparsak 360 gün oruçlu geçirmiş gibi paye alacağız defterlerimize. Amel-i salih yazılıyor. Bak bunu çok üzerinde durarak söylüyorum! Kitaplar bunu çok tavsiye ediyorlar kardeşim. Neden bölünsün ya? 300 gün tutmuşsun 6 günü kalsın öyle mi ya, olmasın. Rasulallah (s.a.v.) tavsiye ediyor o altı günü. Şevval orucunu terk etmeyiniz. Terk etmeyiniz diye tavsiyeleri var! Gayret edelim kardeşlerim. Meselelerden bir tanesi buydu. Soruyorlar kardeşlerimiz tutmasak olmaz mı? Yav tutmasak olur. Sevabından mahrum kalırsın. O 360 günlük yıl orucunun noksanı kalır. İki ay yazılmamış olur -bire on yazılıyorsa şayet- Sen tutmaya gayret et. Adam diyor ki: "Benim biraz rahatsızlığım var, fidye ödesem olur mu?" Kardeşim fidye; rahatsızlık olanlara evet müsaade edilmiş. Ama rahatsızlıkları geçici olanlar rahatsızlıklarından sonra yine oruçlarını ödeyecekler. O fidye kalıcı olmak için, rahatsızlığı geçmeyecek derece ömrünü o rahatsızlık içine tamamlayacak derecede hasta olanlara izafe edilmiş. Onlara müsaade edilmiş. Kaçmaktan yana olmayalım kardeşim. Tutmaktan yana olalım kardeşim. Geçen birisi diyor ki yüksek rakamlarda bir altını varmış. Buna da mı kırkta bir diyor. Kardeşim tabi öyle, tabi öyle! Tabi altının varmış. O arkadaşında soruyor: Bana dediler ki diyor, seksen küsür gramdan sonra mükellefiyet -gramından sonra- yüzde 20'ye iner dediler, diyor. Bunlar nerden çıkmış kardeşim? Bunlar, böyle şeyler olabilir mi ya? Şeriatı biz mi yazacağız ya! Rasulallah gününden beri söylene gelmiş,

okunagelmiş, yapılagelmiş, emir olunagelmiş. Kırkta biri! Ben o zaman diyorum ki o birisi “Başkası adına konuşuyorum ben.” dedi.

Ama kendi adına konuşuyorsan bak sana söyleyeyim, dedim. Kardeşim sana geçen vaiz de söyledi bunu, yeni camideki vaiz. Sana kırk keresini vermiş, sana kırk katını vermiş Allah! Kırk milyar say. Bir milyar veremeyecek misin kardeşim? Sana kırk milyarını vermiş. Sen bir milyarını veremiyorsun ha? O zaman Allah’tan utan! Allah’tan haya et! Allah’tan hicap et! Vermek gibi var mı ya?.. O öyle, dedim. Kaçmaktan yana olmayalım kardeşim, dedim. O, oruç için söyleyenlere de, dedim. Kaçmaktan yana olmayalım. Tutmamaktan yana olmayalım kardeşim. Tutmaktan yana olalım kardeşim. Orucun hep üzerine üzerine gidelim.

Vazifeler, emirler ve yasaklar... İslâm dininin iki temel unsuru; emirleri yapmakla, yasaklardan kaçmakla mükellefiz kardeşim. Bunları yapmıyorsak, kendimizi o şartlarla bağlı saymıyorsak, o şartlar muhaciyesinde hayatımıza adapte etmiyorsak biz yanlışlıklar içindeyiz o zaman, zayıflıklar içindeyiz, küçüklükler içindeyiz o zaman. Biz gayret üzere olacağız kardeşim. Emirleri yapmakta herkesten ileri. Bak ne diyor, hadis-i şerif var. Rasulullah (s.a.v.) güzellikleri yapmakta birbirinizle yarış edin, diyor ama çirkinlikleri yapmakta birbirinizden kaçın, birbirinize destek olmayın, diyor. Güzellikleri yapmakta, Allah’ın emirlerini tutmakta birbirimizle yarış edelim kardeşim. Bunlar bizim üzerimize yazılmış farzlar, bizim üzerimize yazılmış vacipler, nafileler. Bunları yapmayalım mı kardeşim? Biz hangi yüzle geleceğiz Allah’ın huzuruna yav? Rasulullah’ın şefaatinin nasıl talep edeceğiz yav? İslâm bize en güzel haliyle sunulmuş, altın tabaklar içerisinde. Hazıra konmuşuz ağabeyciğim o!

İslâm bugüne gelinceye kadar ne badireler atlatmış. Ne savaşlar, ne harpler, ne curcunalar... Düşündünüz mü bir kere? Şimdi harp harptir. Allah korusun. Allah vatanımıza düşman ayağı bastırmasın. Bunlar mutlak böyle. Ama şimdi harpte, inşallah, bir kurşun yiyorsun affedersen küçümseyerek söylemiyorum. Haşa, Sümme haşa! Şehit yine şehittir. Kılıç harplerini düşününüz kardeşim. Kan revan ortalık; eller kopupdurur, kulaklar kopupdurur, burunlar kopupdurur... Ağabeyciğim kan, revan, mideler, bağırsaklar dışarı fırlamış. Orada harp ediyorsun. Harp!.. Can pazarı ona derler işte. Öyle gelmiş İslâm bizim elimize işte,

öyle rahat etmişiz. Rasulullah (s.a.v.) o Taif'ten dönerken ayakları kan, revan. Nereye gitti, ne yapmaya gitti? Taif'e din telkin etmeye gitti. Allah emretti. Din telkinine gitti. Allah öyle emretti. Dönerken biliyorsunuz kan, revan ayakları. Cebrail (a.s.) geldi:

-Ya Rasulullah, selâmı var Cenab-ı Hakk'ın. Bu kan, revan intikamını hemen alıvereyim, hemen ters çevirivereyim ortalığı, diyor.

- Hayır ya Cebrail karındaşım, diyor. Biz rahmet peygamberiyiz. Rabbim beni imtihan ediyor. Biz affedicimiz, biz rahmet peygamberiyiz ve hemen şunu ilave ediyor bakınız, o kan akıtan, ayaklarımın kanını akıtan, bizi tahkir, tezhip eden o Taifliler var ya! Onların içinden çok salihler çıkacak yarın, diyor.

Nitekim sonra Taif alındığında içlerinden salihler ve salihalar çıkıyor. Binaenaleyh biz hazırlıklı olalım kardeşim. Biz üzerimize düşeni yapalım kardeşim. Haramlardan kaçalım kardeşim. Emirleri tutalım artık kardeşim. Yasaklardan içtinap edelim kardeşim. İmtina edelim kardeşim. Bize bu yakışır. Biz ne günlere duruyoruz yav! Ölümün ne gün geleceği belli değil. Demin dedim, "Size ölüm yetmez mi?" diyor Rasulullah, daha ne düşünüyorsunuz, diyor. Daha ne nasihat istiyorsunuz, diyor. Rasulullah (SAV) bize en güzel şeyleri hep o aktarmış: Hadisler, ayetler, emirler, yasaklar... Hep bizim için ortaya konmuş. Bunlarla muttasıf olacağız kardeşim. Bunlarla ilgili yaşayacağız. Bunları adapte edeceğiz kardeşim. En küçük bir halükârda, en küçük bir tatbikat anında, hayatımızın herhangi bir anında; bir yere adım atarken, bir hususu temkin ederken, bir hususu vücuda getirirken, hemen düşüneceğiz kardeşim, bu yaptığımız iş uygun mudur, değil midir? Bu yaptığımız iş helâl midir, değil midir? Yasaklar muhaciyesine mi giriyor yoksa Allah'ın emirlerine mi uygun? Yoksa Allah'a isyan mı ediyorum? Bunu bir an tefekkür edeceksin kardeşim. Geçen gün birisi diyor ki:

- Benim günahım yok, diyor.

Kardeşim bak bu büyük bir iddia olur, yanlış biri iddia olur. Günahım yok demektense günahım çok de -desen- tövbe, istiğfar et kardeşim. En güzeli bu. Günahım yok demek biraz beğenmek manasına, biraz yukarılardan bakmak manasına, biraz kibir, gurur, manasına gelir. Benim günahım yok diyebilir miyiz yav? Bunu nasıl diyebiliriz yav? Her

an biz günahlar, mâsivâ ve mâlâyâni içindeyiz yav. O kadar çok küçük günahlar içindeyiz ki yolda, belde, evimizde, iş yerimizde... Bunlar birike birike dağlar gibi olur. Ne zaman birikmez bunlar? Anti parantez söyleyeyim ya. Ne zaman birikir bunlar? Bunlar işte böyle namaz kılmadığın zaman, iki vakit arasındaki küçük günahlar. Kebairleri zaten hesaba koymuyorum. Onlar zaten büyük kebaireler, büyük günah ifade ediyor. Allah güceniyor yani gayretullaha dokunuyor, diyor. O büyük günahlar işlendiği zaman gayretullaha dokunuyor. Nasıl gayretullah? Allah'ın gücüne gidiyor o büyük günahlar. Yalnız o küçük günahlar; iki namaz arasında; ikindiyle akşam arasında, akşamla yatsı arasında... Eğer beş vakit namaz kılıyorsa onlar siliniveriyor, ufak günahlar, namazların hatırı için. Eğer kılıyorsa o emirleri tutmanın hatırı için, yasaklardan kaçmanın hatırı için. Bunları hep böyle hayatımıza geçireceğiz kardeşim. Bunlara hep böyle muttasıf olacağız. Bunlar bize yol gösterecek. Bunlar imanımıza fazilet ekleyecekler, fazilet aşılacaklar. Hayatımız her gün biraz daha güzele, biraz daha iyiye doğru gidecek. Arada bir çekip çevireceğiz. Bu yıllar, bu geçen yıllar, bu geçen günler, aylar, bu ömrümüzün geri kalan kısmı bize ne kazandırmış?.. Bizim düşüncelerimizde olsun, hareketlerimizde olsun, hayatımızın uygulamasında olsun, neler almış, neler götürmüş?.. Bunları hep hesaba koyacağız kardeşim. Bunların muhasebesini yapacağız kardeşim. Bunları yapmıyorsak bizim hayvanlardan ne farkımız var? Çok özür dilerim, bin defa özür dilerim. Kimseyi vafsetmek istemiyorum. Kimseyi hedef almak istemiyorum ama onlar hesaba tabi değiller ama biz hesaba tabiyiz. Biz mecburuz günlük yaşantımızı hesaplamaya. Her gün başımızı yastığa koyduğumuz zaman bunu söylüyorum. Kaçınıcı defa söylüyorum. “Bugün ne yaptın Allah için?” diyeceğiz. Allah için namazlar, abdestler, şunlar, bunlar... Onlar vazifelerimiz, onlar farzlar, onlar borçlar. Allah için yapılan şeyler. İlave şeyler; ikramlar, ihsanlar, lütuflar, bize aidiyet kesbeden, bizim kendimizde bulunan şeyler, bizde kendimizce tatbik sahası bulunan şeyler, hayatımızı süsleyen şeyler. Bunları hiç ihmal etmeyeceğiz kardeşim.

Şimdi din kardeşlerimizle de hep çok yakından ilgileneceğiz. Bunu hep ben söylüyorum, bunu hayatım boyunca söyleyeceğim. Bize verilen emrin baş noktasında bu yazılı kardeşim. Emri bi'l maruf nehyi anil münker. Bir din kardeşini kötülükten almak, iyiliğin içine çekmek.

Bu en büyük bir sevap, en büyük bir mazhariyet kardeşim. Şimdi diyeceksiniz ki kötüler kötü, iyiler kötü. Hayır öyle değil kardeşim. Hayır! Kötüler bir gün gelir mutlaka kötülüklerini ortaya koyarlar ve zarar verirler. İyiler, iyiliklerini ortaya koyarlar ve hepimize fayda verirler.

Bakınız “Behlûl Dâna” diye birisi vardı. Meczup bir insan. Harun Reşid’in hem hocası hem kardeşi. Bu böyle diyordu. Herkes kendi üzerine düşeni yapsın, herkes kendi kardeşiyle ilgilensin, herkes kendi evinin önünün süpürsün. Bak o zaman kir, toprak kalır mı? Bak şöyle de diyordu:

- Peki ama Ya Behlûl, herkes kendi bacağından, her koyun kendi bacağından asılacak, sen onlardan mesulmüşsün gibi konuşuyorsun.

- Hayır Ya Sultanım, dedi. Her koyun kendi bacağından asılacak ama o bacağından asılmanın tezahürü, tahakkuku, tecellisi, yanlışlığı sonradan ortaya çıkacak.

- Nasıl?

-Sen yarın, dedi. Sultan’a en kalabalık, en mümtena (en yüksek) bir köşesine bir sırk çaktır. Bir tezgâh kurdur. Oraya bir koyun kes ve as. Bak ne oluyor?

Peki, dedi Padişah Harun Resid. O koyunu oraya astılar. Şimdi bir gün geçti. Hiçbir tezahürat yok. İki gün geçti, yavaş yavaş kokmaya başladı hayvan. Üçüncü gün büsbütün dayanılmaz hale geldi esnaf şikayete başladı.

- Dükkanlarımızı açamıyoruz. Padişah astırdığı içinde kimse bir şey diyemiyor.

- Nedir buradaki senin iddian, dedi? Behlûl’ü çağırdı, Padişah Harun Reşid.

- İddiam şudur Padişahım, dedi. Ya Sultanım, dedi -hem hocası hem kardeşi-

- Bak, dedi. Kendi bacağından asıldı ama, dedi bak nasıl etrafa zarar veriyor?

En büyük bir misaldir bizler için. Kendi bacağından asıldı ama bak etrafa nasıl bir zarar veriyor. Etrafa zarar vermelerini önlemek için kardeşim o zarar gördüğümüz insanları hor bakmadan –ha! tepeden bakmadan ha!- hâkir görmeden ha! Mutlaka güzellikler muhaciyesinde seve seve, hoşluklar üzere onu davet edelim.

Hani her zaman anlattım. Büyüklerden bir zât karşıdan çıkmış talebeleriyle beraber geliyor. Hemen köşeyi dönmüş karşı kaldırımından karşısına da bir sarhoş çıkmış. Sallanıp gelir. Kendini bilecek hâli yok. Talebeleri, o mübareğin talebeleri demişler ki:

- Efendim gel karşı kaldırıma geçelim. O size zarar verir şimdi.

- Durun çocuklar, demiş. Çok acele ediyorsunuz bir hüküm vermekte yav, demiş.

O sarhoş, o hoca efendiye yaklaşmış, bakmış. Ülen ceketini üzerinde bir adam, kılık kıyafeti yerinde bir adam. O da ceketini düğmelemiş. Arkasında talebeleri var. Belli ki meşhur bir adam, saygın biri adam. Adam ceketini düğmelemiş:

- Efendim, demiş. Özür dilerim, demiş.

Sıkılmış, sakınmış. Leş gibi kokup durur.

-Yooo oğlum, demiş; gel bakalım şöyle! Biz seni çok sevdik bak, demiş. Sen saygı gösteren bir insansın. Kendin saygın bir insansın, demiş. Gel hele şöyle karşıma gel görüşelim, demiş. Gel senle hemhâl olalım, sohbet edelim.

- Aman efendim.

Talebeler kızıyor bu sarhoşla neden bu kadar ilgileniyor diye.

- Oğlum demiş, yarın gel filan yere. Seninle biz sohbet edelim. Seni biz çok sevdik, demiş. Ertesi gün o adam oraya gidiyor. Sohbet ediyorlar. Ona din telkin ediyor, ona dinin gereklerini anlatıyor. Ahlâk-ı hamîdiyeyi anlatıyor. İçkinin zararlarını anlatıyor. Terbiyenin, adaletin, asaletin ne olduğunu anlatıyor. Yavaş yavaş yavaş yavaş tekâmül ediyor ve adam sonra o kişinin; kimisi onun halifesi oldu, diyor; kimisi onun en saygın talebesi oldu, diyor. Ama bir makam, bir mertebe almış o

adamdan. Ama dışlasaydı öyle olmayacaktı. Dışlasaydı tahkir görecekti. O adam da ona sövecekti.

Binaenaleyh biraz dikkatli olalım kardeşim. Kimselere tepeden bakmayalım. Herkese inşallah-u Teâlâ güzellikler sunmaya gayret edelim. Herkesin gönlünü almaya gayret edelim. Herkesi İslâm'a davet etmenin yolunu arayalım kardeşim. İnsan ve İslâm zaten yan yana kardeşim. İnsan İslâm'la, İslâm insanla mütenasip (uygun). Ancak öyle olabilir kardeşim. İnsanlığın en kâmil noktasında İslâm var kardeşim. İslâm'ın en kâmil noktasında insan var. İslâm ve insan yan yana kardeşim. Aynı vasıfları paylaşıyorlar. Aynı güzelliklere ortak oluyorlar. O da olabiliyorlarsa tabi. İnsan eşref-i mahluk kardeşim. İnsan, kâinatın ziyneti insan. Kâinatı ziynetlendiren insan. Kâinatı ziynetlendiren varlık. Sizi yaratmayacak olmasaydım diye Cenab-ı Hak; dua edici olmasaydınız ve insan gibi yaşamasaydınız ve benim dediğim emri yerine getirmiyor olsaydınız sizi helâk ederdim. Başka bir nesil hâlk ederdim, diyor Cenab-ı Allah. Bizim insanlığımızla övünüyor Allah. Bizim gösterdiğimiz yüksek ahlâkla, ahlak-ı hamîdiyeyle Allah razı oluyor. Onlarla muttasıf olalım kardeşlerim. Bu hadisede bize büyük bir ibret düşüyor. Kimseleri hor görmeyelim. Demin de Mevlâna ne diyor bak:

- Yetmiş iki buçuk milleti aynı seviyede görmüyorsan, aynı gözle bakmıyorsan, aynı seviyede bakmıyorsan, aynı faziletle, aynı erdemle nazar etmiyorsan senin imanın olgun iman değil, diyor.

Meal en böyle diyor. Senin imanın olgun iman değil, diyor. Kimseleri hor görmeyelim. Kimselere böyle tepeden bakmayalım, horlamayalım. Herkesin üstünde güzellik vardır diye düşünelim. Ne demiş Rasulullah (s.a.v.) çok teessüf etmiş köpek lâşesinin yanından affedersin, yanından geçerken:

- Aman ya Rasulullah, demişler. Sokulma.

Aman tahaccüm etmiş çok fena kokular saçıyor. Aman rahatsız olursunuz. Rasulullah sokulmuş. Bakınız. Bütün çirkinlikler içerisinden bir güzellik bulmak için yapmış. Ne yapmış o köpek lâşedir. Kokuyor, ne zaman ölmüş. Öleli dişleri sırtmış kalmış. Rasulullah orada bir güzellik bulmuş. Ne diyor bakınız bize büyük ibret:

- Hey mübarek diyor. Ne güzel dişleri varmışmış, diyor.

Lütfen onların bilinciyle hareket edelim kardeşlerim. Dünya bize aidiyet kesbetmiyor. Biz ahirete hazırlık içindeyiz. Biz en güzelleri yapmakla mükellefiz. En güzelleri bilmekle mükellefiz. En güzellerin tatbikatıyla mükellefiz. O en güzeller İslâm'ın içinde saklı. Orada toplamış, oradan gündeme çıkarmış en güzeller bize verilmiş. O en güzelleri kullanmıyorsak biz Allah'ın huzuruna, peygamberin huzuruna nasıl çıkacağız? Bunun edebi içinde olalım, bunun hicabı içinde olalım. Allah cümlemizi affetsin. Kısa bir dua ediverelim.

Essalatu vesselâmu aleyke Ya Rasullullah, Essalatu vesselâmu aleyke Ya habiballah, Essalatu vesselâmu aleyke Ya Seyyidel Evveline Vel Ahirin. Vel hamdüllillahi Rabbil Âlemin.

El Fatiha.

26 Eylül 2008 Cuma Sohbeti

Kadir bilenlerden eylesin. Biz kadir bildik mi ya? Dört dörtlük kul olduk mu yav? Umutsuzluk demek istemiyorum bak, tekrar diyorum. Ama haddimizi bilmek lazım. Kadir Gecesi, kadiri bilenlerin gecesi kardeşim. Kadir Gecesi bir sembol. Tabii güzellikte her haliyle İslâm'ı yaşayanlara Kadir Gecesi bir sembol. Evet bir gün. Doğrudur. Kaç yıllık ibate bedel, kabul o da hoş. Fakat o ibadeti bütün bir Kadir Gecesini bütün bir ömre yaymalıyız. Bütün bir ömrün içinde dolu dolu Kadir Gecesi yaşamalıyız. Bunu yapamıyoruz kardeşim. Bir Kadir Gecesi gelsin. Akşamından sabahlarına kadar dua edelim, secdelere kapanalım. Ondan sonra yine isyan, yine isyan. Öyle olmasın, kalıcı olsun inşallah ibadetlerimiz, yalvarış, yakarışımız, Allah'a irtica edişimiz. Hep güzelliklerle dolu olsun, hep kalıcı olsun inşallah. Biz maalesef bunları yapamıyoruz. Ömrümüze yayamıyoruz. Ömrümüzü güzel şeylerle dolduramıyoruz. Adapte olamıyoruz.

Kadir Gecesi çok güzel bir şey, bir sembol. Zaten bir Ramazan mübareği. Eğer Kadir Gecesi olmasaydı Ramazan o kadar güzel olmazdı, diyor büyükler. Ama Kur'an'ın indirilişi olmasaydı Kadir Gecesi bu kadar güzel olmazdı. Birbirini tamamlıyor bütün. Bir bir, dolu dolu yaşadık geldik, doldu dolu yaşadık, geldik. Taa Recep ayından, Şaban ayından itibaren Ramazan ayına hitamı nihayetine. Artık o başı rahmet, ortası mağfiret, sonu cehennemden kurtuluş günleri. Şimdi cehennemden kurtuluş günlerindeyiz. Hayatımıza yaymak lazım. Bu günler geçsin de eski büyük günahlarımıza dönelim diye düşünmek, bu günlerin kadrini bilmek mânasına gelmez. Bu günlerin kadrini inkâr etmek manasına gelir. O niyetli olanlara Allah güceniyo zaten. Hani vaktiyle bütün günah, kusur, mâlâyâni, mâsivâ tekrar geri dönsün. Bunları yapmayalım inşallah. Bunlarla muttasıf olmayalım inşallah. Bunlardan uzak duralım inşallah. Diyelim ki Ya Rabbi bayram geldikten sonra da inşallah.

Bayram bize geliyor. Bayram ne ya? Bayram Allah'ın lütfu, hıfzı, hidayeti. Bayram bize sunulmuş bir tepsi, sunulmuş bir sofrası. Ama o sofranın içine yanlışlıklar sokmayalım ya. Haramlar, yanlışlıklar, şüpheliler girmesin o sofranın içine. O bayram gerçek mânada bayram olsun, Allah'ı bile bile, Allah'ı ana ana. Şehr-i şerifi yaşaya yaşaya

bayram kutlayalım inşallah. Öyle bayram deyip de yav; Ramazan geçti, işte ne yapacaksak yapalım mânasında tazammun etmez. Ne yapacaksak yapalım ama ne yapacaksak güzel şey yapalım. Güzel şeylerle muttasıf olalım. Onlarla dolu dolu yaşayalım inşallah.

Bayram gelip de küfürler başlamasın. Mesela meyhaneler kapalı. Meyhaneler açılmasın demiyorum. Tabi o sınıf insanlar ona itibar ediyorlar, ona iltifat ediyorlar fakat ben insanların tasavvurlarını, tahayyüllerini dile getirmek istiyorum. İç dünyalarını, iç güdülerini dile getirmek istiyorum. Bayram geçiverse, bayram geliverse böyle demeyelim. Bunlar bizi kayba uğrattır. Bir sürü oruç tutan adam var, namaz kılan adam var: Ramazanlık Müslüman. Bizim din kardeşlerimiz var. Hep Ramazanlık! Ama hepsi meyhaneci değil, kerhaneci değil, affedersin. Hepsi dürüst insanlar, namazında, abdestinde, fakat bir Ramazanlık yani. Ramazan bitti mi o caminin orada, bizim Yeşil İmaret Camii'nin oradan biliyoruz. Gayri orada esnaflar var. Alt taraftaki esnaflar var, birkaç tane, onlar hep böyle Ramazan müşterisi. Ramazan'dan sonra namaz, abdest yok. Efendim, ahlâk-ı hamidîye yok. Ramazan'da yasak edilmiş her şey var. Emredilmiş bir şey yok. Bunlar yanlışlıklar manzumesi. Bunlardan kendimizi sıyırmamız lazım. Bunlardan kendimizi kurtarmamız lazım. Bazılarına bir iki kelime laf ettik biz, haddimiz olmayarak. Artık bakınız ha Ramazan da geçiyor. Ramazan'dan sonra da bekleriz ha. İnşallah, inşallah, yarım bir dille. Öyle yapmayalım inşallah. İnşallah Hacı Abi be! Biz de bu sene bunu bekliyoruz be. İnşallah böyle istiyoruz be. Çünkü onlar da yaşını başını almış insanlar, genç insanlar değiller. Bizim gibi yaşlı insanlar. Gençlikte beraber merhaba ettiğimiz insanlar. Ee onlar böyle. Mütedeyyin, dikkatle dine sarılı. Dine uygun hâller içinde olmazlarsa yarın yine o şeytan ve nefis yine onları yakalayacak.

Biz Kadir Gecesi'ni bütün bir ömrümüze yayacağız kardeşim. Kadir Gecesi'nin sembol adı var. Evet bin ay ibadetten hayırlıdır diyor Kadir Gecesi'ni yakalamak. Bir Kadir Gecesi'ni yakalamak için Kadir Gecesi'ni aramak lazım, Kadir Gecesi'ni hayata yaymak lazım, Kadir Gecesi'yle muttasıf olmak lazım, Kadir Gecesi'nin hayatımızın her yerini doldurması lazım. Kadir Gecesi bir gün değil. Kadir Gecesi büyüklerin ifadesine göre 365 gün. Ama bu 365 günün içerisinde her gün Kadir Gecesi'ni yaşamaya kendimize şiar edinmişsek o zaman çok güzel bir

ömrümüz var demektir. Kadir Gecesi hemen atlatıp da hemen eski zanaatlerimize, eski yanlışlıklarımıza, isyanlarımıza, hakaretlerimize dine mugayyer hallerimize döneceksek onlar mutlaka kaydoluyor kardeşim. Yapılan güzellikler de silinip gidiyor. Çünkü her mâsivâ, her mâlâyâni, her günah bir sevabı götürüp gidiyor, bir ecir götürüp gidiyor. Allah muhafaza eylesin. Yapılan işlerden nasılsa ben orada güzel işler yaptım. Kalıcı olmuyor ki! Senin yaptığın kötülükler onları alıp götürüyor. Senin has olmayan niyetin, hoş olmayan niyetin o kötülükleri, o kötülüklerle bağdaşiyor. Nefsin ve şeytan galip geliyor, devreye giriyorlar. Hayatımıza yayalım kardeşim. Bu Kadir Geceleri bize bir şeyler anlatmalı, bir şeyler vermeli, bir şeyler ilham etmeli bize. Yarınlar için, ölenlerimiz için. Bak bir sürü selâlar oluyor.

Burası elli, altmış bin kişilik bir memleket. Doğanları hiç duymuyoruz bak. Yakın çevremizi duyuyoruz da genel mânada duymuyoruz. Ama genel mânada ölenler hep hoparlörlerle olsun, efendim belediye üniteleriyle olsun ilan ediliyor. Bunlar bize bir ders vermiyor. Rasulullah'a (s.a.v.) bize nasihat et ya Rasulullah dendiği zaman üç defa tekrar etti: "Size ölüm yetmez mi? Size ölüm yetmez mi? Size ölüm yetmez mi?" diye üç defa tekrar etti. "Ondan alâ nasihat mı arıyorsunuz?" dedi. Bu ölümü hiç unutmayanlar mutlu olacaklar kardeşim. Bu ölümü unutmayanlar, ölüme hazırlıklı olacaklar. Hazırlıklı olanlar... Hazırlıklı olmak ne demek? Allah'ın emirlerini tutmak demek, Allah'ın yasaklarından kaçmak demek, yine de boynunu bükmek demek. Demin dedik, isyan. Bizim hayatımızın mânası be! Küçüklük, zayıflık... Cenab-ı Hakk'a karşı kulluk görevimizin yapılmamış olması, yapılamıyor olması. Ben tam yaptım diyorsa zaten yanlışlıklar içinde olur kardeşim. Güven gelir, ene gelir. Bu sefer bunun itirazı bahis konusu olamaz. Onun telafisi çok zor olur. Ben diyenler, ene diyenler, ben üstünüm diyenler, en alâsı benim diyenler. Yandıkları gündür. Bunlardan kendimizi sıyralım. Ne kadar çalışır olursak olalım ne kadar Hak yolunda olursak olalım. Umutsuzluk mânâsı değil. Haşa, sümme haşa! Ne kadar üzerine gitsek ibadetin, yine noksanlığımızı kabul edeceğiz.

Ben evliya hayatları okuyorum kardeşim. Cilt cilt evliya hayatları var bizde. Ne kadar zayıf olduğumuzu anlıyorum. Bu evliya hayatları içerisinde ne ramazanlar, bayramlar, ne kadir geceleri, ne kandil geceleri yaşamışlar. Sıra sıra onlar nasıl geçirmişler. Günlük hayatları

nedir, normal hayatlarını nedir, dediğimiz şeyler işte. Biz günlük hayatlarımızı Allah için yaşamıyoruz kardeşim. Ticaret ehli olsun, memurlar olsun, amirler olsun, ziraat ehli olsun, kendini Allah'a veremiyor kardeşim. Allah'a veremiyoruz kardeşim. Bizim noksanımız burada. Allah'a vereceğiz kendimizi kardeşim. Allah ile olacağız kardeşim. Allah'a dost olacağız kardeşim; işimizde, eşimizde, aşımızda, kesemizde... Hangi noktada olursak olalım, onunla iştigal ederken Allah mutlaka hatrımızda olacak. Allah gönlümüzde olacak. Allah mutlaka bizi uyarıyor olacak. Mutlaka yakınımızda ve dostumuz olacak, hasmımız olmayacak. Allah korusun.

Bazı Allah'ı unutuyoruz yani. Geçenlerde söyledim. Allah bir diyoruz ama Allah bir değil, Allah beş, Allah on... Neden? Çünkü eşimiz var, işimiz var, içtimai mevkiimiz var, şanımız var, şöhretimiz var, şuyumuz, buyumuz var... Hanımlar var, evlatlar var... O'ndan evvel geliyor hepsi. Gelmesin O'ndan evvel! O'ndan evvel bir şey gelemesin. O'dan evvel hiçbir şey olamaz. İllallah! O'ndan evvel hiçbir şey olamaz. Evvela Allah. Mutlaka Allah. Allah'tan sonra bütün üniterler, bütün saydığımız değerler... Ama ödümüz kopuyor şanımıza, şöhretimize, namımıza hanel geliverir diye. Rızkımıza efendim, genel mânadaki servetimize aman hanel geliverir diye ödümüz kopuyor kardeşim. Allah gücenir diye, Allah darılır diye hiç bu kadar korkmuyoruz. Bu kadar sıkıntı çekmiyoruz. Bu kadar ince davranmıyoruz. Bu kadar hassasiyet üzere olmuyoruz. Allah'a güvenelim. Allah 'a dayanalım. Allah'ı önde tutalım. Allah bir ama Allah bizi böyle işte imtihan ediyor; evlatlar veriyor, mallar veriyor, mülkler veriyor, paralar, pullar veriyor, işler veriyor, kazançlar veriyor... Mukaddesatı yeniyor ama Allah korusun. Mukaddesat O'nun arkasında kalıyor. Allah muhafaza etsin. Onun için imtihan ediyor işte böyle. Kullar buraya imtihan için geldi zaten. Bir eli yağda, bir eli bağda cennet bulunmuyor zaten. Mutlaka bazı imtihanlar gelip çatacak. İnsanoğlunun kapasitesine göre, manevi değerine göre, mevkiine, mertebesine göre mutlaka bir imtihan gelip onu bulacaktır. Kimisi biraz kuvvetli, kimisi biraz zayıf, kimisi biraz ağır... Bu imtihanların nereden geldiğini bilelim, imtihanlara hazırlıklı olalım kardeşim. İmtihan hayatımızın mânası. İmtihan, yolda giderken birisiyle

karşılaşırsın, olmadık bir hakarete uğrarsın. Mesela diyor bak, diyor ki Ramazan orucu olanlarda veyahut herhangi bir surette oruçlu olanlarda ben oruçluyum diyecekmişsin bak. Müsaade var, münakaşa etmek yok, kavgaya tutulmak yok. Bunlar hep bize birer ikaz, biraz ihtar. Bunları yapamıyoruz kardeşim. Hep enaniyet önde geliyor, sen ben kavgasına giriyoruz. Bu defa yanlışlıklar hayatımızı dolduruyor. Yaptığımız güzel ameller o yanlışlıklarla beraber kaybolup gidiyor. Her güzel amelin karşılığında bir mâlâyâni, bir mâsivâ, bir kusur, bir günah işliyoruz, onu alıp gidiyor o. Onun karşılığında kalıcı olmuyor yani. Sen bir Ramazan defterini güzelliklerle doldur. Ama Ramazan dışındaki diğer bütün aylarda bütün ömrün hitamına kadar hakaretlerle dolu, dinden uzak, istisna tanımayan, mutlak hep mâsivâ hep mâlâyâni olan, Hak'tan yana olmayan işlerle meşgul ol. Onlar da senin güzel hâllerini, güzel amellerini götürüp gidiyor kardeşim. Bire bir, bazen bire on, bazen bire yüz... Ama götürüyor. Bunlar gitmesin diye, bunlar yerinde sabit kalsın diye. Güzel amellerimiz bizde sabit kalsın diye, o defterlerde sabit kalsın diye o güzel defterler diyor. O amel defterlerimiz, o pûr nur olsun amel defterlerimiz inşallah. Defterlerde kalıcı olsun diye mâsivâ ve mâlâyâni, günaha, seviyesizliğe, kusurlara, isyanlara dalmayalım kardeşim. Bunlar, ben nasıl olsa burada koca Ramazan tuttum. Ehh geri kalan aylarda da keyfimi çatıvereyim, nefsimi tatmin edivereyim dersek o büyük kayba medâr oluruz.

Düşüncelerimiz, tahayyüllerimiz hep bizi Hak'tan yana çeksın. Hak'tan yana olalım. Hak'tan yana tavır koyalım kardeşim. Hak ile beraber olmanın şartı illâki onunla hemhâl olmaktır. O'nu düşünmektir. Herhangi bir hâl vukuunda, herhangi bir hayatımızın safhasında O'nunla olduğumuzu unutmamak lazımdır. Bize bakıp duruyor, bizi görüp duruyor demek lazımdır. Ee bunlar neden bize emir olunmuş? Neden bizim vazifelerimiz mevadına (konusuna) girmiş? Vazifelerimiz beyanında bize emir olunmuş. Güzelliklerle bize tebliğ edilmişler.

İslâm hazır geldi ya! Hazır geldi ya! Bal börek İslâmı bulmak... Bedava İslâmı bulmuşuz ağabeyciğim. Onun refahını, onun saadetini yaşamaktan kaçınıyoruz kardeşim. İslâm'ın bize verdiği güzellikler bize zor geliyor, bize dar geliyor, bize güç geliyor. İslâm'ın verdiği güzellikler bize süs olmalı. Madalya gibi göğsümüzde nur gibi, alnımızda taşınmalı. O güzellikler bizim süsümüz, hayatımızın mânası olmalı. Muttasif olamıyoruz. İslâm'ın güzellikleri anıldığı zaman evet diyoruz

kardeşim. Kabataslak kardeşim. Demin dediğim gibi. Hani demin dedik ya Ramazan'dan sonra da biraz gayret edin falan... Ramazan müşterileri var bizim aşağıda camide. Onlara aman gayretli oluverin Ramazan'dan sonra da... Kaç senedir yalnızca Ramazan'da geliyorlar. "İnşallah abi, inşallah abi..." Yav dil ucuyla. Yapamayacakları belli ki. Yapmaya niyeti olmadıkları belli. Azmedeceksin kardeşim. Yere sağlam basacaksın kardeşim. Allah'a iltica edeceksin kardeşim. Allah'a yalvaracaksın. Diyeceksin ki "Ya Rabbi, beni bundan sonra yanılmaktan koru. Ben bugüne kadar bu, Ramazan'dan sonraki hayatımı hep yanlış yaşamış, yanlış işlemişim. Sen beni koru Ya Rabbi. Sen beni muhafaza eyle Ya Rabbi. Kendi vikayene, kendi korumana, kendi şemsiyene, kendi himayene al Ya Rabbi. Bunları azmedeceğiz. Bunlarla muttasıf olacağız.

Kadir Gecesi çok güzel bir şey de... Kadir gecesi bir gün değil kardeşim. Kadir Gecesi bir sembol, Kadir Gecesi evet, bin aydan hayırlıdır. Evet kabul. Sabır zaten. Ne diyor bak? Ramazan'ın bütün değeri içinde bir Kadir Gecesi olduğu içindir. Kadir Gecesi'nin bir değeri Kur'an'ın onda inmeye başladığı için değer ifade ediyor. O kadar değerli, o kadar güzel. Ama bunlara yapışmak lazım. Bunları gönlümüzün en derin köşelerine altın harflerle yazmak lazım. Evet deyip geçiyoruz. O zaman da biz mâlâyâniye, mâsivâyâ dalıyoruz. O zaman da nefis ve şeytan bizi alt ediyor kardeşim. Zayıflatıyor önce. Tam emrine alamasa da evvela zayıflatıyor kardeşim. Hükümlerini yavaş yavaş izah ediyor, yavaş yavaş.

Hani, Salebe zekât konusunda kaç defa geldi yalvardı:

- Aman Ya Rasulallah, ben çok fakirim, bana yardım et."

Ama bakıyordu hakkında hayırlı olmayacak, hayır dileyelim aynı zamanda.

- Ya Salebe, biraz daha sabret.

- Aman Ya Rasulallah sabredemeyeceğim.

Geliyordu, gidiyordu, yalvarıyordu...

- Ya Rabbi senden özür dilerim, dedi Ya Rasulallah (s.a.v.) bu kulunu affet. Bu bizden dua istiyor Ya Rabbi. Sen bunu dilediği şekilde yaşat Ya Rabbi, diye Salebe'ye dua etti.

Bu dua. Tabii ki Rasulullah dua ediyordu. Tabii ki iki cihan serverinin duası geri dönmeyecek. O'na evvela birkaç tane koyun geldi. Ondan sonra o koyunlar arttı... Arttı... Yılda üçer, beşer doğurmaya başladı koyunlar. Salebe'nin koyunları. Allah'ın hikmeti icabı. Sütler, etler, koyunlar, yünler... Namütenahi rakamlara ulaştı, seviyeleri nerelere vardı. Fakat Salebe, bakınız deminki noktaya geliyoruz. O Salebe, o "mescit kuşuydu" adı. Rasulullah'ın gününde. Rasulullah o duayı etmeden önceki fakir halinde Salebe'nin adı 'mescit kuşuydu' kardeşim. Mescitten çıkmazdı. Mescitlere aşık idi. Mescitlerden mutlaka istifade cihetine giderdi. Rasulullah'ın hiçbir sohbetini kaçırmazdı. Fakat o Salebe yavaş yavaş yalnız cuma namazlarına gelmeye başladı. Ondan sonra yavaş yavaş bütün namazları askıya almaya başladı. Yavaş yavaş cumayı da askıya almaya başladı. Sonra bayram namazlarını askıya almaya başladı. Emir geldi Cebrail (a.s.): "Salebe'ye zekât memuru yolla!" Yolladı Rasulullah (s.a.v.). Salebe'ye kırgın Rasulullah (s.a.v.). Salebe onun dizinin dibindeydi. O mal, o para ona helâl rızık gibi gelmedi. Onu isyana sevk etti. Mâlâyâniye, mâsivâya götürdü. Güzel alışkanlıklarını sildi, süpürdü. Hayatının en güzel anlarını fakirken yaşamış oldu. Daha sonra o paralar... Evet zengin Müslüman fakir Müslüman'dan yeğdir. Evet ama nasıl? İslâm'ı yaşıyorsa! İşte Cebrail (a.s.) geldi. Emir buyurdu Cenab-ı Hak. O zaman zekât memurları vardı. Şimdiki vergiler gibi. Affedersiniz insan vu'sati kadar, kapasitesi kadar bir ödeme yapıyordu. Salebe 'Yok ya!' dedi. Ben bunları kazanıncaya kadar neler çektim, dedi. Git başımdan, dedi. Üç defa yolladı Rasulullah (s.a.v.). Ondan sonra Salebe büsbütün azdı. Bir daha gelme sakın, dedi. Zekât memurunu kovaladı kapısından. Artık Salebe namazları da bıraktı. Allah'ı da unuttu, Peygamberi de unuttu, Kur'an'ı da unuttu. O fakirlik onun için bir devletti, bir nimetti, bir ikramdı, bir ihsandı, meziyetti, bir üstünlüktü. Ama onu kaybetti o. Rasulullah da bir daha gitmedi tabii. Emir üzere gidildi tabii. Ebubekir Sıddık (r.a.) hazretlerine geldi Salebe. Hatasını anladı. Salebe hatasını Rasulullah gününde anladı.

- Hayır, dedi sallallahu aleyhi ve sellem.

- Aman Ya Rasullullah olduğum gibi neyim varsa hepsini vermeye hazırım.

- Hayır artık, dedi. Cenab-ı Hakk'ın izni yok senin zekâtını almaya.

Ondan sonra Rasulullah'ın dâr-ül bekâya göçüşünden sonra Ebubekir Sıddık (r.a.) Hazretleri'ne geldi. Halifelige. Ona koştı Salebe:

- Aman ya Ebubekir. Aman benim zekâtım var, onu al. Ne kadar fazla fazla ödeyeceğim.

- Git başımdan dedi. Rasullah'ın kabul etmediğini ben nasıl kabul ederim?

Ondan sonra Hz. Ömer geldi. Hz. Osman. hiçbiri kabul etmediler. Hepsinin hilafeti gününe. Salebe hala sağ. Vermek istiyor, alamıyor. Öylecene o koyunların, o malların arasında benimle beraber mi kazandılar bunlar diye diye. İnşallah Allah bizi öyle olmaktan korusun. Son nefesi verdi gitti Salebe. Öteki âlemde ne olduğunu bir Allah bilir, diyor kitap.

Bakınız bir şeyin üzerinde çok ısrarla durmayalım. Haddimizi bilelim. Bize hayır olup olmadığını bilelim, araştıralım. Evvela hayır dileyelim inşallah. Böyle derlermiş büyükler “Ya Rabbi hayrı bize getir. Bizi hayra götür Ya Rabbi” demişler. Biz o hayrın üzerine gidelim kardeşim. Hayır bizim üstümüze gelir o zaman. Hayır bizim her şeyimiz. Hayır güzelliklerin bütün bir ifadesidir. Güzelliklerin tam bir manzumesidir. Hayır dileyelim kardeşim. Hayır üzere yaşayalım kardeşim. Yasaklardan kaçalım kardeşim. Emirleri turalım kardeşim. Kadir Gecesi sabahlara kadar evet oruç tutmakla, sabahlara kadar ibadet etmekle, tesbihler çekmekle, zikirler çekmekle... Evet ne güzel bir şey. Ama Kadir Gecesi'nden sonra da büsbütün terk etmeyelim kardeşim. Kadir Gecesi'ni yaşadık deyip de bizim ‘Kadiri’ bulup bulmadığımız belli değil. Kadir Gecesi... Allah meçhul kılmış bak. Bir tiyo vermiş büyükler; ayın yirmisi, Ramazan'ın yirmisinden sonra tek gecelerde arayın diye. Böyle bile olmayabilir diyor bazı kitaplar. Binaenaleyh Kadir Gecesi'ni yediği ekmek, içtiği su gibi bilenler var. Abdulaziz Debbağ Hz. mesela büyük evliya. Abdulaziz Debbağ. Onun yardımcısı, evladı, canı, ciğeri hizmetçisi, Ahmed Mübarek anlatıyor: Öyle bir azim insandı ki Abdülaziz Debbağ Hz. her sene diyor çok değişik günlerde olduğunu söylerdi, diyor. Bize her sene tiyo verirdi, diyor uyanık olalım diye, diyor. Kadir Gecesi ha derdi, diyor. O kadar. İzin alınca söylüyor zaten. Allah izin verirse, evliya, esfiya, zahid, mürşitler, Allah izin verirse konuşurlar. Sır ortaya atmazlar. Sır saklayanındır, diyor. “Verdiğin sır

elin, vermediğin sır senin!” der. Tabii o kaideyi tatbik ediyor ama evlatlarından, talebelerine yakınlarına Abdul Debbâğ Hz. en yakını. Sonra halifesi oldu Ahmet Mübarek Hazretleri. Diyor ki “Ya üstadım, artık bizim son yılımız olabilir.” diyor Abdulaziz Debbâğ Hz. çok gönlüm hoş oluyor tabii. Çok hoş oluyor!

- “Üstadım bize bundan sonra kim Kadir Gecemizin ne zaman olacağını söyleyecek?” soruyor.

Şöyle diyor mübarek Ahmet Mübarek. Abdulaziz Debbâğ Hazretleri:

- Oğlum, biz buradan geçmekten izimiz silinmeyecek. Gel bizim başımıza, mezar taşımızla konuş, diyor.

Ondan sonra kaç defa gittim diyor Ahmet Mübarek Hz. Kadir Gecesi’ni öğrendim, hangi gün olduğunu. Biz Kadir Gecesi’ni arayacağız kardeşim. Ben bunları kaç defa misalde söyledim. Bir kardeşimiz vardı. Fakir. Hac aşığı, Medine aşığı, Mekke aşığı... Çıldırca. Bir gün birisi dedi ki ona sevgili bir kardeşimiz. Aklı selim sahibi, aklı yakın sahibi bir zât.

- 365 gün, dedi. Bugünden başla, teheccüd namazına kalkacaksın bir gün ara vermeden. Kalktığında hacı isteyeceksin Rabbimden. Ama dedi bir gün ara vermeyeceksin ha! Şeytan ve nefis, bir gün ara verirsen belki sana o gün ara veririr hangi günse. Fakat bu 365 gün içerisinde bir gün mutlaka bir gün Kadir Gecesi’dir. Allah’ın vaad-i ilâhiyesi var. Kur’an’la sabit. Hakkında hususi sûreler inmiş. O kardeş onu tatbik etti. 365 gün. Ama sesli yapacaksın bak, dedi. Sesli. Bağıra bağıra değil. İçinden değil. Fısıltıyla olsun, kelime kelime. Allah’tan dile, dedi sonra adam. Ertesi yıl öyle bir sebep hâk etti. O adam hayatta burada. Allah öyle emretti, bir sebep halk etti kardeşlerim. Ertesi sene hacca gitti. Hiçbir efor sarf etmeden, zorluğa katlanmadan, güçlülere düşmeden o adam, o sene hacca gitti. Sonra sorduk:

- Neden sesli?

O mübarek dedi ki:

- Allah belki de meleklerine şahit ister. Allah belki de meleklerden şahit ister.

Böyle bir ince dünya yaşıyoruz kardeşim. Böyle bir ince din yaşıyoruz kardeşim. Bu Kadir Gecelerinin kıymetini bilelim kardeşim. Demin ne dedik bak? Kadir Gecesi kimlerindir? Sormuşlar, Kadir Gecesi, kadir bilenlerindir. Kadir bilenler kimler? Namazlar, abdestler, haclar, oruçlar, Allah'a kulluk, peygambere ümmetlik, sevdiklerine sevgi, onlara himmet... Güzel olan ne varsa o kadirbilirliğinin içinde. Güzel olmayan ne varsa kadirbilmezliğin içinde (dışında). Kadir Gecesi kadir bilenlerin gecesi kardeşim. Uyanık olalım kardeşim. Bir geceye mahsus değil. Kadir Gecesi'ni hayatımıza yayalım. Hayatımıza adapte edelim. Her gün kadir. Ne diyor mübarek bir de mısra düşürmüş oraya:

“Her geleni Hızır bil, her geceyi kadir bil.”

Bunu neden demiş? Hızır bil demiş, her gördüğünü Hızır bil demiş.

Hızır konusunda da bir sürü şeyler dönüyor ortada. Bakınız ben size söyleyeyim. Bunlar hep bize keşif mahiyetinde ortaya atılmış incelikler, ortaya atılmış teklifler, ortaya atılmış teşvikler. Hayatında sabah namazını camiye devam eden insan diyor -nerden nereye atladık bakınız- sabah namazını camiye devam eden insan mutlaka bir gün Hızır (a.s.)'ı görecek diyor. Onun için selâmlaşalım. Bizim arkadaşlardan rastlayanlar oldu. Hızır (a.s.) -ama bazı- tabii gelir gibi geliyorum camiye tabii. Hiç bilmediğim bir adam. Selâm veriyorum. Adam gidiyor gidiyor, arkasına bakıyor. Ya bu adam beni nerden tanıyor, diye diye. Yav tanışın, tanımasın. Belki şöyle, belki böyle. Ben ona selâm veriyorum, Allah'ın selâmını veriyorum. Hani kendini beyan eder, etmez. Kendini beyan edenlere rastlayanlar var. Bu memlekette şu yaşayanların içinde Hızır'ın kendisini “Ben, Hızır” (a.s.) dediği insanlar var. Elini sıkanlar, gözünü öpenler. Bunlar hep yaşanmış hadisatlar, yaşanmış olaylar. Allah eğer onunla tanışmak, onunla el sıkışmak nasip etmediyse o ayrı bir konu. Gitmiş adam yalvara yalvara ölmüş Ya Rabbi bana Hızır'ı bir rastlat, Ya Rabbi Hızır'la hemhâl olmak istiyorum, aman elini öpmek nasip et Ya Rabbi. Yarı demişler filan kahveye git sabahleyin, orada bulacaksın onu demişler. Adam gitmiş erkenden bir kahve söylemiş, kahve gelmiş. Kapıdan süklüm büklüm bir adam girmiş içeriye. Aranmış, taranmış, şöyle bir bakınmış. Şurada bir adam oturuyor. Masasına gelmiş.

- Yav demiş masanda birazcık oturabilir miyim?

- Şimdi meşgul etme yav beni, demiş. Benim demiş beklediğim var.

- Kim yav beklediğin?

- Ya ben, demiş büyük bir adam bekliyorum.

- Kim yav o büyük adam?

- Yav ben Hızır (a.s.) bekliyorum yav, demiş.

- Yav sen tanıyor musun yav, demiş. Oturmuş o anda o da.

- Tanıyor musun ya, demiş.

- O beni kendisine tanıtır ya, demiş.

- Bak, demiş. Ben sana ipucu vereyim, demiş.

- Ver, demiş o ipucunu. Adamın kahvesi gelmişmiş öteki bekleyen adamın.

- Bak, demiş. O böyle kahveyi tutar, demiş. Fincanı, demiş. Ters çevirir böyle, demiş. Gözünün önünde ters çeviriyor. O demiş, kahve dökülmez. Oradan bilirsin.

- Ülen iyi oldu ya, demiş. İyi bari bana, demiş sen bir bilgi verdin, demiş. Gözünün önünde ters çeviriyor hala algılama yok.

- Ee hadi bana müsaade.

- Hadi sana güle güle, demiş. Misafirimi ağırlayacağım, demiş.

Adam demiş kapıdan çıktıktan sonra akli başına gelmiş. Ülen, demiş, ne yaptı bu adam? Koşmuş. Oo! İzi yok artık. İzi yok artık. Allah nasip eder, etmez. Yine bak onun duası müstecap olmuş Hızır'ı karşısına çıkarmış gene. O gene de orada istifade etmiş mânasına tazammun eder. Binaenaleyh kardeşlerim bizim için her şeyler güzelliklerle donatılmış.

Bize adam diyor ki piyango çekiyor, piyango alıyor:

- Ben diyor Hızır (a.s.) elinden aldım kabul ediyorum bunu diyor.

- Tövbe, dedim. Buna tövbe de işte.

- Oo bu haramların, bu şüphelilerin içine girmez o.

Burada bir kere beyan etmek isterim. Kardeşim bak şüphe arz eden her şey; totolar, lotolar, at yarışları, piyangolar... Hepsi yanlıştır, hepsi haramdır.

- Ya çıkmıyor ki ne yapayım?

Yav çıksa zaten yasak, çıksa zaten haram. Çıkmıyor ama ne yapıyor biliyor musun? Sen gidip kahvenin köşesinde kumar oynuyorsun, kaybediyorsun. Ama kumarı oynuyorsun, kumar oynayanların listesine giriyorsun. Bunları yapmayalım kardeşim. Bunlardan kaçınalım kardeşim. Adam ne “Hızır (a.s.) elleşmiştir bu bileti” diyor. Yav Hızır (a.s.) elleşmez o bileti. O helâllerin, güzellerin peşinde o. Helâl rızıkların peşinde o. O Müslümanların, has’larının içinde. Has Müslümanların muamelesinin içinde. Senle ne alakası var onun? Olsa olsa şeytanın oku dokunur, nefis dokunur, mâlâyâni, mâsivâ dokunur. Almıyorum, diyor. “Ben onu alsam cami yaptıracağım.” Haramın binası olmaz kardeşim. Cami de yaptırsa, diyor kitaplar onlara hiç fayda sağlamaz, diyor. Bir zerre miktar, diyor. Yalnız diyor onun hesabını verir, diyor. Neden kumar oynadın diye, diyor. Ne pahasına olursa olsun ben bir uyarıcı mahiyetinde bir şey söylemiş olmak için ben burada söylüyorum genç kardeşlerime. Bilhassa bu işlerin üzerine çok duruyorlar. Yapmayalım kardeşlerim, Allah’tan bekleyelim. Helâl rızıktan bekleyelim kardeşlerim. Allah öyle bir yüce Allah ki, sen helâl rızık talep ediyorsan, bu fikrinde bu duanda ısrarcı oluyorsan Allah sana mutlaka ikram edecektir kardeşim. İllâki milyoner, trilyoner olma mânası tazammun etmez. Öyle demek istemiyorum. Ama hiç değilse zorluklar yaşamazsın. Hiç değilse bir dilim kuru ekmeğin peşinde koşmazsın. O bir dilim kuru ekmeğin peşinde koşanlar da zaten ondan hep fakirliği benimsemişler. Zaten onlar zenginliğin peşinde olmamışlar. Onlar gönül zenginliğine ermişler zaten.

Bizim bir ağabeyimiz vardı, kardeşimiz. Anlatmışımdır belki. Ulu Cami. Onun odalarında. Şimdi oralar tamir gördü, imar gördü. O zaman öyle değildi. Kırk sene evvel. Ali Dayı diye bir zât vardı. Mübarek o taş, her taraflar vuv edip durur. Her taraflar dere sesi. O taşlar yıkılmıştı dereye, açılmış durur oda filan... Oda değil zaten. Orada bir ufacak, iki tane taş koymuş. Üstüne bir tane güveç koymuş simsiyah. Ben arada bir, o zaman Ulu Cami’ye yakın oturuyorduk, İmamîşi’nin evinde. Bazen bir

ufak tas çorba götürüveriyordum ya, basit. Ya tarhana çorbası ya şehriye çorbası ya bulgur çorbası benzer bir şey götürüveriyordum. Bir iki defa götürdüm.

- Oğlum bunu bize getirme artık, dedi Ali Dayı.

- Neden efendim, dedim ben Ali Dayı?

- Ve bunlar bize lüks geliyor, dedi. Bunlar bize lüks geliyor, dedi.

-Aman efendim neden? Bu Allah'ın bir ikramı, ihsanı. Hem helâl rızık bu. Yav zerre kadar bizim kazancımızda şüphe yok.

- Oğlum, onu demek istemedim, dedi. Bizim şahsımıza münhasır, bizim yasaklarımız var. Bir daha getirme, dedi. Bizim şahsımıza münhasır yasaklarımız var, dedi. Getirme oğlum, dedi. Bize bu lüks geliyor, dedi. Ben zaten iki üç sefer, sen görmeden komşu oturanlara veriveriyorum, dedi.

- Sen ne yapıyorsun dedim ben?

- Güveç. Şimdi ya, altında iki tane odun koymuş, tahta koymuş. O zaten onu ne ısıtır ne kaynatır. Üstü kapalı. Bir açtım, baktım yarıya kadar su.

- Bunun içinde yemek yok Ali Dayı, dedim ben.

- Oğlum, biz onu pek seviyoruz, dedi.

- Ne yapıyorsun sen, dedim.

- Azıcık tuz atıyoruz, dedi azıcık. Mahsus kurutuyorum ekmeği, dedi. Kuru ekmek olsun diye, dedi. Onun içine doğruyorum, yiyorum, dedi.

O çorba ona lüks geldi. Tabi böyle Allah'ın kulları da var. Böyle Allah'ın sevgilileri de var. Biz Allah'ın sevgilileri olmayalım mı? Neden olmayalım kardeşim? Onlar bizim gibi kul. Bizim gibi nefis sahibi hepsi. Biz neden eğilmeyelim? Biz neden aman demeyelim? Biz neden o şereflere ermeyelim kardeşim? Yav, illâki şuraya, illâki buraya varmak murad edilmez. Ama nefislerimizi yenmemiz lazım. Öyle yapalım kardeşlerim. Nefislerimize darbe vuralım. Nefisler bize binmesin, biz nefislere binelim kardeşim. Bu Kadir Gecelerinde Allah'tan yardım dileyelim. Allah'ım bana yardım et, nefisime uydurma. Dışarıdan ve

içeriden gelecek bütün tasallut ve tecavüzler, Ya Rabbim bende eriyip gitsin. Senin emirlerine mugayret (ayrılık) bende makes bulmasın (karşılık bulmasın) Ya Rabbi. Dua edelim kardeşim. Böyle yalvaralım. Hakk'a teslim olalım kardeşim. Biz kimiz yav? Biz yanılmaya mahkumuz kardeşim. Allah bizi yanılmaktan korusun kardeşim. Allah yanılmaz. Allah'ın gücüne giden hadiseler var. Gayretullaha dokunuyor tabiki. Çok feci hadiseler. O zaman da hoş olmayan hadiseler vuku buluyor. Mesela demin dedik ya güzel şeyler dileyelim, güzel şeyler isteyelim, olumlu noktalardan hareket edelim. Bir çocuk pencereden bakarken “Oradan bakma, düşersin!” demeyelim, o çocuk oradan düşer. “Oradan bakma, düşmeyesin!” diyelim. Düşmeyesin başka, düşersin başka. Allah anında, anında vuku bulur. Binaenaleyh güzel şeyleri dilimize dolayalım. Güzel şeylerle edebiyat yapalım. Güzel şeylerle gönlümüzü hoş edelim. Güzel şeylerle karşımızı da süsleyelim, ona da payeler verelim. Ona da zeminler hazırlayalım, sevgiye doğru, imana doğru, ihlâsa doğru.

Sevgi genel bir kültür kardeşim. Sevgi, temel bir unsur kardeşim. Genel bir kültür, temel bir unsur kardeşim. Bugün affedersin karı koca birbirini sevmeyebilir. Ama temel unsurda bir yüksek ahlâk var ise onlar o sevgisizliklerini gizleyebilirler, onlar o yuvanın yaşamasına, zorluklara katlanabilirler. Evlat sahibi olabilirler. Bu fedakarlıktır, bu erdemdir, bu güzelliştir, bu üstünlüktür. Ha evlatlarımız, evlerimiz, hanelerimiz, mallarımız, mülklerimiz, bunlar sevginin dışında kalacak şeyler değil. Demin söyledim ama “Evvela Allah! Evvela Allah!” Kardeşim, Allah en önde gelecek! Allah bir, diyoruz. Demin dedim; Allah beş çıkıyor, on çıkıyor. Öyle olmasın kardeşlerim, güzel kardeşlerim bilhassa genç kardeşlerim. Allah'ı en önde tutacağız kardeşim. Hanımlarımız, birtakım tutkularımız, birtakım mâlâyâni, mâsivâ karışmış sevgiler bizi yanılmasın kardeşim. Allah illallah! Evvel Allah! Mutlaka Allah! Allah derken ürperelim. Allah derken kâinat sarsılıyor sanalım. Kâinatı sarsalım. Allah derken kâinatı sarsalım hatta. Allah bu. Yaratan ve yaşatan Allah bütün güzelliklerin sahibi, mâliki. Bütün nimetlerin mutlak mânada vericisi Allah. Biz böyle bir yüce Allah'ı neden ikinci plana atarız yav? İkinci, üçüncü plana atarız yav? Evet, demin söyledim eşlerimize, çocuklarımıza, hanelerimize, komşularımıza, havaya, suya, güneşe, aya, hep sevgiyle yaklaşıcağız, sevgiyle bakacağız. Ama

Allah'tan evvel değil. Mesele burada. Allah'ın yarattıkları Allah'tan evvel tutulur mu ya? Allah'tan gayrı ne varsa? Bakınız! Bak! Allah'tan evvel! Allah'tan evvel ne varsa mâlâyânidir, mâsivâdır, Allah dışındadır. Evvel Allah, bir yerde; diğer bütün yaratılanlar bir yerde. Biz yaratılanları, O'nun yarattığı şeyleri O'ndan evvel tutarsak, O'ndan üstün tutarsak çok büyük bir vebale girmiş oluruz. Çok büyük yanlışlıklara imza atmış oluruz kardeşlerim. Evvel Allah, mutlaka Allah! İllallah kardeşim! Bunların bir kere hesabını yapalım, bunların muhasebesini yapalım. Başımızı yastığa koyduğumuz zaman bunu kaç defadır söylüyorum kardeşlerimize mutlaka. Bunu bugün gene yapın yav! Bugün yapmayanız olur. Belki Kadir Gecesi nedeniyle fevkalade ibadet edecek olanınız olur. Ama düşünün yani. Gecenin bir saatinde, gecenin o muteber bir saatinde deyin ki “Ya Rabbi ben bugün ne yaptım? Namaz kıldın, oruç tuttun, zekât verdin, şu verdin, bu verdin... Hepsisi çok güzel de bunları Allah için yaptığının delili nerde? Ve onlar senin borçların, senin vazifelerin. Allah için yapılan bir sürü iş var, bunların dışında yapılan bir iş var. Bir komşuya gidip ziyaret mi ettin, bir hastayı gidip geçmiş olsun mu dedin, bir fakire gidip bir tas çorba mı götürdün, bir fakire Ramazan dolayısıyla senin bugün sofran fakir, ben çarşıdan şunu alıp geldim, sofranıza bunu koyun mu dedin, benzer şeyler, benzer şeyler... Yahut küs, dargın olan birisine gel seni Ahmet'le barıştırmak istiyorum, Allah lillah aşkına bunu yapınız deyip, elinden tutup götürdün mü veyahut kendi kırgın olduğunuz insanlara gönül birliğiyle, gönül açıklığıyla müracaat edip de beni de affet dediniz mi? Bunlara benzer şeyler, benzer şeyler... Bir sokakta gördüğünüz herhangi bir ihtiyarı elinden tutup da gel ya, sen zorluk çekiyorsun elinden tutayım. Elinde yükü varsa alıverdiniz mi? Hepimizin başında... Sokaklarda neler yaşıyoruz. Herkes kendi canında, herkes kendi menfaatinde. Bunlardan geçelim. Böyle düşünüyorum ben. Eneyi atmak için bunlar şart. O ene ki bizi hep böyle bir kısır döngünün içinde çevirip duruyor abiciğim. Hep döndüğünüz noktaya geliyoruz. Çıktığımız noktaya geliyoruz. Bu eneyi yenmemiz lazım kardeşim.

Neden nefis mertebeleri konmuş bize? O nefis mertebelerinde diyorlar ki dördüncü mertebeye perdeler açılır. Bizim maksadımız perdeleri açmak değil kardeşim. Maksadımız Allah'ın rızasını tahsil etmek kardeşim. O dördüncü perde isterse yedinci perde olur, Allah

açmaz. Nerelere varır. O nefsi emmare, nefsi levvame, nefsi mülhime, nefsi mutmainnede perdeler açılır diye iddialar var. Bizim maksadımız o değil. Biz mutmainleri geçeceğiz, hepsini aşacağız. Perde merhalelerini hep geride bırakacağız. Allah'a kulluk yolunda, Rasulullah'a ümmetlik yolunda, sevdiğine evlatlık yolunda, biz hep onları aşacağız, o merhaleler hepimizin gerisinde kalacak. Kalması lazım evvel "Allah" diyeceğiz. Ondan sonra ne verecekse verir Allah.

Evliyalar, esfiyalar, âbidler, mürşitler, kerametlerini gizlemişler. Kerâmet bizim hedefimiz değil. Kerâmet verilirse eğer bizim sebebimizdir. Keramet nedir yav? "Kadınların hayızdan kaçtığı gibi kaçar." diyor kerâmet ehli. Gerçek mânada, gerçek evliyalar, esfiyalar, mürşitler kadınların hayızdan kaçtığı gibi kaçarlar. Çok sinirli olurlar o muayyen günlerinde onlar. Kaçarlar, sevmezler hanımlar o günleri. Onların kaçtığı gibi evliyalar kerâmetten kaçar, diyorlar. Allah hepimizi affetsin inşaallah. İnşallah ufacık bir dua ediverelim...

El Fatiha.

3 Ekim 2008 Cuma Sohbeti

İnşallah şuraya geldiniz. Ne güzel bir hadise, ne güzel bir hâl ya. İster yürüyerek gelmek, ister arabayla gelmek, mesafeleri kat etmek, o mesafelerin her santimetresinde mutlaka defterimize, amelimize güzellikler yazılıyor kardeşim. Bunun bilinciyle hareket edelim. Şimdi diyor ki yakın camilere gidenler, evlerinin yakınlarına camilere gidenler, o camilerin feyzinden, imanından, ihlâsından, şahs-ı maneviyesinden istifade ederler. O camilerin duasını, niyazını alırlar. Onlar camileri şereflendirmiş olur. Camiler de onları şereflendirir. Fakat biraz daha aralığı fazla olan camiler yok mu, diyor. Onların adımının hesabını Allah bilir artık, diyor. O adımlara verilen santimetrelerin hesabını, ecirlerin hesabını, Allah bilir artık, diyor. Yakına gitmek ayrı bir fazilet. Caminin şerefini koruyorsun, komşuluk hakkını ödüyorsun. O camilere, yakın yaşamak fakat bilhassa uzak camilere gidenler yok mu! Onlar, diyor; her adım başı, her saniye başı büyük ecirler alırlar, diyor. Çünkü fazilettir, diyor. Fedakârlık yapıyorlar, diyor. Biraz uzaklara gitmeyi göze alıyorlar, diyor. O bakımdan bizim burası biraz uzak ama tabii gönlümüz yakın elhamdülillah. Mesele zaten gönlümüz. Bizi enterese eden kısmı gönlümüzün yakın olması. Gönlümüzün huzuru, imanı, irfanı, ihlâsı çok önemli. Sizin kazançlarınız diyorum ben. Yakına gidenlerin kazançlarından kat kat fazla, yakına gidenleri de bakınız ele alıyoruz gene, yakına gidenler kaybediyor değil, uzaklara gidenler, bilhassa tercihen ama adam şuradan giderken girivermiş. O mesele ayrı. Bilhassa, bile bile o ihlâs ile uzaklara gidenler mutlaka büyük feyiz, büyük ikram, ihlâs kazanıyorlar. Ama inşallah-u Teâlâ o kazananlardan eylesin. Allah kusurlarımızı, günahlarımızı bağışlasın inşallah. Her santimetrede, her mesafede Allah ecir yazıyor kardeşim. O camilere gidiyor olmak yok mu! O camilerin içindeki feyizler, irfanlar ayrı. O kazançlar, o ibadetler, o feyizler camilere giderken o yollardaki kazançlar, o her adım başı alınan kazançlar, o yüksek mertebedeki ecirler... Vaad-i ilâhiye var. Allah vaat ediyor, “En güzel şeyler onlara nasip ve müyesser kılınacak.” diyor. Hem camileri şereflendirme bakımından camiye şereflendiremeyiz, camilerden ancak şeref buluruz. Teşvik kelimesi var burada. Teşvik etmek için, camilere gidenlerin biraz daha müşevvik(teşvik edici) olmaları için, biraz daha hoşnut olmaları için, biraz daha olmanın saadeti

var, teşvik edilmenin saadeti var. Caminin içinde tabii kim kime şeref verir ya? Camiler Allah'ın şeref mıntıkası zaten. Hiç şek şüphe var mı? Burada şeref buluruz fakat müminler orayı şerefleendirirse daha bir şerefleniyorlar. Camiler, mescitler Allah'ın şeref haneleri; Allah'ın ikrâm, ihsan, verdiği kapılar. O ikrâma, ihsana uğrayanlardan eylesin inşaallah. Allah kusurlarımızı, günahlarımızı bağışlasın inşaallah.

Şimdi cemaat biraz şey olsun diye o konuya girmedim. Şimdi Şevval'e girdik. Bunu bir iki defa daha söyleyeceğim yani inşaallah-u Teâlâ. Şevval orucu konusu. Bunu daha evvel söyledim yine söyleyeceğim. Azıcık Şevval'in içindeyken kardeşlerimiz kazansınlar diye, kardeşlerimiz ecir(manevi mükafat) defterlerine güzel şeyler yazdırsınlar diye. Şevval, biliyorsunuz bayram demek. Bu ayın içerisindeki altı günlük oruç da çok kıymetli bir oruçtur. Şimdi bazıları diyor ki kadınların o Ramazan ayı içinde kaybettikleri günler için tutulan oruç gibi mütalaa(düşünme) ve telâkki(kabul etme) ediyorlar. O zaman kadınlara has olur. Böyle bir durum yok. Kadınlara has değil bu altı günlük oruç. Şevval orucu herkese, bilhassa Ramazan orucu tutan herkese. Allah en azından bire on veriyor, bunu tekrar ediyorum gönlümüzde yer etsin diye, makes(yansıma) bulsun diye. Bu bizim yolumuz olsun diye, her sene üzerine inşaallah-u Teâlâ aydınlıklar, nurlar bulalım diye. O altı gün oruçlarını Allah çok methediyor. Rasulullah çok tavsiye ediyor. Biliyorsunuz oruç benim ibadetimdir, diyor Allah. Oruca riya girmez çünkü. Oruçluym deyip de duvarın arkasında yerse o riyadır ama yemiyorsa, her şeye rağmen yalnız kaldığı zamanda devam ediyorsa o zaman orucun içine riya girmiyor, gösteriş girmiyor demektir. Binaenaleyh, oruç benim ibadetimdir diyor Cenab-ı Allah. Onun mükafatını ben veririm. Fakat bire ondur diyor âlimler. Bire yüz olur orucun hassasiyetine göre, şahsın güzelliğine göre; bire on olur, bire yüz olur. Ama biz on'undan hesap edelim, diyoruz. Bunu da tekrar ediyorum mahsus. Bu Şevval orucunu yerleştirelim kardeşim. Gönlümüzün emin, derin köşesine yazalım kardeşim. Şevval orucu bizim için vazgeçilmezlerden olsun inşaallah, Allah'ın izni keremiyle. Bu altı gün oruç şimdi bire on diyor ya âlimler. Bire on dedik. Otuz gün Ramazan orucu. Ortalama 300 puan oluyor kardeşim. Bir müminin kazandığı Ramazan orucunun bire onsa, otuz günü onla çarparsak 300 gün yapıyor, 300 puan oluyor kardeşim. Şimdi altı günde; onlar da 60, yapar 360.

Hatip diyor ki bir bütün yılı oruçlu geçirmiş gibi feyiz, iman, irfan almak istemez misiniz? Kazanç defterinize ecir yazdırmak istemez misiniz? Büyükler altı gün orucu da yapın, ben bunu tekrar ediyorum geçen hafta da söyledim galiba. Çünkü şimdi Şevval ayının içerisine girdik. Bayram ayı içindeyiz. Bu ay çıkıncaya kadar, birbirine bitişik olmak mecburiyeti yok. Bir gün tut, iki gün tutma; beş gün tut, beş gün tutma... Hepsi altı gün olsun bu ay içinde. Şevval ayı bu ay; bayram ayı, bayramın birinci günü yürürlüğe girdi bu. Bayramla giren aya altı günü sığdırıverin kardeşim. Hangi gün uygun ise sizin için; ister bitişik tutun, ister ayrı ayrı tutun ama bu altı günü bu ay çıkmadan tamamlayıverin kardeşlerim. Bütün bir yılı oruçlu geçirmiş olmak gibi feyiz, iman, irfan, kazanmak istemez misiniz? Ecir defterlerinize bir yıl boyunca oruçlu geçirdi diye kayıt düşürmek istemez misiniz ya? Bunu yapalım inşallah. Bu kayıt bizi şereflere götürür inşallah. İncancımızın imzasıdır. Allah'ın izniyle "İnşallah tuttuk Ya Rabbi, böyle emretmişin Ya Rabbi, Rasulullah böyle tavsiye etmiş Ya Rabbi, yaptık Ya Rabbi!" dediğimizin imzasıdır inşallah. Allah, inşallah defterlerimize güzel şeyler yazsın. Bir de kurtuluşumuz, necatımız olarak yazsın inşallah.

Tabii bu altı gün oruç tutarken de bazı şeyler kendiliğinden yürürlüğe giriyor. Şimdi Ramazan'da alışkanlıklarımız var. Daha çok dikkat ettğimiz yaşantımız var, daha bir hassas hâlimiz var, daha bir Hakk'a yakın olmanın zevki, şevki, heyecanı var. O heyecan arada bir yeniden gelsin diye ister art arda yapın; ister tek tek, ister şöyle, ister böyle ama Ramazan'ı hatırlatması oluyor, diyor. Tahattur, diyor kitap. Tahattur, hatırlatmak manasında. Ramazan'ı hatırlamış olursunuz, diyor. Ramazan'da güzel, feyizli günlerinizi bir kere daha yaşamış olursunuz, diyor; ev halkına da tavsiye ediniz, diyor kitapta mümkün ise. Ben zorlamıyorum, bizim hanımın azıcık bazı mazeretleri oluveriyor.

- Sen ne yapacaksın bu sene?

- Eh artık bir düşünceğim, diyor. Bakacağım yapabilecek miyim, yapamayacak mıyım, diyor.

Çünkü "Keşke tutmasaydım!" deyiverirse artık Allah korusun, Allah korusun! O zaman tabii hüsrân olur; gerçi bu bir nafîle oruç, çok sıkışan bozabilir, herhangi bir hâlde bozabilir. Bunun bir cezası altmış bir

gün değil. Bunun cezası bire bir. Başka bir günde bunun cezasını ödersin. Borçlarını başka bir günde ödersin, cezası Ramazan orucu gibi, farz oruç gibi altmış bir gün değil. Bu bakımdan kolaylık var. Evlerinize tavsiye ederiz. Ben zorlayamıyorum ama bizimkisi biraz yaşlı, biraz rahatsız. Bel fitiği var. Rahatsızlığı var falan filan ama ben yine de güler yüzle, tatlı dille teşvik ediyorum yani. Yapıverelim de evimizde bir noksan olmasın diye.

Geçen gün bir rüya görmüş. İki tane şemsiye vermişler. Söylemek gibi değil de işte bunlar, demişler sizin şemsiyeleriniz, Allah'ın şemsiyeleri. Hadi gidin, korunun demişler. Bu biraz, hani oraya yordum ben mahsus. Bak, dedim; bu Şevval'i kaçırmayın ha! Şevvali yapıverin, der gibi geliyor bana dedim. Ulen öyle mi! Öyle ya! Yoruverdik mahsus. Binaenaleyh kaçırmayalım kardeşlerim. Şevval ayının içindeyiz. Allah'ın yardımı üstümüze olsun. Allah sevdiği gibi eylesin, kusurlarımızı günahlarımızı bağışlasın inşallah.

Bir konu, sevelim inşallah, vakit oluveriyor da uzatıveriyoruz, burada büyüklerimizin sözleri var. Büyüklerden bir zat diyor ki, -bunu okuduk ama kısaca bir daha geçelim-:

-Üç kişinin söz hakkı yoktur, diyor. Bunlardan ilki reşit olmayan çocuk, diyor. Ufak çocuk yani. Sözü, sazı geçerli olmayan, reşit olmadık, dikkate alınmayan ve şahitliği kabul edilmeyen. Şer'ide şahitlik ölçüdür, biliyorsunuz. Şahitlik kabul edilir, şahitlik kabul edilmez. Gayrimüslimler için de yaş küçük olanlar için de geçerli bu Allah'ın izni keremiyle. Ha çocuk onlar, diyor. Dikkate alınmazlar, diyor. Onları, diyor; bir kenarda tutunuz, diyor; dışlamayınız, diyor fakat dikkate alınmazlar, diyor. Üç kişi. Bakınız! Bunların, diyor; sözleri, hareketleri, davranışları, tutumları dikkate alınmaz, diyor. Bu dikkate alınmak ne demek? Değerlenmek demek, değer ifade etmek demek, kıymetlendirmek demek, kıymet izafe etmek demek. Ha bunlar olmayacak. Bakınız, bunlarla muntasıp(müntesip-bağlı) olmayacak yani onlar. Çocuklar, bunlarla muntasıp(müntesip-bağlı) olmayacaklar. Çocuk, çocuktur. Reşit olmadıktan sonra şahitlikleri de kabul değil.

Bakınız, üç sınıf insan sayıyor burada: İlki reşit olmayan çocuktur, ikincisi delidir, diyor. Şimdi deli iki türlüdür biliyorsunuz: deli,

meczip manasına alır kimisi ama beyin rahatsızlığı, fiziksel rahatsızlık olarak delilik var, kendine hâkim olamamak var. Efendim birtakım rahatsızlıklar üzere sağına soluna zarar vermek durumunda olanlar var. Mükellef olmayan deliler bunlar. Kendilerine sual olunmayacak olanlar, Araf olan noktada toplanacak olan deliler yani. Bu sabi ölen çocuklarla beraber gayrimüslim çocukları ve gayrimüslim olup da İslâm'a yakın davranışları olanlar, miftahul(anahtar) cenneti son nefeste bulanlar veya bulamayanlar Arafta.

Bir de bunlar, bu deliler. Meczip iki türlü meczip var tabii: Akil meczip var, akil olmayan meczip var. Meczip ne demek? Cazibe ehli demek, Allah'ın cazibesine kapılmış demek. Öyle meczipular var, öyle meczipular var. Akil olmayan meczipular bunlar. Suale muhatap olmayan meczipular bunlar. Namazdan, sualden şartlardan, İslâmî hükümlere muhatap olmayan, onlarla suale çekilmeyecek olan Müslümanlar. Müslüman memleketin içinde yaşamışlar ama gerçek manada adam parayı, pulu biliyorsa o akil olmayan meczip sınıfından çıkar, akil meczip sınıfına girer. Parayı, pulu biliyorsa, affedersin nefsi durumları biliyorsa, kadın-erkek durumunu biliyorsa o akil olan meczipular sınıfına girer. Şimdi akil olmayan meczip sınıfları, deli denilenler işte onlar. Mükellef olmayanlar sınıfı, Arafta toplanacak onlar, onlar hakkında kararı Allah verecek. Kıyamet gününde onlar orada bekliyor olacaklar. Onlar hakkında kararı Allah verecek. Şimdi bir de akil olan meczipular var, Allah'ın cazibesine kapılmışlar ama kendilerine hâkim olamamışlar, kendilerine sahip çıkamamışlar. Meczip, Allah'ın cazibesine kapılmışlar fakat böyle affedersin, böyle zikirlerde feryat figan bağırınları kastetmiyorum hâşâ. Onlar bizim sınıfa girmezler. Feryat figan olmayacak kardeşim. Onlar cezbenin(Allah sevgisiyle kendinden geçme hâli) ateşini ciğerleri yana yana içlerinde saklayacaklar. O cezbe, o akil olanların cezbesi ciğerleri yana yana gönüllerinin en derin köşelerini yakacak. Onlar muhatap, onlar suale muhataplar. O akil olan meczipular zaten bizden bir adım ileri onlar.

Bakınız cezbe makamı var mertebeleri aştıktan sonra. Nefsi mertebeleri aştıktan sonra cezbe makamı var. O aşk makamı olan, inşallah-u Teâlâ o da yani bir sekizinci makam diye geçiyor. Allah'ın izniyle oraya varmışlar. İnsan çalışmakla diyor şuraya şuraya varabilir de fakat aşk makamına zor varır, diyor. Allah'ın izni keremiyle tabii bir sürü

aşk makamına varan var, fakat bunlar feryadı figan kabul etmiyorum yani. Böyle şeyler olumlu tesirler muhakemesinde olmuyor. Dış unsurlar giriyor işin içine. Adam cezbeye gelmiştir, içi yanıyordu. Allah ile beraberdir bütün vasıflar, bütün güzel vasıflar kendilerine verilmiştir. Yakîn hâl içindedir, yanıyordu, yanıyordu ama kafasını öne eğmiştir, gözlerinden şarıl şarıl yaşlar akıyordu, dışarı vermiyordu, feveran etmiyordu. O feveran edenler de bir yerde edebilirler. Nerede? Hiç kimsenin olmadığı bir yerde deşarj olurlar, diyor. Giderler dağ başlarına bağırırlar, diyor. Giderler oralarda deşarj olurlar diyor, oralarda dağıtırlar efkârlarını, diyor. Allah'ın rahmeti onları kuşatır, diyor; o rahmetle, diyor; gene ne yaptığını bilmezler ama sanki, diyor; Allah'la konuşur gibi hâl içindedirler, diyor. Naz ehli. Öyle bir aşk ehli ki, öyle bir cazibe ehli ki bütün nefsi makamlar, mertebeler, onların altında kalmıştır artık. Onlar hepsini aşmışlardır artık. Onlar bir yerlere varmışlardır artık. “İhsan ne?” diyor? İşte içimizde çok sevgili insanlar var. İhsan makamı... İhsan makamı ne? Allah ile yüz yüze konuşuyor gibi makam. O'nu her zaman yanında, ciğerinde, karşısında gören bir insan... Öyle müntesip olmuş, o zevke ermiş. O feyiz, o iman, o ihlâs ona verilmiş. O Allah ile müntesip olmuş artık. Allah'ın vasıflarıyla vasıflanmış artık. Allah'ın himayesine girmiş artık. O'nun saniyesi, salisesi yok zaten. Allah'ın saniyesi, salisesi yok bizimle beraber olmadığı. Ama biz bunu hissedemiyoruz, biz bunu bilemiyoruz. Biz bu sınıftan olmanın yolunu arayalım inşallah. İhsan makamı Allah'la konuşuyor gibi. Hem onların duaları geri dönmez, diyor. Hem onlar çok dua edicilerdir, diyor. Nefisleri için, dünya makamı için katiyen dua etmezler.

Geçen gün birisi diyor “Dua ediver bizim için.” dedim, diyor. O da “Oğlum; dünya metası için, dünya malları, mülkler için bizden dua yasaklandı.” diyor. Bu doğru mudur? Doğrudur tabii ama kendi nefsine, başkaları için de, din kardeşleri için de.

Şimdi bize telefon açıyor adam farz-ı muhal “Ağabey, şu işim var. Aman tecellisi için, aman şunu istiyorum, ben bunu murad ediyorum.” Bakıyorum hep dünya işleri yani işlerimiz biraz kazançlar, makamlar, şanlar, şöhretler; efendim, evdeki hanımlar, beyler, evlatlar... Dünyevi meta, Allah'ın dışında murad edilen her şey. Bakınız bunu size söylüyorum, bir daha söylüyorum, daha da söyleyeceğim! Allah'ın dışında murad edilen her şey malayanidir, masivadır kardeşim. Yasak

değildir bakın, haram değildir ama bazıları demiş. Veysel Karanî mübareği azıcık, demiş ben namaz kılıvereyim. Bir yere gidiyorlar kafiyle. Azıcık namazımı kılıvereyim, üçüncüde kafiye sinirlenmiş, sıkılmış “Ya, demişler; farz değil, vacip değil. Ne namazı sen de bu vakitsiz?” “Kardeşlerim, demiş; benim kusuruma bakmayın. Bana farz oldu artık.” demiş.

Bazı şeyler var ki terk edilemezlik kazanıyor, terk edilemez durumlara düşüyor artık. Terk edilemezlik kazanıyor, onlar fevkaladeliklerdir, onlar üstünlüklerdir.

Beyazıt Bestami’ye demişler. Bir yere gidecekler kafiyle. O kafiye gelmiş. Bunun evinin üzerinden geçmişler. Çıkıyor. Yürümüş kafiye. Oo! nerelere varmış kafiye. Beyazıt Bestami çıkmış evinden. Demişler:

- Efendim çok geç kaldınız. Kafiye gitti, yetişemezsiniz.

- Oğlum, kafiye bakma sen, demiş; menzile kim evvel varıyor ona bak, demiş. Varacağımız yere kim evvel varıyor ona bak sen, demiş.

İşte böyle, tayyi mekân olmanın çok büyük bir mana ifade ettiğini söylemek istemiyorum. Allah’ın ikramlarından bir tanesi, ihsanlarından bir tanesi. Bizim bir ağabeyimiz vardı, şimdi tayyi mekândan açıldı da Hacı Ali Efendi Hazretleri dedi ki bize Belevli İbrahim Efe Çoban ama böyle ihlâslı mı ihlâslı, Belevli İbrahim Efe deriz. Gelir, gider. Ziyaret ederiz. Bir gün Hacı Ali Efendi dedi ki:

- Çocuklar, dedi; Ricaligayb, Ricaligayb deyip durursunuz, dedi. Gayb ehli, Gayb ehli deyip durursunuz dedi. İbrahim Efe Ricali gaybtendir, dedi.

Şimdi bizim oraya gelir o mübarek. Nereden nereye de bir hatıradır. Gönlümüzde yer etsin diye söylüyorum. Bir kutu lokum almıştır koltuğunun altına:

- İbrahim Ağabey nereye?

- Ben bir Bozdağ’ına gideyim geleyim. Orada mevlüdüm var.

- Ülen İbrahim Efe, neyle gideceksin? O zamanlarda vasıta yok, dolmuş yok, bir şey yok. Kırk senelik mesele.

- Ülen İbrahim!

- Aman pek konuşuyorsun Kâmil sen.

- Peki efendim, peki peki. Buyurun efendim. Böyle nazla.

Şimdi bu Berber Ahmet'in köşesine kadar giderim artık arkasından yavaş yavaş. Hemen ben arkasına seğirtirim ama iki adım, üç adım atmayla o gözden kayboldu zanneder veyahut öyle gösterir kendisini. İbrahim Efem yok! Tayyi mekân o işte.

- Ülen İbrahim Ağabey! Belevi'ne geç kaldın, Belevli İbrahim, deriz.

- Aman aman, sizin çenenizden ben usandım. Ülen geç mi kalınır mı hiç yav Allah aşkına! Ben 15 dakika sonra deyiverir o mahsus. Hâlbuki iki dakika sonra orada. Tayyi mekânları hep gördük işte biz. Binaenaleyh böyle tayyi mekân makamları var. Tabii bu makamlarda çok düşük makamlar değil ha! O kendini izhar etmek istemez ha, kendini ortaya koymak istemez ha, çünkü evliyalar, asfiyalar, abidler, zahidler Allah'ın selâhiyet(yetki) verdiği, tasarruf verdiği insanlar daima ferasetten, kerametten kaçmışlar. Misal olarak da kadınların hayızdan kaçtığı gibi, kadınların o fevkaladelik günlerinden kaçtığı gibi. Kadınlar öyle günlerde çok sinirli olurlar, çekilmez olurlar, stres üzere olurlar; onlar o hâli hiç istemez, çekilmez olurlar. Onların o hâlden kaçtukları gibi evliyalar, asfiyalar, abidler, zahidler o hâlden kaçarlar. Kerametten kaçarlar, keramet izharından(açığa vurma) kaçarlar, feraset izharından kaçarlar. Binaenaleyh, böyle böyle. Yani bunlar derece derece, makam makam herkes bir yere varıyor. Ama vardığı yerin mükâfatı kadar alacak kardeşim.

Biz bir zamanlar bir yerlerde bulunduk da bir şey söyledi. Bir şey, kendime söylemiyorum da hâşâ, sümme, hâşâ! Makam âlemi, ahiret, bilhassa sevilmişlerin sınıfları, makam, makam... Birisini istedik biz de, onu çağırırız bize, dedik de.

- Oo, dedi; bizden iki makam yukarı, biz oraya çıkamayız, dedi.

Ama yukarıda olanlar aşağıdakileri çağırabiliyor. Gelebiliyor, onunla irtibat kurabiliyor fakat bir kademe aşağıdaki bir kademe yukarı çıkamıyor. Hikmet icabı, tasarruf icabı. Kademeleri yükseltelim inşallah. Bu şan için, şöhret için, şu için, bu için değil. Allah rızasını tahsil için inşallah. Allah yardımını üzerimize eylesin diye inşallah. İnşallah üzerimize eylemiştir. Sevdiği gibi eyler inşallah. Umutlarımız var, muradlarımız var inşallah. Onun yüce makamında dilenmek -her zaman söylüyorum- bir şereftir inşallah.

Şimdi buraya geldik. Ne dedik? İkincisi delidir, dedik.

Üçüncüsü de uyanıncaya kadar uyuyan insandır. Bunu bilhassa arkadaşlarımıza tebliğ edin kardeşlerim, meşhur kelâmdır. Uyku hastası olmayınız yav! Uyku hastası olmayınız yav! Bak kendi uyanıncaya kadar sellemehüsselâm(rastgele) herkes kendi uyanıyor. Kendi uyanmanın şartları başka ama herkeste başka tecelli ve tahakkuk ediyor. Nasıl? Adam yastığa başını koyuyor. Euzû besmele çekiyor “Aman Ya Rabbi, teheccütlere kalkmayı murad ediyorum, bana o teheccüde kalkmayı nasip ve müyesser eyle!” Tedirgin. Rahat, sekiz arşın yat, dokuz arşın kalk değil; büyükler söylüyor bunu. Kendi hâlinde uyanıncaya kadar uyuyan insan, makbul insan değildir, diyor.

Bu üç insandan bir tanesi, ne dedik? Deli, dedik. Bir tanesi ne dedik? Çocuk dedik, reşit olmayan çocuk. Üçüncüsü de kendi hâlinde uyanıncaya kadar uyuyan insan. Fırsat buldum, uyuyayım. Burası uyuma yeri değil kardeşim. Mezarda çok uyuyacaksınız zaten. Uytuturlarsa, uyumana müsaade ederlerse. Mezarda çok yatacağınız zaten. Binaenaleyh, uykuya dalmayalım kardeşim. Mevlâna Hazretleri buyuruyor. Ortanca oğlunu çağırıyor son günlerine yakın:

- Oğlum, mutlu olmak istiyor musun?

- İsterim ya baba.

- Hayatın boyunca diyor az ye, az uyu, az konuş.

Ee ben kendi hayatımı bakıyorum. Hem çok yiyoruz, hem çok uyuyoruz, hem çok konuşuyoruz. Bizim şimdi burada konuşmamız Allah için deyimlerdir. Hepimiz için bir aydınlık olsun diye, hepimize

kazançlar olsun diye konuşmalarım ama hiç malayani, masiva konuştuğumuz olmuyor mu? Havadan sudan hiç konuşmuyor muyuz ya? Onları men ediyorlar işte. Az ye, az uyu, az konuş! Şimdi işte bak, dikkate alınmıyor kardeşim. Bak; deliyle, çocukla bir mertebede tutuluyor kendi hâlinde uyuyan adam, kendi uyanıncaya kadar uyuyan adam. Biz şimdi ufacak bir şey olsa “Ya aman be! Tatlı uykumdan uyandırdın be!” uyandırıldığına şükret kardeşim. Şükret kardeşim! Uyumak gaflettir. Akşam derslerimiz vardı bizim eskiden. “Ya Rabbi, bizi gaflette bırakma, uyanık eyle Ya Rabbi! Uyanık olanlardan eyle Ya Rabbi!” öyle dua ederdik. Bu gaflet konusunda bizi uyanık eyle Ya Rabbi! Binaenaleyh Allah’ın izni keremiyle uyanık olmanın çarelerini arayalım inşallah. Uyanık olmak illaki gözleri açık olmak manasına tasavvur etmez. Gönlümüz uyanık olsun inşallah. Tedirgin olalım uyurken; rahat, huzurlu... Hatta adam rahat uyuyayım diye yarım kilo yoğurt yiyor, affedersin uyku hapı alıyor. Rahatsız insanlarsa diyeceğim bir şey yok, aman ben akşamleyin çay içmem. Neden? Ee uykumu dağıtıyor. Ula o çay uykuyu dağıtıyorsa bir tane değil, iki tane iç kardeşim. Ama biz başka yönde telâkki ve mütalaa yapıyoruz. Uyku, kayba medar(sebep) oluyor. “Ya Rabbi, bizi gaflete düşürme Ya Rabbi, gaflete düşenlerden eyleme Ya Rabbi, gaflete düşenlerin sınıfına alma bizi Ya Rabbi!” diye akşam dersimizin muhassalasında(sonuç) bunlar yazıyordu. Bir de mesela komşular için diyorduk, bunu da Ya Rabbi, bu dersimden bir muhassala meydana geldiyse bunlar Hacı Mustafa Efendi’nin gününde, bizim derslerimizin içindeydi. Mürşit Hocam, (Mürşit Hoca’yla konuşuyor, ona ithafen söylüyor) Eğer bir muhassala hasıl olduysa Ya Rabbi, bir sevap meydana geldiyse Ya Rabbi, bende hakkı bulunanların ruhlarına, hasseten komşu hakkı bulunanların ruhlarına hediye eyledim ya Rabbim! Ha bak komşu hakkını da gözetiyor bak İslâm. Ne kadar güzel. Binaenaleyh, uyumak kayba medar kardeşim. Ama uyuyacağız yerine göre. Allah geceleri yaratmış. Rasulullah da (s.a.v.) sabahlara kadar uyumuyordu. Sabahlara kadar uyanık kalmıyordu. Bir kısmını uykuyla, bir kısmını ibadetle geçiriyordu geceleri, günleri de. Öyle bizim rehberimiz o. Bizim hedefimiz onun yolu ya! Bizim hedefimiz onun hayatını taklit etmek ya! Mutlu olmanın tek çaresi bu ya! Sünnetleri yaşamak kardeşim, sünnetleri yaşamak, diyor kitap. Şerefleri yaşamaktır, diyor; şerefleri yaşamaktır! Şerefli olmanın yoludur diyor, en yükseklere çıkmanın yoludur onun sünnetini yaşamak diyor. Böyle yapalım inşallah.

Uyanıncaya kadar uyuyanlara bak ne demiş? Sakıncalı bulmuş, uygun hareket etmiyorlar, demiş. İslâm'a uygunluk arz etmiyor, demiş. Mutlaka uykusuz kalın demiyorum, hepimiz çalışıyoruz. Uykuya ihtiyacımız var. Ben çalışmıyorum. Bugün de bazen gidiyorum dükkâna, bazen gitmiyorum. Alakam yok zaten, öyle sayılır. Binaenaleyh, çalışanların tabii ihtiyacı var. Uyku uyunacak ama on saat değil kardeşim, dört saat uyu, beş saat uyu, kabul. Bir de tabii oksijen meselesi de var. Apartmanda oturanlarla serbest bahçelerde oturanların uykuları bir değil. Biraz daha oksijenleri fazla onların, biraz daha tatmin sahaları geniş onların Allah'ın izni keremiyle. O uyandığı zaman kendini zinde hisseder. Bizim gibi katlarda oturanlar biraz daha ağır kalıyorlar. Ben de harmandalı oynaya oynaya kalkmıyorum ha! Allah'ıma sığınarak söylüyorum ama bir örnek olsun diye, bir ibret olsun diye söylüyorum. Ben Allah'ıma sığınarak söylüyorum teheccüdsüz bir sene, senede bir gece geçirdiğimi bilmem. Allah'ıma sığınırım, işte akrabalarım var, damatlarım var, bilirler. Ben saat kurmam hayatım boyunca. Ne Ramazan'da ne herhangi gibi bir surette en azından haddim olmayarak kendimden mahsus bahsediyorum da hâşâ, dünyada en günahkar kim derlerse kendimi gösteririm fakat bir örnek olsun, kendi ne yapıyor acaba denmesin diye. En az yirmi küsur sene üç ayları tuttuk. Bu, Kurban Bayramı oruçları var on gün, efendim yılbaşı oruçları var on gün, mevlit oruçları var üçer gün... Onları o gençlik hâllerimizde terk etmedik. Ama hep böyle uyanık kaldık. Hiç saat kurmadık, hiçbir surette. Şimdi efendim ne yapıyoruz? Ben haddim olmayarak söylüyorum. Yine içimizde akrabalarımız da var, biliyorlar. Kalkarım ben yavaşça. Biraz meşgul oluruz. Ondan sonra o on beş, yirmi bin tane bitti mi mutfağa geçerim, çayı pişiririm, yumurta affedersiniz, kaynatırız efendim ne konulacaksa. Allah ne verdiyse yoğurttu, ekmekti, peynirdi sofraya koyarız ağabeyciğim. Ondan sonra artık gideriz hanımı kaldırırsız ağabeyciğim. Buyurun, sofraya hazır diye. Nasıl? Her baba yiğidin harcı değil. Bazen gülüyorlar benim bu hâlimden ötürü, ben bunu şerefle söylüyorum ya hizmet ediyorsam, çocuğuma, çoluğuma hizmet ediyorsam eğer şeref veriyor bana. Ya ben şunu da söylüyorum bak, damadım burada, o bilir. Daha Ramazan'da, 46 senelik evliyim ben, kalkıp ta onun bir sofraya hazırladığını bilmem. Hazırlarım ağabey. Ben hazırlarım, tahtımdan düşmem. Nefsime pat pat, vura vura böyle hazırlarım ağabey o sofraları. Ne var ya, şeref duyarım ya. Ondan sonra buyur ederim hazır sofraya artık; çaylar pişmiş, efendim ne olacaksa

olmuş, o sofrada ne yenecekse hazırlanmış. Bunlar tahtan düşürmez Allah'ın izni keremiyle. Şeref duyulur. Bazen eğleniyorlar, gülüyorlar. Yapmamız lazım kardeşim. Kıymetli şeyler, zor elde ediliyor. Bazıları geliyorlar, diyorlar ki:

- Ağabey sen öyle diyorsun ama...
- Eee?
- Ee ben yapamayacağım, yapmaya gayret edeceğim.
- Neden yapamayacaksın oğlum?
- E şimdiye kadar ben eve hep kapıyı tekmeyle açtım.
- Ne diyorsun sen ya, diyorum ben. Sen ahıra mı giriyorsun?
- Ağabey, ağır konuştun.
- E senin dediğin orada tatbik edilir ya, dedim. Senin dediğin gibi ne demek ya! Çoluğun, çocuğun.

Ben artık bunu da söylüyorum. Telefon ediyorlar Ramazanlar. Artık telefonlar yağıyor, artık ne diyorlar biliyor musun o kadın, kızan:

- Aman Efendim, bizimkinin telefonunu vereyim, onu açiver.
- Hayrola?
- Bizimki bal börek bir insandır, bal börek bir erkektir. Babadır, kocadır ama Ramazan'da çekilmez oluyor.
- Neden?

- İşte sigara tiryakisidir o. Açlık onun sinirlerini bozuyor, midesini karıştırıyor. Biz onun geleceği saatlerde, top atılacağı saatlerde çoluk çocuk kedi yavruları gibi büzüşüyoruz hangimize ne eziyet edecek diye.

Bunlarda yaramaz işler kardeşim. Böyle de olmayalım. Mümkün olduğu kadar kendimizi yenmeye bakalım. Kendimiz yenmenin çarelerini arayalım. Ben hep kardeşlerimize bunu söylüyorum, ya ayakkabı çıkartıyoruz değil mi eve, içeri girerken; sıkıntılarımız, kederleriniz, eve neşe vermeyecek hâlleriniz... İnsanlık hâli bu iş, hayatının içinde dönüyor adam. Her gün, her şey sağlıklı yürüyor; olamaz

ama onları o ayakkabının içine sokuverin kardeşim, dışarıda kalsın. Eve güler yüzle, tatlı dille giriverin. Bunları tekrar tekrar söylüyorum. Aile, İslâm'ın temelini teşkil ediyor kardeşim. Ancak huzurlu, mutlu, saadetli ailelerde İslâm hakkıyla, şevkle yaşıyor kardeşim. O yetişen evlatlar da o ana babanın örnek hâlleriyle hâlleniyorlar, sağlık buluyorlar; feyiz, ima, ihlâs buluyorlar. Onlar da orucu merak ediyorlar, namazı merak ediyorlar demek ki. Namazla, oruçla daha bir mutlu olunuyor diye bir fikre kapılıyorlar. Bir fikri sabite gidiyorlar. Onlara da örnek olmak durumundayız. Evlatlarımız bizden ne görüyorlarsa onu yapacaklar hayatları boyunca. Yuva kuracaklar. Hep söylüyorum, bakınız evlerimizde bir şeyler olabilir, kırgınlıklar olabilir. Karı koca hayatıdır bu, evlilik hayatı bu. Her şey istediğimiz gibi, her şey aynı güzellikle yürüyemez. Bir aksama, bir imtihan gelir geçer ama, yani diyorum ben, sabaha bırakmayın. Sabaha bıraktınız, evden çıkarkenki hâlinizi değiştiriniz. Nasıl? Ya siz eşsiniz ya! Sizin helâliniz! İslâm'da dargınlık on puandır kardeşim. Bunu hep söylüyorum. Belki ikinci, üçüncü defadır dinliyorsunuzdur ama ben bunu gönüllerinize yer etsin diye söylüyorum, kurtuluş yolumuz olsun diye söylüyorum. Kurtuluş yolumuzdur ağabeyciğim. Oldu! Bir sabahtan, akşamdan, kapıdan çıkarken kardeşim sarıliver ya, elini tutuver ya, güler yüz, tatlı dille, “Ya oldu bir şey, barışalım.” deyiver ya! On puan kardeşim, İslâm'da on puan karı koca dargınlığı. İlk barışan dokuz puan alıyor, diyor kitap. Sende akıl varsa, sen daha üstünsen sen dokuz puan al, dokuz puan sen al kardeşim! Ama nefis eğilmek istemez ki. Nefis el etek öpmek istemez, ben haklıyım der. Dikilir ondan sonra o, ben haklıyım der, dikilir. Eğer, diyor kitap, bakınız, o dargınlık, kırgınlık üzere o bey işine giderse, o gün o bey işine giderse, o gün işinde mutlaka ki aksaklıklar olur, başarılı olamaz, mutlu olamaz. O evde kalan kadın da hüsrân ile kaldı ise, eğer iltifat görmedi ise, barışılmadık bir hâl üzere kaldı ise o da mutlu olamaz. Akşama kadar evin içinde döner durur. Bir işe yaramaz, sıkıntı göklere çıkar, tavanlara vurur, diyor. Öyle yapalım kardeşlerim. Güzel kardeşlerim bunları hep kendimize şiar edinelim, hayatımızın ışığı edinelim kardeşlerim.

Bize güzellikler vaaz olunmuş. İslâm dini ne biliyor musunuz kardeşlerim? Mübalağasız dünyadaki bütün güzelliklerin menbeidir(menbaıdır), menşedir. Nedir? Çıkış noktasıdır kardeşlerim. Oradan intişar(dağılmak) ediyor, Rasulullah'ın hayatında intişar ediyor,

Kur'an'dan intişar ediyor. Bakınız ne kadar açık, ne kadar aşikâr Kur'an'da istediğiniz her şeyleri bulabilirsiniz. Çünkü sana beş tane kapı açmış:

Bir: Kur'an demiş. Aradık bulamadık,

İki: Sünnet demiş,

Üç: Hadis demiş,

Dört: İctihatlar demiş,

Beş: İcma-i ümmet demiş.

Bunların bir tanesinde mutlaka senin problemine çare olacak, senin problemine çözüm getirecek bir nokta var. Müracaat etmesini bilmiyoruz kardeşim. Beş tane kapı bırakmış sana. Evvela yüce Kur'an demiş. Orada baktın daha bir tereddütlü hâlin kaldı. Ondan sonra sünnet, demiş. Rasulullah'ın sünnetine yapış, demiş. Yine tatmin olmadın, farz-ı muhal tatmin olmamak mümkün değil de en müşkülpesent insanlar için söylüyorum. Ardından sünneti seniyye demiş, Rasulullah'ın hayatını tetkik et, demiş. Arkasından içtihatlar, demiş. Büyük imamların, mezhep sahiplerinin, abidlerin, zahidlerin, mürşitlerin, içtihatları demiş, bu konuda şöyle yapılmak lazım gelir diye. Sonuncusu da icma-i ümmet demiş. Bulamayanlara ne kapı açılmış? İcma-i ümmet kapısı açılmış. Bundan evvelki ümmet ne yapmış? Bu konuları düşünen, bu konuları bulamayan müşkülpesent ümmetler ne yapmışlar? Onların İcma-i ümmet hâline bakacağız. Onlar bize ışık tutmuş olacaklar kardeşim. Bizim yollarımız aydın. Bizim hiçbir noktada meçhul kalmış bir saadet anahtarımız yok. Bütün saadet anahtarları elimizde verilmiş ama kullanmasını bilmiyoruz. Allah kullanmayı nasip ve müyesser eylesin.

Esselatü vesselamü aleyke ya Rasullullah, esselatu vesselemü aleyke ya Habiballah, esselatü vesselamü aleyke ya seyyidel evveline vel ahirin velhamdülillahi Rabbil alemin.

Ey yerlerin, göklerin ve bütün mülklerin sahibi, maliki, halîki olan yüce Allah'ım! İki cihan serveri olan Yüce Muhammed Mustafa Hz. (s.a.v.) Efendimizin mübarek hatırı için Ya Rabbi! O sevgili peygamberin, o seni yaratmayacak olmasaydım kâinatı

yaratmayacaktım, dediğın; o yüceler yücesi, insanlığın nuru, kâinatın aydınlatıcısı Muhammed Mustafa hatırı için ya Rabbim; dünyevi, uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırır, güzelleştirir ve hayırlı eyle ve hibe eyle Allah'ım! Dualarımızı kabul eyle, bütün kusurlarımızı, günahlarımızı bağışla Allah'ım! Bizi iki cihanda aziz eyle Allah'ım! Bize iman-ı kâmil, aşk-ı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırrı ilâhiye ve kalb-i selim ver Allah'ım! Aziz eyle Allah'ım! Kusurlarımızı, günahlarımızı bağışlayır, Allah'ım! Maddi ve manevi bütün felaketlerden, şerlerden, kazalardan, belalardan bizi bağışla Ya Rabbim! Selamün gavlen mirrabbir rahim.

10 Temmuz 2009 Cuma Sohbeti

Hata arayıcı olmayınız, diyor. Kâmil mümin kendi hatasını aramaktan, kendi hatasıyla iştiğal etmekten başkalarının hatalarını görmez, diyor. Görmeye yanaşmaz, diyor. Biz hep dışarıdaki insanların hatalarını arıyoruz kardeşim. Dışarıdaki insanların yanlışlıklarını bulurum diye seviniyoruz. Bulduğumuz zaman seviniyoruz, üzüleceğimize, hüznün duyacağımıza. Onun kaybına medâr olan şeyler, onu cehenneme götürecektir diye elem edeceğimize, biraz üzüleceğimize, biraz onun iyiliği için, sağlığı için, ahiret güzelliği için, güzellikler dileyeceğimize, seviniyoruz onun hatasını bulduk diye. Hatasız kul yok kardeşim. Peygamberlerden başka hatasız kul yok. Biz hata arayıcı olmayalım. Biz bunun bilincinde olalım kardeşim. Hata arayıcı olmak kendi hatalarını örtbas etmek demektir. Kendi hatalarını görmemek demektir. Kendi hatalarını hiç görmemek demektir. Kendi hatalarınla hiç ilgilenmemek demektir. Halbuki hatasız kul var mı ki? Peygamberlerden başka hatasız kul yok. Hepimiz; abidler, zahidler, mürşitler, âlimler top yekûn hataları yapmışlardır. Ama tabi kebair kısmı var. O yedi büyük günah o ayrı. Ona bir şey demek istemiyorum. O Allah ile kul arasında bir hadise. Affederse eder, etmezse etmez. Ama onları bilhassa işlememek lazım. O kebair faslını hiç işlememek lazım. Bizim burada saydığımız şeyler küçük günahlar. Ama küçük günahlara tövbe edilmezse, küçük günahlara önem verilmezse, küçük günahlar şuraya atılırsa bu atıldığı yerde birike birike hem büyük günahları geçer hem dağlar gibi vebal olur Allah korusun. Küçük günahları da işlememeye gayret edelim kardeşlerim. Mesela mâlâyâni, mâsivâ. Yapılır yapılmaz, olur olmaz. Şimdi bunlar abidlerin, zahidlerin, mürşitlerin ayrı biraz daha. Takva sahiplerinin ayrı. Biraz daha fetva ile hareket edenlerde ayrı. Biraz daha takva sahibi olanlara, biraz daha ince eleyip sık dokuyanlara bütün ufak günahlar bile büyük vebal yüklüyor kardeşim. Sakınanlara, utananlara, çekinenlere, çok sevenlere, çok korkanlara, Allah'ın emrinden dışarı çıkıveririm diye tır tır titreyenlere eğer ufak dahi olsa bir hatanın içine düşülse ve günahın içine girdilerse çok müteessir oluyorlar, çok müteelim (acı çeken) oluyorlar ve onların defterlerine sıradan insanlar gibi günah yazılmıyor kardeşim. Onlar biraz daha ağır. Nasıl ki mükâfatları büyük; bire on, bire yüz yazılıyor. Tabi mücazlatları

(cezaları) da öyle. Cezaları da öyle; bire on, bire yüz yazılabilir. Allah'a sığınırız. Binaenaleyh çok dikkatli olmak lazım.

Takvada insan zaten erinmeye başlar, takvada. Eğer takvayı yaşıyorsa, takva ile muttasıf olmuş ise, kendini çekip çevirmiş ise, Allah'tan çok korkuyor ise... Takva bu kardeşim. Fetva suyun yüzündeki insanlar için. Bizim gibi zayıflar, küçükler, adiler, asiler... Takva derin, takva indikçe inceleşen, indikçe nur saçan, indikçe inananı kurtuluşa götüren bir mesele. Takva bu. İzahı nasıl? Allah'ı en çok sevenler, Allah'tan en çok korkanlar. Takva bu. Takva yaşamaya gayret edelim inşallah, takva üzere olmaya gayret edelim inşallah. Fetva herkesin harcı. Her kişinin harcı. Er kişinin harcı, meselesi var. Fetva her kişinin harcı, takva er kişinin harcı. Burada er demek adam mânasına, erkek mânasına değil. İster kadın ister erkek eğer takvayı yaşıyorsa, Allah'ı çok seviyorsa, Allah'tan çok korkuyorsa, Allah'a çok el açıyorsa, Allah'a dayanmışsa, Allah'a tevekkül etmişse, Allah ile hemhâl olmuşsa işte takva o. Ondan tabii ki mücazaları, mükâfatları da katlanıyor. Biz takvayı tercih edelim kardeşlerim. Takva bizim yolumuz olmalı, bizim yolumuzu aydınlatmalı. Işıklar, nurlar saçmalı. Şimdi bak bunu açtık buraya gelemedi mesele. Afaki konular girdi araya.

Biraz buradan bahsedelim. Mübarek Muhyiddin Arabî Hz. tavsiyeleri. Bir de şu mesele var burada, azıcık beni dikkate sevk etti. “Ya Ali, saili reddetme. İsterse at üzerinde gelsin.” Bazı yanlış noktalar bizi içine çekiyor, hatalara düşürüyor. Ya adam el açmış mı kardeşim, adam muhtaç mı kardeşim? Allah'a adam o tezellül noktasına gelmiş mi kardeşim! Az veya çok bir şey ver ya. Bak ne diyor burada Muhiddin Arabi Hz. “Saili reddetme!” diyor. Sail. O dilenci mânasına, yardım isteyen mânasına. Dilencilikte biraz tahkir, tezkip mânasına geldiğinden pek kullanmak istemiyorum bu kelimeyi. Eğer sana gelmişse, el açmışsa, boyun bükmüşse o zaten tezellül noktasına gelmiş demektir. Az veya çok, ver kardeşim. Azı, çoğu olmaz. Sahavetin endazesi (ölçüsü) olmaz diye bir kanun var zaten. Sahavetin endazesi olmaz. At üstünde bile gelse. Sail dilenmiş. “Oo ülen herife bak be! Atından inmiyor, benden yardım istiyor.” Ama oradaki fazilet, oradaki erdem, oradaki sana sağlanan kazanç, çok büyük kardeşim. Bazıları var 1 lira verirsin, bazıları var 50 kuruş verirsin, bazıları var 5 lira verirsin... Zaten hemen belaya malum arz ediveriyim ki. Bu Tire'de ekmek 70 kuruş kardeşim. Bir ekmekten

aşağı verdiğiniz zaman onun adı sadaka olmaz. Bakınız çok dikkatle bunun üzerinde duralım kardeşim. Bir ekmekten aşağı, mesela bir ekmek 70 kuruş mu? Elli kuruş verersen, onun adı sadaka olmaz. Ne olur? İane olur, yardım olur. Ucundan, kenarından tutuvermek mânasına tezahür eder. Bir katkıdır, sadaka değil. Bir sadakanın mânası, bir bütün ekmektir kardeşim. Bu nerden geliyor? Rasulallah gününden geliyor. Rasulallah Efendimiz (s.a.v.) iki öğün ekmek yiyordu. Bir kuşlukta, bir akşam. İki öğün yemek bir ekmek yapıyor zaten kardeşim. Bir sadakada Rasulallah bir fakiri bir gün doyurmak mânasını tasavvur eder. Bir fakiri bir gün doyurmak. Zaten bugün ekmekler yanına katık istemiyor zaten. Rasulallah Efendimiz buyurmuş. Bir gün gelecek ümmetim buğday ekmeğinin yanına katık arayacak demiş. Hadis-i şerif bu biliyorsunuz. Ki onların zamanında buğday ekmeği lüks yiyecek. Ki taştta öğüte öğüte kabataslak, yarım yamalak öğüttükleri şeyi bazlama şeklinde saçların üzerinde pişirmek lüks yiyecek idi. Onun yanında katık aramıyorlardı. Katık aramıyorlardı! Rasulallah (s.a.v.) Efendimiz. Şimdi o günün bahrinde yine ele alalım. Böyle olduğu zaman bir sadaka, iki öğün ekmek. İki öğün kuru ekmek yerine şimdi bizim yediğimiz ekmekler pasta gibi kardeşim, yanında yiyecek, katık aramaz, aranmaz. Öyle mis gibi ekmekler. Onun için bir ekmek. Haberiniz olsun. Gönlnüzün en derin köşesine yazın ki 50 kuruş verirsiniz, 25 kuruş verirsiniz bir fakire, bir iane olur, bir gönülleme olur, bir ucundan fakire yardım etmek olur fakat bir sadaka olmaz. Bir sadakanın ifadesi bir bütün ekmek kardeşim. O bütün ekmeğin yarısını öğlen veya sabah veya akşam yerse adam karnını doyurur, katıksız. Ölçü Rasulallah günündeki katıksız buğday ekmeği ki onların buğday ekmeği demin dediğim gibi bazlama şeklinde kaba taşla öğütölmüş de inceden inceye dikkat edilmemiş, inceden inceye lüks hale getirilmemiş. Şimdi yediğimiz ekmekler bizim francala ya.

Ben harp yıllarını yaşadım. Evin küçüğü olmak münasebetiyle hep karneyle ekmek alıyorduk. Herkese yarım ekmek tabii. Daha sonra serbest oldu, iş değişti de. O günlerde hep harici ekmek simsiyah. Yarım ekmek insan başına. Ben, kuyruğa ben giriyorum evin küçüğü olmak dolayısıyla. Karneler, hesaplar, kitaplar, polisler... Her fırının başında. Öyle geçirdik. Hala hatırlayınca yüreklerim ağzıma geliyor. Kalabalığımız, hepimiz yarımşar ekmek, orada daha evvel yapılmış makarnadan, bulgurdan, şundan, bundan bir şeyler olur, ekmeğe katkı olsun diye.

Babam -Allah rahmet eylesin- azıcık azıcık kendi payından bizim önümüze verir birer parça.

- Benim bugün ekmek canım istemedi çocuklar.

Koskoca adam yemez mi yav? Koskoca adam canı istemez mi? Acıkmaz mı yav? Ekmeğin yerini ne tutar yav? Azıcık bizim önümüze koyuverirdi, hakkı olan yarım ekmekten. Evde de birer çeyreğe ayırırlardı. Onun yarısı akşama kalsın diye. Harici ekmek simsiyah ama bal börek. Kim bulacak karşımızda aşçılar var, karşımızda kebabçılar var dükkanlar açık, ekmek yok. Adam kaç para olursa olsun ekmek yiyecek. Aşçı Mehmet vardı. Bizim hep kardeşlerimiz bilirler. Kebabçı Mehmet'in karşısında kaç tencere yemek... Ama ekmek var mı? Yok. Adam bazen oturur, bazen oturmaz. Ekmeksiz o yemekler sebze veya et yemeği, onu yer ekmeksiz. Sonra sonra azıcık ortalık düzeldi. Yine öyle yanlışlık olmasın diye, telakküm olmasın diye, evlerde birikim olmasın diye, şatafata girmesin diye. Gene öyle ölçülü veriyorlardı ekmekleri. Fakat bu defa da francala çıkarmaya başladılar kardeşim. Francala yani has ekmek. Bembeyaz. Bir de yanında esmer, gayet kuru, gayet siyah, harici ekmek. Allah rahmet eylesin, babam hâli vakti yerindeydi. Bir gün bilader dedi galiba:

- Baba bir gün has ekmek alsak ya, dedi.

- Çabuk tövbe edin, dedi. Çabuk tövbe et, dedi. O, dedi millet esmerini bulamayıp dururken -çünkü esmerini alacak parası yok milletin öyle bir yıllar ki- o esmer ekmeği, harici ekmeği alacak parası yok milletin kardeşlerim.

- Oğlum git, dedi. Sakın bir daha ağzından böyle bir şey duymayayım, dedi. Bize o çok bile, dedi. Biz onun şükürünü eda edemeyiz, dedi. Babam çok böyle buraları ince düşünen bir insandı. Ben o ekmeği farzımuhal kaza ile alsam, dedi babam; beş kat kâğıdın içerisine sarar öyle götürürüm, dedi. Kimseler görmesin diye, dedi. Almayız ya, dedi. Böyle gün günler yaşadık kardeşim.

Sadaka, bir ekmektir bugünkü şartlar muhaciyesinde. Çünkü bir ekmek; yarısını sabah, yarısını akşam yese bir adam kuru kuru, katıksız, bir sadaka diye ve bir günlük karın doyurucu metaadır.

Şimdi yemin sav meselelerinde âlimler bunun münakaşasını yapıyorlar. Ölçü Rasulullah kardeşim. Eğer hali vakti yerindeyse biraz candan bir şey koysun; ya on gün bir fakire, ya 10 fakire bir gün karın doyuracak iki öğün yemek.

Şimdi Rasulullah; herkes kendi kapasitesi kadar bir ağırlık koysun yani sofrasına Rasulullah Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemi sahabeyi kiramdan bir zât davet etmiş, Efendim akşam yemeğini bizde yiyelim diye. Ama hali vakti yerinde olmayan fakir bir zat, aşık bir insan, Rasulullah'ı evinde görmekten şeref duyan bir insan. Başka türlü onu ağırlayamıyor. Bir iki sahabeyle beraber Rasulullah Efendimiz teşrif etmişler sofraya. Bütün kayıtlarda vardır okumuşunuzdur arkadaşlar. Sofraya arpa ekmeği koymuş, sirke koymuş, bir tas yanına tuz koymuş kardeşim. O zat Rasulullah'a ziyafet çekiyor. Onları yemişler, üstüne de birer tane hurma. Birer tek hurma! Onları yemişler. Rasulullah elini açmış, bir dualar etmiş. Öyle memnun oldum, öyle bizi bahtiyar kıldın ki, öyle sevinçlere gark ettin ki bu senin yedirdiğin lokmalar bize bal, börek oldu. Böyle methiyelerde bulunmuş. Kalkmışlar, teşekkür etmişler, kalkmışlar, gitmişler. Aradan zaman geçmiş, orda hazır bulunan sahabelerden bir tanesi daha yemek tertip etmiş. Rasulullah Efendimizi o çağırmış bu defa. O, Rasulullah çok memnun oldu diye, çok methüsenada bulundu diye o da arpa ekmeği koymuş, sirke koymuş, tuz koymuş biraz. Üzerine de birer tane de hurma. Rasulullah pek aldırış etmemiş. O ziyafet sahibi adam da biraz müteessir olmuş Rasulullah'ı memnun edemedim diye. Bir ima ihsas etmiş yani.

- Ya Rasulullah, biz galiba sizi memnun edemedik.

- Ben demiş, senin ne demek istediğini anlıyorum, demiş. Ben senin ne demek istediğini anlıyorum ama, demiş sen mali gücüne göre ortaya, sofraya bir şey koyacaktın, demiş. O daha evvelden bizim methüsenaya ettiğimiz kişi zaten daha fazlasını yapabilecek kapasitede değildi. Onun mali gücü zaten yoktu. Ama sen gücü yerinde, az çok zengin sayılan bir insansın. Bizi başka türlü ağırlayacaktın, demiş. Sana yakışan buydu, demiş. İşte buradan yola çıkarak yemin sav meselelerinde bazıları birer ekmek alalım; hem sabah hem akşam karnını doyurmuş oluruz. On kişi. O, on gün bir ekmek alırız diyenler var. Ama Rasulullah'ın buyurduğu gibi (s.a.v.) vüsatın kadar, durumun kadar,

ikram gücün kadar, yanına bir şeyler koy, diyor. Şimdi arkadaş öyleyse biz ne yapalım? Oğlum bak bizim karşımızda çorbacı var. Ucuz. Oraya tembih ediyoruz sabah, akşam bir tas çorba yarım ekmek. Hem yanına bir katık koymuş olursun hem de yiyen o fakiri memnun etmiş olursun. Hem de karnını doyurmuş olursun, hani yemin savında. Üç gün oruç tutmak iyi olur bahis konusu ama hali vakti yerinde olanların bir lokma bir şey ikram etmeleri daha iyi olur, diyor. Daha muvafık (uygun) olur, diyor bir lokma bir şey yedirmek. Düşün oruç tutma durumunda olanlar da o ikramı, o ihsanı yapamaz durumda olanlar sormuşlar bir kere yemin konusundan üç gün yemin ile ödeyecekler ve birisi soruyor ve orada da bak laf nereden nereye geliyor da aklıma geliyor. Birisi oruç tutmuş yemin borcunu ödemek için. Araya bir mesele girmiş. O orucu üçüncü gün tutamamış. Kayıt var, Hanefi mezhebinde. Hanefi fikhında birbirine ekli olacak üç gün, yemin konusunda birbirine muttasıl olacak, bitişik. Araya gün koydun mu baştan üç gün yapacaksın. Nasıl ki 61 gün ceza orucunda öyle bir gün bozdun mu bir 61 gün daha ödüyorsun, yeniden başlıyorsun yani. Araya zaman girmeyecek. O üç gün orucunda da öyle. Yemin savında, yemin orucunda. Üç gün peş peşe, sırt sırta muttasıl oruç olacak. Bunlar bilgimiz dahilinde bulunsun diye söylüyorum. Hanefi fikhında bunlar hep geçiyor. Yani bir sadaka, bir ekmektir. O ekmek de iki öğün yiyeni doyuracak çapta büyük. Zaten bugün ekmekler büyük. Ben imkânı yok sofrada yarım ekmek yiyemem zaten, bulunveriyorum ben. Biz ekmeği çok seven bir milletiz. Ben ekmeği çok severim. Yani azıcık bir yemekle çok ekmek severim. Biz öyle geldik, biz ekmeği çok seven bir milletiz biz. Avrupalılar var, turistler geliyorlar bazı oturuyor ben. Pek çıkmıyorum ama. Şu kadcıkcık bir ekmekle iki porsiyon yemek yiyor adam kebab yiyor, azıcık bir ekmekle iki porsiyon yemek yiyor. Bizim arkadaşlar, Tireliler olsun, köylüler olsun. Adam bir porsiyon yemek söylüyor, bir bütün ekmeği götürüp gidiyor. O bir porsiyon ekmeği götürüyor. Ekmek, ben çok severim kuru ekmeği. Hatta bazı müstesna fırınlar var. Ben mahsus ekmek alıyorum. Böyle arkadaşlarla konuşuyoruz bazen çıtır çıtır, katıksız. Eğer onun yanına ben zeytin koysam, peynir koysam o lezzeti almayacağım emin ol. Sofraya oturuyorum evvela ekmek çıtır çıtır. İlk başta onu katıksız olarak yiyorum üç beş lokma. Onun kokusunu, onun zevkini alıyorum evvel. Öyle has ekmekler, öyle francala ekmek. Bunları bilgimiz dairesinde bulunsun diye söylüyorum. Bir ekmek bir sadakadır kardeşim. Bir sadaka

verdim diye sevinmek için, en azından bir ekmek alıvermek, bir ekmek tasadduk etmek, vermek mecburiyetindeyiz. Öbür türlü sadaka olmaz, iane olur, iaşe olur, yardım olur. Allah'ın izni keremiyle. Evet. Ne diyorduk saili reddetme. İsterse at üzerinde olsun. Ya buna sadaka mı verilir?

Adamın biri, bir sadaka vermiş. Cüzi bir şey. Yanında bir arkadaşı varmış.

- Yav, demiş. Buna ne yapmaya para veriyorsun ya, demiş. Neden ya, demiş? Öteki lüks lokantalarda besleniyor ya bütün, demiş.

- Yapma ya! sen gördün mü?

- Gördüm hep lüks lokantalarda yiyor bu. Buna yardım mı edilir?

- Çağır.

Geri çağırılmış. Gelmiş adam:

- Ver len o parayı, demiş. vermiş. Bir altın koyuvermiş.

- Yav sen ne yaptın ya? Ben ne dedim, sen ne yapıyorsun?

- Yav demiş ben onu kuru ekmek yiyor zannettim. Her gün lokantada yiyecek olduktan sonra o akçe ona yeter mi, yav demiş. Ona altın lazım, demiş ancak öyle yetinir o, demiş. Ondan verdim, demiş.

Öyle telâkki ve mütalâa edelim kardeşlerim. Böyle yorumlayalım, algılayalım kardeşlerim. Yan bakmayalım. Saili sevmek, fakiri sevmek, Allah'ı sevmek gibidir bazen, diyor. Böyle gönlü hoş, boynu bükük, zavallı dediğimiz insanlar... Onlara kucak açıyorsak, onlara sarılıp sarmaş olursak bu bir güzelliştir. Bu da o sadakaların en büyüğü olanlarındandır kardeşim. İllâki parayı şak diye basmak tahkir, tezhip ederek, şöyle tepeden bakarak... Bir değer ifade etmiyor, o kuruş, o sadaka. Değere alarak, yavaşça onu rencide etmeden. Hani meşhur kelâm ya "Sağ elin verdiğini sol elin görmesin!" diye yavaşça. Onu hiç üzmeden, insan içinde mahcup etmeden, rencide etmeden, onu ikrama boğmak, onu güzelleştirmek, güzelliklerle karşılamak, memnuniyet hanesine yazmak ya. Onu memnuniyetin içerisine çekmek yav. Ne kadar güzel yav. Bir fakirin duası. Bazen diyor kitap bir fakirin duası, bakınız ha! Zel olarak söylüyor (Kudretten söylüyor). Bir fakirin duası,

Peygamber duası gibidir diyor. Ne kadar önemli ne kadar güzel. Şimdi “Peygamber duası gibidir.” diyor. Binaenaleyh onların duasını alalım ama tahkir, tezhîp etmeyelim.

Bazıları da tabii yüz­süz oluyorlar. Babam -Allah rahmet etsin.- üzü­lürdü. Arkadaşlara geçen anlattım. Şimdi biz hancılık yapıyoruz orada, otel dediğimiz şey ama eski han. Allah rahmet eylesin tabii yıkıldı. Bizim oralar düz oldu. Bir adam, bir fakir bulur, gelir oradan. Hali vakti yerinde zengin bir adam:

- Ee Hafız Osman Efendi.

- Buyurun kardeşim Hacı Efendi?

- Hoca Efendi buyurun. Bu adamı yatırın güzel kardeşim, der.

Bu adam, yatırın diyen adam, o adamın yatak ücretini ödemesi lazım. Hep böyle yaparlar babam üzü­lürdü.

- Baba, bu sana bir imtihan.

- Biliyorum imtihan olduğunu oğlum. Öbür türlü kabul etmem zaten, derdi.

-Allah rahmet eylesin- Fakiri getirip geliyor oraya. Burası darülaceze mi, diyor babam, darülaceze mi? Onu getiren adam, şefkat eden, merhamet eden adam “Al şu parayı. Al da bunu yatırın.” de ya. Demezler kaç tane, kaç tane, kaç tane. Böyle olmasın yani. Böyle de olmasın yani o fakir, yardım demek olmuyor, yanlış. Babam durduğum yerde günaha giriyorum oğlum ben, derdi. Allah muhafaza eylesin, Allah razı olsun. Yardım gizli. Sağ elin verdiği sol el görmesin. Nerde olursa olsun. At üstünde gelsin, keyf üstünde gelsin... İsterse bandoyla gelsin. Veren el, alan elden üstündür kardeşim. Bak ne diyor “Yap iyiliği, at denize. Balık bilmez Hâlik bilir.” Yap iyiliği, at denize balık bilmez, Hâlik bilir. Ne kadar güzel laf. Sen Allah için yapıyorsan eğer deniliyor ya, kurbanlar, benzer hayırlar... Onların eti, kanı Hakk’a gitmiyor. Senin onu keserken, o kullandığın ihlâs var ya emri yerine getiriyorum, diye sevine sevine. İster kendin kes, ister başkasını vekil tayin et; işte asıl o his, o duygu, o kulluk sevgisi, o kulluk şerefi, o gidiyor katına. O bilinçle hareket edelim. Efendim o layıkmiş, değilmiş gelmiş, el açmış yav ben onu Allah hepimiz sevdiği gibi eylesin inşallah, ihlâslı eylesin inşallah. Umudumuz var,

muradımız var. Kusur, günahımız çok ama onun yüceliği bize ulaşsın, bizim cüceliğimiz bize ulaşmasın inşallah.

Essalatu vesselâmu aleyke Ya Rasullullah, esselatu vesselâmu aleyke Ya Habiballah, essalatu vesselâmu aleyke Ya Seyyidel evveline vel ahirin Vel hamdüllillahi Rabbil Âlemin.

Ey yerlerin, göklerin, bütün mülklerin sahibi, mâliki, hâliki olan yüce Allah'ım. İki cihan serveri Yüce Muhammed Mustafa (s.a.v.) Efendimiz hazretlerinin mübarek hatırı için Ya Rabbim, şu açılan ellerimizi, yalvaran dillerimizi, geri çevirme Ya Rabbim. Senin kapın yüce kapı Allah'ım. İkrâm, ihsan kapısı. Allah'ım, sen bizi yaratan ve yaşatan yüce Rabbimizsin Allah'ım. Şurada hazır bulunan cemaati Müsliminin meşru olan, helâl olan muradlarımızı, biz buradan kalkmadan lütfeyleyiver Allah'ım. Cebimize, hanemize, soframıza, Halil İbrahim bereketleri ver Ya Rabbim ve bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamdü senalar olsun. O nimetleri bulamayanlara, alamayanlara da lütfeyle Allah'ım. Bizi iki cihanda aziz eyleyiver Allah'ım. Ordumuza, yurdumuza, vatanımıza, milletimize, mukaddesatımıza zeval verme Allah'ım. Tezellül verme Ya Rabbim. Bayrağımız yücelerde dalgalansın. Kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok. Bizim toprağımızda gözü olana da imkân ve fırsat verme Allah'ım ve din dışı unsurları bizim başımıza hükümferma eyleme Allah'ım.

Sübhane rabbike rabbil izzeti amma yasifun ve selâmün alel murselin velhamdüllillahi rabbil âlemin.

El Fatiha maassalavat.

23 Ekim 2009

İdrakimizi iman üzere bina edelim kardeşim. Allah'ı çok analım, Allah'tan çok korkalım, Allah'ı çok sevelim kardeşim. Demin okudum Rasulullah'a birisi geliyor (s.a.v.):

- Ya Rasulullah, bana öyle bir şey söyle ki ben onun üzerine amel edeyim. O iman üzere cenneti bulayım.

İyi dinle diyor, Rasulullah (s.a.v.), iki cihan serveri. Dünyanın gelmiş, geçmiş bütün edebiyatçıları toplansalar o kadar veciz konuşamazlar. İyi dinle, diyor o sahabeye "Allah'a inandım de, dosdoğru ol. Cennet burada işte." diyor. Ama bunun içine ne koyarsanız koyun. Bakın! İman koy, amel koy, davranışlar koy, hüsnü ahlâk koy, helâl manada hareketler koy, koy ne koyarsan... Bakınız:

- Allah'a inandım de ve dosdoğru ol.

Rasulullah efendimiz (s.a.v.) öyle bir ayet geldi, diyor iki cihan serveri. Öyle bir ayet geldi, diyor. Belimi iki büklüm etti, diyor.

- Nedir ya Rasulullah?

- Emrolunduğun gibi dosdoğru işle.

Ayet bu. Ya öyle olamazsam diye Rasulullah bile endişe etmiş. Dosdoğru olacağız kardeşim. Rasulullah'ın tavsiyesi istikametinde. Yine tekrar edelim. Ne demiş: "Allah'a inandım de. Dosdoğru ol." Bundan başka yol arama, demiş. Cennet seni bekliyor böyle yaparsan, bu amel üzere yaşarsan; bu amelle, bu inançla, bu ibadetle huzura varırsan cennet seni bekliyor, demiş. Binaenaleyh kardeşim. Uyanık olalım, yalvaralım, yakaralım ama evvela üzerimize düşeni yapalım. Direk gibi dosdoğru, ne pahasına olursa olsun. Ne diyor bak şahitlik konusunda anneniz, babanız bile olsa, diyor; onların aleyhinde bile hareket ediyor olsanız, şahitlik ediyor olsanız, yine doğruyu söyleyeceksiniz. Yine doğruyu söyleyeceksiniz! Daha ne desin Rasulullah? Annelerimiz, babalarımız... Bir defa biz onları kollarız. Biraz iltizam ederiz onların noktasına, onların yanına doğru. Öyle dahi istemiyor Rasulullah. Kim olursa olsun; annen, baban bile olsa dosdoğru olacaksınız. Allah'a inandım de, diyor

Rasulullah; dosdoğru ol. Hayatını böyle geçir, diyor. Dürüst ol. Doğruluk en büyük bir vasıf, en büyük bir fazilet. O doğruluğu yakalamak lazım. Blöf diye değil. Gerçek diye, mutlak diye. Allah böyle istiyor. Ne demiş hani, mertlik demiş. Mertlik, mertliğin içinde. Bu da var işte. Mert ol. Göründüğün gibi ol, olduğun gibi görün.

Yalan ile iman bir arada bulunmaz, diyor (s.a.v.). Bakınız, ne kadar büyük laf kardeşim! Biraz önce de söyledim; dünyanın bütün edebiyatçıları bir araya gelseler bu kadar veciz konuşamazlar. Yalanla, diyor iman bir vücutta bulunmaz, diyor Rasulullah (s.a.v.). Ya biri ya öteki olacak vücudun hâkimi. İkisi bir arada olursa vücudu batırırlar, diyor. Biz dosdoğru olacağız kardeşim. Dürüst olacağız kardeşim. Yapamayacağımız şeyler için söz vermeyeceğiz, vaatte bulunmayacağız ya da vaatte bulduysak mutlak manada yapmanın çarelerini arayacağız ve bize aidiyet kesbeden(kazanmak) yönü zararımıza mucip(sebep) dahi olacak olsa biz o sözümüzün üzerinde duracağız, biz o sözümüzün üzerinde kalacağız. “Söz namustur.” diye bir atasözü vardır. Söz namustur. Dosdoğru olacağız. Söz ne? Söz, içinden geçen gerçek; söz, içinde beslediğin iman; söz, ihlâsın; söz ibadetin... Söz; Allah’la olan, peygamberle olan münasebetin...

Kur’an, her şeyi apaçık söylüyor. Şöyle yaparsanız şöyle. Ama bir noktada Rasulullah (s.a.v.) “Vasat hâlde olunuz.” diyor. Yani ifrat(ileri yönde aşırılık) ve tefrit(geri yönde aşırılık) yapmayınız, diyor. Burada soruyorlar, ifrat ve tefrit nedir? Benim ibadetim çok. Ben kendimi kurtardım. Bu büyük yanlış, bu büyük hata. Rasulullah “Dünyada hiçbir kimse kendi ameliyle cennete giremeyecek.” diyor. Bakınız ağabey, lafa bakınız! Söze bakınız! Rasulullah söylüyor bunu, ben değil. “Dünyada hiçbir kimse kendi ameliyle cennete giremeyecek.” diyor. Tüyleri ürperiyor sahabe-i kiramın:

- Aman ya Rasulullah, siz de mi?

“Ben de!” diyor, dünyayı hatırı için yarattığı zat, şahıs, o namütenahi gönlümüzün sultanı, başımızın tacı, Muhammed Mustafa (s.a.v.).

- Ben de, diyor. Dahilim, diyor. Kendi amelim beni kurtarmaz.

- Eee?

- Allah'ın rahmetini celb eder(kendine çekme). Allah bizi ancak kurtarabilir. Allah, ancak bizi amelimizin karşılığında rahmetiyle tecelli eder de cennete gireriz.

Onun için bir şey zannetmeyelim. Ama bu, umutsuzluk manasına değil ha! Havf ve reca yan yana. Hep umut edeceğiz. Hep güzele doğru, iyiye doğru, yaşayacağız. Hep Allah'tan ikramlar, ihsanlar, lütuflar, bekleyeceğiz; kahrılar, intikamlar beklemeyeceğiz. Hep umuttan yana, güzellikten yana tavırlar koyacağız. Bizim umudumuz, imanımızdır. Bizim umudumuz, ihlâsımızdır. Bizim umudumuz, Kur'an'ımızdır, Allah'ımızdır, peygamberimizdir. Bu umutla yaşayacağız. Bakınız havf ve reca nedir? Korku ve umut yan yana. Hatta şerh koymuş bu mübarek içtihatçılar. Kırk yaşına kadar korku galip, umut az; kırk yaşından sonra umut galip, korku az. Çünkü ölüme biraz daha yaklaşıyor insan kırkıdan sonra. Bizim gibi. Kırkı ikiye katlamışız artık biz. Ama biz havamızda gezersek, hâl-i pürmelâl(hüzünlü durum) üzere olursak Allah'ın ikramı, ihsanı yetişmezse yandığımız gün. İslâm'ın şartı beş, altıncısı haddini bilmek kardeşim. Havf ve recayı kullanacağız hayatımızın her safhasında. Umutlanacağız da korkuyla karşılayacağız da inşallah. Ama dediğim gibi karamsar olmak yok. İmanın üstüne tozlar, topraklar serpmek yok. Artık güneşli bir günde elemlere, kederlere bürünüp içini kapkara hâle getirmek yok. Tam aksine yağmurlu ve kapkaranlık günlerde içine aydınlıklar doldurmak, dünyadaki ışıkların bizi enterese etmediğini anlatmak; zevklerle, heyecanlarla, imanlarla, ihlâslarla umutlarla yaşamak, güzel bakmak... Hep menfi(olumsuz) tarafına ele almayalım konuyu. Biliyorsunuz, çocuklara göstermişler. İlkokullarda, ortaokullarda gösterirler. Yarım bardak su getiriyor öğretmen. Bunu anlat, diyor çocuğa. Çocuğun ruh yapısını ölçüyor orada. Psikolojik hâlini ölçüyor orada. Çocuk bakalım bu bardağa nasıl bakacak? Olumlu bakanlar; güzele doğru, iyiye doğru dönük yaşayanlar “Yarım bardak su efendim.” diyorlar. Biraz daha dünyaya ters bakanlar, biraz daha karamsar olanlar, biraz daha iman, ihlâs bakımından, teslimiyet bakımından zayıf olanlar “Yarısı boş barda.” diyorlar. Boşunu görüyorlar, dolusunu görüyorlar. Yarım bardak su var, bak. Yarısı dolu bardak, de! Öteki yarısı boş bardak, diyor. Öyle demeyelim yani. Güzele

bakalım, iyiye bakalım, Allah'ın ikramına, lütfuna, hıfzına bakalım. O kadar ikramlar, ihsanlar üzere yaşıyoruz.

Bugün konfor devrindeyiz. Biz bugünkü nimetlerimize şükretmezsek, hamd etmezsek bugünkü nimetler bizi sonra üzer. “Beni bir kenara ittin. Allah'ın nimeti olduğumu unuttun. Kendinden bildin, derler.” O nimetler bize iyilik getirmez. O, nimetler midelerimizi tırmalar, defterlerimizi karalar. Hamd edelim kardeşim. Şükür edelim ama bilinçli ve idrakli olarak, doğru olarak. Demin ne dedik? Dosdoğru olalım kardeşim. Yalan ve iman bir arada bulunmaz. Ya yalan, ya iman! İkisi bir vücutta bulunmaz, diyor Rasulullah (s.a.v.). Biz barındırmayalım yalanı kardeşim. Yalan, kendi kendimize de ayıp oluyor, kendi vicdanımızı da sızlatıyor, kendi etrafımızı da rencide ediyor. Sonradan gelen arkadaşlarım için bir daha tekrar edeceğim. Sahabeden birisi gelmiş:

- Bana öyle bir şey tavsiye et Ya Rasulullah, ben başka bir şey aramayayım cenneti bulmak için.

Rasulullah'ın cevabına bakınız: “Kardeşim Allah'a inandım, de; dosdoğru yaşa, dosdoğru ol.”

Allah'a inanacağız. Dosdoğru olacağız, dosdoğru yaşayacağız. İman ile muttasıf(vasıflanmış) olacağız inşallah. Yine her zaman söylediğim gibi, geçen yine okudum da “Eğer Allah'ın yanında kendinizin nasıl olduğunuzu bilmek istiyorsanız kendinizi terazinin bir kefesine koyunuz.” diyor. Nasıl? Bakın bakalım, diyor. Tefekkür ediniz. Hanımınızı göz önüne getiriniz, evlatlarınızı göz önüne getirin; paranızı, pulunuzu göz önüne koyun. İctimai mevkiinizi göz önüne getirin; şanınızı, şöhretinizi, memleketteki tanınmışlığınızı göz önüne getirin. Nasıl bir intiba üzeresiniz? Nelerle anıyorlar sizi? Nelerinizle sizi övüyorlar? Bunları hep düşününüz. Allah nerede kaldı diye düşünün, diyor. Bütün bunların arkasında kalıyorsa Allah, o zaman Allah'ı seviyorum diyemezsiniz, derhal silkinin, diyor. Derhal tövbe edin, diyor. En önde Allah değilse, Allah mutlaka hepsinden önce değilse, çoluğundan, çocuğundan, parandan, şanından, şöhretinden, dünyaya dair neyin var, neyin yoksa hepsinden evvel gelmiyorsa o zaman tecridi iman lazım. Yeniden imana girmen lazım. Yeniden tövbe etmek lazım.

Yeniden af dilemek lazım. En evvel Allah kardeşim. İllallah, diyoruz. İllallah ne demek? Senden başkası yok demek. Mutlak sen demek. Ha ötekileri tekmele de bir köşeye at, demiyor Allah. Ama benden sonra, diyor. Hepsi benden sonra; analar, babalar, evlatlar, hanımlar, paralar, pullar, şanlar, şöhretler... Ne türlü dünyaya ait müfredat var ise hepsi Allah'tan sonra. Allah'ın önüne alıyor bazılarımız. Belki farkında değilsiniz. Bunun tefekkürünü yapınız, diyor kitap. Bir kitapta okudum da öyle diyor. Eğer orada iyi netice alabiliyorsanız, evvela “İllallah” diyebiliyorsanız siz kurtuluş yolundasınız, diyor. Siz Allah'ın ikram, ihsan ettiği müminler sınıfındasınız. Bunu kendi kendimize soralım kardeşlerim. Dürüst olalım, dürüst yaşayalım.

Birisi telefon etti işte:

- Efendim, ben sizi şöyle hâlde gördüm, böyle gördüm.

Biz bir şey değiliz kızım, dedim ben. Belayı def etmek konusunda kadına, ne tür bela gelirse ben ona hazırım, demiş de. Ben ona yanlış dedim. Demin dedim işte: Dürüstüm.

- Ben sizden dürüstlük istiyorum.

Biz dürüst olamadık kızım, dedim ben. Biz dürüst olamadık! Göründüğümüz gibi olamadık; olduğumuz gibi görünemedik. Bizim de kim bilir ne türlü yanlışlarımız var dışarıdan bakanlara, olumsuz gözle bakanlara. Ama biz iddiacı değiliz ki. Biz sadece kardeşlerimize emr-i bi'l ma'ruf nehy-i anil münker yapmakla mükellefiz. Biz bu görevi aldık. Nedir o emr-i bi'l ma'ruf nehy-i anil münker? Din kardeşlerinizi güzele doğru çekmek; din kardeşlerinizi kötülüklerin, çirkinliklerin, yaramazlıkların, menfi tutumların içinden çekip almak. Çekmeye çalışmak. En güzel bir şey, Allah'ın en sevdiği bir şey. Onun için dürüstlük. İnşallah sizin zannettiğiniz gibi bir şey değiliz kardeşim, dedim ben. Çünkü bizim ölçümüz dürüstlük kardeşim. Ölçümüz imanın tezahürü(belirme), tecellisi. İmanın ortaya koyduğu yol, dürüstlük yolu. İman, onunla ölçülüyor. Ben neyim acaba? Alışverişimizde, sözümüzde, ev halkıyla olan münasebatımızda; çoluğumuzla, çocuğumuzda olan münasebatımızda, ne türlü olursa olsun, dürüst olacaksın kardeşim. Dürüst olacaksın kardeşim! Ağzından çıkan gibi hareket edeceksin kardeşim! Gönlünden geçen gibi hareket edeceksin kardeşim!

“Ya görüdüğün gibi ol, ya olduğun gibi görün!” lafzı keyfine göre söylenmemiş. Doğruluk, bir müminin en büyük vasfıdır. Bu doğruluğu illâki alışverişte, halk arasında, “Bu illâki doğru adamdır.” şahitlik edilmekte değil. Kendi iç dünyanda evvela ben doğru muyum, diyeceksin ağabeyciğim. Kendini çekip çevireceksin böyle, sarsacaksın. Ben neyim? Benim yaşantım dürüst mü, değil mi? İmanıma, ihlâsıma göre hareket ediyor muyum, etmiyor muyum? Allah’ın emirlerini tutuyor muyum, tutmuyor muyum? Allah’ın yasaklarından kaçıyor muyum, kaçmıyor muyum? Bunda ne derece başarılı oluyorum. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) iki cihan serveri, “Bütün malayani, masivaya karşılık, bütün hatalarıma karşılık günde en az yetmiş defa tövbe ederim.” diyor. İki cihan serveri, kendisinden asla hata sadır(meydana çıkmak) olamayacak bir zat. Cenab-ı Hak’ın “Seni yaratmayacak olsaydım kâinatı yaratmayacaktım.” dediği şanı yüce, zatı yüce, Muhammed Mustafa (s.a.v.) böyle diyor. Ben günde yetmiş kere istiğfar ederim, diyor. O öyle derse biz ne yapacağız kardeşim? Biz ne yapacağız kardeşim? Ne haddimize kardeşim! Ama bak tekrar ediyorum, umutsuzluk değil ha! Biz dünyanın en şanslı insanlarıyız, diye düşünüyorum ben. Bir kere Müslüman bir aileden geliyoruz. İnşallah karınca kaderince İslâm’ı yaşamaya gayret ediyoruz. Çünkü Cenab-ı Hak buyuruyor: “İnneddine indallahil İslâm.” Benim indimde İslâm’dan başka bir din yoktur, diyor. “İnned dîne indâllâhil islâm ve mahtelefellezîne ûtûl kitâbe illâ min ba’di mâ câehumulilmu bagyen beynehum ve men yekfur bi âyâtillâhi fe innallâhe serîul hısâb.” Bu ayetin devamı. Ha, ne diyor? Benim yanıma sakın İslâm’ın dışında başka bir dinle gelmeyin, diyor Cenabı Hak. Kur’an! Biz o şerefe nail olmuşuz ya, biz bu şerefe ermişiz. Biz bu şerefin altında ezilmeliyiz. Biz bu şerefin şükrünü eda etmek için yerlerden, secdelerden kalkmamalıyız kardeşim. Müslüman bir anadan, babadan gelmişiz. Ya Hristiyan gelseydik? Hristiyan ölürdük. Allah korusun. Tabii Rasulullah gelinceye kadarki diğer bütün dinler, bütün peygamberler, onların hepsi geçerli. Ümmetleri hep cennet ile muttasıl(kavuşan) olacaklardır. Ama Rasulullah’ın tecahülünden, tecellisinden sonra din kalmadı kardeşim. Binaenaleyh, şimdi Müslüman olmuş diyorlar, evlenmiş.

Geçen gün gene okudum da birisi, onun tefsirini yapıyor da onu da inceden inceye aramak lazım. İster kadın ister erkek, Müslüman olmuş,

evlenmiş. O kadın için mi, erkek için mi? Sevgisi, aşkı, nefsi galip geldi de mi Müslüman oldu? Olur deyip mi geçti, yoksa gerçek manada hidayete mi erdi? Gerçek manada hidayete ermediyse onun elinden tutmak lazım, diyor. Yüreğine su serpmek lazım, diyor. Onun gönlüne iman, irfan serpmek lazım, diyor; İslâm'a ısındırmak için, diyor. Rasulullah (s.a.v.) onun gününde zekât, bakınız Müslümanlardan başka kimseye verilmez, diyor ki çok zaruri hâllerde İslâm'a sıcak bakanlara daha yakın olmaları için, İslâm'a sıcak bakanlara, İslâm'a girmeleri temini için, İslâm'ın saflarında olmaları için onlara bile verilebilir. Verilemez kaydı var da bakınız orada bile bir mülâhazat(düşünceler) hanesi açmış. Bir tolerans koymuş. Bir hoşgörü çizgisi koymuş. İslâm'a sıcak bakmaları için. Binaenaleyh, orada bile güzel ahlâk, en büyük bir numune teşkil ediyor. Onlara karşı ters davranmak bizim neyimize?

Adam diyor ki “Annen, baban eğer Hristiyan’sa arkana al, kiliseye götür.” Bu yanlış. Müfessirler; burada yanlışlık var, diyorlar. Bu olmaz. Bu yanlış! Nasıl? Annen, baban Hristiyan. Allah sana hidayet etmiş, Müslüman olmuşsun. Hay hay! Annene, babana saygıda kusur etme. Amma şöyle izah etmek lazım, diyor bu duruma. Eğer kiliseye gitmiş, kendi başına oraya Allah’a tapmaya, İsa’yı anmaya gitmiş. Oradan kendi başına evine gitme gücünü kaybetmiş. Sana bir haber gelmiş. Annen veya baban rahatsızlandı gel, al. Gidip arkanda alabilirsin, diyor. Ama onun o yanlışına ortak olmamak için, onu sırtına alıp da kiliseye götüremezsin. O cürmü paylaşıyorsun o zaman. Nerede kaldı o Allah’ın hükmü? Esteizübillah “İnnehdine indallehil İslâm.” Sakın ha! İslâm’dan başka bir din ile gelmeyin, diyor Allah. Ayetle sabit. Ne pahasına olursa olsun İslâm’ın dairesi içinde olun, demiş. Rasulullah’ın tezahüründen sonra, Rasulullah’ın o görev verilmişinden sonra, öteki dinler batıl oldu. Adam şimdi diyor ki Hristiyanlık yok mu? Var kardeşim. Ama Rasulullah’ın gelişinden sonra Hristiyanlık bitti, İslâm başladı. Bütün kâinatı İslâm kapladı, İslâm kapsadı. İslâm ile amel emri geldi. Ancak onunla mükafat alacaksın, ancak onunla mutlu olacaksın. Onlar geçerliliğini kaybetti. Nasıl? Biz gene Hazreti İsa’yı severiz, Hazreti Musa’yı severiz. Diğer bütün peygamberleri severiz. Nasıl severiz? Kur’an’ın anlattığı gibi severiz. Kur’an’da Hazreti Musa’nın, Hazreti İsa’nın kaç yerde kıssaları var. Mesela Hazreti Musa’nın Hızır aleyhisselâm ile olan kıssası var, uzun. Bayağı bir hikâye şeklinde. Bize

örnek olsun diye, bize ibret olsun diye. Onun sonunda ne hikmetler olduğunu sonra bize anlatıyorlar, ne mana ifade ediyor diye. Ama biz hepsini çok seviyoruz. Hristiyanlardan çok İsa'yı severiz; Yahudilerden çok Musa'yı severiz. Neden? Hak severiz de ondan. Nasıl hak severiz? Kur'an'ın tarif ettiği gibi severiz. Kur'an'ın tarif ettiği çerçeve içinde severiz. Onlar, hay hay, Allah'ın mürsel peygamberleri. Baş üstüne. Kendi başımıza sevemeyiz, yanlışlık yaparız diye. Kur'an'ın bize emrettiği gibi, müsaade ettiği gibi, tarif ettiği gibi bir çerçeve içinde severiz biz onları da yatsımayız. Saygıyla anarız, hürmetle anarız. "Musa" demeyiz, "Hazreti Musa" deriz; "İsa" demeyiz, "Hazreti İsa" deriz. Saygıyla anarız. Kur'an'ın emrettiği çerçeve içerisinde saygıyı hudutlu tutarız. Bizim Peygamberimiz var ya! Onların hepsi dua ettiler son nefeslerinde. Çünkü Hazreti Muhammed Mustafa'nın (s.a.v.) geleceği, tecelli edeceği, yeryüzünde nurlar fışkırtacağı, ahiret âlemine kadar, ta ki kıyamete kadar, onun hükmünün geçerli olacağı daha evvelki bütün kayıtlarda var. Onlar hep dua ettiler "Ya Rabbi! Ahir zaman peygamberin var ya hani!" peygamberler bunlar ağabeyciğim! Vallahi böyle! Peygamberler bunlar, dua ediyorlar. "Hani gelecek olan Hazreti Muhammed Mustafa, var ya! Senin ahir zaman peygamberin. Beni ona ümmet eyle." diye yalvardılar.

Kimisini bizatihi vücutlarıyla beraber gökyüzüne aldı. Bunlardan bir tanesi Hazreti İsa'dır. Bir tanesi Hazreti İdris'tir. Bunlar gelecekler yeryüzüne. Ama peygamber olarak inmeyecekler. Hristiyanlar diyorlar ki "Madem Hazreti İsa yeniden gelecek, demek ki Hazreti İsa yeniden hükümferma olacak." Hayır! Rasulullah'a ümmet olacak. Rasulallah Efendimize ümmet olacak! Onun için incek. Yoksa kim oluyor kendi başına hâşâ! Ne haddine? Ona ümmet olmak murad etti. Ona ümmet olmak üzere inmek murad etti. Cenab-ı Hakk'a yalvardı. Kimisi vücutlarıyla, kimisi doğrudan doğruya mana âlemine intikal ile.

Mesela Hazreti Ali Efendimiz, Peygamber değil ama, onun da kabri yok fitneye sebebiyet vermesin diye. Yoksa Hazreti Ali Efendimiz başımızın tacı, gönlümüzün sultanı. Biz, ehli beyti denince illâki Hazreti Ali Efendimiz, Hazreti Hasan, Hazreti Hüseyin Efendimizi hatırlıyor değiliz. Topyekün ehlibeyt demek, Rasulallah Efendimizin evinin halkı demek. Hepsini saygıyla karşılıyor. Hazreti Ali, onun da mezarı yok. İşte itilafa(birikmek) medar(sebep) olmasın diye. O da başımızın tacıdır,

o da gönlümüzün sultanıdır. Yüce Ali! Amnenna ve saddockna. Peygamber Efendimizin damadıdır. Ev halkındandır. Ehli beyt demek Rasulullah'ın ev halkından demek, Rasulullahın adı bile geçmese bizim de ehlibeytimiz var. Kim onlar? Ev halkımız o manada mutazammın(içine alan). Bakınız o peygamberler bizatihi dua ettiler kardeşim. Beni ahir zaman peygamberine ümmet eyle diye. Ne demek ya? Onların hükmü kalır mı? Evvela Musevilerin ve İsevilerin yakalarına Hazreti Musa ve Hazreti İsa yapışacak, diyor. Siz Kur'an'ı duymadınız mı? Bu bir hakikat kardeşim. Bunu mana âleminde müşahede edenler var. Bu safсата değil. Siz Kur'an'ı duymadınız mı? Sen Allah'ın emirlerini yasaklarını duymadın mı? Onlarla neden muttasıf(vasıflanan) olmadın? Onlarla neden amel etmedin diye. Sana kim dedi benim hâlâ geçerli olduğumu? Muhammed geldikten sonra onların hükmü kalmadı. Onların geldiğinin diyor adam, ne kıymeti kaldı. Devir değişti. Devir devir kardeşim. Hepsinin hikmetleri muhaciyesinde geldiler.

Bak, Musa kelimullah Cenab-ı Hak ile Turu Sina'da konuştu. Cenab-ı Hak ile mükâleme etti. Çok kayıtlar var hakkında. İsa Ruhullah o. Cenab-ı Hakk'ın, Meryem'in karnındayken ruhumdan ruh üfledik, kaydı var. Allah'ın izni keremiyle. Tabii "Kum bi iznillah" diyordu Hazreti İsa. Allah o gücü vermiş. Bir ölüye gidiyordu. "Kum bi iznillah" diyordu. Allah'ın izniyle "Kalk!" diyordu. Kalkıyordu ölü. Herkes görüyordu. Ona öyle bir mucize verilmiş. Ama Rasulullah, iki cihan serverine, hepsinin üstünde, hepsinin üstünde! Rasulullah verildi.

- "Adım ile beraber yazdım adını." ve "Seni yaratmayacak olsaydım, diyor Cenab-ı Hak; kâinatı yaratmayacaktım."

Böyle bir şerefli, namütenahi, gönlümüzün sultanı, ışıklı yolumuzun nuru, iki cihan serveri Muhammed Mustafa (s.a.v.). Böyle bir peygamberin ümmetiyiz biz yav! İşte ondan, diyor ayet. Benim yanıma sakın İslâm dininden başka bir din ile gelmeyiniz. Hüsrân olursunuz, diyor. Ve ayetin sonunda seri hesap, diyor. En seri hesabı ben görürüm ha, diyor. İtiraz edemezsiniz, diyor. Benim yanıma İslâm dininde başka bir din ile gelmeyiniz sakın ha, diyor. Allah bizi yanlışlıklara düşmekten korusun. Allah bizi kendi himayesine, kendi vikayesine(koruma) alsın inşaallah. Allah hepinizden razı olsun inşaallah.

Esselâtü vesselâmü aleyke ya Rasulullah, esselâtu vesselâmü aleyke ya Habiballah, esselâtü vesselâmü aleyke ya seyidel evveline vel ahirin vel hamdülillahi Rabbil Âlemin.

Ey yerlerin, göklerin ve bütün mülklerin sahibi, malîki, halîki, olan Yüce Allah'ım. İki cihan serveri olan, Yüce Muhammed Mustafa Hz. (s.a.v.) Efendimizin, o yüce peygamberimizin, o yüce nurun yüce hatırı için Ya Rabbi! Dünyevi, uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırıver ve güzelleştiriver Ve hayırlı eyle ve hibe eyle Allah'ım! Dualarımızı kabul eyle Allah'ım! Kusurlarımızı ve günahlarımızı bağışlayıver Allah'ım! Bizi iki cihanda aziz eyle Allah'ım! Kusurlarımızı, günahlarımızı hep af ile hıfz ile mukabele et Ya Rabbim! Bizim kusurlarımızı, günahlarımızı inşallah bizim defterlerimizden siliver Ya Rabbim. Ak amellerle, ak defterlerle, ak yüzlerle senin huzuruna gelelim inşallah! Şurada hazır bulunan cemati müsliminin de ne türlü meşru olan, helâl olan muradlarımız var ise onları bize erdir Allah'ım! Hacetlerimizi gideriver Allah'ım! Vatanımıza, milletimize, yurdumuza, ordumuza, bayrağımıza, mukaddesatımıza, zeval verme Ya Rabbim! Sen koru Ya Rabbim! Sen himaye et Allah'ım! Sen kendi korumana, kendi muhafazana al Allah'ım! Bizi bize bırakma Ya Rabbim! Dünyevi, uhrevi saadetlikler, selâmetlikler ver Ya Rabbi. Bizi iki cihanda aziz eyleyiver Ya Rabbim! Zayıfız, küçüğüz, adiyiz, asiyiz Ya Rabbim! Dayanamayacağımız ağır yüklerle bizi tahmil(sorumluluk verme) yükleme! Âmin inşallah ve bizi bağışla inşallah-u Teâlâ! Bağışlanan kullar listesine bizi de al inşallah! Akıbet hâlimiz hayır olsun inşallah! Rasullulah'ın sancağı altında toplanmak(toplanmayı) nasip ve müyesser eylesin.! Hâlimiz, istikbalimiz hayır olsun inşallah ve inşallah-u Teâlâ korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, dünya fitnelerinden ve kabir azabından bizi koru Ya Rabbim! Sen bizi iki cihanda aziz eyle Ya Rabbim! Açılan ellerimizi, yalvaran dillerimizi yüce kapından geri çevirme Ya Rabbim ve başımıza din dışı unsurları hükümferma eyleme Ya Rabbim. Dinimizi, vatanımızı, ordumuzu muvaffak eyle, yücelerde eyle! Tezellül(alçalma) verme! Yere düşürme ya Rabbim!

El Fatiha.

6 Ocak 2008 Yeşil İmaret Camii Sohbeti

Azıcık, biraz cemaatimiz soğuktan korktu galiba. Azıcık zayıf cemaatimiz. Neyse iş cemiyette değil, keyfiyette. İki de olsa, üç de olsa melekler doldurur inşallah. Bizim hak muradımız budur, yolumuz O'dur, yolumuz aydınlık Rasulullah'ın yoludur, Kur'an'ın yoludur. Elhamdulillah.

Tavsiyelerimiz kendi adımıza söylediğimiz şeyler değil zaten. Biz kim oluyoruz? Neyin nesiyiz? Biz emredildiği gibi biraz kitaplardan, biraz dolgun malumattan müteveli, Allah'ın yolunda bir şeyler yapmak, din kardeşlerimize biraz faydalı olmak, müzahir(yardımcı) olmak... Bütün arzumuz odur. Başka ne haddimiz oluyor zaten? Allah yardım etsin inşallah! Söylediklerimizi tesir etsin inşallah. Allah sevdiği gibi eylesin inşallah! Şuradan kalkmadan muradlarınıza erdiresin inşallah! Cenab-ı Hak rızasına erdiresin inşallah! Rasulullah'ın şefaatine erdiresin inşallah! Allah sizden razı olsun inşallah!

Şimdi birkaç güncel konu var da bize bir şey soruyorlar. Bizi bir şey zannediyorlar, bir şeyler soruyorlar, ister telefonda olsun, ister rastladıkları yerde olsun. Bir şey biliyorsak bir şey söyleyiveriyoruz. Bizim ilmimiz ne zaten, ne haddimize, ne haddimize! Bir şey söyleyiveriyoruz, bilir bilmez. Ama bilmediğimiz bir şeyi de söyleyiyoruz. Ne haddimize. Ne haddimize! Allah'tan korkarız, mesul oluruz. O mesuliyeti bizim omuzlarımız kaldıramaz. Zayıf, naif omuzlarımız. Biz o mesuliyeti kaldıramayız onun için. Bir yere dayalı olması lazım sözlerimizin. Bir hadis-i şerife, ya ayet-i kerimeye, başka ilmi kaynaklara dayalı olması lazım. O bakımdan Allah'tan korkuyorum bir şey söylemeye. Birisi söyledi:

- Organ nakli hakkında ne düşünüyorsunuz?

Mesele bunu cevaplandırmak kardeşim. Aramızda doktorlar var. Onlar tıp ilminin hadimi, âlimi. Onlar gibi laf etmek düşmez fakat dediğim gibi bir yere dayanması lazım söylediklerimin. Afakî(dayanağı olmayan) olmamak lazım; kafadan, gönülden atmamak lazım. Şimdi bu organ nakli konusunda büyükler şöyle diyorlar. Hadis-i şerif var hakkında. O günlerin bahrinde böyle bir şey bahis konusu olamazdı ki

ya. O günlerde böyle bir şey düşünülemezdi ve bahis konusu edilemezdi ve güncel mahiyette masa üzerine yatırılmazdı, bahis konusu olamazdı. O günlerde mesela şöyle misaller var. Sahabeyi kiramdan birisinin burnu kesilmiş. Kılıç harbi bu. Ona altından burun takmışlar. Görünüşü bozulmasını diye. Birisinin kulağı kopmuş. Ona gümüşten kulak takmışlar. Görünüşü bozulmasını, imaj kusura uğramasını diye. Binaenaleyh o günler sadece bunlar yapılabilmiş. Defterlerde, kitaplarda kaynaklarda, hatta icmal ümmette, geçmiş ümmetlerde böyle bir şey baki olmamış.

Şimdi bir hadis-i şerif var. Diyor ki “İnsanların en hayırlısı insanlara en faydalı olandır.” Şimdi meselenin bir sayfası bu. İnsanların en hayırlısı, insanlara en faydalı olandır. Burada şimdi insan ne yapıyor? Faydalı oluyor. Birisi vasiyet ediyorsa, ben organlarımı bağışlıyorum diyorsa faydalı bir iş yapmış oluyor. Bu hadis-i şerife uygunluk arz ediyor. Şimdi başka bir ayet-i kerime de bizim işte asıl temas etmek istediğimiz nokta burası. Alimler, içtihat sahipleri, bugünkü âlimler diyorum. Diyorlar ki hani ayetle sabit. Esteizübillah “Tukellimunâ eydihim ve teşhedu erculuhum bimâ kânü yeksibûn(e) (Yasin 65. Ayet)“ Sadakallahül azîm. Bütün âzâlar kendi yaptıklarını kendileri haykıracaklar kıyamet gününde, hesap gününde. Şimdi bu âzâ verilen insanlar, âzâ veren insanlar; gözlerini veridiler, âzâ verdiler. Diyor ki alimler, biz bir şey bilmiyoruz. Biz kim oluyoruz. Tekrar söylüyorum, kafalarınızı karıştırmak istemiyoruz. Herkes şey kalıyor artık. O imanlı ve irfanlı ve ihlâslı duyumuza kalıyor; telâkkimize, yorumunuza kalıyor. Diyorlar ki; birisi gözünü verdi, vakfetti. Öteki, gözünü taktı. Onunla yaşadı, öldü. Şimdi dedik ya demin “Tukellimunâ eydihim ve teşhedu erculuhum bimâ kânü yeksibûn(e).” Sadakallahül azîm. Bütün âzâlar kendi yaptıklarını kendileri haykıracaklar. Bizim bir şey dememize mahal kalmayacak. Şimdi göz, diyor mesela; hangi sahibinin şahitliğini yapacak? Burada bir incelik var! Burada bir incelik var! Biliyorsunuz Kur’an kaynak, sünnet kaynak, hadis kaynak, içtihatlar kaynak, icma-i ümmet kaynak. Bu beş noktadan eğer bir aydınlatıcı noktaya eremezseniz, probleminizi halledemezseniz, diyor artık iman dolu, ihlâs dolu, Allah dolu hâlinize müracaat ediniz. Oradan cevap alınız, oradan cevap arayınız, diyor. Şimdi oraya kalıyor artık iş. Kitaplarda buna benzer bir şeyler yok. Biz bir şey diyemiyoruz. Nasıl mütalaa ve telâkki

edilirse edilsin, öylece bir karar verilsin. Birisi hadis-i şerife uygun, öteki ayet-i kerimeye. Mubareyet(mübareze-çatışma) kesbediyor. Allah'a sığınırız, Allah'a sığınırız! Ben hep bunu diyorum. Bilmediğimiz şeylerde hep en güzelini ve en doğruyu sen yaptır Ya Rabbi! Sen yol göster, sen aydınlık eyle Ya Rabbi, diyorum. Biz bir şey bilmiyoruz. Biz karanlıklar içerisinde bocalar kalırız Ya Rabbi. Sen bizi kendi ilminle aydınlat Ya Rabbi, diyorum. Allah, kendi ilmiyle aydınlatsın! Böyle bir meselesi olanlar, böyle bir duruma dūcâr olanlar(uğramak), bu beş kaynakta bulunmayan cevabı, kendi vicdanı ve imanlı, ihlâslı hâllerinde arasınlar. Gönüllerinde arasınlar ve neyi uygun görürlerse onu yapsınlar artık. Çünkü cevabı yok. Kitaplarda cevabı yok.

İkinci mesele kardeşlerimiz arasında çok sual ediliyor. Yukarıda anlattık, (Cuma sohbetinin yapıldığı mescidi kasdediyor yukarı derken) yukarıda görüştük. Sigara meselesi...

Kardeşim bu zaten her bakımdan mezmum(kötü), yapılmaması lazım gelen. Bazı cemaat mensupları içiyor. Onlar, müsaade aldık biz, diyorlar. Onlar ne derece müsaade almışlardır veya almamışlardır, ben onları bilemem fakat biz onlar kırılmasınlar diye, onlar incinmesin diye hemen bu konulara girmek istemedik zaman zaman fakat Allah'ın emri, peygamberin yasağı onlardan evvel geliyor tabii bünyemizde, gönlümüzde, davranışımızda, tavrımızda. Binaenaleyh evvela onların hatırı çok yüksek. Bu sigara mezmum kardeşim! İçmeyiniz kardeşim! Vücuda zarar, keseye zarar, manaya zarar, mana âleminde de zarar! Kaç yerlerde okudum ben, sigara için insan Rasulullahı müşahede edemez, diyor kitap. Rasulallah'ı müşahede(görme) etse bile yüzü perdeli görür, diyor. Yüzü perdeli görür, diyor; yüzünü göstermez Rasulallah, diyor. O duman, Rasulallah'ın yüzüne perde olur. En çirkin bir şey, en mezmum bir şey! Bunun hakkında çok kayıt var. Bir kere israf. İsrâf haram olduğuna göre bu israfın haram olduğuna, olmadığına şüphemiz var mı bizim? Yok şüphemiz. İsrâf haram. En azından bir israftır. Sonra vücuda büyük zararı var. Hükümet bunlarla uğraşüyor, kanunlar çıkarıyor. Şurada içilsin, böyle içilmesin, şöyle zararlı, böyle zararlı... Bir sürü duyurular yapılıyor. Hep bizim menfaatimize. Hep olmaması gelen noktada, içilmemesi lazım gelen noktada toplanıyor bütün bilgiler, telâkkiler, tavsiyeler. Demek ki faydalı bir şey değil. Bazı ufak tefek hadisat var da ben onu anlatmak istiyorum. Bir noktada da onu anlattım fakat vurgu

yapmak bakımından bir daha, bir daha anlatmak belki hoş olmuyor ama gönüllerde yer eder diye, bir ışık tutar diye, faydalı olur diye... Yaşanmış hadiseleri anlatıyorum çünkü.

Burada Hacı Ali Efendi Hazretleri vardır, Nazillili. Çok büyük bir zat! Çok büyük kerametlerini gördük o zatın biz. Buraya arada sırada ziyarete geliyordu. Burada onun talebeleri vardır. Hatta burada onun iki tane halifesi vardı. Bu altmış senelik bir hadise, altmış sene evvelki bir hadise. Bir gün yine Hacı Ali Efendi Hazretleri gelmiş, ziyaret etmiş. Dönüyor ziyaretinden artık. Tabii o zamanlarda vasıta yok. Otomobiller, şunlar, bunlar mı var dolu dolu! Trenle geliyor, trenle gidiyor. Hacı Adil Efendi vardı, bir zat. Bir de Semerci Hacı Amca vardı. Tireliler bilirler hepsi. Biri sağında, biri solunda istasyona doğru uğurlamaya gidiyorlar Hacı Ali Efendi Hazretlerini. Yavaş yavaş iniyorlar istasyon caddesinden, asfalttan doğru, kaldırımdan. Arkalarından iki tane kadın geliyor poşulu, elleri sepetli, elleri çapalı. Tabii bunların işleri var, hızla geçip gidiyorlar. Onlar yavaş yavaş yürüyorlar. Onlar geçip gittikten sonra Hacı Ali Efendi Hazretleri soruyor:

- Ya Adil; bu geçenler kimler, bunlar nereye gidiyorlar?

- Efendim, bunlar işçi. Çapaya gidiyorlar.

- Hacı Adil Efendi, ne çapası bu?

- Tütün çapası efendim, diyor. O Hacı Adil Amca dar-ül-bekaya göçeli kaç yıllar oldu. Allah rahmet eylesin!

- Veyl kazandıkları paraya! Veyl kazandıkları paraya! Çapasını kazana bile yazıklar olsun onların, kazandıkları o paraya, diyor.

Yazıklar olsun onların kazandıkları paraya! Böyle bir mezmum bir şey. Hani bir de onun bir mizahını anlatıyorum ben, azıcık gülelim diye söylüyorum bazen. Çok değerli bir adam varmış. Mübarek talebeleri onu sigara içmekten vazgeçiremiyorlarmış. Çok değerli, hüsnüzan(güzel düşünen) bir adammış. İllâki o dumandan, kirden, pastan, temizlemek istiyor kıymetli talebeleri. Bir gün bir oyun kurmuşlar. Şöyle bir tuzak kurmuşlar. Herkes dağıldıktan sonra, tabii icazet veriyor. Büyük âlim! Yüzlerce talebe... Böyle aralarında üç talebe... Kıymetli talebe! Bir oyun oynayalım, demişler. Oynayalım. Herkes gittikten sonra:

- Hocam, size bir maruzatımız var.

- Buyurun.

Demişler ki:

- Bizim arkadaşlarımızdan Hasan Efendi, Ahmet Efendi şöyle bir rüya görmüş. Size arz etmek istedik.

- Buyurun, anlat çocuğum. Ne rüyasydı? Buyurun, anlat.

- Efendim, demiş. Böyle büyük bir otlak içerisinde, büyük bir mera içerisinde bütün çiçekler, ağaçlar, otlar, ne varsa orada, hepsi orada Allah'a secde ettiler. Bir tütün vardı. O secde etmedi; isyan etti, demişler.

- Ya, demiş adam. Bak kerataya, demiş. İsyan etmeyi ne yaparlar, demiş. Yakarlar demiş. Hemen çıkarmış sigara kutusunu "Yakın birer tane. Keratayı yakalım." demiş. Onlar onu yeneceğine; o, onları yenmiş. İşin şaka tarafı ama hani böyle ama yaramaz! İçmeyelim kardeşim! Zarar kardeşim!

Hani ben şimdi Buğday Dede'ye çıkıyoruz. Arabayla çıkarıyorlar bizi. Allah razı olsun, kardeşlerimiz var. Birkaç senedir arabayla çıkıyoruz. Ondan evvel, babamın sağlığından itibaren biz orada bilir bilmez Cuma kıldırıveriyoruz, bayram kıldırıveriyoruz. Orada babamın mescidi var, ev yapmasınlar diye Halk Partisi gününde. Ben parti falan lafi etmek istemiyorum da böyle bir devir anlatmak istiyorum. Hep mescitler satılmış, ev yapılmış. Babam ev yapmasınlar diye o mescidi satın almış. Eser olarak kalsın diye tabii; federe bir mescit değil, müftülüğe bağlı bir mescit değil ama vasiyeti var babamın evlatlarımdan, torunlarımdan yapabilen buradaki vazifeyi yapsın, demiş. Bir cuma, bir bayram kılınıyor. Binaenaleyh işte öyle günlerde Allah yardım etmiş. Cenab-ı Hak onu korumasına, himayesine almış. Böyle bir fiili işlemesine sebebiyet vermiş. Böyle bir feyiz içerisinde olmasına yardım etmiş inşallah. Böyle böyle güzel şeyler, bir vesileyle anlatacaktım ben bunu. O vesile aradan çıktı. Sigara meselesi... Ha işte bunu söyleyecektim. Şimdi biz orada babamın sağlığından beri elli sene orada bilir, bilmez. İlmimiz ne, hâlimiz ne, vaktimiz ne bizim? Bilir, bilmez cuma namazı kıldırıveriyoruz, bayram namazı kıldırıveriyoruz. Tabii birkaç senedir bizi arkadaşlarımız arabayla götürüyorlar. Ondan evvel yağmur, çamur, kış, kar... O bayram namazlarında patır patır çıkardık.

Hep aklıma gelirdi. Çatalçeşme diye bir yer var oraya giden, yolun üstünde, Tire'de. Yokuşa doğru tırmanırken turşu olurum. O gece gideceğim ben, mescidi açacağım. Ne ya zorum? Zorum Allah'ın rızası, bayram namazı. Sabah namazını orada kılacağız. Sabah namazıyla bayram namazı arasında orada boşluğu dolduracağız, bir şey okuyacağız, bir şey söyleyeceğiz. Şunu anlatmak istiyorum. O hâllerde aklıma gelirdi, Çatalçeşme'ye vardığımız zaman, eh Ya Rabbi şükürler olsun, beni sigaradan arındırdın! Çünkü evlendiğim sene bıraktım ben. Ayıptır, kırk beş sene oldu. Bir defa, bir nefes bile içmedim. Ya Rabbi hamdolsun; sen, bunu bana bıraktırmışın! Şimdi ben sigara içiyor olsaydım Ya Rabbi, bu karanlık gecenin bu saati, şar şar yağmurun altında, bu zorlukların altından, bir elimde şemsiye yukarı doğru çıkarken böyle dizini atıyorsun, dizlerin turşu oluyor zaten. Yokuş böyle (yukarıya doğru göstererek) kendini koruyamıyorsun. Ya Rabbi iyi ki sen beni ondan soğuttun, diye dua ederdim, şükrederdim. Ben sigara içiyor olsaydım, oralara çıkamazdım kardeşim. Böyle delikanlı gibi tapır tupur, pervasız, hiç zorluk çekmeden o yokuşları tırmanamazdım eğer o sigarayı içiyor olsaydım ben. Demek ki bize zarar veriyormuş, zarar verecekmiş. Her bakımdan Allah bizi kurtarmış. Allah içenleri de kurtarsın! Yani azmedelim inşallah. İnşallah-u Teâlâ kim azmettiyse Allah o azminde muvaffak eylesin inşallah! Allah yardımcımız olsun inşallah! Biz geçenlerde yukarıda azıcık Lokman Hekim'in oğluna tavsiyeleri vardı, onu okuyorduk. Tabii yarım kalıveriyor, vakit kalmayıveriyor. O bakımdan burada gene devam edelim diye düşünüyorum. Güzel şeyler çünkü. Lokman Hekim şöyle dedi:

- Ey oğul, seher vakti uyurken ayakta ol ki Hakk'ı zikirten ve tesbih eden horoz senden acil davranıp, senden akıl davranıp, senin önüne geçmesin!

Bakınız, ne kadar edebiyat numunesi burada! Mutlaka horoz ötmeden falan kalk ha, falan demiyor! Ne güzel bir tavsiye! O seher vaktinde öten horoz senden akıllı davranıp, senden akıl davranıp senden öne geçmesin, geçerse yazıklar olsun, diyor bu saatlerde. İnşallah kısaca artık o saatlerde uyanık olmanın yollarını arayalım. İnşallah-u Teâlâ yatakta olamamanın yollarını arayalım. Kıymetli şeyler zor elde ediliyor kardeşim. O saatlerde mümkün olduğu kadar uyanık olunuz. Ben söylüyorum, her zaman böyle bir uzun gecede, altıya ya on kala imsak

kesiliyor ya; altıya yirmi kala teheccüt kılsan geçerli. Beş buçukta teheccüt kılsan geçerli. Öğlen oluyor o saatte, öğlen! Altıya on kala imsak kesiliyor ya! Daha evvel kılıverin ya, kalkıverin. Beş buçukta hiç kalkamadın, uykuya mağlup oldun. Beş buçukta kalkıver ya! Hiç kalkamadın, uyku ağır bastı. Uykuya mağlup oldun. Beş buçukta kalkıver ya! Yine teheccüdü kılmış oluyorsun kardeşim. Ondan sonra azıcık yatmayıver. Bir daha, bir daha yatmak gayesi olmayıversin. Yarım saat sabah namazını kıl, öyle yat eğer camiye çıkamayacaksan. Ama bir kolaylıktır. Adam diyor iki buçukta kalkıyorum, abdest alıyorum, namaz kılıyorum derken uykum kaçıyor. Bir daha o saatten sonra uyuyamıyorum, diyor. Kardeşim iki buçukta kalkacağına beşte kalk. Daha elli dakika var teheccüd kılmaya. Elli dakika var, bugünün saatinde ele alıyorum konuyu. Yapın kardeşim ya! O teheccüd vaktinde melekler bar bar bağıyorlar.

- Allah'tan bir dileği olan yok mu? Haceti olan yok mu? Bir müracaatı olan yok mu? Allah'tan bir muradı olan yok mu?

Melekler bar bar bağıyorlar. İki rekât namaz kılıverelim kardeşim. O nefsimizi yeniverelim. Hakikaten o saatte yatak mıknaş gibi çekiyor insanı ama alışmaya da bağlı. Alışmak çok makul oluyor, normal oluyor. Biz haddimiz olmayarak kolaylık olsun diye söylüyoruz. Kendimizden bahsetmek değil de dörtte kalkıveriyoruz. Bir saat kalıyor nerdeyse imsaka. Azıcık bir şey yapıverirsek azıcık bir şey. Ondan sonra bir bardak çay pişiriyoruz kendimize. Bir dilim peynir, ekmek yersem yerim, sağlıklı geleyim diye bu camiye. Daha ne kadar zaman sonra, ne kadar zaman sonra sabah ezanı okunacak. Bir daha abdest alıyorum, geliyorum buraya. Yani benim için zor olmuyor yani, bu alışmak hâli ya. Yazın da öyle. Artık o kısa gecelerde de azıcık gündüz uyuyuveririz. Bir saat, iki saat her neyse. O uykusuzluğu gideriveririz teheccüde kalkmanın. Bir daha kalkmak, yatmak olmasın artık. O zaman zor işte. O nefis bir daha yattıktan sonra kalkmak istemiyor. Ona ağır geliyor artık o. En iyisi bir daha uyutmamak o nefsi. Bir daha uyanık tutmak o nefsi. Bizim akşam dersimiz vardı eskiden, öyle talim ederdik.

- Ya Rabbi, bizi uyanık eyle, gaflette olanlardan eyleme Ya Rabbi! diye bitiş duası yapardık böyle, Allah'ın izniyle. Binaenaleyh, o uyanık olma vasfı hayatın bütün ünitelerinde geçerli. Uyanık olmak, gözü

açık olmak manasında değil yalnız. Uyanık olmak, gönlünü uyanık tutmak, vücudunu uyanık tutmak; hâlini, edvarını, zikrini uyanık tutmak, gönül hoşluğu içerisinde o uyanıklık. O uyanıklığın içerisinde kötülükler silinip gidiyor. O uyanıklığın içerisinde bütün güzellikler manzume hâlinde deste deste sunuluyor. Uyanıklığın içerisinde güzellikler, güzel ahlâkın umdeleri, Allah'ın izni keremiyle... Uyanıklık, gözü açık olmak manasında tasavvur etmez. Binaenaleyh uyanık olalım kardeşim o saatte. O saatte; o bir, iki saatte ne olur ya! Hep büyükler öyle yapmışlar. Ebubekir Sıddık (r.a.) ondan sonra ben şunu söylüyorum, kırk beş dakika ama benim bugün işim yok tabii. Fakat en işimin kaynadığı günlerde de, dükkân açtığım günlerde de sabah namazından sonra biz şey yapmadık. Kendimden bahsetmek gibi konuşuyorum, utanıyorum, yerin dibine giriyorum. Bir misal olsun diye, yaşanmış bir hayatın parçaları olduğu için anlatıyorum. Ben 40 sene, 43 sene sabah namazından sonra eve girmedim bir daha. Dükkânda uyanıktım ama. Dükkânda azıcık temizlik yaparım çocuklar gelinceye kadar. Azıcık bir yerde meşgul oluveririz. Bir köşeye sokuluruz dükkânda. Gelen, geçen görmesin diye... Azıcık meşgul oluveririm ama uyanık. Uyanık! Nasıl uyanık? Gönlümüz uyanık. Gönlümüz Hakk'a bağlı. Gölümüz Hakk'a yönelik. Rasulullah ile teşviki mesai yapıyormuş gibi. Haddimiz olmayarak ama onunla bağımızı devam ettiriyor manasında. Allah'ın izni keremiyle. Öyle bir uyanıklık bu. Öyle bir uyanıklık bu inşallah. Böyle böyle inşallah. Arası kırk beş dakika zaten. Şimdi de öyle. İşim yok. Dükkân açacak değilim. Çocuklar açıyorlar. Dükkânla ilişkimizi kestik. Allah'a hamd ü senalar olsun. Bir işimiz kaydımız yok. Dükkâna bazen uğruyorum, bazen uğramayıveriyorum. Cami ile ev arası bizim hayatımız şimdi Allah'ın izni keremiyle. Yine de 45 dakika. Yani o bayram namazı kıldığımız zamana göre. Öyle tarif ediyorum ben. Kerahat vakti geçiyor çünkü bayram namazı kıldığımız an güneşten 45 dakika sonradır. 5 dakika tolerans yapıyor müftülük, 50 dakika. Bu arada 45 dakikanın içerisinde namaz kılmak kerahat, bizim mezhebimize göre, Hanefî mezhebine göre, İmam-ı Âzam mezhebine göre. Namaz kılmak kerahat; zikir yapmak, uyanık olmak şart. Güzellikler manzumesi. Demek ki o anda da uyanık olmak, uyumamak ve Allah'ın izni keremiyle Allah'ın zikir hâlinde olmak, Allah ile temas hâlinde olmak, emirleri tutuyor olmak... Yasaklardan kaçıyor olmanın bir ünitesi de bu uyanıklık. Allah'ın izni keremiyle. O dakikayı da uyanık geçiririz Allah'ın izni keremiyle. Şimdi

eskiden bizim yukarıda bir mescit vardı. Biz oralarda vakit geçiriyorduk. O eski hamamın üzerindeki mescit. Orada işrak(güneşin doğması) bekleniyordu. Namaz kılınıyor, sabah namazından sonra biraz bir şeyler okunuveriyor, bir şeyler yapılıyor, bir şeyler yapılıyor. Ondan sonra orada işi olmayanlar işrakı bekliyorduk. Bizim mescit kapanmıyor. Müşterisi belli, cemaati belli, kalabalık cemaat ama seçkin hepsi. İşrakı bekleyenler takımı. Otomatikman bekleniyordu yani. Yani bu daha güzeldi. Daha bir maluma muvafık (bilinene uygun) idi. Uygunluk arz ediyordu. Çünkü o zaman içerisinde, sabah namazıyla o işrakı bekleme zamanı içerisinde, dünya kelâmı etmeyivermek uygundur diye kayıtlar var kitaplarda. Orada dünya kelâmı etmiyorsun. Bizim burada şimdi böyle değil. Sabah namazını kılıyoruz bilir bilmez. Allah kabul ediverir inşallah. Buradan çıktuktan sonra tabii. Din kardeşlerimizle bir iki bir şey konuşuyoruz. Dünya kelâmı giriyor araya. Orada girmiyordu. Mümkün olan bir şeyse. Bu dünyada onlarla küs durmak mı daha güzel? Onlara benle konuşmayın demek mi daha güzel? Hâşâ! Bir gönül kırgınlığı olur Allah korusun, yanlış algılamalar olur. Biz bunu göze alıyoruz. Uygun olanı, mümkün olduğu kadar dünya kelâmı konuşmamak. Evinizdesiniz mesela, çoluk çocuk sabah namazı kıldı, yattı. Siz oturuyorsunuz. Aa, bak ne güzel! Orada dünya kelâmı olmayıveriyor. Daha uygun bir hâle geliyor. İnşallah daha güzel bir hâle geliyor, dualar daha bir müstecap(kabul edilen) hâle geliyor, Allah'ın izni keremiyle. Bunu yapmamız çokça lazım gelen bir şey. Bunu yapanlar, Allah'ın izni keremiyle, kabirlerinde dünya hayatına müttali(bilgi sahibi olma) olacaklar. Ne demek? Kabirlerindeki hâllerinde bile inşallah-u Teâlâ cezaya müstecap yok ise, kebahirlerin dışında, hayatları gelip geçti ise gül bahçeleri gibi müttali olacaklar. Haberdar olacaklar dışarıdakilerden, dışarıdaki hayattan, dışarıdaki hayat onlara müstahak kılınacak. Ee bunları yapmak lazım. Bunu elde etmek değil, Allah'ın rızasını elde etmek meselemiz ama buna ilave olarak, bahşiş olarak veriliyor müminlere, Müslimlere inşallah-u Teâlâ. Dışarıdaki hayata müttali olacaklar. Haberleri olacak dışarıdaki hayattan. Dışarıdaki yakın çevresi, uzun çevresinden haberdar olacak. Binaenaleyh yapıverelim kardeşim.

“Ey yavrucuğum, (Lokman Hekim'in kitabından okuyor.) altın ateşle, salih kul da bela ile terbiye edilir.”

Lokman Hekim'i biliyorsunuz, Kur'an'da adı geçiyor. Bazı büyükler peygamber, diyor; bazı büyükler peygamber değil, diyor. Bize tavsiyeleri önemli burada. O; güzel şeyler, çok güzel şeyler söylemiş. Bizim için onun söylediği şeylerin çoğu, Kur'an'da adı geçtiği için zaten mutlaka makbul, mutlaka Cenab-ı Hakk'ın tasvip ettiği insanlar seviyesinde birisi. Mübarek ne diyor bak:

“Altın ateşle, Müslümanlar da bela ile imtihan olunurlar.” diyor.

Bela ne? Bela, zaten imtihanın kendisi. Bela! Arapçası da imtihan demek. İmtihana tabii tutulmak demek, imtihanların içinde olmak demek. Binaenaleyh bela; sıkıntılar, belalar, elemeler, kederler, hastalıklar; çoluğunuzla, çocuğunuzla, yakın çevrenizle, şanımla şöretinizle, içtima-i mevkiinizle gelebilecek gölgeler ve intikalar(ayrıtma). Bunları sabırla karşılayınız, diyor bak. Sabırdır, diyor. İmtihan, bela müminlerin yükselmesine vesiledir. Lokman Hekim, evladına tavsiye ediyor, nasihat ediyor. Böyle davran ha, diyor. Sakın isyankâr olma, diyor. O sıkıntılar gelip geçicidir, diyor. O sıkıntılar seni imtihan için gelmiştir. Biz tabii zayıfız, küçüğüz. Biz tabii şöyle dua ediyoruz: “Ya Rabbi, çekemeyeceğim sıkıntıları verme Ya Rabbi!” diyoruz. Tabii yine söyleriz aynısını ama büyükler bunu bile çok hoş karşılamamışlar. Sen, demişler o kadar mı zayıfsın! Sen, demişler o kadar mı acizsin! Sen, demiş bu kadar mı Hakk'a uzaksın! Sen böyle diyeceğine Hak'tan yardım istesene! Hak'tan sabır istesene! Hak'tan mukavemet(dayanıklılık) istesene! Belalara karşı duracak güç istesene! Böyle diyeceğine diyenler var. Ha bizim gibi küçükler, adiler, asiler, zavallılar, “Ya Rabbi, çekemeyeceğim sıkıntılara bizi düşürme!” diyoruz. Zayıfız çünkü, adiyiz çünkü, zavallıyız çünkü. O'nun yardımı olmayınca, O'nun ruhsatı olmayınca bir bir işler yapamayız. Fakat bakınız bu belalar, bu imtihanlar, bu sıkıntılar, bu elemeler, kederler, bu neyimize geldiği neyimize gelmediği belli olmayan hadisat bize birer imtihanlardır Hazreti Ali (r.a.) Hazretleri on beş gün böyle çok sağlıklı, çok sıhhatli, çok problemsiz yaşadığı anlarda hep el açarmış gözyaşlarıyla “Ya Rabbi, sana karşı ne kusur ettim de beni imtihansız bıraktın; elemsiz, kedersiz yaşattın?” diye. Beni bir eli yağda, bir eli balda bıraktın, diye. Binaenaleyh onlar da hep nefis taşırdılar. Onlar da en büyüklerimizden, en büyüklerimiz. Ehlibeytten Rasulullah'ın (s.a.v.) aile efradından ehlibeyt. Ehlibeyt demek, illâki bazı kasıtlı insanların söylediği şeyler

değil. Ehlibeyt demek; beyt, ev demek kardeşim, o evde yaşayanlar demek. Bütün validelerimiz ehlibeyt, bütün Rasulullah'ın ev halkı ehlibeyt. Kasıtlı maksatla söylemeyelim yani. Allah'a sığınırız. Yanlış mütalaa ve telâkki ediliyor. Ehlibeyt bazılarının tekeline verilmiş değil. Ehlibeyt bizim canımız, ciğerimiz. Ev haklı ya! Rasulullah Efendimizin ev halkı demek ehlibeyt. Başka bir mana tasavvur etmiyor orada. Bazen böyle yanlış düşünenler; eviriyorlar, çeviriyorlar, başka noktaya getiriyorlar işi. Biz o noktada ihtilaflar(anlaşmazlık) olduğu için o gürültünün içine girmek istemiyoruz. Biz ehl-i sünnet ve'l cemaat fırkasıyız kardeşim. Rasulullah (s.a.v.):

- Benim ümmetim yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır. Yetmiş ikisi dalalette, bir tanesi saadette, diyor.

- Ya Rasulullah, saadette olan nedir?

- Fırka-i naciyedir, ey ashabım.

- Ya Rasulullah, fırka-i naciye nedir?

- Ehl-i sünnet ve'l cemaat fırkasıdır.

Nasıl olur ya, nasıl başka türlü düşünebiliriz ya! İşte şimdi bu ihtilaflar hallolacak. Geçen gene bir kardeşimizle konuştuk bu konuyu da, ihtilaflar hallolacak. Belki çok kısa bir süre de hallolacak, belki de uzun zamanda hallolacak fakat ehl-i sünnet ve'l cemaat fırkasının şemsiyesinin altında toplanacak. Bütün İslâm içi fırkalar, bölünmeler değişik değişik görüşler... Ehl-i sünnet ve'l cemaat fırkasının şemsiyesi altında toplanacaklar. Onun hâkimiyeti altında, onun yol göstericiliği altında, onun doğruluğunu tasvip altında, onun bayrağı altında, onun şemsiyesi altında, onun himayesi ve vikayesi(koruma) altında toplanacaklar Allah'ın izni keremiyle. İhtilaflar böyle hallolacak inşallah. Onun için biz geri kalanın hakkında hemen kötü şeyler söylemek istemiyoruz. Zaten kimse hakkında söylemeyiz. Allah'ım herkesi affetsin istiyoruz biz. Hem ne demiş Ebubekir Sıddık (r.a.):

- Ya Rabbi benim vücudumu o kadar büyüt ki cehennemi ben doldurayım. Başka kimse girmesin, demiş.

Bu “girmesinler” kelimesinde kâfirler var, ateistler var, din düşmanları var, din dışı unsurlar var, Hristiyanlar var, var, var... Onları

bile bak kastetmiş. Ebubekir Sıddık (r.a.) Hazretleri mübarek. Böyle gelmişler, geçmişler; böyle af ile böyle yüce duygular ile “Ya Rabbi, benim vücudumu o kadar büyüt ki cehenneme benden başka kimseler girmesin. Girmesin, yer kalmasın Ya Rabbi.” demiş. Bu kadar güzel şeyler düşünmüşler, bu kadar insanlığı korumuşlar. İnsanlığın üstüne kanat germişler. Ha, biz de şimdi kimsenin kötülüğünü istemeyiz. Biz ıslah olsun isteriz ha bir kütlenin, bir cemaatin veya bir kişinin... Babam derdi kişinin ıslahını istediğiniz zaman, Ya Rabbi bunu ıslah et dediğiniz zaman; şefkatle, merhametle ıslah eyle ya Rabbi, deyiniz. İslah iki türlü olur, derdi: Birisi cezalandırarak; birisi mükâfatlandırarak, affederek. Ya Rabbi; sen affederek ıslah eyle bu kardeşlerimizi, bu cemaati diye dua ediniz, güzellikler sununuz, derdi. Güzellikler isteyiniz. Peygamberimiz şefkat peygamberiydi, rahmet peygamberiydi. Onun yolunu ancak böyle tutabiliriz, ancak böyle davranışlarla. Rasulallah’ın taklitini yaparız, demiyorum da hadi gene öyle diyelim çünkü taklitini yapmak da mesele. Onun hayatı Kur’an idi. Aişe Validemiz öyle buyuruyor. Fakat hiç değilse yolunda oluruz. Bak kaplumbağanın dediği gibi. Hacca gidiyormuş:

- Sen bu gidişle hacca varamazsın.

- Hacca varamazsam bari yolunda ölürüm, demiş.

Rasulullah’ın yolunda ölürüz ya! En büyük bir şereftir, en büyük mükafattır, en büyük madalyadır. Bize verilecek mükafatlar içerisinde bundan âlâsı olmaz. Rasulallah’ın şefaati elde ettikten sonra zaten mesele bitiyor. O da Allah’ın izniyle oluyor tabii ki. “Ben hidayet edici değilim, diyor Rasulallah (s.a.v.). Ben tebliğ ediciyim.” ama tebliğini tutanların içerisinde Rasulallah’ın şefaati yükleniyor. Amenna ve soddakna. Onun yetiştirdiği, onun yolunda ışık saçan büyüklerinden bazıları da diyorlar ki hani biz de inşallah-u Teâlâ Cenab-ı Hakk’ın selâhat verdiği nispette kardeşlerimize kol kanat gereceğiz, diyorlar. İnşallah bize de kol kanat gererler o büyükler, inşallah! O şemsiyelerin, o vikayelerin, o himayelerin altına gireriz inşallah!

“Yavrucuğum, Allah’a şirk koşma. Rabbini tanı. Çünkü şirk, çok büyük bir zulümdür ve Allah’ın hakkını Allah’tan alıp başkasına sunmaktır.”

Bakınız, ne kadar güzel izah etmiş. Allah'a şirk koşmak. Bunu biz birkaç defa izah ettik haddimiz olmayarak. Allah'a şirk koşmak... Kimse Allah iki demiyor kardeşim. Burada çok büyük bir incelik var. Bunun farkına varalım lütfen! Bu konuyu hayatımıza adapte edelim lütfen! Üzerinde hassasiyetle duralım, diken üstünde gezer gibi. Bu konuyu inceleyelim kardeşim. Şimdi kimse Allah iki demiyor. Ama herkes Allah iki diyor, üç diyor, beş diyor... Nasıl diyor? Allah'tan önce tutuyoruz ağabeyciğim; eşimizi, çocuğumuzu, çoluğumuzu, evimizi, barkımızı, kazancımızı, maddi, manevi değer verdiğimiz bir takım dünya nimetlerini Allah'ın önünde tutuyoruz. Allah'tan evvel tutuyoruz. Farkına varmıyoruz kardeşim. Bunun muhasebesini vicdanınızda mutlaka imanınızda, ihlâsınızda mutlaka ediniz kardeşim! Mutlaka yapın! Ben şöyle miyim diye burada düzeltelim kendimizi kardeşim. Başınızı yastığa koyduğunuz zaman, bu hususa bilhassa dikkatinizi çekmek isterim. Bilhassa siz de üzerinde dura dura kendi muhasebenizi yapınız. Yani ölmeden ölmüş gibi Azrail'in karşısına geçmeden hesaplar veriliyormuş gibi, bir bir inceleniyormuş gibi hayatınızı inceleyin kardeşim ve son vardığımız nokta, yatağın içerisine girerken yaşadığınızın saniyesi sizi yanlış bir noktaya getiriyorsa tövbe edin kardeşim! Aman Allah'ım, ya Rabbim! Şirk! Şirk! Allah! Kimsin? Allah'ı seven, ya Allah'ı bilen. Peygamberin yanına, kimse Allah'a gidemiyor. Üç diyor, beş diyor... Hepimiz diyoruz. Allah korusun! Çocuklarımız evvel geliyor, torunlarımız evvel geliyor; malımız, mülkümüz evvel geliyor; paramız, pulumuz evvel geliyor; şanımız, şöhetimiz evvel geliyor, içtimai mevkiimiz önde geliyor, bir takım değer verdiğimiz dünya nimetleri önde geliyor. Hâşâ, hâşâ, hâşâ! Onlar ne ki ya! Onlar ne ki Allah'ın yüce varlığı karşısında! Onlar ne ki ya! Biz onlardan içtinap(kaçınma) edelim. Aman bu konuda çok hassas davranalım kardeşim. Allah hep önde kardeşim. İllallah, diye zikrediyoruz ya! İllallah neden diyoruz? Neden diyoruz kardeşim? "Senden başkası yok Ya Rabbim, Senden evveli yok Ya Rabbi, senden üstünü yok Ya Rabbi; Yaratana sensin Ya Rabbi, yaşatan sensin Ya Rabbi. Bütün nimetlerin sahibi, haliki sensin Ya Rabbi!" diyoruz. Bu o manaya mutazammın, bu o manaya geliyor. Ee ondan sonra hayatımızın içerisinde, şu belki güzel bir misal olmayacak ama, bize diyorsun ki şu konuda biraz yardım edebilir misin, diyorsun. Ederim, diyor. Peki, Allah için bir şey yap; Allah'ımı severim, diyor hemen. Allah'ı ne kadar seviyorsan. Hayır, hayır, hayır; öyle demeyelim! Allah'ı ne kadar

seviyorsan, demeyelim yani. O zaman o adamı müşkülde bırakıyoruz, o adamı güç durumunda bırakıyoruz. Allah için bir şey at, de; Allah için bir yardım, iâşede bulun, de. Öyle diyelim inşaallah. Şimdi ben Allah'ı çok severim, diyor adam. Fakat Allah için bir şey at, diyor; atmıyor. Allah için bir şey yap, diyorsun; yapmıyor. Binaenaleyh o zaman onu isyana sevk edersin Allah korusun! Yanlış noktalara götürürüz onu, Allah korusun! Günahına, vebaline, mesuliyetine mucip(gerekçe) oluruz, Allah korusun! Öyle davranışlar içerisine girmeyelim. Kimseleri hedef almayalım. Böyle müşkülde bırakmayalım inşaallah. Allah, İllallah! Namütenahi. Mutlaka O! Allah derken yer, gök inlemeli; vücudumuz titremeli, bütün âzâlarımız galeyana gelmeli, bütün âzâlarımız Allah derken başka bir dünyaya dalmalı, başka bir hâlin içine girmeli. Allah dediğimizi fark etmeliyiz. Allah dediğimizin farkına varmalıyız. Nereye doğru, nereye doğru! Ta ki rızaya doğru, ta ki Rasulullah'ın şefaatine doğru. İnşaallah-u Teâlâ Allah derken çok düşünmemiz lazım. Binaenaleyh işte bak ne diyor "Allah'a şirk koşma!" diyor. Allah'a şirk koşmak, illâki Allah iki manasına değil. Ama hayatımızda Allah'tan evvel gelen unsurları çıkaralım. Mutlaka bir hesabını yapalım bu işin. Kendi hayatımızdaki Allah'ın yerini tespit edelim kardeşim. Göreceğiz ki bazı noktalarda zayıflıklar göstermişiz, bazı noktalarda adımımızı yanlış atmışız, bazı telâkkiler, mütalaalar, yorumlar, algılamalar bizi Allah'tan evvel başkalarına götürmüş. Allah korusun! Ha bunlardan içtinap edelim. Bunların hesabını, muhasebesini yapalım inşaallah. Aman diyelim, özür dileyelim, af dileyelim. Bugüne kadarki hayatımız için, günlerimiz için "Özür dileriz Ya Rabbi!" diyelim. İllallah; evvel Allah, mutlak Allah! Öyle olsun inşaallah! Bunu yapalım inşaallah! Bilerek veya bilmeyerek; farkında olarak, olmayarak; gizli şirk diyorlar ona. Gizli şirk bu işte kardeşim. Adam, hatta bir kardeşimiz vardı, gayet zengin bir adamla çalışıyordu. Hepsini dar-ül-bekaya göçtü. Çalışan da, o zengin de... Bir gün bize anlattı. O zengin adam... O tabii daha evvel geliyor, dükkânı açıyor. Çelik kasa var. Sonra o patronu geliyor. Ben belli etmem, diyor artık; bir işle meşgul gibi dururum, diyor. Hâlime şükretmek için bir tablo vardır, ona bakarım, hâlime şükür ederim, diyor. O patron geliyormuş. Tabii isim olmadığı için üzerinde, çok yıllar geçtiği için kimsenin bunu hatırlaması mümkün değil. Bize o anlattı. Allah gani gani rahmet eylesin, o patrona da Allah rahmet eylesin inşaallah. Gelirmiş o, yavaşça kasayı açarmış. O, yan gözle o çalışan kardeşimize bakarmış.

Onun bakmadığı, kendini görmediği noktasında fikir edinirse inşallah, o intiba bırakırsa inşallah. Hemen banknotları çıkarır, okşar böyle, diyor. Şap şap kâğıt paralar... Ondan sonra gene yerine koyar. Zaaflarımız var. Ayıplamıyorum. Allah korusun, isim vermediğimizden gıybet değil. Zaaflarımız var. O kardeşimiz, o ağabeyciğimiz de muttaki (Allah'tan korkan) insanlar sınıfından bir insan ama burada kendini yenemiyor bak. Her sabah geliyor, diyor bak o ağabeyimiz. O desteleri çıkarır şap şap okşar, diyor. Bir öpmeyi kalır. Belki de benim görmediğim yerde o öptüyordur, diyor. Zaaflarımız... Ayıp değil, günah değil. Parayı sev, evladını sev, malını, mülkünü, şanını, neyin varsa dünyaya ait her şeyini sev. Allah'tan sonra sev. Burada Allah tek değil yalnız! Allah emirleriyle, yasaklarıyla, her şeyiyle koyduğu kanunlar ile, indirdiği Kur'an ile, gönderdiği peygamber ile hepsi Allah'ı temsil ediyor. Burada onlardan sonra, her şey onlardan sonra. Allah! Allah! Allah! Fakat Allah'ın koyduğu kanunlar, Allah'ın yolladığı emirler, Allah'ın yasakladığı şeyler, Allah'ın gönderdiği peygamber, Allah'ın gönderdiği kitap mutlaka O'nu temsil ediyor. O'ndan evvel olmasın yani. Onlardan sonra gelsin yani. Ne geliyorsa dünyaya ait ne meta varsa.

Ailemizi seveceğiz ya! Sevgi temel unsur. Sevgisiz insan taş gibidir zaten. Sevgi, mutlaka bütün yolların ışığıdır. Bütün kapıların anahtarıdır sevgi. Ama sevgi yoksa sevgiyi gönüllerine koyamam, diyor Rasulullah bile. Ben, diyor sadece tebliğ memuruyum, diyor. Ben o sevgiyi gönüllerine koyamamam, Allah koyar gönüllerine o sevgiyi, diyor. Allah gönlümüze sevgi koysun! Birbirimizi sevelim, ağaçları sevelim, çiçekleri sevelim, ayı, güneşi sevelim, bütün dünyayı sevelim. Din kardeşlerimiz sevelim, herkesi sevelim, her şeyi sevelim. Ama Allah'tan sonra sevelim. Allah'tan sonra gelsin bütün sevgiler! Ancak o zaman mümkün kardeşim! Ancak o zaman mümkün! Böyle bir meczup var da anlattım ben geçen gün bir kardeşimize. O meczup zat, Abdulkadir Hazretlerine âşık olmuş. O mübarek vefat etmiş. Müşahede ehli geliyor, bakıyor. Şimdi sual melekleri geliyorlar, soruyorlar:

- Rabbin kim?
- Abdulkadir, diyor.
- Peygamberin kim?
- Abdulkadir.

- Kitabın kim?

- Abdulkadir.

Ya Rabbi, demişler. Ne yapalım biz buna? Ne diyelim, nasıl muamele edelim?

Rabbim nida etmiş:

- Meleklerim! O, güzeli ve doğruyu söylüyor. O, öyle bildi; o, öyle buldu; o, öyle bildi; o, öyle bağlandı. Onun dediği her şeyden; Rabbim “ben“ demek istiyor, peygamberim “Rasulullah“ demek istiyor, kitabım “Kur’an“ demek istiyor ama böyle geldi, böyle gidiyor. Alın cennetime, demiş; değerli bir kulumdur, demiş.

Böylesi de olmuş da fakat biz gerçeklerden yana olalım inşallah. Biz Hak’tan yana olalım. Biz mutlaka Cenab-ı Hakk’ın gösterdiği yasaklara riayet edelim, emirleri tutalım inşallah ve O’nun mutlaka cennet ile, cemâl ile müşerref kılacağım, dediği kullar listesine bizi de alsın inşallah!

Hani her zaman anlatıyorum, Hızır aleyisselâm birisine takılır durmuş. O zat da evliyadan, asfiyadan, âlimden, mürşitten bir zatmış.

- Ülen bak, beni kızdırma! Hızır var aramızda diye bağırıveririm ha, demiş.

Allah Allah, demiş Hızır aleyisselâm. Hemen secdelere kapanmış.

- Ya Rabbi, hani ya senin verdiğin listede bunun adı yok. Beni sevenler, diye liste verdin. Bunun adı yok Ya Rabbi!

Cenab-ı Hak nida ediyor:

- Ya Hızır! Sana verdiğim listede sadece beni sevenlerin listesi var.

- Eee?

- Benim sevdiklerimin listesi bende, demiş. O; onların içinde, demiş. Benim sevdiklerimin içindeki listede o, demiş. O; sende yok, demiş. O liste demiş.

Binaenaleyh sevdiklerini alıverir ya, gönül yükseklerden uçuyor kardeşim, Cenab-ı Hakk’a uzak olmayalım inşallah! Umalım! Umalım

en güzel şeyleri inşaallah! Daha yukarılarda, en yakınlarda Rasulullah'ın şefaet noktasında, Cenab-ı Hakk'ın rıza noktasında Mümin kardeşlerimizle tümünden buluşalım inşaallah! İnşallah bunu murat ediyoruz, bunu istiyoruz inşaallah! Hayatımızın manası bizim bu. Yiyoruz, içiyoruz, yatıyoruz, kalkıyoruz, efendim; konuşuyoruz, görüşüyoruz. İllâki özümüzdeki bu murat yaşıyor olmalı. Her şeyden evvel yaşıyor olmalı kardeşim. Allah günahlarımızı bağışlasın inşaallah! Vakit de oluveriyor. Pek bir şey diyemedik gene de.

Allah yardımcımız olsun inşaallah! Kusurlarımızı, günahlarımızı bağışlasın inşaallah! Şuradan kalkmadan muratlarına erdirsin inşaallah. Dünyevi, uhrevi saadetler versin inşaallah!

Esselâtu vesselâmü aleyke ya Rasulullah, esselâtu vesselâmü aleyke ya Habiballah, esselâtu vesselâmü aleyke ya seyidel evveline vel ahirin, vel hamdülillahi Rabbil Âlemin.

Ey yerlerin, göklerin ve bütün mülklerin sahibi, malîki, halîki olan Yüce Allah'ım. İki cihan serveri olan yüce Muhammed Mustafa Hz. (s.a.v.) Efendimizin, o yüce Peygamberin mübarek hatırları ve onun sevgili torunları Abdulkadir Geylani, Ahmed Er Rufai Hazretlerinin mübarek hatırı için, Mevlana Hazretlerinin mübarek hatırı için, bütün sevdiklerinin mübarek hatırı için; dünyevi, uhrevi bütün işlerimizi kolaylaştırıver ve güzelleştiriver Ve hayırlı eyle ve hibe eyle Allah'ım! Dünyevi, uhrevi bütün işlerimizde bize güzellikler sun Ya Rabbim! Çirkinliklerden bizi irak eyle Ya Rabbim! Dünyevi, uhrevi saadetlere erdir Allah'ım! Mutluluklar hayatımızı doldursun Ya Rabbim! Korkaklıktan, hasislikten, düşkün ihtiyarlıktan, kabir azabından ve dünya fitnelerinden bizi koru Ya Rabbim! Bizi koru ya Rabbim! Kendi himayene, kendi vikayene al Ya Rabbim. Bize iman-ı kâmil, aşkı ilâhiye, feyz-i ilâhiye, sırrı ilâhiye, kalb-i selim, huzur ve sağlık ve saadet ve selâmet ve şifalar ve şifalar ve sağlıklar ve sağlıklar ver Allah'ım! Maddi ve manevi bütün felaketlerden, şerlerden, kazalardan, belalardan, kötülüklerden, hastalıklardan, semavi ve arzî felaketlerden, sıkıntılardan, zararlardan, şerlerden, çirkinliklerden, tasallutlardan, tecavüzlerden, densizliklerden, dinsizliklerden, imansızlıklardan, ahlâksızlıklardan, hırsızlıklardan, uğursuzluklardan, iftiralardan, büyülerden, sihirlerinden ve zinalardan ve acılardan biz koru Ya Rabbi ve sevmediğin her şeyden

bizi ırak eyle Ya Rabbi! Zalimlerin zulmünden bizleri korusun Ya Rabbi! Şerhilerin şerrinden bizleri korusun Ya Rabbi! Dünyadaki bütün mümin kardeşlerimizi bilhassa darda ve zorda olan din kardeşlerimizi kolaylıklara ve güzelliklere, saadetlere ve güzelliklere erdir Allah'ım! Orta Doğu'daki din kardeşlerimizi, dünyadaki darda ve zorda olan diğer din kardeşlerimizi aydınlıklara erdir Allah'ım! Yiyecek ekmekleri yok Ya Rabbim, ışıkları yok ya Rabbim, can emniyetleri yok ya Rabbim. Çocuklarının ilaçları yok Allah'ım, büyüklerin ilaçları yok Ya Rabbim. Çok mustar(çaresiz kalmış) durumdadılar, darlık içindeler. Sana malum ya Rabbim. Biz onlara hayır dua etmekle kendimizi mükellef sayıyoruz. Hüküm senindir, hikmet senindir. Onları da affediver Allah'ım! Başlarındaki kara bulutları kaldırıver Allah'ım! Aydınlıklara, nurlara erdiriver! Saadetlere, selâmetliklere erdiriver Allah'ım!

Ordumuza, yurdumuza, bayrağımıza, vatanımıza, mukaddesatımıza, zeval verme Ya Rabbi! Tezellül(alçalma) verme Ya Rabbi! Hep zirvelerde, hep doruklarda eyle Ya Rabbi! Vatanımıza düşman ayağı bastırma Ya Rabbi! Kimsenin bir karış toprağında gözümüz yok Ya Rabbim ama bizim toprağımızda da gözü olana da imkân ve fırsat verme Ya Rabbi! Onları da inşallah-u Teâlâ ıslah eyle Ya Rabbim, cezalandırmadan ıslah eyle Ya Rabbim! Eğer cezalandırmak gerekirse Ya Rabbim, senin adaletindir Ya Rabbim! Başımıza musallat etme Ya Rabbim! Başımıza onları hükümferma etme Ya Rabbim! Amin inşallah. Hepimizi inşallah saadetlere, selâmetliklere erdir Ya Rabbim! Bizi bağışlayıver Allah'ım!

Cebimize, hanemize, soframıza Halil İbrahim bereketleri ver! Bize verdiğin nimetlere ve rızıklara hamd-ü senalar olsun. Olmayanlara da bulmayanlara da lütfeyle Allah'ım! Dünyevi, uhrevi bütün saadetleri üzerimize yağdırıver! Allah'ım vermeye kadirsin, Ya Rabbi. Ol, dedin; bir kere var oldu cihan. Bütün dualarımıza, bütün muratlarımıza, bütün hacetlerimize ol deyiver, olsun Ya Rabbi! İki cihanda bizi aziz eyle! Cehenneminden ırak eyle! Cemâlinle, cennetinle müşerref eyle! Bizi bağışladığın kullar listesinin en başına yazıver Ya Rabbim.! En evvel bağışlanmak dileriz Ya Rabbim! Haddimiz değil başka yüce dileklerde bulunmak ama senin kapın yüce kapı olduğu için, senin kapın mutlaka her şeyi verebilir kapı olduğu için, her şeyin sahibi, maliki, halîki olduğun için senden büyük şeyler istedik. O büyük şeyler cemâlullahındır,

rızalullahındır. O büyük şeyler Rasulullah'ın şefaattir. Bizi erdir Allah'ım! Bizi bağışlayıver Allah'ım! Dünyamızı, ahiretimizi mamur eyle Allah'ım ve şurada hazır bulunan cemaati Müsliminin meşru olan, helâl olan, güzel olan bütün muratlarımızı, hacetlerimizi; şu anda, şu saniyede elimizi yüzümüze vurmada, yerimizden kalkmadan, ikram ediver olsun Ya Rabbi!

Sübhanerabbike rabbil izzeti amma yasıfun. Ve selâmun alel mürselin. Vel hamdü lillahî rabbi'l âlemin.

El Fatiha maassalavat.